BARRY
EISLER

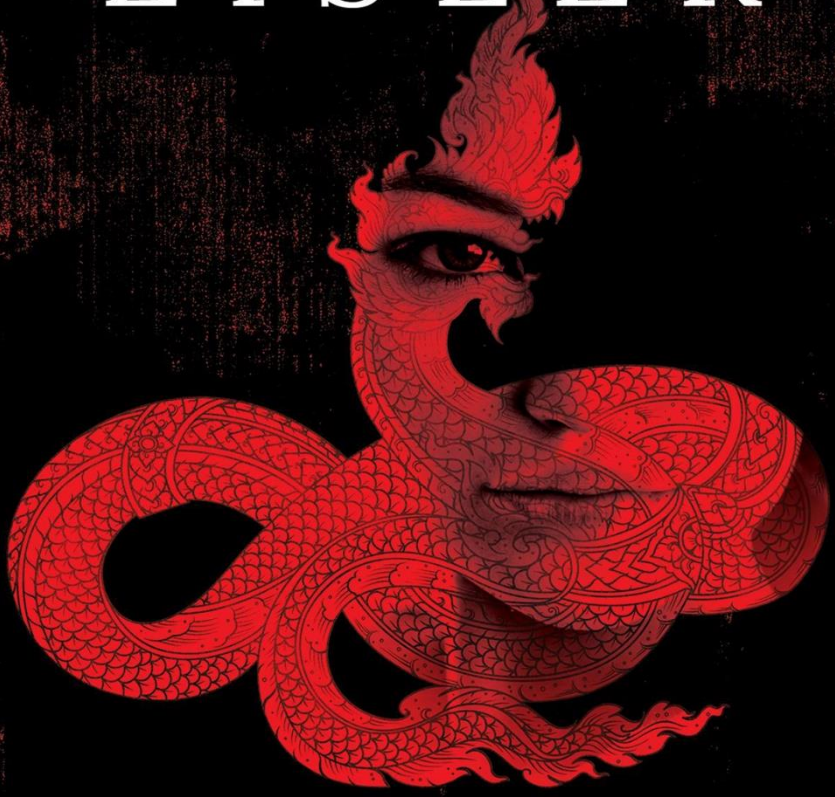

ȚINTELE

virtual project

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #1

ŢINTELE

Original: *A Clean Kill in Tokio*: *John Rain #1* (2011)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2017

Introducere

Asasinul din Tokio a fost primul roman pe care am încercat să-l scriu. L-am început în anul 1993, pe când locuiam în Tokio şi când eroul cărţii mele, asasinul John Rain, ar fi avut în jur de 41 de ani. Pe atunci nu ştiam că romanul nu va fi publicat decât în 2002, sau că va fi primul dintr-o serie care include şapte titluri (deocamdată). Dacă aş fi ştiut toate astea, poate că i-aş fi inventat alt trecut lui Rain şi l-aş fi făcut mai tânăr. Nu-mi pare totuşi rău. Îmi place felul în care vârsta l-a schimbat şi i-a adus provocări noi. Nu mai este la fel de iute ca pe timpuri, dar este mai inteligent şi, aşa cum spune proverbul, experienţa şi şmecheriile vor învinge de fiecare dată tinereţea şi reflexele.

Am recitit cartea înaintea reeditării şi mărturisesc că sunt încântat că s-a păstrat atât de bine. Am mai modificat limbajul pe alocuri şi există unele anacronisme tehnologice (cine naiba mai foloseşte pagere?), dar intriga mi se pare la fel de solidă. Premisa primului capitol – scurtcircuitarea de la distanţă a unui stimulator cardiac – a fost între timp dovedită (curioşii pot afla detalii la linkul http://blogs.computerworld.com/cybercrimeand-hacking/21163/pacemaker-hackersays-worm-could-possibly-commitmassmurder). Iar temele ei – corupţia la nivel guvernamental, acumularea puterii la facţiunile care deţin cele mai multe informaţii despre celelalte, conflictul dintre nevoia de a îmbunătăţi o situaţie şi îndemnul spre autoprotecţie – sunt la fel de relevante ca întotdeauna, ba poate chiar într-o măsură mai mare.

Este interesant să privesc retrospectiv romanul şi să mă gândesc la originile lui. Cred că totul a început de la vechiul meu interes faţă de ceea ce-mi place să numesc „cunoştinţe interzise": metode de asasinare fără arme, de urmărire, supraveghere şi contra-supraveghere, de forţare a încuietorilor, de intrare prin efracţie şi spargere, ca şi alte informaţii ezoterice pe care statul vrea să le cunoască numai câţiva indivizi aleşi cu grijă. În copilărie, am citit o biografie a lui Harry Houdini, în care un poliţist declara: „Este un mare noroc că Houdini nu s-a îndreptat spre o carieră infracţională, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost greu de prins şi imposibil de ţinut în închisoare". M-am gândit atunci ce grozav era bărbatul acela care ştia multe chestii ce-i confereau puteri speciale şi pe care oamenii obişnuiţi n-ar fi trebuit să le ştie, şi presupun că fascinaţia aceea nu m-a părăsit niciodată. De-a lungul anilor, am adunat o bibliotecă insolită de la editurile Paladin Press şi Loompanics Unlimited („Latura lunatică a stângii libertariene"), acum dispărută din păcate, despre subiecte ezoterice, cu

titluri ca *Manualul investigatorului deceselor*, *21 de tehnici de ucidere silenţioasă*, *Cum să evadezi din arest şi de sub control*, *Cum să dispari şi să nu fii găsit niciodată* şi multe altele. Am urmat de asemenea cursuri de arte marţiale şi am petrecut trei ani în CIA, unde am aflat direct de la sursă unele dintre cunoştinţele acelea interzise, mulţumită Unchiului Sam.

Apoi m-am mutat la Tokio şi viaţa din oraşul acela incredibil – antrenamentele de judo din Kodokan, frecventarea cluburilor de jazz, cafenelelor şi barurilor de whisky, sentimentul de a trăi într-o cultură, dar a rămâne în acelaşi timp un outsider – a catalizat şi a combinat cumva tendinţele mele spre cunoştinţele interzise existente. Într-o dimineaţă, pe când mergeam la serviciu, în minte mi-a apărut imaginea clară a doi indivizi care urmăreau un bărbat pe strada Dogenzaka din Shibuya. Nu ştiu nici până azi de unde a apărut imaginea aceea, dar am început să mă gândesc la ea. Cine erau bărbaţii aceia? De ce-l urmăreau ei pe celălalt? Apoi au început să sosească răspunsurile: Sunt asasini. Îl vor ucide. Însă răspunsurile au dus la şi mai multe întrebări: De ce-l vor ucide? Ce a făcut victima? Pentru cine lucrează asasinii? Părea un fel de poveste, aşa că am început să scriu, şi în scurt timp lucram la un roman despre un asasin pe jumătate japonez, pe jumătate american, a cărui specialitate erau decesele ce păreau provocate de cauze naturale. Am imaginat un fost veteran de război şi expert în judo, care aprecia cafeaua de calitate şi specialităţile rare de whisky single malt şi nutrea o pasiune discretă pentru jazzul cântat live, un bărbat care locuia în Tokio şi făcea parte din oraş, fără să-i aparţină, un outsider perpetuu care dorea în taină să fie acceptat printre iniţiaţi, un individ care încercase şi eşuase în a deveni samurai, iar acum nu era decât un *ronin*.

Bărbatul acela a devenit John Rain şi cartea este *Asasinul din Tokio*. Privind retrospectiv, sunt uimit că nu mi-am dat seama imediat că romanul nu era de sine stătător, că un personaj atât de complex şi de sfâşiat de conflicte ca Rain ar fi fost un protagonist excelent pentru o serie. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Mi-a făcut plăcere să-l reîntâlnesc pe Rain odată cu reeditarea seriei şi sper că cititorii se vor bucura cel puţin în aceeaşi măsură de timpul petrecut cu el.

•••

În schimbarea vremurilor, *ei erau ca fulgerele toamnei*, *semne în afara anotimpurilor*, *promisiunea deşartă a ploii care va cădea nebăgată în seamă pe ogoare deja pustii*.

Shosaburo Abe,
maestru spadasin, despre samuraii din perioada Meiji

PARTEA I

Cine este al treilea care păşeşte mereu alături de tine?
Când număr, *suntem doar tu şi eu*, *împreună*,
Dar când privesc în lungul drumului alb,
Mai este întotdeauna unul care merge alături de tine,
Alunecând învăluit într-o manta cafenie, *cu glugă*,
Nu ştiu dacă-i bărbat sau femeie
... *Dar cine este cel aflat de cealaltă parte a ta*?

T.S. Eliot,
Tărâmul pustiit

Capitolul 1

Harry se mişca prin aglomeraţia orei de vârf a dimineţii aidoma aripioarei unui rechin care despică apa. Îl urmam la douăzeci de metri, pe celălalt trotuar al străzii, transpirând ca toţi din jur în căldura anormală pentru luna octombrie în Tokio, şi nu puteam să nu admir cât de bine reţinuse puştiul tot ce-l învăţasem. Luneca precum argintul viu printr-un spaţiu în clipa imediat înainte ca acesta să se închidă, ori plutea în lateral pentru a evita un loc îngust gata să se formeze. Schimbările din cadenţa lui erau atât de line, încât nimeni n-ar fi sesizat că-şi modificase pasul pentru a micşora distanţa faţă de ţinta noastră, care mergea acum vizibil grăbită pe Dogenzaka spre staţia Shibuya.

Ţinta se numea Yasuhiro Kawamura şi era funcţionar public de carieră, având legături cu Partidul Liberal Democrat, PLD, coaliţia politică ce condusese Japonia aproape fără întrerupere după război. Actualmente era ministru-adjunct pentru Terenuri şi Infrastructură din cadrul *Kokudokotsusho*, urmaşul vechilor ministere ale Construcţiilor şi Transporturilor, unde în mod evident ofensase serios pe cineva, întrucât ofensele serioase erau unicul motiv pentru care mă sunau vreodată clienţii.

Glasul lui Harry mi-a răsunat în ureche:

— Intră în magazinul de fructe Higashimura. Trec mai departe.

Amândoi aveam receptoare daneze controlate de microprocesoare, îndeajuns de mici pentru a fi ascunse în canalul auricular, unde ai fi avut

nevoie de o lanternă ca să le găseşti. Un transmiţător vocal cam de aceleaşi dimensiuni este ascuns sub reverul sacoului. Transmisiunile sunt în rafală, ceea ce le face greu de detectat dacă nu ştii exact ce anume cauţi, şi chiar dacă le detectezi sunt codate. Echipamentul respectiv ne elibera de necesitatea menţinerii contactului vizual permanent şi ne îngăduia în acelaşi timp să ne continuăm mersul pentru o vreme, dacă ţinta se oprea sau îşi schimba direcţia. Chiar dacă m-aş fi găsit mult prea în spate ca să văd ceva, ştiam ce făcea Kawamura şi puteam merge liniştit un timp, înainte de a mă opri pentru a-mi păstra poziţia în urma lui. Urmărirea de unul singur este dificilă şi eram mulţumit că-l aveam pe Harry cu mine.

Cu douăzeci de metri înainte de Higashimura, am intrat într-o drogherie, unul dintre zecile de magazine cu faţadă deschisă care se înşiruie pe Dogenzaka şi care răspund obsesiei japonezilor faţă de remediile pentru sănătate şi lupta împotriva microbilor. În Shibuya locuiesc multe *buzoku*, „clanuri", diferite şi membrii câtorva erau prezenţi aici în dimineaţa asta, uniţi de nevoia comună pentru unul dintre popularele tonice energizante îmbuteliate, care susţineau că erau îmbogăţite cu ginseng şi alte ingrediente exotice, dar care nu asigurau mai mult decât un şoc de cafeină banală. În faţa tejghelei aşteptau câţiva *sarariiman* – salariaţii companiilor, care formau majoritatea populaţiei – în costume gri, cu chipuri rigide şi serviete ieftine legănate de mâini obosite, care se fortificau pentru altă zi perfect interşanjabilă în malaxorul maşinăriilor corporatiste. În spatele lor erau două adolescente cu feţe inexpresive, cu părul adus la fragilitatea rigidă a bureţilor din sârmă de vopselurile folosite pentru a-l colora în portocaliu, cu nările perforate de inele supradimensionate, cu vestimentaţia menită să proclame respingerea căii tradiţionale alese de *sarariiman* din faţa lor, dar fără să ofere o înţelegere a alternativei pentru care optaseră ele. Le urma un pensionar cu păr grizonant, cu pielea atârnând în falduri, dar cu chip ciudat de radiant, aflat în Shibuya probabil pentru a recurge la unul dintre bine-cunoscutele servicii sexuale ale cartierului, pentru care avea să plătească dintr-un cont de pensie pe care-l ţinea secret de soţia lui, fără să ştie că ea îi cunoştea toate acţiunile, însă pur şi simplu nu-i păsa.

Am vrut să-i acord lui Kawamura trei minute pentru a-şi cumpăra fructele, aşa că am examinat o ofertă de bandaje care-mi permitea să privesc strada. Intrarea lui Kawamura în magazin părea o mişcare calculată pentru a scăpa de urmăritori şi nu mi-a plăcut. Dacă n-am fi fost amândoi, Harry ar fi fost silit să se oprească brusc pentru a-şi menţine poziţia înapoia ţintei. Ar fi fost nevoit să facă ceva ridicol – să se aplece pentru a-şi lega şiretul la pantofi, să se oprească pentru a citi un indicator rutier – şi Kawamura, care examina probabil strada din interiorul magazinului, l-ar fi putut repera. Aşa

însă ştiam că Harry va continua pe lângă uşa lui Higashimura; avea să se oprească după vreo douăzeci de metri, să-mi transmită unde se afla şi să rămână în urma mea când îl anunţam că ne puseserăm din nou în mişcare.

Magazinul de fructe era într-adevăr un loc bun în care să schimbi direcţia; prea bun ca să fi fost ales accidental de cineva care ştia ruta. Harry şi cu mine n-aveam totuşi să fim păcăliţi de acţiuni de începător desprinse din vreun manual antitero guvernamental. Eu trecusem prin instruirea respectivă, care reprezintă abia începerea deprinderii abilităţilor.

Am ieşit din drogherie şi am continuat pe Dogenzaka, mai lent decât anterior, întrucât trebuia să-i ofer lui Kawamura timp să iasă din magazin. Prin minte mi-au fulgerat mai multe întrebări. Între noi doi se află destulă lume ca să nu mă vadă, dacă se va întoarce când va ieşi? Care sunt magazinele pe lângă care trec, dacă va fi nevoie să intru brusc în unul dintre ele? Există cineva care examinează strada şi pe cei care merg spre staţie, poate ajutându-l pe Kawamura să-i depisteze pe urmăritori? Dacă eu atrăsesem deja atenţia cuiva care se ocupă de contra-filaj, el m-ar fi putut remarca, pentru că anterior mă grăbisem pentru a ţine pasul cu ţinta, iar acum mergeam foarte relaxat, însă oamenii care merg spre serviciu nu-şi schimbă ritmul în felul ăsta. Harry se aflase însă în poziţia cea mai expusă, iar eu nu făcusem absolut nimic pentru a trezi atenţia înainte de a mă opri în drogherie.

L-am auzit pe Harry din nou:

— Sunt la 109.

Asta însemna că intrase în celebrul magazin universal 109, faimos pentru cele o sută nouă restaurante şi buticuri de lux ale sale.

— Nu-i bine, i-am spus. La parter se vinde exclusiv lenjerie de damă. Cum o să te pierzi printre cincizeci de adolescente în uniforme bleumarin de şcoală care aleg sutiene căptuşite?

— Intenţionam să aştept afară, a replicat el şi mi l-am putut imagina învăpăindu-se la faţă.

Zona din faţa lui 109 este un loc popular pentru întâlniri, ticsită de obicei cu o mare diversitate de pietoni.

— Scuze. Crezusem c-o să te duci la lenjerie, am zis şi mi-am suprimat imboldul de a zâmbi. Învârte-te pe acolo şi aşteaptă semnalul meu când trecem.

— În regulă.

Până la magazinul de fructe mai aveam doar zece metri şi tot nu se vedea vreun semn al lui Kawamura. Eram nevoit să încetinesc. Mă găseam pe trotuarul opus, în afara probabilei lui raze de atenţie, aşa că puteam risca să mă opresc, poate să moşmondesc la telefonul mobil. Dacă s-ar fi uitat însă,

m-ar fi observat staţionând acolo, deşi, cu trăsăturile japoneze moştenite de la tata, nu-mi vine greu să mă pierd printre pietoni. Deoarece ambii lui părinţi erau japonezi, Harry – un alint provenit din Haruyoshi – nu-şi făcuse niciodată griji că ar putea ieşi în evidenţă.

Când am revenit în Tokio la începutul anilor 1980, părul şaten pe care-l moştenisem de la mama mea americană jucase pentru mine rolul pe care o vestă fluorescentă îl joacă pentru un vânător şi-l vopsisem în negru, ca să capăt anonimatul care mă protejează acum. Apoi însă ţara a fost cuprinsă de frenezia *chappatsu*, a părului vopsit în culoarea ceaiului, şi n-a mai fost nevoie să fiu atât de vigilent în privinţa vopselei. Îmi place să-i spun lui Harry că va trebui să recurgă la *chappatsu* dacă vrea să se integreze perfect, dar el este într-o măsură prea mare un *otaku*, un împătimit de calculatoare, ca să acorde multă atenţie unor aspecte precum înfăţişarea personală. Cred că oricum nici nu are multe materiale cu care să lucreze: surâsul stânjenit care pare întotdeauna oferit în anticiparea unei lovituri, tendinţa de a clipi rapid când este surescitat, chipul care nu şi-a pierdut niciodată rotunjimile de prunc şi al cărui aspect dolofan este accentuat de un ciuf de păr negru şi des, care, în zilele rele, pare aproape să plutească deasupra lui. Însă aceleaşi caracteristici ce-l ţin departe de copertele revistelor îi conferă banalitatea atât de utilă urmăririlor eficiente.

Ajunsesem în punctul în care ar fi trebuit să mă opresc, când Kawamura a ieşit brusc din magazin şi a reintrat în fluxul de pietoni. Am întârziat cât am putut de mult, ca să cresc spaţiul dintre noi, uitându-mă după capul lui care se legăna în sus şi-n jos în timp ce înainta pe stradă. Era înalt pentru un japonez, iar asta mă ajuta, însă purta costum negru ca nouăzeci la sută dintre ceilalţi oameni din mulţime – inclusiv Harry şi eu, bineînţeles aşa că nu puteam rămâne prea mult în urmă.

Tocmai refăcusem distanţa corectă, când el s-a oprit şi s-a întors să-şi aprindă o ţigară. Mi-am continuat înaintarea încet, înapoia şi în dreapta grupului de oameni care ne separau, ştiind că nu mă va putea distinge dacă mă deplasam în ritmul mulţimii. M-am concentrat asupra spinărilor costumelor din faţa mea, ca alt navetist matinal plictisit. După o secundă, Kawamura s-a întors şi a pornit mai departe.

Mi-am îngăduit umbra unui surâs satisfăcut. Japonezii nu se opresc să-şi aprindă ţigări; dacă ar face-o, ar pierde câteva săptămâni în decursul vieţilor de adult. De asemenea, nu existase absolut niciun motiv, de pildă un vânt puternic din faţă care să fi ameninţat să stingă flacăra chibritului, pentru ca el să se întoarcă cu faţa spre pietonii dinapoia lui. Încercarea evidentă de a vedea dacă era urmărit îi confirma pur şi simplu vinovăţia.

Nu ştiam de ce anume se făcuse vinovat; de fapt, nu întreb asta niciodată.

Insist doar asupra câtorva întrebări. Ţinta este bărbat? Nu accept femei sau copii. A mai fost angajat şi altcineva pentru rezolvarea problemei? Nu vreau ca acţiunile mele să fie dejucate de o echipă secundară, iar dacă sunt angajat, atunci doresc exclusivitate. Ţinta este cea primară? Eu rezolv problemele direct, ca soldatul care am fost cândva, nu expediind mesaje prin intermediul unor terţi neimplicaţi, aşa cum procedează teroriştii. Ultima întrebare este motivul pentru care îmi place să văd dovezi independente ale vinovăţiei – îmi confirmă că ţinta este într-adevăr cea primară, nu un nevinovat ignorant.

În ultimii optsprezece ani, absenţa dovezilor respective îmi oprise mâna în două rânduri. O dată fusesem trimis împotriva fratelui editorului unui ziar, care publica reportaje despre corupţia din districtul natal al unui politician. A doua oară fusesem trimis împotriva tatălui unui bancher, un reformator care dovedea un zel excesiv în investigarea dimensiunilor şi naturii creanţelor incerte ale instituţiei sale. Aş fi fost dispus să acţionez direct împotriva editorului şi a reformatorului, dacă mi s-ar fi cerut, dar se păruse că clienţii respectivi aveau motive pentru o rută mai întortocheată, care implica inducerea mea în eroare. Desigur, ei nu mai sunt clienţi. Absolut deloc.

Nu sunt un mercenar, deşi cu mult timp în urmă am fost exact asta. Şi cu toate că, dintr-un punct de vedere, viaţa îmi este dedicată slujirii, nu mai sunt nici samurai. Esenţa samuraiului nu este doar slujirea, ci loialitatea faţă de seniorul lui, faţă de o cauză mai mare decât el însuşi. A existat o vreme când clocotisem de loialitate, o vreme când, scăldat în etica samurailor pe care o absorbisem din romane şi benzi desenate de aventuri în copilăria petrecută în Japonia, fusesem gata să-mi dau viaţa în slujba seniorului care mă adoptase: Statele Unite. Însă iubirile lipsite de spirit critic şi neapreciate ca aceea nu pot dăinui niciodată şi se sfârşesc de obicei în mod dramatic, aşa cum s-a sfârşit şi a mea. Acum sunt un realist.

Când m-am apropiat de clădirea 109, am rostit:

— Trecem.

N-am vorbit în rever sau altă stupizenie similară; transmiţătoarele sunt îndeajuns de sensibile pentru a nu trebui să recurgi la mişcări subtile, care sunt ca o baliză de semnalizare pentru o echipă bine antrenată de contra-filaj. Nu era cazul pentru aşa ceva acum, dar întotdeauna trebuie să te gândeşti la tot ce poate fi mai rău. Harry ştia că treceam pe lângă poziţia lui şi avea să mă urmeze după câteva clipe.

Telefoanele mobile cu căşti auriculare fac ca genul acesta de activitate să fie mai simplă ca pe timpuri. În trecut, cineva care vorbea de unul singur în barbă era fie nebun, fie agent de securitate sau spion. În prezent oamenii

care vorbesc singuri se văd la tot pasul.

Semaforul de la capătul lui Dogenzaka era roşu, iar mulţimea se îndesea pe măsură ce ne apropiam de intersecţia celor cinci străzi din faţa staţiei feroviare. Reclame de neon ţipătoare şi monitoare video uriaşe fulgerau frenetic pe clădirile din jur. Un camion diesel a schimbat vitezele când a trecut încet prin intersecţie, greoi ca o barjă pe un râu noroios, cu difuzoarele urlând distorsionat cântece patriotice de extremă dreaptă, care au acoperit pentru moment soneriile navetiştilor pe biciclete care-i avertizau pe pietoni să se ferească. Cu pârâiaşe de transpiraţie curgându-i pe ambele părţi ale feţei, un vânzător ambulant îşi împingea cotiga, urmat de arome de peşte şi orez fiert în drumul său în zigzag. Un *homeless* fără vârstă, probabil un fost *sararīiman* care-şi pierduse jobul şi securitatea după explozia bulei de la sfârşitul anilor 1980, dormea rezemat de baza unui felinar stradal, anesteziat de alcool sau de disperarea faţă de furtuna din jur.

Aşa este intersecţia Dogenzaka zi şi noapte, iar la orele de vârf, când lumina semaforului devine verde, mai bine de trei sute de oameni coboară simultan de pe trotuar, şi alţi douăzeci şi cinci de mii aşteaptă în îmbulzeală. De aici mai departe, urma să mergem umăr la umăr, piept la spinare. Acum aveam să mă menţin aproape de Kawamura, la maximum cinci metri, ceea ce însemna că între noi doi vor fi două sute de persoane. Ştiam că el avea abonament de navetist, aşa că nu trebuia să treacă pe la automatul pentru bilete. Harry şi cu mine ne cumpăraserăm biletele din timp, aşa că-l puteam urma prin turnichete. Oricum personalul staţiei n-ar fi observat. La ora de vârf, operatorii sunt practic copleşiţi de hoarde şi le-ai putea arăta orice, probabil şi un cartonaş cu jucători de baseball, şi te-ar lăsa să treci.

Lumina semaforului s-a schimbat şi mulţimile s-au contopit ca într-o scenă de bătălie dintr-o epopee medievală. Un radar invizibil, pe care sunt convins că-l deţin doar tokioţii, a împiedicat o avalanşă de coliziuni în mijlocul străzii. L-am privit pe Kawamura îndreptându-se în diagonală spre staţie şi m-am poziţionat înapoia lui. Între noi erau cinci persoane, când ne-am năpustit pe lângă cabina operatorului. De acum trebuia să mă menţin aproape. La sosirea garniturii în staţie avea să fie haos: cinci mii de oameni coborau şi alte cinci mii aşteptau să se îmbarce, îngrămădiţi pe cincisprezece rânduri în adâncime; toţi străduindu-se să ocupe poziţii cât mai bune. Străinii care cred că Japonia este o societate politicoasă n-au mers niciodată pe Yamanote la ora de vârf.

Fluviul de oameni s-a revărsat pe scări şi a debordat pe peron, iar sunetele şi mirosurile staţiei au părut să stârnească mulţimii o agitaţie suplimentară. Noi ne-am croit drum în amonte, împotriva curentului de pasageri care tocmai coborâseră din tren, iar când am ajuns pe peron, uşile

se închideau deja, prinzând între ele poşete şi coate rămase în urmă. Până am ajuns la chioşcul de la jumătatea peronului, ultimul vagon trecuse pe lângă noi şi după încă o secundă a dispărut complet. Următorul tren avea să sosească peste două minute.

Kawamura a avansat încet spre mijlocul peronului. Am rămas îndărătul lui, dar m-am ţinut departe de şine. Se uita în sus şi în jos pe peron, însă chiar dacă l-ar fi detectat pe Harry sau pe mine mai devreme, vederea noastră aşteptând trenul nu l-ar fi neliniştit. Jumătate din oamenii care aşteptau sosiseră odată cu noi de pe Dogenzaka.

Am simţit huruitul următoarei garnituri exact când Harry a trecut pe lângă mine. El a încuviinţat aproape imperceptibil din cap, pentru a mă anunţa că se retrăgea. Îi spusesem că aveam nevoie de ajutorul lui până la suirea lui Kawamura în tren, aşa cum făcuse întotdeauna în urmăririle noastre anterioare. Harry îşi făcuse obişnuita treabă de calitate, ajutându-mă să mă apropii de ţintă, şi acum părăsea scena, în conformitate cu scenariul nostru. Urma să-l contactez ulterior, după ce terminam cu partea din job care-mi revenea în exclusivitate.

Harry crede că sunt detectiv particular şi că mă ocup doar de urmărirea unor oameni şi culegerea de informaţii. Pentru a evita suspiciunile legate de rata prea mare a mortalităţii subiecţilor pe care-i urmărim, l-am pus de multe ori să supravegheze persoane care nu mă interesau defel şi care, desigur, oferă după aceea o măsură de paravan, întrucât ele continuă să-şi trăiască vieţile, fericite şi lipsite de griji. De asemenea, când era posibil, evitam să-i spun lui Harry numele ţintei, pentru a minimiza şansele să întâlnească prea multe ferpare asociate. Totuşi unele dintre ţintele noastre au obiceiul de a deceda la sfârşitul supravegherii şi ştiu că Harry are o minte curioasă. Deocamdată el n-a pus nicio întrebare, ceea ce este bine. Îmi place ca activ util şi nu vreau să devină un pasiv.

M-am apropiat de Kawamura, la fel ca orice alt navetist care încerca să-şi asigure o poziţie cât mai bună pentru îmbarcarea în tren. Aceasta era partea cea mai delicată a operaţiunii. Dacă dădeam greş, el avea să-mi reţină chipul şi avea să-mi fie greu să mă apropii suficient de mult pentru o a doua tentativă.

Am băgat mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor şi am atins un magnet controlat de un microprocesor, care avea mărimea şi greutatea unei monede de un sfert de dolar. O faţă a magnetului era acoperită cu o ţesătură albastră, de aceeaşi culoare cu costumul lui Kawamura. La nevoie, o puteam înlătura, dezvăluind ţesătura de dedesubt care era gri, cealaltă culoare favorită a lui Kawamura. Pe faţa opusă, magnetul avea o bandă adezivă.

L-am scos din buzunar şi l-am ţinut palmat. Trebuia să aştept momentul

optim, când atenţia lui Kawamura era distrasă. Ar fi fost suficient să fi fost şi doar uşor distrasă. Poate în timpul îmbarcării. Am îndepărtat hârtia cerată care acoperea adezivul şi am mototolit-o în buzunarul din stânga al pantalonilor.

Trenul a apărut la capătul peronului şi s-a repezit spre noi. Kawamura a scos un telefon din buzunarul de la piept şi a început să tasteze un număr.

Fă-o acum. M-am împins pe lângă el, i-am lipit magnetul pe sacou, imediat sub omoplatul stâng, apoi l-am depăşit cu câţiva paşi.

Kawamura a vorbit câteva secunde la telefon, nu îndeajuns de tare ca să-l pot auzi peste scârţâitul frânelor trenului care a încetinit şi a oprit în faţa noastră, după care a strecurat aparatul înapoi în buzunarul stâng de la piept. M-am întrebat pe cine sunase. Nu conta. Încă două staţii, maximum trei, şi avea să se termine.

Trenul s-a oprit şi uşile s-au deschis, eliberând un torent de oameni. Când fluviul s-a redus la dimensiunile unui pârâiaş, rândurile de pe peron s-au frânt spre înainte şi au năvălit înăuntru ca şi cum cineva apăsase butonul de inversare al unui aspirator gigantic. Lumea a continuat să se înghesuie în ciuda avertismentelor. *Se închid uşile*! şi masa de navetişti s-a legănat până ce toţi am fost fixaţi ferm locului, nemaifiind nevoie să ne prindem de mânerele de sus, fiindcă nu aveam unde cădea. Uşile s-au închis, vagonul s-a zguduit brusc spre înainte şi am pornit.

Am expirat lent, am rotit capul dintr-o parte în alta, mi-am auzit vertebrele trosnindu-mi în articulaţia gâtului şi am simţit cum ultimele rămăşiţe de nervozitate se scurgeau, pe măsură ce ne apropiam de momentele finale. Aşa fusese dintotdeauna pentru mine. În adolescenţă, trăisem o vreme într-o aşezare în apropierea căreia se afla o reţea de defileuri, iar la unele dintre ele puteai sări de pe stânci în bulboanele adânci ale râului. Băieţii mai mari o făceau mereu şi nu părea o distanţă prea mare, dar prima dată când suisem pe vârf şi privisem în jos, încremenisem când văzusem ce înălţime era. Însă ceilalţi băieţi mă priveau. Şi în momentul acela înţelesesem că oricât de frică mi-ar fi fost, indiferent ce s-ar fi putut întâmpla, voi sări, iar o parte subconştientă din mine îmi decuplase toate senzaţiile, gândurile şi emoţiile, cu excepţia acţiunii simple a muşchilor care mă propulsaseră în alergare. Nu avusesem alte percepţii, nu avusesem nicio conştientizare a viitorului dincolo de efectuarea paşilor aceia energici. Ţin minte că gândisem că n-ar fi contat nici chiar dacă aş fi murit.

Kawamura stătea în faţa uşii dintr-un capăt al vagonului, la un metru de mine, şi se ţinea cu mâna dreaptă de bara de deasupra. Trebuia să mă apropii.

Mi se comunicase că trebuia să pară perfect natural; asta era specialitatea

mea şi motivul pentru care serviciile îmi erau mereu solicitate. Harry obţinuse fişa medicală a lui Kawamura de la spitalul universitar Jikei şi descoperisem că suferea de „bloc atrioventricular de grad III" şi-şi datora continuarea existenţei unui stimulator cardiac care-i fusese implantat cu cinci ani în urmă. Dacă opreai stimulatorul, opreai şi viaţa lui Kawamura.

M-am răsucit astfel ca spatele să-mi fie spre uşă; era o uşoară încălcare a etichetei minime din trenurile tokiote, însă nu doream ca vreun posibil cunoscător de engleză să vadă mesajele ce aveau să apară pe ecranul PDA-ului meu. Descărcasem în minicomputer un program de interogare cardiacă dintre cele utilizate de medici pentru reglarea stimulatoarelor cardiace ale pacienţilor. Şi-l modificasem pentru a trimite comenzi prin infraroşii către microprocesorul magnetului. Unica diferenţă dintre echipamentul meu şi cel al unui cardiolog era că al meu era miniaturizat şi wireless. În plus, desigur, eu nu depusesem jurământul lui Hipocrate.

PDA-ul era deja pornit şi în mod de veghe, aşa că s-a activat instantaneu. Am privit ecranul pe care pâlpâiau cuvintele: *Parametri stimulator*. Am atins tasta Enter şi ecranul s-a modificat, oferindu-mi opţiunile *Testare praguri* şi *Testare senzori*. Am selectat-o pe prima şi mi s-a oferit o listă de parametri: ritm, durată impuls, amplitudine. Am selectat „ritm" şi am setat stimulatorul la valoarea minimă, 40 de bătăi/minut, după care am revenit la ecranul anterior şi am selectat „durată impuls". Ecranul arăta că stimulatorul era reglat să furnizeze impulsuri de curent cu durata de 0,48 de milisecunde. Am redus durata aceea, până când software-ul nu mi-a mai permis, apoi am trecut la „amplitudine". Stimulatorul era prestabilit la 8,5 V şi am început să reduc valoarea cu câte 0,5 V. După ce am micşorat-o cu doi volţi, ecranul m-a avertizat *Aţi redus amplitudinea stimulatorului cu 2* (*doi*) *volţi*. *Sunteţi sigur că doriţi să continuaţi*? Am apăsat *Da* şi am continuat, repetând secvenţa de fiecare dată când mai coboram cu doi volţi.

Când trenul s-a oprit în staţia Yoyogi, Kawamura a ieşit din vagon. Cobora oare aici? Asta ar fi fost o problemă, deoarece dispozitivul cu infraroşii avea rază limitată şi ar fi fost extrem de dificil să-l operez şi în acelaşi timp să-l urmăresc pe Kawamura îndeaproape. *La naiba*, *mai îmi trebuie doar câteva secunde*, mi-am spus şi m-am încordat, pregătindu-mă să-l urmez. El s-a oprit însă imediat în exteriorul uşilor – le îngăduia doar celor dinapoia lui să coboare din tren. După ce pasagerii au coborât în Yoyogi, Kawamura a revenit în vagon, urmat îndeaproape de câteva persoane care aşteptaseră pe peron. Uşile s-au închis şi ne-am reluat călătoria.

Când am ajuns la doi volţi, ecranul m-a avertizat că mă apropiam de valoarea minimă a amplitudinii şi că reducerea ei în continuare ar fi fost periculoasă. Am ignorat avertismentul şi am mai redus-o cu o jumătate de

volt, privindu-l în acelaşi timp pe Kawamura. Nu-şi schimbase poziţia.

Când am ajuns la 1 volt şi am încercat să continui, ecranul a pâlpâit *Comanda aceasta va seta stimulatorul la valoarea minimă pentru output. Sunteţi sigur că doriţi să continuaţi*? Am apăsat *Da*. A apărut încă un mesaj de avertizare: *Aţi programat stimulatorul la valoarea minimă pentru output. Confirmaţi*? Am apăsat din nou *Da*. După o secundă, pe ecran a început să pâlpâie un mesaj cu litere groase: ***Valori inacceptabile pentru output. Valori inacceptabile pentru output.***

Am închis capacul, dar am lăsat PDA-ul activ. Avea să se reseteze automat. Exista întotdeauna posibilitatea ca suita de comenzi să nu fi funcţionat de prima dată şi doream să pot încerca din nou, dacă ar fi fost nevoie.

N-a mai fost nevoie. Când trenul a intrat în staţia Shinjuku şi s-a oprit cu o smucitură bruscă, Kawamura s-a clătinat şi s-a rezemat de femeia de lângă el. Uşile s-au deschis. Ceilalţi pasageri au ieşit, dar Kawamura a rămas locului, strângând cu mâna dreaptă una dintre barele verticale de lângă uşă şi ţinând în stânga punga cu fructe, în timp ce navetiştii se împingeau pe lângă el. L-am privit cum se roteşte în sens invers acelor de ceasornic, până ce spinarea i-a lovit peretele din dreapta uşii. Gura îi era deschisă şi el părea uşor surprins. Pentru ca apoi, lent, aproape lin, să lunece spre podea. Un pasager care suise la Yoyogi s-a aplecat să-l ajute. Bărbatul, un occidental de patruzeci-cincizeci de ani, înalt şi destul de slab pentru a mă duce cu gândul la o suliţă, cu un aer cumva aristocratic conferit de ochelarii fără rame, i-a scuturat umerii, dar Kawamura nu mai putea simţi de acum eforturile străinului de a-l ajuta.

— *Daijoubu desu ka*? am întrebat. „Se simte bine?"

Am vorbit în japoneză, fiindcă occidentalul nu ştia probabil limba şi interacţiunea noastră avea să fie limitată la maximum. Am întins mâna stângă pentru a-i sprijini spatele lui Kawamura şi am căutat magnetul.

— *Wakaranai*, a murmurat străinul. „Nu ştiu".

A pălmuit obrajii lui Kawamura, care începuseră să se învineţească şi l-a scuturat din nou – destul de brutal, mi s-a părut. Aşadar ştia puţină japoneză. Nu conta. Am prins muchia magnetului şi l-am desprins. Kawamura terminase socotelile cu viaţa.

Am trecut pe lângă ei, ieşind pe peron, şi mulţimea de afară a năvălit în vagon imediat în urma mea. Privind prin geamul cel mai apropiat de uşă, am văzut uluit că străinul scotocea în buzunarele lui Kawamura. Primul meu gând a fost că-l jefuia. M-am apropiat de geam ca să văd mai bine, dar înghesuiala dinăuntru m-a împiedicat să văd mai bine.

Am simţit imboldul de a reveni în tren, dar ar fi fost stupid din punct de

vedere operaţional şi oricum era prea târziu. Uşile glisau una spre cealaltă, apropiindu-se. Le-am privit, închizându-se. S-au blocat în ceva, poate o poşetă sau un picior, apoi s-au deschis puţin şi s-au închis iarăşi. Era un măr, care a căzut pe şine, în timp ce trenul s-a îndepărtat.

Capitolul 2

Din Shinjuku am pornit pe magistrala de metrou Maranouchi spre Ogikubo, extremitatea vestică a oraşului aflată în exteriorul lui Tokio metropolitan. Doream să fac o ultimă RDU – rută pentru detectarea urmăritorilor – înainte de a-mi contacta clientul pentru a-i raporta rezultatele operaţiunii Kawamura, iar mersul spre vest mă purta în sensul invers al apropiatei ore de vârf, ceea ce-mi uşura sarcina de a-mi căuta posibilii urmăritori.

O RDU este exact ceea ce spune: o rută concepută pentru a sili autodemascarea oricărui posibil urmăritor. În dimineaţa aceea, Harry şi cu mine ne luaserăm bineînţeles toate precauţiile în drum spre Shibuya şi Kawamura, dar eu nu presupuneam niciodată că dacă nu fusesem urmărit înainte, nu eram urmărit nici acum. În Shinjuku mulţimile sunt atât de dense, încât poţi să fii urmărit de zece oameni fără să-l detectezi pe niciunul. Pe de altă parte, este aproape imposibil să urmăreşti pe cineva fără să fii observat pe un peron lung şi pustiu cu multe intrări şi ieşiri, aşa că drumul spre Ogikubo îmi oferea genul de linişte mintală pe care o doream.

Pe timpuri, când un agent secret dorea să comunice cu un informator atât de important încât o întâlnire directă era imposibilă, se folosea o cutie poştală oarbă. Informatorul lăsa un microfilm în scorbura unui copac sau îl ascundea într-o carte obscură dintr-o bibliotecă publică, iar spionul trecea mai târziu şi-l recupera de acolo. Cei doi nu erau aduşi niciodată în acelaşi loc şi în acelaşi timp.

Cu internetul este mai uşor şi mai sigur. Clientul postează un mesaj pe un site încriptat, echivalentul electronic al scorburii unui copac. Eu îl descarc şi-l decriptez fără grabă. Şi invers.

Schimbul de mesaje este destul de simplu. Un nume, o fotografie, informaţii de contact personale şi profesionale. Un număr de cont bancar, instrucţiuni de transfer. Reamintirea celor trei „principii" ale mele: fără femei sau copii, fără acţiuni împotriva unor ţinte care nu sunt primare, fără alţi angajaţi care să rezolve problema. Telefonul este utilizat doar pentru inofensiva comunicare ulterioară, care era şi motivul pentru călătoria mea la

Ogikubo.

Am folosit unul dintre telefoanele publice de pe peronul staţiei şi mi-am sunat contactul din Partidul Liberal Democrat: un membru minor al PLD-ului pe care-l cunosc doar sub numele Benny, poate o prescurtare de la Benihana sau de la altceva. Engleza lui Benny este fluentă, aşa că ştiu că a petrecut o vreme în străinătate. Cred că el preferă să folosească engleza cu mine, fiindcă are o sonoritate mai dură în unele contexte şi Benny se imaginează ca fiind un tip dur. Probabil că a deprins argoul dintr-o dietă regulată de filme hollywoodiene cu gangsteri.

Nu ne-am întâlnit niciodată, bineînţeles, dar simplele convorbiri telefonice mi-au fost suficiente ca să-mi dezvolt o antipatie faţă de Benny. Mi-l închipuiam în mod foarte clar că pe alt individ care plimba hârtiile prin guvern, genul care ar fi încercat să-şi gestioneze problema de obezitate alergând câţiva kilometri în zece minute de trei ori pe săptămână pe o bandă rulantă într-o sală de fitness excesiv de scumpă, tapetată cu oglinzi şi crom, în care aerul condiţionat şi sunetele liniştitoare ale monitoarelor TV previn orice disconforturi inutile. Ar fi cheltuit extravagant pe articole de felul gelurilor de păr de firmă pentru o frizură pieptănată peste cap, deoarece lucrurile mici costă oricum doar câţiva dolari, şi ar fi făcut economii, purtând cămăşi neşifonabile şi cravate cu etichete ce proclamă *Mătase italienească autentică*! pe care, cu prilejul unei călătorii întreprinse în străinătate, le-ar fi ales cu grijă dintr-un container de nevandabile într-un magazin universal, felicitându-se pentru achiziţia unor asemenea obiecte de calitate la preţ de chilipir. Ar fi etalat câteva excentricităţi occidentale, de pildă un stilou Montblanc, talismane care să-l reasigure că era cu certitudine mai cosmopolit decât cei care-i dădeau ordine. Da, îl ştiam pe individul ăsta. Era un subaltern mărunt, un intermediar care nu se murdărise niciodată pe mâini, care nu putea spune deosebirea între un zâmbet real şi rictusul amuzat al unei prostituate care-l scutura de yeni pentru scotch-ul Suntory îndoit cu apă, în vreme ce el o plictisea cu aluzii la Chestiile Mari în care era implicat, dar pe care, desigur, nu le putea discuta.

După obişnuitul schimb de coduri nevinovate, prestabilite pentru a ne verifica autenticitatea, i-am spus:

— S-a făcut.

— Mă bucur să aud asta, a răspuns el în stilul lui concis de fals dur. Probleme?

— Nimic demn de menţionat, am zis după o pauză, gândindu-mă la individul din tren.

— Nimic? Eşti sigur?

Ştiam că n-aş fi rezolvat nimic în felul acela. Mai bine să tac.

— Bine, a spus el întrerupând tăcerea. Ştii cum să dai de mine, dacă ai nevoie de ceva. Absolut orice, da?

Benny încearcă să mă dirijeze ca pe un activ de informaţii. Odată a sugerat chiar o întâlnire faţă în faţă. I-am spus că dacă va trebui să ne întâlnim faţă în faţă, eu voi veni pentru a-l ucide, aşa că ar fi fost mai bine să renunţe. A râs, dar n-a mai amintit niciodată subiectul.

— Mai am nevoie de un singur lucru, am rostit reamintindu-i de bani.

— Până mâine, ca de obicei.

Am închis şi am şters în mod reflex receptorul şi tastele aparatului, pentru eventualitatea îndepărtată în care convorbirea mi-ar fi fost interceptată şi cineva ar fi fost trimis să ridice amprente. Dacă aveau acces la arhive militare din epoca Vietnamului, şi presupuneam că aveau, atunci l-ar fi descoperit pe John Rain şi nu doream ca ei să-şi dea seama că misteriosul lor asasin era acelaşi individ pe care-l cunoscuseră de mai bine de douăzeci de ani.

Cu douăzeci de ani în urmă lucram cu CIA, graţie contactelor pe care mi le făcusem în Vietnam, şi aveam grijă ca „fondurile de susţinere" ale Agenţiei să ajungă la destinatarii intenţionaţi din partidul aflat la guvernare, care era încă de pe atunci PLD-ul. CIA derula un program secret de sprijinire a elementelor politice conservatoare – parte din politica anticomunistă a statului american şi o extensie naturală a relaţiilor dezvoltate în timpul ocupaţiei postbelice – şi PLD-ul era mai mult decât încântat să joace rolul respectiv în schimbul banilor.

Eu eram un simplu intermediar care livra mitele, dar aveam o relaţie bună cu unul dintre beneficiarii dărniciei Unchiului Sam – un ins pe nume Miyamoto. Un asociat al său, iritat de partea bănească ce-i revenea şi pe care o considera inadecvată, a ameninţat că va da totul în vileag dacă nu va primi mai mult. Miyamoto era exasperat; asociatul folosise tactica aceea şi anterior, şi-i fusese crescută cota, aşa că era pur şi simplu lacom. De aceea m-a întrebat dacă nu puteam face ceva în privinţa lui, în schimbul a 50 000 de dolari şi „fără nicio investigaţie".

Oferta m-a interesat, totuşi am vrut să mă asigur că eram protejat. I-am spus lui Miyamoto că personal nu puteam face nimic, dar îl puteam pune în legătură cu cineva care l-ar fi putut ajuta.

Acel „cineva" a devenit alter ego al meu şi, de-a lungul timpului, am întreprins măsuri pentru a şterge urmele adevăratului John Rain. Printre altele, am încetat să-mi mai folosesc numele american şi orice avea vreo legătură cu el şi i-am cerut unui chirurg să confere cutelor mele verticale de la colţurile ochilor, destul de micuţe, un aspect mai japonez. De asemenea, acum port părul mai lung, spre deosebire de tunsoarea periuţă pe care o

preferam pe atunci. Iar ochelarii fără rame, o concesie făcută vârstei şi consecinţelor ei, îmi conferă un aer studios, spre deosebire de aspectul soldatului alert din trecut. În prezent semăn mai mult cu un universitar japonez decât cu hibridul războinic care fusesem cândva. De peste douăzeci de ani nu mai ţin legătura cu niciunul dintre contactele mele din perioada când umblasem cu banii murdari şi ocolesc cu multă atenţie CIA. După ce-mi făcuseră mie şi lui Jake „Nebunu'" în Bu Dop, eram mai mult decât încântat să-i scot din viaţa mea.

Miyamoto mă pusese în legătură cu Benny, care lucra cu PLD-iştii care aveau probleme de felul celor avute de Miyamoto însuşi, probleme pe care eu le puteam rezolva. O vreme am lucrat pentru amândoi, însă Miyamoto a ieşit la pensie acum zece ani şi la scurtă vreme după aceea a murit liniştit în patul lui. De atunci Benny a fost clientul meu cel mai bun. Anual fac trei-patru joburi pentru el şi pentru PLD-iştii pe care-i reprezintă, taxându-l pentru fiecare cu echivalentul în yeni a aproximativ 100 000 de dolari. Pare mult, ştiu, dar am cheltuieli de regie: echipamente, mai multe case conspirative, plus o firmă de consultanţă reală, dar care pierde permanent bani, oferindu-mi însă registru fiscal şi alte mijloace de legitimitate.

Benny... M-am întrebat dacă el ştia ceva despre cele întâmplate în tren. Imaginea străinului care scotocea prin buzunarele muribundului Kawamura era la fel de iritantă ca o sămânţă minusculă care ţi-a rămas înfiptă între dinţi şi am revenit la ea, mereu şi mereu, sperând într-o intuiţie. Să fi fost o simplă coincidenţă? Poate că străinul căuta un act de identitate. Nu era tocmai tratamentul cel mai recomandat pentru cineva care se învineţeşte din cauza lipsei de oxigen, totuşi oamenii nu obişnuiesc să acţioneze raţional în condiţii de stres, iar prima dată când vezi pe cineva murind sub ochii tăi este într-adevăr un moment stresant. Sau poate că individul era contactul lui Kawamura, care se găsea în tren pentru un schimb reciproc. Poate că acela era aranjamentul lor – un schimb în mişcare, într-un tren aglomerat. Kawamura îşi sună contactul din Shibuya imediat înainte de a se sui în tren, îi spune: „Sunt în vagonul al treilea de la coadă, plecăm din staţie acum" şi contactul ştie unde să urce, când trenul intră în staţia Yoyogi. Sigur că da... poate.

Micile coincidenţe sunt de fapt frecvente în domeniul meu de activitate. Ele apar automat când devii un examinator al naturii umane, când începi să urmăreşti un om obişnuit care-şi vede de ziua lui obişnuită, ascultându-i conversaţiile şi învăţându-i tabieturile. Formele netede şi regulate pe care le vezi din depărtare pot fi incoerente şi bizare la o examinare de aproape, aidoma firelor unei ţesături privite la microscop.

Unele dintre ţintele pe care le accept sunt implicate în afaceri ilegale, iar

factorul coincidenţă este foarte mare. Am urmărit subiecţi care s-au dovedit a fi supravegheaţi şi de poliţie – unul dintre motivele pentru care abilităţile mele de contra-filaj trebuie să fie cel puţin la fel de dezvoltate ca ale lor. Amantele sunt o temă frecventă; uneori o a doua familie. Un subiect pe care mă pregăteam să-l rezolv pe când îl urmăream pe un peron de tren m-a surprins total, aruncându-se în faţa trenului şi scutindu-mă de eforturi. Clientul a fost încântat, şi complet nedumerit cum reuşisem să înscenez o sinucidere pe un peron supraaglomerat.

Simţeam totuşi că Benny ştia ceva, iar impresia aceea mă oprea să dau uitării coincidenţa asta măruntă. Dacă aş fi avut vreun mod prin care să confirm că el încălcase una dintre cele trei reguli ale mele, punând o echipă secundară pe urmele lui Kawamura, l-aş fi căutat şi l-aş fi pus să plătească. Nu exista însă niciun mod prin care să capăt o asemenea confirmare. Trebuia să abandonez ideea respectivă şi poate s-o etichetez „în aşteptare", pentru ca să mă simt mai bine.

Banii au sosit a doua zi, aşa cum promisese Benny, şi următoarele nouă zile au fost tăcute.

În a zecea zi, am primit un telefon de la Harry. El a spus că era prietenul meu Koichiro şi că marţi seara la ora opt avea să fie în Galerie Coupe Chou cu nişte prieteni; dacă nu eram ocupat, ar fi trebuit să vin şi eu. I-am spus că suna interesant şi voi încerca să ajung. Ştiam că trebuia să număr înapoi cinci poziţii în secţiunea restaurantelor din *Pagini Aurii* pentru Tokio, astfel că locul nostru de întâlnire era de fapt Las Chicas, şi să scad cinci zile din dată şi cinci ore din ora anunţată.

Îmi place Las Chicas pentru întâlniri, fiindcă aproape toţi clienţii sosesc dinspre Aoyama-dori, astfel încât cei care vin din partea opusă sunt cei care trebuie studiaţi cu atenţie; în plus, înainte de a intra, toţi trebuie să traverseze un *patio* mic unde sunt complet expuşi. Localul este înconjurat de alei întortocheate, care şerpuiesc spre o duzină de direcţii diferite, fără să existe locuri strâmte unde ar putea fi organizate ambuscade. Cunosc bine aleile acelea, deoarece mi-am făcut obiceiul să cunosc topografia oricărui loc în care petrec mult timp. Ştiam cu certitudine că orice ins nedorit ar fi avut greutăţi în a se apropia de mine acolo.

Mâncarea şi ambianţa sunt de asemenea de calitate. Atât meniul, cât şi oamenii reprezintă o fuziune între Orient şi Occident: orez indian *jeera* şi ciocolată belgiană, o frumuseţe brunetă cu pometi înalţi de descendenţă mongolă, alături de o blondă desprinsă direct din fiorduri, un melanj de graiuri şi accente. Cumva, Las Chicas reuşeşte să fie simultan mereu la modă şi perfect confortabil.

Am sosit cu două ore mai devreme şi am aşteptat, sorbind unul dintre

Chai Latte-urile pentru care restaurantul este renumit pe bună dreptate. Nu-i de dorit să fii ultimul care să sosească la o întâlnire. Nu-i politicos. Şi-ţi reduce şansele de a fi cel care pleacă.

Puţin înainte de ora 15 l-am zărit pe Harry venind pe stradă. El nu m-a văzut decât după ce a intrat.

— Întotdeauna stai cu spatele la perete, a spus după ce s-a apropiat.

— Îmi place panorama, am replicat imperturbabil.

Majoritatea oamenilor nu observă niciodată detaliile astea, dar eu îl învăţasem să fie atent la ele când intra undeva. Cei care stau cu spatele la uşă sunt civili; cei aşezaţi în locurile strategice ar putea fi indivizi care fie că au simţul străzii, fie că au fost antrenaţi, indivizi care ar putea merita ceva mai multă atenţie.

Îl cunoscusem pe Harry cu cinci ani în urmă în Roppongi, unde intrase în bucluc cu nişte puşcaşi marini americani beţi, într-un bar în care se întâmplase să-mi omor timpul înaintea unei întâlniri. Harry poate părea un tip bizar: uneori hainele îi stau atât de nelalocul lor, încât te întrebi dacă nu cumva le-a furat la întâmplare de pe o frânghie de rufe, şi are obiceiul să privească fix orice îl interesează. Holbatul acela atrăsese atenţia puşcaşilor, iar unul dintre ei ameninţase cu glas sonor că va înfige ochelarii cu sticle groase în fundul japonez al lui Harry, dacă n-avea altceva la care să se zgâiască. Harry se conformase imediat, însă semnul acela aparent de slăbiciune nu făcuse decât să-i încurajeze pe puşcaşi. Când îl urmaseră afară, şi înţelesesem că Harry nu avea habar ce se va întâmpla, ieşisem şi eu din bar. Am o problemă cu bătăuşii – o moştenire din copilărie.

Oricum, puşcaşii au ajuns să se distreze cu mine, nu cu Harry, şi lucrurile nu s-au desfăşurat aşa cum plănuiseră ei. Harry a fost recunoscător.

S-a dovedit că el avea unele abilităţi utile. Se născuse în Statele Unite din părinţi japonezi şi crescuse bilingv, petrecându-şi verile cu bunicii lui în apropiere de Tokio. Urmase colegiul şi facultatea în Statele Unite, obţinând o diplomă în matematică aplicată şi criptografie. În facultate avusese necazuri, fiindcă spărsese fişierele catedrei, despre care unul dintre profesorii lui de criptografie se lăudase că erau impenetrabile. Avusese de asemenea neplăceri cu FBI-ul, care îi descoperise tentativele de a pătrunde în Casa Naţională de Economii şi Împrumuturi şi alte instituţii financiare. Unii indivizi onorabili din National Security Agency aflaseră despre aventurile acelea şi aranjaseră ca Harry să lucreze la sediul lor din Fort Meade în schimbul curăţirii dosarului lui de tot mai numeroasele sale infracţiuni informatice.

Harry rămăsese câţiva ani în NSA, strecurându-şi noul angajator în sisteme de computere guvernamentale şi corporatiste din toată lumea şi

învăţând pe parcurs trucurile cele mai esoterice ale computerelor NSA. La mijlocul anilor 1990, revenise în Japonia, unde se angajase în postul de consilier pentru securitatea computerelor în una dintre cele mai mari companii de consultanţă globală. Bineînţeles, trecutul îi fusese verificat amănunţit, dar dosarul curat şi magia autorizaţiei de securitate NSA pentru cazuri strict secrete îi orbiseră pe noii lui angajatori corporatişti înaintea adevăratei feţe a bărbatului acesta trecut de treizeci de ani, dar cu chip de adolescent.

Harry era în realitate un hacker inveterat, care se plictisise în NSA, deoarece, în ciuda provocărilor de natură tehnică, toate activităţile lui trebuiau aprobate de guvern. Iar regulile şi standardele etice pe care ar fi trebuit să le respecte în noul post corporatist nu erau decât simple glume. Harry nu securizase niciodată un sistem fără să nu lase o „uşă prin spate" pe care s-o poată folosi oricând ar fi avut chef. El spărsese fişierele propriei sale firme, pentru a descoperi vulnerabilităţile clienţilor, pe care după aceea le exploatase. Harry deţinea abilităţile unui lăcătuş şi inima unui hoţ.

După ce ne cunoscuserăm, îl învăţasem aspectele relativ legale ale meseriei mele. Harry era destul de inadaptabil ca să fie impresionat că eu dorisem să-mi fie prieten şi de aceea ţinea mult la mine. Loialitatea ce rezultase de aici era utilă.

S-a aşezat şi l-am întrebat ce se întâmplase.

— Două chestii. Pe una dintre ele cred c-o cunoşti, despre cealaltă nu sunt sigur.

— Perfect.

— În primul rând se pare că Kawamura a suferit un infarct fatal în dimineaţa în care l-am urmărit.

Am sorbit din Chai Latte.

— Ştiu. S-a întâmplat chiar în faţa mea, în tren. A fost ceva groaznic.

Oare Harry mă privea mai atent ca de obicei?

— Am citit ferparul în *Daily Yomiuri*, a zis el. A fost semnat de fiica lui. Înmormântarea a fost ieri.

— Nu eşti cam tânăr pentru a citi ferpare? l-am întrebat, privindu-l peste buza cănii.

A strâns din umeri.

— Ştii bine că eu citesc totul. Este unul dintre lucrurile pentru care mă plăteşti.

Asta cel puţin era adevărat. Harry era mereu la curent cu tot ce se întâmpla şi avea un instinct remarcabil în identificarea de tipare în haos.

— Care-i a doua chestie?

— În timpul înmormântării, cineva i-a spart apartamentul lui Kawamura.

M-am gândit că s-ar putea să fi fost tu, dar am vrut să ţi-o spun pentru orice eventualitate.

Mi-am păstrat chipul inexpresiv.

— Asta cum ai aflat-o? l-am întrebat.

A scos din buzunarul pantalonilor o foaie împăturită şi a împins-o peste masă, spre mine.

— Am spart raportul *Keisatsucho*.

Keisatsucho este Agenţia Naţională a Poliţiei, echivalentul japonez al FBI-ului.

— Iisuse, Harry, există locuri în care nu poţi ajunge?

El a fluturat din mână, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

— Ăsta-i doar *Sosa*, departamentul de investigaţii. Securitatea lor e jalnică.

N-am simţit niciun îndemn aparte să-i spun că eram de acord cu estimarea lui asupra securităţii Sosa; de mulţi ani, eram un cititor avid al fişierelor lor.

Am despăturit hârtia şi i-am privit conţinutul. Primul lucru pe care l-am observat a fost numele celui care întocmise raportul: Ishikura Tatsuhiko. Tatsu... Cumva n-am fost surprins.

Îl cunoscusem pe Tatsu în Vietnam, unde era ataşat la Consiliul Japonez pentru Investigaţii şi Siguranţa Publică, unul dintre precursorii lui *Keisatsucho*. Împiedicat de restricţiile impuse militarilor de Articolul 9 al Constituţiei postbelice şi neizbutind să facă altceva decât să trimită câţiva oameni pentru „ascultare şi învăţare", guvernul îl detaşase pe Tatsu în Vietnam pentru şase luni, ca să întocmească diagrame de organizare a asistenţei oferite de KGB Vietcongului. Deoarece vorbeam japoneza, fusesem repartizat să-l ajut.

Tatsu era un bărbat scund cu genul de conformaţie robustă care se împlineşte odată cu vârsta şi chip blând care-i camufla concentrarea reală, trădată de obiceiul de a-şi împinge înainte toracele şi capul într-un mod ce lăsa impresia că era reţinut de o lesă invizibilă. Se simţea frustrat în Japonia postbelică, castrată, şi admira cărarea războinicului pe care pornisem eu. Mă intriga o tristeţe secretă pe care i-o zăream în ochi şi care, în mod bizar, se accentua când zâmbea şi mai ales când râdea. Vorbea puţin despre familia lui – soţia şi două fetiţe în Japonia dar, când o făcea, mândria îi era evidentă. După nişte ani, aveam să aflu de la o cunoştinţă comună că existase şi un fiu, copilul lui cel mai mic, care murise în circumstanţe despre care Tatsu nu voia niciodată să vorbească şi atunci am înţeles de unde provenea tristeţea lui permanentă.

La revenirea în Japonia, am petrecut un timp împreună, însă apoi m-am

distanţat după ce mă implicasem cu Miyamoto şi Benny. Nu-l mai revăzusem pe Tatsu de când intrasem în „clandestinitate”.

Ceea ce era bine, întrucât ştiam din rapoartele pe care le spărsesem că Tatsu avea o teorie personală: pe statul de plată al PLD-ului exista un asasin. La sfârşitul anilor 1980, Tatsu ajunsese să creadă că prea mulţi martori-cheie în cazuri de corupţie, prea mulţi reformatori financiari, prea mulţi tineri cruciaţi împotriva statu-quo-ului mureau de „cauze naturale”. El opina că exista un tipar, iar profilul formei întunecate din centrul tiparului acela deţinea abilităţi foarte asemănătoare alor mele.

Colegii lui Tatsu considerau că forma aceea era o nălucire a propriei sale imaginaţii, iar insistenţa lui încăpăţânată de a investiga o conspiraţie despre care alţii afirmau că era un miraj nu-i ajutase promovarea în carieră. Pe de altă parte, aceeaşi încăpăţânare îi adusese un nivel de protecţie din partea puterilor pe care spera să le ameninţe, deoarece nimeni nu dorea ca decesul lui brusc din cauze naturale să-i confirme teoriile. Dimpotrivă, îmi imaginam că mulţi inamici ai lui Tatsu sperau că va avea o viaţă îndelungată şi lipsită de evenimente. Ştiam de asemenea că atitudinea aceea se va schimba brusc dacă Tatsu se va apropia vreodată prea mult de adevăr.

Deocamdată n-o făcuse, totuşi eu îl cunoşteam bine. În Vietnam, el înţelesese ideile fundamentale ale contrainformaţiilor într-un moment în care cadrele superioare din CIA nu puteau întocmi o simplă diagramă de organizare a unei unităţi Vietcong tipice. Tatsu dezvoltase piste operaţionale, deşi domeniul de acţiune îi era restricţionat la „ascultare şi învăţare”. Refuzase viaţa tihnită uzuală a unui ataşat militar, de a scrie rapoarte dintr-o vilă, şi insistase să acţioneze pe teren.

Odată, după ce consumaserăm împreună cantităţi substanţiale de sake, Tatsu îmi spusese cu amărăciune că superiorii lui fuseseră îngroziţi de eficacitatea de care dăduse dovadă şi ignoraseră cu scrupulozitate informaţiile pe care le produsese. Până la urmă insistenţa şi curajul îi fuseseră irosite. Îmi doream ca el să fi putut învăţa din experienţa aceea.

În acelaşi timp însă bănuiam că era imposibil. Tatsu era un adevărat samurai şi avea să continue să slujească acelaşi senior, indiferent de câte ori acesta l-ar fi ignorat sau chiar maltratat. Servirea cu devotament era ţelul suprem pe care-l cunoştea el.

Era neobişnuit pentru *Keisatsucho* să investigheze o spargere simplă. Probabil că ceva legat de moartea lui Kawamura şi de afacerile sale anterioare atrăsese atenţia lui Tatsu. N-ar fi fost prima dată că-mi simţisem vechiul tovarăş de arme privindu-mă parcă printr-un geam fumuriu, distingând o formă înapoia sa, dar neştiind cui aparţine, şi eram mulţumit că dispărusem de pe radarul lui cu atâţia ani în urmă.

— Nu trebuie să-mi spui dacă ştiai despre asta, a rostit Harry întrerupându-mi reflecţiile. Cunosc regulile.

M-am întrebat câte ar fi trebuit să-i dezvălui. Dacă doream să aflu mai multe, abilităţile lui ar fi fost utile. Pe de altă parte nu-mi plăcea ca el să se apropie prea mult de adevărata natură a activităţii mele. Şi aşa ajunsese inconfortabil de aproape. De exemplu, numele lui Tatsu pe raportul ăsta. Îmi era imposibil să nu mă gândesc că Harry va urmări pista aceea, va ajunge la teoriile conspiraţiilor ale lui Tatsu şi va simţi conexiunea cu mine. Sigur că da, nu exista absolut nicio dovadă, doar o îndoială rezonabilă, însă, laolaltă, Harry şi Tatsu ar fi deţinut un număr important de piese ale puzzle-ului.

Stând în Las Chicas şi sorbind din Chai Latte, a trebuit să recunosc că Harry putea deveni o problemă. Înţelegerea aceea m-a deprimat. *Doamne*, mi-am spus, *devii sentimental*.

Poate că era timpul să ies din porcăria asta. Poate că sosise realmente timpul s-o fac.

— N-am ştiut, am răspuns după o clipă. Cazul ăsta este destul de neobişnuit.

N-am văzut niciun rău în a-i povesti despre străinul din tren şi am făcut-o.

— Dacă am fi fost în New York, aş fi zis că era un hoţ de buzunare, a comentat el când am terminat.

— Şi eu am crezut la fel când l-am văzut, totuşi cariera de hoţ de buzunare ar fi o opţiune jalnică pentru un alb în Tokio. Trebuie să te pierzi în mulţime.

— Să fi fost Kawamura o simplă ţintă de oportunitate?

Am clătinat din cap.

— Puţini oameni au atâta sânge rece şi tupeu. Mă îndoiesc că tocmai unul dintre ei s-a nimerit să fie în preajma lui Kawamura în dimineaţa aceea. Cred că individul era contactul lui şi că se afla acolo pentru un fel de schimb reciproc.

— De ce crezi că *Keisatsucho* investighează o spargere banală dintr-un apartament din Tokio? a întrebat el.

— Nu ştiu, am răspuns, deşi implicarea lui Tatsu mă pusese pe gânduri. Poate din cauza poziţiei lui Kawamura în guvern, a decesului lui recent... aşa ceva. Asta-i teoria pe care aş cerceta-o.

Harry m-a privit cu atenţie.

— Îmi ceri să fac săpături?

Ar fi trebuit să fi negat. Dar mai fusesem manipulat în trecut. Sentimentul că se întâmplase din nou m-ar fi ţinut treaz nopţile. Oare Benny pusese încă o echipă pe urma lui Kawamura? Am considerat că-l puteam lăsa pe Harry să caute nişte indicii.

— Oricum o vei face, nu? am replicat.

A clipit scurt.

— Cred că nu mă pot abţine.

— Sapă, atunci. Anunţă-mă ce mai găseşti. Şi păzeşte-ţi mereu spatele, asule. Să nu devii neglijent.

Avertismentul acela era valabil pentru noi amândoi.

Capitolul 3

Avertismentul pe care i-l dădusem lui Harry de a-şi păzi mereu spatele m-a dus cu gândul la Jimmy Calhoun, prietenul meu cel mai bun din liceu, la Jimmy aşa cum fusese înainte de a deveni Jake „Nebunu'".

Jimmy şi cu mine ne înrolasem împreună în armată, pe când aveam abia şaptesprezece ani. Îmi amintesc că ofiţerul de la recrutare ne zisese că aveam nevoie de acordul părinţilor pentru a ne înrola.

— O vedeţi pe femeia de-afară? ne spusese el. Daţi-i douăzeci de dolari şi-ntrebaţi-o dacă nu vrea să semneze ca fiind mama voastră.

Ea fusese de acord. Ulterior am înţeles că acela era modul prin care îşi câştiga existenţa.

Jimmy şi cu mine ne cunoscusem, cumva, prin intermediul surorii lui mezine, Deirdre. Era o fată frumoasă, cu păr negru, şi se număra printre puţinii oameni care se purtau frumos cu puştiul stângaci şi nelalocul lui care fusesem eu în Dryden. Un idiot îi spusese lui Jimmy că-mi plăcea de ea, ceea ce era adevărat, bineînţeles, iar Jimmy decisese că detesta ca unul cu ochii oblici să se dea la soră-sa. Era mai voinic decât mine, dar m-am bătut cu el fără să clipesc şi niciunul n-a ieşit învingător. După aceea, m-a respectat şi a devenit aliatul meu împotriva bătăuşilor din Dryden, primul meu prieten adevărat. Deirdre şi cu mine am început să ieşim împreună şi vai de cel care glumea pe seama lui Jimmy în privinţa asta.

Înainte de plecarea în armată, i-am spus lui Deirdre că mă voi însura cu ea când mă voi întoarce. Ea mi-a spus că mă va aştepta.

— Ai grijă de Jimmy, da? mi-a zis. Vrea să dovedească foarte multe.

Jimmy şi cu mine îi spusesem ofiţerului de la recrutare că doream să fim împreună, iar el ne făgăduise că va avea grijă de asta. Nu ştiu dacă mişcase vreun deget în privinţa respectivă – probabil că minţise fără să clipească totuşi lucrurile s-au derulat aşa cum cerusem. Ne-am instruit împreună în unitatea Forţelor Speciale de la Fort Bragg, apoi am ajuns într-un program comun CIA-armată numit Grupul de Observare şi Studiere, sau GOS.

Denumirea era o glumă, tentativa unui birocrat idiot de a-i conferi o vizibilitate redusă. La fel de bine ai fi putut boteza un pitbull „Mieluşel".

GOS avea ca sarcină executarea de misiuni clandestine de recunoaştere şi sabotaj în Cambodgia şi Laos, uneori chiar în Vietnamul de Nord. Echipele erau alcătuite din PRDL – un acronim pentru bărbaţii specializaţi în patrule de recunoaştere pe distanţe lungi. Trei americani şi nouă inşi din Grupul de Apărare Civilă Neorganizată, sau GACN, care erau de obicei mercenari khmeri recrutaţi de CIA, uneori montaniarzi[1]. Trei bărbaţi dispăreau în sălbăticie una, două, trei săptămâni la rând, hrănindu-se cu ce găseau pe plan local, fără niciun contact cu CAMV, Comandamentul Asistenţei Militare SUA în Vietnam.

Noi eram elita elitei, puţini şi mobili, lunecând ca nişte spectre silenţioase prin junglă. Toate părţile mobile ale armelor ne erau învelite în cârpe, pentru a amortiza orice zgomot. Operam atât de frecvent noaptea, încât puteam vedea în întuneric. Nu utilizam nici chiar spray-uri împotriva insectelor, pentru că vietcongii le puteau simţi mirosul. Tratam totul cu foarte multă seriozitate.

Operam în Cambodgia în acelaşi timp în care Nixon se angaja public că-i va respecta neutralitatea. Dacă misiunile ne-ar fi fost deconspirate, Nixon ar fi fost silit să admită că minţise nu numai cetăţenii, ci şi Congresul american, şi de aceea activităţile nu erau doar clandestine, ci existenţa lor era complet negată, până în vârful ierarhiei. Pentru unele misiuni, trebuia să acţionăm fără arme sau materiale de provenienţă americană. În alte rânduri nu ni se putea asigura nici măcar susţinere aeriană, de teama ca piloţii să nu fie doborâţi şi capturaţi. Când pierdeam pe unul dintre noi, familia lui primea o telegramă care anunţa că fusese ucis „la vest de Dak To" sau „în apropierea graniţei", sau altă descriere la fel de vagă.

N-am început deloc rău. Înainte de misiuni, discutam ce trebuia şi ce nu trebuia să facem. Auzisem toate poveştile. Toţi ştiam despre My Lai. Noi aveam să ne păstrăm sângele rece, să rămânem profesionişti. Să ne păstrăm inocenţa, de fapt. Aproape că-mi vine să râd, când mă gândesc la asta acum.

Jimmy a devenit cunoscut ca Jake „Nebunu'" deoarece a adormit în timpul primului nostru schimb de focuri. Trasoarele şuierau spre noi dinapoia lizierei, toţi eram ghemuiţi şi trăgeam în inamicii pe care nu-i puteam vedea şi asta a ţinut ore în şir, pentru că nu puteam cere susţinere aeriană, fiindcă ne aflam într-un loc ilegal. În toiul luptei, Jimmy a zis „Băga-mi-aş!" şi a tras un pui de somn. Toţi au considerat că făcuse ceva cool de tot, dar pe când ziceau „Eşti nebun, nenică, eşti nebun", Jimmy a replicat: „Păi ştiam că totul

[1] Degar, sau „montaniarzi", sunt băştinaşii de pe podişul central al Vietnamului. (n.t.).

era Jake/OK". Aşa că după aceea l-au numit Jake „Nebunu'". În afară de noi doi, nu cred că altcineva îi cunoştea numele real.

Jimmy nu numai că se comporta ca un nebun, dar şi arăta ca atare. Un accident de motocicletă suferit în adolescenţă aproape că-l costase un ochi şi cu toate că medicii reuşiseră să-l salveze, nu-l putuseră alinia corect, astfel că, atunci când vorbea cu tine, părea mereu că supraveghează pe cineva cu coada ochiului.

— Sunt omnidirecţional, îi plăcea să spună, şi surâdea, când vedea pe cineva care arunca priviri furişe spre ochiul lui zbanghiu.

Jimmy fusese destul de comunicativ în liceu, dar se închisese în sine în Vietnam, unde se antrena constant şi era foarte serios în privinţa misiunilor. Oamenilor le era frică de el. Odată, un poliţist militar cu un ciobănesc german îl abordase pentru comportament inadecvat într-un bar. Jimmy nu-l privise, ci se purtase de parcă nici n-ar fi existat. Se mulţumise să se uite fix la câine. Între ei se petrecuse ceva la nivel animalic, primitiv, iar ciobănescul schelălăise şi se retrăsese. Poliţistul se speriase şi decisese cu înţelepciune să renunţe la punerea sub acuzaţie, iar incidentul devenise parte din legenda lui Jake „Nebunu'" care creştea întruna – că până şi câinii de pază se temeau de el.

Pe de altă parte, nimeni nu-l întrecea în junglă. Jimmy era ca un animal cu care puteai vorbi. Îi făcea pe alţii să se simtă stingheri din cauza ochiului omnidirecţional şi a tăcerilor îndelungate, dar când zgomotele elicopterelor care ne aduseseră pe poziţii se pierdeau în depărtare, toţi doreau să fie alături de ei.

Amintirile mă copleşeau ca un batalion de leşuri brusc reanimate.

Rade-i înseamnă rade-i. Num suyn!

Pentru noi, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am făcut*.

Nu te mai gândi la rahaturile alea, mi-am spus, iar zgomotul static al refrenului îmi era familiar. *Ce a fost a fost*.

Aveam nevoie de o relaxare şi am decis să merg la un concert de jazz în Clubul Alfie. Jazzul fusese refugiul meu de la vârsta de şaisprezece ani, când auzisem primul disc cu Bill Evans, iar un refugiu suna bine în momentul ăsta.

Alfie este o aşa-numită *raibu hausu*, „casă pentru spectacole live": un club mic care găzduia triouri şi cvartete de jazz şi se adresa împătimiţilor de jazz din Tokio. Alfie este un club adevărat: întunecos, strâmt, cu plafon jos şi acustică accidental excelentă, în care nu încap mai mult de douăzeci şi cinci de persoane şi care s-a specializat în tineri artişti aflaţi pe punctul de a fi descoperiţi. Este mereu ticsit şi ai nevoie de rezervare, un lux pe care viaţa

mea în umbre nu şi-l permite. O cunoşteam însă pe mama-san din Alfie, o bătrână dolofană cu degete mici şi groase şi mers greoi şi legănat, care probabil a fost cândva o unduială. Trecuse de vârsta flirturilor, dar flirta oricum cu mine şi ţinea la mine pentru că-i răspundeam în acelaşi fel. Alfie putea fi supraaglomerat, dar asta n-ar fi însemnat mare lucru pentru mama-san, dacă dorea să mai facă loc pentru o persoană.

În seara aceea am luat metroul spre Roppongi, districtul unde se găsea Alfie, rulând pe drum o RDU de securitate medie. Ca întotdeauna, am ieşit abia după ce se golise peronul staţiei. Nu mă urmărea nimeni şi am suit scările spre seara din Roppongi.

Roppongi este un cocteil compus din cele mai agresive elemente străine şi autohtone din Tokio, iar sexul şi banii îi asigură combinaţiei lovitura decisivă. Este plin de animatoare occidentale care au venit în Japonia, gândindu-se că vor ajunge modele, dar care s-au trezit prinse în altceva şi vând conversaţii îndrăzneţe şi adesea mai mult de atât clienţilor lor *sarariiman*, păşind apăsat şi perfect conştiente de valoarea lor în ţinute elegante şi pantofi cu tocuri-cui care le accentuează înălţimea, cu aroganţa menită să semnifice succes şi statut, dar care indică adesea ceva mai aproape de disperare; fete japoneze superbe, cu pielea perfect bronzată în solare, părul vopsit în şuviţe, purtat lung şi drept pe spinările lor, ca aripile pliate ale unor păsări de pradă flămânde, căutând prieteni bogaţi care, în schimbul promisiunii sexului sau pur şi simplu pentru a fi văzuţi cu asemenea trofee în public, le vor dărui taioare Chanel şi poşete Vuitton şi celelalte obiecte după care tânjesc ele; străini oacheşi care vând substanţe legale care pot sau nu să fie ceea ce susţin ei, proxenete ridicol de bătrâne care îi trag pe trecători de cot, încercând să-i determine să aleagă o „companioană" dintr-un album cu fotografii; oameni care păşesc repede, de parcă ar trebui să ajungă într-un loc important, sau care pozează nonşalant, ca şi cum ar aştepta să întâlnească o celebritate; toţi flămânzi şi străduindu-se să reuşească, un univers de prădători şi prăzi superbe.

Alfie se afla în stânga staţiei de metrou, dar eu am cotit la dreapta când am ieşit pe stradă, intenţionând să ocolesc apoi staţia prin spate. Distribuitorii de pliante pentru localuri intraseră deja în acţiune, fluturându-mi-le în faţă şi încercând să-mi atragă atenţia. I-am ignorat şi am cotit la dreapta pe Gaienhigashi-dori, chiar prin faţa lui Almond Cafe, apoi din nou la dreapta pe o străduţă paralelă cu Roppongi-dori, care m-a adus în spatele lui Alfie. Un Ferrari roşu a mârâit pe lângă mine, o relicvă din anii bulei, când vânătorii de trofee plăteau milioane de dolari pentru tablouri impresioniste originale despre care nu ştiau absolut nimic şi proprietăţi îndepărtate, ca Pebble Beach, pe care nu le văzuseră niciodată, când se spusese că terenul

de sub Tokio valora mai mult decât partea continentală a Statelor Unite, când recent îmbogăţiţii îşi celebrau statutul în barurile cu animatoare din Ginza, comandând nenumărate sticle de şampanie de o mie de dolari, pe care o distrugeau cu cuburi de zahăr şi o beau din cupe înalte presărate cu grăunţi de aur de 14 carate.

Am cotit la dreapta, am traversat strada şi am luat liftul până la etajul patru, făcând o ultimă baleiere de o sută optzeci de grade înainte să se închidă uşile.

În mod predictibil, o mulţime de oameni era în faţa uşii clubului, acoperită de postere, unele noi, unele decolorate, care anunţau spectacole ce se ţinuseră aici de-a lungul anilor. La uşă, un tânăr în costum european ieftin, cu părul pieptănat pe spate, verifica rezervările.

— *Onamae wa*? m-a întrebat el, când am străbătut distanţa scurtă de la ascensor. „Cum vă numiţi?"

I-am zis că nu aveam rezervare şi a părut îndurerat. Ca să-l scutesc de neplăcerea de a-mi spune că nu voi putea vedea spectacolul, i-am spus că eram un prieten vechi al lui mama-san şi trebuia să vorbesc cu ea; putea s-o cheme? A făcut o plecăciune, a păşit înăuntru şi a dispărut înapoia unei cortine. După două secunde a apărut mama-san, cu o expresie foarte preocupată şi profesională, pregătindu-se neîndoios pentru o scuză japoneză chinuitor de politicoasă, dar în acelaşi timp fermă, însă, când m-a zărit, colţurile ochilor i s-au încreţit într-un zâmbet.

— *Jun-chan*! *Hisashiburi ne*! m-a întâmpinat, netezindu-şi fusta cu palmele.

Jun este diminutivul lui mama-san pentru Junichi, prenumele meu japonez, care a fost degenerat în John în limba engleză. Am făcut o plecăciune protocolară înaintea ei, dar i-am întors zâmbetul încântat. Am explicat că treceam întâmplător prin cartier şi nu avusesem şansa să fac rezervare. Vedeam foarte bine că erau aglomeraţi şi n-aş fi vrut să deranjez...

— *Tonde mo ani*! m-a întrerupt ea. „Nu fi ridicol!"

M-a tras înăuntru, s-a repezit îndărătul tejghelei barului şi a luat de pe un raft sticla de Caol Ila ţinută acolo. A înhăţat un pahar, a revenit la mine şi mi-a făcut semn să mă aşez la o masă din colţ.

A stat cu mine câteva secunde, mi-a turnat de băut şi m-a întrebat dacă eram însoţit de cineva; nu întotdeauna vin singur în Alfie. I-am spus că nu aveam însoţitori şi a zâmbit.

— *Un ga yokatta ne*! a comentat. „Norocul meu!"

Vederea ei m-a făcut să mă simt bine. Nu mai fusesem aici de câteva luni, dar mama-san ştia exact unde îmi era sticla; nu-şi pierduse abilităţile.

Masa mea se găsea aproape de scena micuţă. Încăperea era întunecoasă,

dar un bec care atârna din tavan ilumina un pian şi zona din imediata sa apropiere. Nu vedeam perfect intrarea în club, însă nu le poţi avea pe toate.

— Mi-a fost dor de tine, Mama, i-am spus în japoneză, simţind că mă destind. Cine cântă în seara asta?

Ea m-a bătut uşor pe mână.

— O pianistă tânără: Kawamura Midori. O să ajungă star – în weekendul ăsta va susţine un concert la Blue Note, dar te poţi lăuda că ai văzut-o în Alfie la începutul carierei.

Kawamura este un nume japonez uzual şi nu m-am gândit deloc la vreo coincidenţă.

— Cred c-am auzit de ea, dar nu-i cunosc muzica. Ea cum este?

— Minunată – cântă ca un Thelonious Monk furios. Şi este complet profesionistă, nu ca alţi tineri pe care-i aducem aici. Sărmana şi-a pierdut tatăl de puţin timp, totuşi nu şi-a anulat spectacolul programat.

În clipa aceea, am făcut legătura dintre cele două nume.

— Îmi pare rău pentru ea, am rostit fără grabă. Ce-a păţit tatăl?

— Infarct într-o dimineaţă, chiar pe Yamanote. Kawamura-san mi-a spus că n-a fost tocmai o surpriză, pentru că tatăl ei avea probleme cardiace. Trebuie să ne bucurăm de toate clipele de care avem parte, nu? Ah, uite-o că vine!

M-a bătut din nou uşor pe mână şi s-a îndepărtat.

M-am întors şi am văzut-o pe Midori şi trioul ei, apropiindu-se de scenă cu paşi energici şi chipuri inexpresive. Am scuturat din cap, încercând să-mi limpezesc mintea. Venisem la Alfie tocmai pentru a scăpa de Kawamura şi ce-i era asociat, iar acum mă confruntam cu fantoma lui. M-aş fi ridicat şi aş fi plecat, dar ar fi fost un gest prea vizibil.

În acelaşi timp simţeam un fior de curiozitate, ca şi cum aş fi revenit pe lângă scena unui accident auto pe care-l cauzasem şi nu mi-aş fi putut feri ochii.

Am privit-o pe Midori când s-a aşezat la pian. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, cu părul drept, lung până la umeri, atât de negru, încât părea să lucească sub spoturile de lumină. Purta un pulover cu mâneci scurte, la fel de negru ca părul, care contrasta frapant cu pielea albă şi netedă a braţelor şi gâtului. Am încercat să-i disting ochii, dar n-am putut întrezări decât o fulgerare a lor în umbrele produse de lumina de deasupra. Îi conturase cu creionul, însă în rest nu purta machiaj. Era îndeajuns de sigură pe ea ca să nu se obosească cu aşa ceva. Nici nu avea nevoie, de altfel. Arăta bine şi era probabil conştientă de asta.

Am putut simţi o încordare în rândul spectatorilor, care s-au aplecat puţin spre înainte. Midori a ridicat degetele deasupra clapelor şi a rămas aşa

o secundă. Glasul i s-a auzit încet:

— Unu, doi, un-doi-trei-patru, apoi mâinile i-au coborât şi au adus viaţă în săliţa clubului.

Nu era o compoziţie personală, ci „My Man's Gone Now", un cântec pe care-l ştiam bine de pe discul *Sunday At The Village Vanguard* al lui Bill Evans. Îmi plăcea bucata şi mi-a plăcut cum a interpretat-o. Îi aducea o efervescenţă care mă făcea să doresc s-o şi privesc, nu numai s-o ascult, totuşi m-am trezit ferindu-mi ochii.

Eu îmi pierdusem tatăl imediat după ce împlinisem opt ani. Fusese ucis de un extremist de dreapta în demonstraţiile stradale ce zguduiseră Tokio în 1960, după ce administraţia Kishi ratificase Pactul de Securitate Americano-japonez. În timpul vieţii lui, tata nu fusese foarte apropiat de mine şi am simţit că fusesem sursa unei tensiuni între el şi mama. Dar înţelegerea aceea a sosit mult mai târziu. Până atunci am plâns cu lacrimi de băieţaş, nopţile, mult timp după dispariţia lui.

Mama nu mi-a uşurat deloc viaţa care a urmat, deşi cred că a încercat s-o facă. Fusese juristă a Departamentului de Stat american în Tokio-ul ocupat şi controlat de Comandamentul Suprem al Puterilor Aliate al lui MacArthur, făcând parte din echipa însărcinată de acesta cu redactarea unei Constituţii, care să călăuzească Japonia postbelică în noul Secol American. Tata făcea parte din echipa prim-ministrului Yoshida şi răspundea de traducerea şi negocierea documentului în termeni favorabili Japoniei.

Idila lor, care a devenit publică la scurt timp după promulgarea noii Constituţii în mai 1947, a scandalizat ambele părţi, care au fost convinse că reprezentanţii lor făcuseră concesii de alcov care n-ar fi putut fi obţinute niciodată la masa tratativelor. Viitorul mamei mele în Departamentul de Stat a luat practic sfârşit şi ea a rămas în Japonia, măritându-se cu viitorul meu tată.

Părinţii ei au rupt legăturile din cauza căsătoriei interculturale, între rase diferite, care avusese loc în ciuda dispoziţiilor lor, aşa că mama, reacţionând înaintea calităţii de orfană *de facto*, a adoptat Japonia şi a învăţat limba destul de bine ca s-o vorbească acasă cu tata şi cu mine. Când şi-a pierdut soţul, şi-a pierdut şi legăturile cu noua viaţă pe care o clădise.

Oare Midori fusese apropiată de tatăl ei? Poate că nu. Poate că existaseră momente dificile, poate chiar dispute, legate de cariera fiicei, care poate că lui i se păruse frivolă. Iar dacă existaseră conflicte, şi tăceri dureroase şi tentative chinuitoare de înţelegere reciprocă, beneficiaseră ei doi de vreo ocazie de reconciliere? Sau ea rămăsese cu multe lucruri pe care nu mai avusese ocazia să i le spună vreodată?

Ce dracu-i cu tine? m-am întrebat. *N-ai nimic de-a face*, *nici cu ea*, *nici cu*

tatăl ei. Este o femeie atrăgătoare şi-ţi place de ea, perfect, dar abandonează gândurile astea.

Am privit în jurul clubului şi toţi spectatorii păreau să fie în perechi sau în grupuri mai mari.

Îmi doream să ies de aici şi să găsesc un loc care să nu asocieze amintiri.

Însă unde ar fi fost locul acela?

Aşa că am ascultat muzica. Am simţit notele îndepărtându-se, jucăuş, în zigzag de mine, le-am prins şi le-am îngăduit să mă scoată din dispoziţia care suia în jur ca o apă întunecată. M-am agăţat de muzică, cu gustul whisky-ului în gât, cu melodia în urechi, până ce mâinile lui Midori au părut că se transformă într-o ceaţă, până ce profilul i s-a pierdut în păr, până ce capetele pe care le vedeam în jurul meu în semiîntuneric şi pâclă de ţigară s-au legănat şi mâinile au bătut ritmul în mese şi pahare, până ce mâinile ei s-au înceţoşat încă şi mai repede, iar apoi s-au oprit, lăsând un moment de tăcere perfectă, care a fost umplut imediat cu o explozie de aplauze.

După câteva clipe, Midori şi trioul ei s-au îndreptat către o măsuţă care le fusese rezervată şi clubul s-a umplut cu murmure scăzute de conversaţii şi râsete înăbuşite. Mama-san li s-a alăturat. Ştiam că nu mă puteam furişa afară fără să-mi iau rămas-bun de la ea, totuşi nu doream să mă opresc la masa lui Midori. În plus, o plecare timpurie ar fi părut fără doar şi poate stranie. Am înţeles că trebuia să rămân până la sfârşit.

Recunoaşte, mi-am spus în gând. *Vrei să auzi şi partea a doua*. Şi era adevărat. Muzica lui Midori îmi calmase emoţiile tulburate, aşa cum face jazzul de fiecare dată. Nu mă îngrijora ideea de a mai rămâne. Aveam să savurez partea a doua a spectacolului, să plec discret şi să-mi amintesc totul ca pe o seară bizară care, până la urmă, se terminase bine.

Perfect. Dar fără alte prostii despre tatăl ei, da?

Cu coada ochiului am văzut-o pe mama-san venind spre mine. M-am întors şi i-am surâs când s-a aşezat la masa mea.

— Ia zi, ce crezi? m-a întrebat ea.

Am ridicat sticla, care se golise considerabil de când sosisem şi am umplut pahare pentru amândoi.

— Un Thelonious Monk furios, exact aşa cum ai zis. Ai dreptate, va ajunge un star.

Ochii i-au scânteiat.

— Vrei să ţi-o prezint?

— Mulţumesc, Mama, dar cred că-n seara asta am mai degrabă chef să ascult, decât să vorbesc.

— Şi ce dacă? Ea poate să vorbească şi tu poţi să asculţi. Femeilor le plac bărbaţii care ascultă – sunt păsări rare, nu-i aşa?

— Pe mine nu cred că m-ar plăcea.

Mama-san s-a aplecat uşor peste masă.

— M-a întrebat despre tine.

Rahat.

— Şi ce i-ai spus?

— Că dacă aş fi fost niţel mai tânără, nu i-aş fi spus nimic. Şi-a acoperit gura cu palma şi umerii i s-au scuturat de râs tăcut. Dar pentru că sunt prea bătrână, i-am spus că eşti pasionat de jazz şi un mare fan al ei, şi că ai venit în seara asta special ca s-o asculţi.

— Frumos din partea ta, am zis dându-mi seama că pierdeam controlul situaţiei şi neştiind prea bine cum să-l recâştig.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun şi a zâmbit.

— Şi atunci? Nu crezi c-ar trebui să te prezinţi? Mi-a spus că vrea să te cunoască.

— Mama, cred că ăsta-i numai aranjamentul tău. Ea n-a zis aşa ceva.

— Nu? Te aşteaptă – priveşte!

S-a întors şi a fluturat din braţ spre Midori, care i-a răspuns în acelaşi fel.

— Mama, nu face aşa ceva, am rostit ştiind că era deja prea târziu.

Ea s-a aplecat brusc spre mine şi zâmbetul a dispărut ca soarele înapoia unui nor.

— Te rog să nu mă faci de râs. Du-te şi spune „bună seara”.

Nu mai aveam ce face. Oricum trebuia să merg la toaletă.

M-am ridicat şi am pornit spre masa lui Midori. Am simţit că era conştientă de apropierea mea, dar n-a schiţat niciun semn până am ajuns drept în faţa ei. Atunci a ridicat privirea şi am fost izbit de ochii ei. Indescifrabili, deşi se uita direct la mine, totuşi nu distanţi şi nici reci. Dimpotrivă, păreau să radieze o căldură controlată, ceva care te atingea, dar pe care nu o puteai atinge.

Am ştiut instantaneu că avusesem dreptate şi că fusese numai aranjamentul lui mama-san. Midori habar nu avea cine eram.

— Îţi mulţumesc pentru muzica dumitale, i-am spus destul de protocolar în japoneză, străduindu-mă să mă gândesc la ceva inteligent cu care să continui. M-a salvat de la ceva.

Basistul, super cool în haine negre de sus până jos, cu favoriţi lungi şi ochelari europeni dreptunghiulari, a pufnit audibil şi m-am întrebat dacă între ei doi exista vreo relaţie. Midori şi-a îngăduit un surâs scurt, care anunţa că mai auzise de multe ori asemenea cuvinte, şi a răspuns simplu:

— *Domo arigato*.

În sine, politeţea mulţumirii era o formă de rămas-bun.

— Nu, am urmat eu, vorbesc foarte serios. Muzica dumitale este onestă,

antidotul perfect al minciunilor.

Pentru o clipă, m-am întrebat ce naiba bolboroseam.

Basistul a clătinat din cap, parcă dezgustat.

— Noi nu cântăm ca să „salvăm" oameni, a zis el. Cântăm pentru că ne place să cântăm.

Midori s-a uitat la el cu o privire detaşată şi trădând o uşoară dezamăgire, şi am ştiut că ei doi dansau după paşi pe care-i ştiau bine, paşi care nu duseseră niciodată la satisfacţia basistului.

Mai dă-l naibii pe basist!

— Dar jazzul este ca sexul, nu-i aşa? m-am adresat lui. Trebuie să fie doi ca să se bucure cu adevărat.

Ochii i s-au mărit şi au fulgerat. Midori a ţuguiat buzele într-un posibil zâmbet, stăpânit în ultima clipă.

— Suntem încântaţi să continuăm să te salvăm, dacă asta am făcut până acum, a rostit ea pe un ton plat ca electrocardiograma unui mort. Mulţumesc.

I-am susţinut privirea pentru un moment, încercând fără succes s-o descifrez, după care m-am scuzat. Am intrat în toaleta din Alfie care are cam aceeaşi suprafaţă ca baza unui felinar stradal, unde m-am gândit că supravieţuisem unora dintre cele mai brutale încleştări din Asia de Sud-est, unora dintre cele mai dure conflicte între mercenari din lume, dar tot nu puteam învinge într-o ambuscadă a lui mama-san.

Am ieşit din toaletă după câteva clipe şi am revenit la locul meu, încuviinţând scurt din cap spre rânjetul mulţumit al lui mama-san. Pe când aşteptam începerea părţii a doua a concertului, am auzit uşa clubului deschizându-se înapoia mea şi am privit într-o doară într-acolo, ca să-l văd pe noul-sosit. În mai puţin de o secundă, capul mi s-a întors reflex spre scenă, acţionat de ani de antrenamente, aceleaşi antrenamente care împiedicaseră apariţia surprinderii pe faţa mea.

Era străinul din tren. Cel care-l percheziţionase pe Kawamura.

Capitolul 4

Ţin pe portchei mai multe obiecte neobişnuite, printre care câteva pontoarce artizanale şi o oglindă dentară cu mânerul retezat. Oglinda poate fi ţinută în dreptul ochiului fără să atragă atenţia, mai ales dacă te rezemi într-un cot şi-ţi susţii capul cu palma.

Din postura aceea l-am putut urmări pe străin certându-se cu mama-san,

înfuriată, când a început partea a doua a spectacolului. Fără doar şi poate, ea îi spunea că nu putea să rămână, deoarece nu mai existau locuri şi încăperea era deja supraaglomerată. L-am văzut pe bărbat băgând mâna în buzunarul sacoului şi scoţând un portofel, pe care după aceea l-a deschis şi i-a arătat ceva lui mama-san. Ea a examinat cu atenţie, apoi a surâs şi i-a arătat peretele îndepărtat. Străinul a pornit în direcţia indicată şi a găsit un loc.

Oare cu ce o putuse convinge? O legitimaţie a autorităţii tokiote de control a vânzării băuturilor alcoolice? O insignă de poliţist? L-am privit pe toată durata părţii a doua a show-ului, dar n-a oferit nicio indicaţie, ci a stat rezemat de perete, inexpresiv.

Când recitalul s-a terminat, a trebuit să iau o decizie. Pe de o parte, presupuneam că el se afla aici pentru Midori şi doream să-l urmăresc pentru a confirma şi a vedea ce altceva puteam să aflu. Pe de altă parte, dacă străinul avea vreo conexiune cu Kawamura, putea să ştie că infarctul fusese indus şi era posibil să mă recunoască din tren, unde schimbasem două replici deasupra corpului nemişcat. Riscul era mic, dar, aşa cum îi plăcea lui Jake „Nebunu'" să spună, pedeapsa pentru greşeală era mare. Cineva putea să afle înfăţişarea mea actuală şi coconul de anonimat pe care-l croisem cu atâta grijă avea să înceapă să se destrame.

De asemenea, dacă rămâneam pentru a-l privi interacţionând cu Midori, nu l-aş fi putut urma când pleca. Fie că ar fi trebuit să merg cu el în liftul pentru cinci persoane de la Alfie, caz în care m-aş fi deconspirat, fie că ar fi trebuit să cobor pe scări şi să ajung la parter înaintea lui, ceea ce nu era deloc sigur. Iar dacă el ajungea primul pe stradă, era posibil să-l pierd în marea de pietoni care hălăduiau pe Roppongi-dori.

Deşi era frustrant, trebuia să plec primul. După ce s-au încheiat aplauzele pentru partea a doua a concertului, l-am privit pe străin îndreptându-se către scenă. Câţiva spectatori s-au ridicat şi s-au înghesuit de asemenea într-acolo, aşa că am profitat de paravanul lor şi am pornit spre ieşire.

Păstrându-mi mereu spatele către scenă, m-am oprit să returnez sticla de Caol Ila. I-am mulţumit din nou lui mama-san pentru că-mi îngăduise să intru, deşi nu aveam rezervare.

— Te-am văzut stând de vorbă cu Kawamura-san, a zis ea. A fost aşa greu?

— Nu, Mama, i-am zâmbit, a fost perfect.

— De ce pleci aşa devreme? Când treci pe-aici, nu stai niciodată destul.

— Va trebui să remediez situaţia, dar astă-seară am alte planuri.

A strâns din umeri, poate dezamăgită că nu se alesese mare lucru din combinaţiile ei.

— Apropo, am continuat, cine era *gaijinul* care a venit după pauză? Te-am

văzut certându-te cu el.

— E reporter, a zis mama-san ştergând un pahar. Scrie un articol despre Kawamura-san, aşa că l-am lăsat să stea.

— Reporter! Grozav! La ce ziar?

— La o revistă occidentală, nu mai ştiu care.

— Ar fi bine pentru Kawamura-san. Ea o să ajungă într-adevăr un star. Am bătut-o pe mână. Noapte bună, Mama. Pe curând.

Am coborât pe scări până în stradă, apoi am traversat Roppongi-dori şi am aşteptat în supermarketul Meidi-ya de vizavi, prefăcându-mă că le cercetam oferta de şampanie. Ah, Moët din 1988 – bun, dar nici pe departe un chilipir la 35 000 de yeni. Am examinat eticheta şi m-am uitat pe geam la liftul lui Alfie.

Din reflex, am căutat şi alte locuri care puteau fi utile dacă aşteptai pe cineva să iasă din club. Maşini parcate în lungul străzii... poate, însă nu te puteai bizui că vei găsi loc de parcare, aşa că probabilitatea respectivă era redusă. Cabina telefonică aflată chiar în faţa lui Meidi-ya... în care un japonez tuns periuţă în jachetă neagră de piele şi ochelari cu lentile semicurbate vorbea în receptor încă de când coborâsem eu din Alfie. Era tot acolo, întors cu faţa în direcţia clubului.

Străinul a ieşit după cincisprezece minute şi a cotit la dreapta pe Roppongi-dori. Am rămas locului, aşteptând reacţia „Telefonistului"; într-adevăr, el a închis şi a pornit pe stradă în aceeaşi direcţie.

Am ieşit din Meidi-ya şi am cotit la stânga pe trotuar. „Telefonistul" traversa deja spre trotuarul străinului, nemaiaşteptând să ajungă la trecerea pentru pietoni. Stilul lui de urmărire era pueril: felul cum stătuse în cabina telefonică până când apăruse străinul, contactul vizual constant cu ieşirea din club de până atunci, traversarea bruscă a străzii... În plus, îl urmărea prea îndeaproape pe străin, o greşeală care-mi îngăduia să rămân în spatele lui. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva lucra cu străinul, poate ca bodyguard sau ceva similar, totuşi nu era suficient de aproape pentru a fi eficient în privinţa respectivă.

Ambii au cotit la dreapta pe Gaienhigashi-dori la Almond Cafe, cu „Telefonistul" la nici zece paşi distanţă. Am traversat şi eu strada, grăbindu-mă, deoarece culoarea semaforului se schimba.

Asta-i o prostie, am gândit. *Te afli în mijlocul urmăririi altcuiva*. *Dacă sunt mai mulţi şi utilizează camere foto*, *ar putea obţine poza ta*.

Mi l-am închipuit pe Benny trimiţând o echipă secundară pe urmele lui Kawamura, considerându-mă un fraier, şi am ştiut că-mi voi asuma riscul.

Am mers după ei câteva cvartale şi am observat că niciunul nu dovedea vreo îngrijorare despre ce se întâmpla în urma sa. Din partea străinului nu

vedeam niciun fel de acţiuni pentru detectarea unor urmăritori – nici întoarceri, nici opriri, care, oricât de inocente ar fi părut, i-ar fi silit pe aceştia să-şi dezvăluie poziţia.

La periferia nebuniei din Roppongi, unde mulţimile începeau să se rarefieze, străinul a intrat în unul dintre localurile Starbucks care extermină tradiţionalele cafenele locale, *kissaten*. Constant ca Steaua Polară, „Telefonistul" a găsit o cabină telefonică la câţiva metri mai departe. Eu am traversat strada şi am intrat într-un restaurant numit Freshness Burger, unde am cerut hamburgerul cu aceeaşi denumire şi m-am instalat la o masă de lângă fereastră. Am văzut cum străinul a făcut o comandă, apoi s-a aşezat la o masă din Starbucks.

Bănuiam că „Telefonistul" era singur. Dacă ar fi făcut parte dintr-o echipă, ar fi fost logic ca la un moment dat să se desprindă, schimbând locul cu altcineva pentru a evita să fie detectat. De asemenea, verificările mele periodice în timp ce mersesem pe stradă nu identificaseră pe nimeni suspect în spate. Dacă făcea totuşi parte dintr-o echipă şi ceilalţi erau la fel de neexperimentaţi pe cât părea el, i-aş fi remarcat cu uşurinţă când înaintam.

Am rămas locului, monitorizând strada, privindu-l pe străin cum sorbea din pahar şi-şi consulta la răstimpuri ceasul. Fie că aştepta pe cineva cu care să se întâlnească acolo, fie că-şi omora timpul înaintea unei întâlniri altundeva.

S-a dovedit că prima ipoteză fusese cea corectă. După o jumătate de oră, am fost surprins s-o văd pe Midori venind pe stradă în direcţia noastră. În timp ce mergea, se uita la vitrine. Când a zărit firma Starbucks, s-a îndreptat direct într-acolo.

„Telefonistul" a scos un telefon mobil, a apăsat o tastă şi a dus telefonul la ureche. Frumoasă mişcare pentru un tip aflat într-o cabină telefonică! Am observat că nu fusese nevoit să tasteze întregul număr, aşa că persoana pe care o suna se afla pe număr rapid, cineva căruia îi telefona frecvent.

Străinul s-a ridicat la apropierea lui Midori de masa lui şi a făcut o plecăciune protocolară. Plecăciunea era corectă, arătând că fusese în Japonia de ceva vreme şi cunoştea binişor limba şi cultura. Midori i-a răspuns în acelaşi fel, dar unghiul plecăciunii ei a fost mai redus, trădând incertitudine. Am simţit că nu se cunoşteau bine. Bănuiala mea era că se întâlniseră prima dată în Alfie.

M-am uitat spre „Telefonist" şi l-am văzut punându-şi aparatul în buzunar. Nu se mişcase din cabină.

Străinul i-a făcut semn lui Midori să ia loc. Ea a acceptat, apoi s-a aşezat şi bărbatul. A făcut semn către tejghea, însă Midori a clătinat din cap. Nu era dispusă să devină familiară cu el, mâncând sau bând împreună.

I-am privit timp de zece minute. Pe măsură ce conversaţia lor a înaintat, gesturile străinului au căpătat un aer de implorare, în vreme ce postura lui Midori a devenit tot mai rigidă. În cele din urmă, ea s-a ridicat, a făcut o plecăciune scurtă, după care a început să se retragă cu spatele. Străinul i-a răspuns în acelaşi fel, însă cu o plecăciune mai adâncă şi cumva stângace.

Pe care să-l urmăresc în continuare? Am hotărât să las decizia în seama „Telefonistului".

Midori a ieşit din Starbucks şi a pornit înapoi în direcţia lui Roppongi. „Telefonistul" a privit-o, dar nu s-a clintit. Prin urmare, pe străin îl dorea... sau îl dorea mai mult.

Străinul a plecat la scurtă vreme după aceea. „Telefonistul" şi cu mine l-am urmărit până la staţia de metrou Roppongi, menţinându-ne formaţia anterioară. Am rămas cu ei pe peron, aşteptând la o lungime de vagon de amândoi, până la sosirea unei garnituri în direcţia Ebisu, în care ne-am îmbarcat toţi. Am rămas cu spatele la ei, privindu-le reflecţiile în geam, până când trenul s-a oprit în Ebisu şi i-am văzut coborând.

Am coborât şi eu după o secundă, sperând că străinul se va îndrepta în direcţia opusă, dar el venea spre mine. La naiba! Am încetinit pasul, după care m-am oprit înaintea unei hărţi a metroului, examinând-o sub un unghi din care niciunul nu-mi putea distinge chipul când trecea pe lângă mine.

Era târziu şi doar alţi şase călători au părăsit staţia odată cu noi. Am păstrat o lungime de escalator între noi când am ieşit din subteran, apoi i-am lăsat să se îndepărteze cu douăzeci de metri înainte de a-i urma la suprafaţă.

La marginea lui Daikanyama, o suburbie de lux din Tokio, străinul a intrat într-un bloc mare de apartamente. L-am privit introducând o cheie în uşa de la intrare, care s-a deschis electronic, apoi s-a închis imediat după intrarea sa. „Telefonistul" a privit în urma lui, a mai mers douăzeci de metri, apoi s-a oprit, a scos telefonul mobil, a apăsat o tastă şi a rostit câteva cuvinte. După aceea a scos un pachet de ţigări, şi-a aprins una şi s-a aşezat pe bordura trotuarului.

Nu, individul ăsta nu făcea parte din echipa străinului, aşa cum crezusem pentru scurt timp, ci îl urmărea.

Am intrat în umbrele dintr-o mică parcare comercială şi am aşteptat. După cincisprezece minute, pe stradă a apărut o motocicletă stacojie, asemănătoare celor de curse, cu toba modificată pentru a produce mugetul Godzilla maxim. Motociclistul în costum de piele tot stacojiu şi cu cască integrală a oprit în faţa „Telefonistului". Acesta a arătat blocul străinului, apoi a suit pe locul din spate de pe şa şi motocicleta a dispărut în noapte.

Străinul locuia aici în mod aproape sigur, dar clădirea avea sute de

apartamente şi garsoniere şi era imposibil să spun care era a lui sau să-i caut numele. În plus, existau probabil minimum două ieşiri, aşa că aşteptarea era inutilă. Am rămas locului până ce zgomotul motocicletei s-a pierdut în depărtare, după care am părăsit parcarea şi m-am uitat la adresă. Apoi am revenit la staţia Ebisu.

Capitolul 5

De la Ebisu am trecut pe linia Hibiya, până la staţia Hibiya, de unde să trec pe linia Mita spre casă. Niciodată nu schimb însă direct trenurile, şi am ieşit mai întâi din staţie ca să rulez o RDU.

M-am oprit într-un magazin de muzică Tsutaya şi am trecut pe lângă fetiţele preadolescente în vestimentaţie grunge care ascultau cele mai recente succese pop japoneze la căştile magazinului, legănând din cap în ritmul muzicii. Am mers spre partea din spate a magazinului, oprindu-mă când şi când ca să examinez CD-urile de pe rafturile orientate spre uşă, ridicând ochii ca să văd cine putea intra după mine.

M-am uitat puţin în secţiunea de muzică clasică, după care am trecut la jazz. Mânat de un impuls, am verificat dacă Midori avea vreun CD. Avea unul, intitulat *Another Time*. Coperta o arăta pe pianistă stând în picioare sub un felinar stradal, într-un loc ce părea una dintre secţiunile mai periculoase din Shinjuku, cu braţele încrucişate peste piept şi profilul în umbră. N-am recunoscut casa de discuri – era una minoră. Încă nu ajunsese sus, dar credeam că mama-san avusese dreptate, urma să ajungă.

Am dat să pun CD-ul înapoi pe raft, apoi mi-am spus, *Doamne*, *nu-i decât muzică*; *dacă-ţi place*, *cumpără-l*. Vânzătorul m-ar fi putut totuşi ţine minte şi de aceea, în drum spre casă, am luat şi o colecţie aparţinând altui instrumentist de jazz şi nişte concerte de Bach. Am ales o coadă lungă, la un vânzător cu chip obosit. Am achitat cash. Tot ce avea să-şi amintească individul era că cineva cumpărase câteva CD-uri, parcă muzică clasică, parcă muzică de jazz. Evident, oricum n-avea să-l întrebe nimeni.

Am terminat RDU şi am pornit spre apartamentul meu din Sengoku. Sengoku se află în nord-estul oraşului, lângă vestigiile vechiului Tokio, ceea ce localnicii numesc *Shitamachi*, „centrul oraşului". Zona este cu adevărat veche, fiindcă mare parte din ea a supravieţuit atât marelui seism Kanto din 1923, cât şi bombardamentelor incendiare din timpul războiului. Aici nu există viaţă de noapte cu excepţia barurilor locale, *nomiya*, şi nici district comercial, aşa că trecătorii sunt puţini. Majoritatea locuitorilor sunt *Edoko*,

adevăraţii tokioţi, care trăiesc şi muncesc în prăvăliile de familie din Sengoku şi în minusculele sale restaurante şi baruri. *Sengoku* înseamnă „cele o mie de pietre”. Nu ştiu originea numelui, însă mi-a plăcut întotdeauna.

Nu este un cămin, dar este pe cât de aproape de un cămin am avut vreodată. După moartea tatii, mama m-a dus înapoi în SUA. Cred că după pierderea suferită şi tulburările ce i-au însoţit viaţa, a vrut să fie aproape de părinţii ei, care păreau la fel de doritori de o reconciliere. Ne-am stabilit în localitatea Dryden din nordul statului New York, unde ea s-a angajat ca instructor de japoneză la apropiata Universitate Cornell, iar eu am fost înscris la şcoala de stat.

Dryden era predominant locuită de albi din clasa muncitoare, iar caracteristicile mele asiatice şi accentul evident cu care vorbeam engleza m-au făcut un favorit al bătăuşilor locali. Am primit cele dintâi lecţii practice în războiul de gherilă de la băştinaşii din Dryden: ei mă hăituiau în bande, iar eu ripostam în condiţiile stabilite de mine, când erau singuri şi vulnerabili. Înţelesesem mentalitatea de gherilă cu mulţi ani înainte să fi aterizat în Da Nang.

Pe mama o tulburau vânătăile mele constante şi încheieturile julite ale degetelor, dar era prea preocupată de noul ei post de la universitate şi de încercarea reconsolidării relaţiilor cu părinţii pentru a interveni. Am petrecut majoritatea anilor aceia visând cu ochii deschişi la Japonia.

Am crescut aşa, luptând cu perseverenţă şi învăţând abia mai târziu arta anonimatului. Din punctul ăsta de vedere, Sengoku reprezintă o anomalie pentru mine. Am ales zona înainte ca anonimatul să fi reprezentat o prioritate şi am rămas acolo, gândindu-mă că răul fusese deja făcut. Este genul de loc în care toţi te cunosc după nume şi cred că ştiu cu ce te ocupi. La început m-am simţit inconfortabil, pentru că toţi mă recunoşteau şi mă arătau cu degetul. M-am gândit să mă mut în partea de vest a oraşului, care se simte exact ca Tokio şi deloc ca Japonia. Este ţipătoare, rapidă şi nouă, învolburată de mulţimi surescitate de cafeină, care alienează şi oferă anonimat. M-aş fi putut duce acolo, să mă contopesc cu cei din jur, să dispar.

Însă centrul vechi are farmecul lui aparte şi-mi vine greu să mă închipui părăsindu-l. Îmi place drumul de la metrou la apartamentul meu, seara, pe străduţa vânzătorilor zugrăvită în verde şi roşu, astfel încât are întotdeauna un aer festiv, chiar şi în pâclele timpurii ale iernii. Un cuplu de vârstă mijlocie deţine prăvălia ieftină de pe colţ şi mă întâmpină cu „*Okaeri nasai*!” – „Bun-venit acasă!” – când mă zăresc seara, nu cu obişnuitul *kon ban wa*, adică „bună seara”. O bătrânică dolofană şi zâmbitoare deţine magazinul de videocasete cu firma mare şi galbenă şi ferestrele acoperite de postere ale

celor mai recente producţii hollywoodiene, a cărui uşă stă mereu deschisă când vremea este răcoroasă. Bătrânica are de toate, de la Disney la pornografiile cele mai scandaloase, iar de la amiază până la ora zece seara stă ca un Buddha vesel în prăvălioara ei, supraveghindu-şi rafturile cu ajutorul unui televizor de lângă casa de marcat. Apoi „Femeia-caracatiţă", care vinde *takoyaki* – caracatiţă prăjită – de la o fereastră a casei ei vechi, direct la stradă; faţa ei, obosită de anii acumulaţi şi de plictiseala muncii, a ajuns să semene cu creaturile pe care le serveşte. În fiecare seară îşi târăşte picioarele în jurul plitei, turnându-şi poţiunile cu mişcări repetitive, inconştiente, iar uneori copii aleargă chicotind pe lângă bârlogul ei, şoptind:

— *Tako onna*! *Ki o tsukete*! „Femeia-caracatiţă! Aveţi grijă!"

Apoi casa lui Yamada, profesorul de muzică, din care, în serile de vară, când se întunecă mai târziu, note dulci plutesc leneş pe stradă, amestecându-se cu târşâitul papucilor celor care revin de la *sento*, baia publică locală.

În weekendul acela am ascultat mult muzica lui Midori. Veneam acasă de la birou, fierbeam apă pentru o cină de tăiţei *ramen*, după care stăteam cu luminile diminuate şi CD-ul cântând, destinzându-mă, urmărind notele. Ascultând muzica şi privind pe fereastra balconului spre străzile înguste şi tăcute din Sengoku, percepeam prezenţa trecutului, dar mă simţeam în siguranţă faţă de el.

Ritmurile şi ritualurile cartierului, prea subtile pentru a le înţelege la început, mă impregnaseră discret de-a lungul anilor. Puseseră treptat stăpânire pe mine, mă infectaseră, deveniseră parte a mea. Cumva, un pas mic afară din umbre nu pare un preţ chiar aşa mare pe care să-l plăteşti pentru astfel de plăceri. De asemenea, vizibilitatea reprezintă un dezavantaj din unele puncte de vedere şi un activ din altele. Sengoku nu are locuri anonime în care un străin să poată aştepta sosirea unei ţinte. Iar până ce bătrâneii îşi bagă mărfurile înăuntru noaptea şi coboară obloanele metalice, ei sunt mereu acolo şi privesc strada. Dacă nu aparţii lui Sengoku, locuitorii vor observa şi se vor întreba ce cauţi acolo. Dacă aparţii... ei bine, şi atunci eşti observat, dar în alt fel.

Cred că pot accepta să trăiesc aşa.

Capitolul 6

În săptămâna următoare, am aranjat o întâlnire cu Harry la prânz, la *sobaya* Issan. Mă obseda misterul acesta mărunt şi ştiam că voi avea nevoie

de ajutorul lui pentru a-l rezolva.

Issan este o casă veche din lemn, în Meguro, la cincizeci de metri de Meguro-dori şi la cinci minute de mers pe jos de staţia Meguro. Complet nepretenţios, localul serveşte unii dintre cei mai buni tăiţei *soba* din Tokio. Issan îmi place nu doar pentru calitatea tăiţeilor *soba*, ci şi pentru atmosfera excentrică; lângă uşa de la intrare există un dulăpior pentru obiecte pierdute şi găsite al cărui conţinut nu s-a schimbat în deceniul de când am descoperit localul. Uneori mă întreb ce ar spune proprietarii dacă un client ar intra şi ar exclamă:

— În sfârşit! Limba mea de pantofi din carapace de broască ţestoasă – o căutam de ani de zile!

Una dintre chelneriţele micuţe m-a însoţit până la o masă joasă dintr-o odăiţă cu tatami, apoi a îngenuncheat ca să-mi ia comanda. Am ales *umeboshi* din ziua aceea, prune uscate şi murate, ca să ronţăi până la sosirea lui Harry.

El a apărut după zece minute, condus de aceeaşi chelneriţă.

— Aş fi îndrăznit prea mult, sperând că vei alege din nou Las Chicas, a comentat, privind în jur la pereţii vechi şi semnele decolorate.

— Am decis că este momentul să cunoşti şi Japonia mai tradiţională, i-am spus. Cred că petreci prea mult timp în magazinele de electronică din Akihabara. De ce să nu încerci ceva clasic? Îţi recomand *yuzukiri*.

Yuzukiri sunt o specialitate a casei Issan, tăiţei *soba* aromatizaţi cu suc de *yuzu*, o citrică japoneză delicată.

Chelneriţa a revenit şi ne-a luat comenzile: două porţii de *yuzukiri*. Harry mi-a spus că nu reuşise să descopere nimic relevant despre Kawamura, doar detalii biografice generale.

— A fost toată viaţa membru al Partidului Liberal Democrat. În 1960 a absolvit Universitatea Tokio, cu diplomă în ştiinţele politice, şi a intrat direct în aparatul de stat, alături de crema absolvenţilor.

— Statele Unite puteau învăţa ceva din chestia asta. Acolo în aparatul de stat ajung cei respinşi la colegii. Este ca şi cum ai planta seminţele de porumb cele mai mici.

— Eu am lucrat cu unii dintre ei, a zis Harry. Oricum, Kawamura a început prin întocmirea de îndrumări administrative pentru industria electronică japoneză destinată consumatorilor, în cadrul Ministerului de Industrie şi Comerţ International. MICI lucra cu companii ca Panasonic şi Sony pentru a spori poziţia Japoniei în economia mondială, iar Kawamura a deţinut multă putere pentru un tip de douăzeci şi ceva de ani. A suit constant în ierarhie, dar nespectaculos. A primit evaluări impresionante pentru conceperea îndrumărilor strategice în producerea pe plan intern a semiconductorilor în

anii optzeci.

— Toate astea sunt discreditate acum, am comentat eu absent.

Harry a strâns din umeri.

— El şi-a asumat meritele când a putut. După MICI, a fost transferat în *Kensetsusho*, fostul Minister de Construcţii, unde a rămas ca vicepreşedinte al Terenurilor şi Infrastructurii, până când Construcţiile au fost înglobate în *Kokudokotsusho*.

A făcut o pauză şi şi-a trecut degetele prin părul zbârlit, fără a reuşi să-şi schimbe cu ceva aspectul.

— Uite care-i treaba, majoritatea lucrurilor pe care ţi le pot spune sunt chestii biografice de bază. Trebuie să am o idee mai bună despre ce anume caut, altfel este posibil ca nici măcar să nu le recunosc, chiar dacă le văd.

Nu am răspuns imediat. Înţelegeam că era periculos, însă în acelaşi timp ştiam că dacă doream să rezolv misterul acesta trebuia să-mi asum riscul.

I-am spus ce văzusem în Alfie şi după aceea, cum îl urmărisem pe străin până la apartamentul din Daikanyama.

El a clătinat din cap.

— Care este probabilitatea să te-ntâlneşti în felul ăsta cu fiica lui Kawamura? Incredibil!

L-am privit cu atenţie; nu eram sigur că mă crezuse.

— Lumea este mică.

Chipul i-a rămas indescifrabil.

— Sau ar putea fi karma.

Doamne, *câte ştie puştiul ăsta*?

— Nu ştiusem că tu crezi în karma, Harry.

A ridicat din umeri.

— Crezi că există o legătură cu spargerea din apartamentul lui Kawamura?

— S-ar putea. Individul din tren căuta ceva la Kawamura. N-a putut găsi obiectul căutat şi atunci a intrat prin efracţie în apartamentul lui. Tot n-a găsit. Acum crede că obiectul respectiv este în posesia fiicei lui Kawamura, probabil fiindcă ea a moştenit lucrurile tatălui.

Chelneriţa ne-a adus cele două *yuzukiri*. A îngenuncheat fără zgomot pe tatami, a pus farfuriile pe masă, le-a repoziţionat puţin potrivit unei configuraţii mintale stricte, s-a ridicat, a făcut o plecăciune şi a ieşit.

După ce am terminat de mâncat, Harry s-a rezemat de perete şi a râgâit prelung şi gros.

— Au fost buni, recunoscu el.

— Ştiu.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, dar nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei.

— Perfect.

— Care-i interesul tău aici? De ce scotoceşti aşa intens? Nu-i genul tău.

M-am gândit să-i spun că acţionam în numele unui client, însă ştiam că n-aveam să-l păcălesc.

— Unele dintre evenimentele petrecute nu s-au potrivit cu ce mi-a spus clientul, i-am zis. Asta mă face să mă simt inconfortabil.

— Chiar atât de inconfortabil?

Azi era într-o dispoziţie neînduplecată.

— Îmi reaminteşte de ceva ce mi s-a întâmplat cu mult timp în urmă, am rostit, spunându-i adevărul. Ceva despre care vreau să mă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată. Haide să ne oprim deocamdată aici.

Harry a ridicat mâinile cu palmele îndreptate înainte într-un gest de scuze, apoi s-a aplecat înainte şi şi-a rezemat coatele pe masă.

— Bun, putem deci presupune că individul pe care l-ai urmărit locuieşte în blocul respectiv. Mulţi străini trăiesc în Daikanyama, dar nu pot să cred că ar fi mai mult de o duzină în clădirea aceea anume. Am redus deja serios posibilii suspecţi.

— Perfect.

— De asemenea, i-a spus lui mama-san că este reporter?

— Aşa-i, dar asta nu-nseamnă mare lucru. Cred că i-a arătat o carte de vizită, însă putea să fie falsă.

— Poate că da, totuşi este un început. O să încerc să-i verific încrucişat pe străinii de la adresa asta cu declaraţiile din *Nyukan*, să văd dacă vreunul dintre ei lucrează în mass-media.

Nyukan, sau *Nyukokukanrikyoku*, este biroul de imigrări al Japoniei, care face parte din Ministerul de Justiţie.

— Perfect, fă-o. Şi dacă tot te ocupi de asta, vezi dacă-mi poţi face rost de adresa ei. Am încercat la unu-unu-zero, dar nu este listată.

El şi-a scărpinat obrazul şi a privit în jos, de parcă ar fi încercat să-şi ascundă un zâmbet.

— Ce-i? am rostit.

Harry a ridicat ochii.

— Îţi place de ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry...

— Ai crezut că-ţi va cădea în braţe şi când colo ţi-a făcut vânt. Acum este o provocare. Vrei să beneficiezi de altă şansă.

— Harry, visezi!

— Este drăguţă? Spune-mi doar atât.

— N-o să-ţi ofer satisfacţia asta.

— Deci este drăguţă. Îţi place de ea.

— Ai citit prea multe manga, am replicat eu referindu-mă la albumele groase de benzi desenate cu aventuri, adesea lascive, care sunt atât de populare în Japonia.

— Da, asta era.

Doamne, m-am gândit, *el citeşte cu adevărat mizeriile alea*. *Acum i-am rănit sentimentele*.

— Haide, Harry, am nevoie de ajutorul tău ca să dau de capăt afacerii ăsteia. Individul ăla din tren se aştepta ca Kawamura să poarte asupra lui ceva – acela a fost motivul pentru care i-a scotocit buzunarele. N-a găsit însă obiectul căutat, fiindcă altfel n-ar mai fi venit la Midori. Răspunde-mi atunci la următoarea întrebare: Cine are în clipa de faţă toate bunurile lui Kawamura, inclusiv hainele pe care le purta şi obiectele personale pe care le-a avut asupra lui când a murit?

— Cel mai probabil, Midori, a acceptat el strângând scurt din umeri.

— Exact! Ea continuă să fie pista cea mai bună pe care o avem. Găseşte-mi informaţia cerută şi de acolo mergem mai departe.

În restul prânzului am discutat despre alte chestiuni. Nu i-am spus despre CD. Sărise deja la destule concluzii.

Capitolul 7

În ziua următoare am primit un mesaj de la Harry, care a utilizat un cod numeric prestabilit ca să anunţe că încărcase ceva pe un site sigur pe care-l foloseam noi doi. Am bănuit că era adresa lui Midori şi nu m-am înşelat.

Fiica lui Yasuhiro Kawamura locuia într-un bloc micuţ de apartamente numit *Harajuku Badento Haitsu* – „Înălţimile verzi Harajuku" –, în umbra arcadelor graţioase ale stadionului proiectat de Tango Kenzo pentru Jocurile Olimpice din 1964 de la Tokio. Harajuku este zona de frontieră care traversează tăcerile lungi şi arborii *cryptomeria* solemni din parcul Yoyogi şi Altarul Meiji, nebunia adolescenţilor frenetici şi obsedaţi de shopping din Takeshita-dori şi buticurile şi bistrourile elegante din Omotesando.

Harry confirmase că Midori nu avea un automobil înregistrat la Autoritatea din Tokio a Vehiculelor cu Motor, ceea ce însemna că se bizuia pe trenuri: fie cele feroviare (JR), pe care le-ar fi luat din staţia Harajuku, fie liniile de metrou, pe care le-ar fi accesat la Meijijingu-mae sau Omotesando.

Problema era că staţiile pentru JR şi metrou se găseau în direcţii opuse şi existau probabilităţi egale să le folosească pe oricare dintre ele. Deoarece nu exista nici măcar un loc prin intermediul căruia să se ajungă la ambele staţii,

nu aveam nicio bază de a alege una dintre direcţii. Trebuia să găsesc locul cel mai bun cu putinţă în care să aştept, să privesc şi să iau decizia pe moment.

Omotesando-dori, unde se aflau staţiile de metrou, era cel mai potrivit. Numit şi Champs-Élysée al Tokioului, deşi de către oameni care n-au fost niciodată la Paris, Omotesando-dori este un bulevard comercial lung, mărginit de ulmi, ale căror frunze înguste asigură mai întâi un acoperiş boltit şi apoi un covor galben pentru câteva zile în fiecare toamnă. Numeroasele lui bistrouri şi cafenele au fost proiectate pornindu-se de la imaginea relaxaţilor privitori parizieni şi aş fi putut petrece o oră sau două supraveghind strada din diverse localuri fără să atrag atenţia asupra mea.

Chiar şi aşa, în absenţa unui noroc extraordinar, m-ar fi aşteptat câteva zile foarte plictisitoare de aşteptare. Însă Harry avea o inovaţie care m-a salvat: un mod de a transforma de la distanţă un telefon fix în microfon.

Trucul funcţionează doar cu telefoanele digitale care au speaker încorporat, astfel că legătura poate fi stabilită deşi receptorul se află în furcă. Recepţia este înăbuşită, dar poţi să auzi. Anticipându-mi următoarea mişcare, Harry testase linia lui Midori şi mă anunţase că o puteam utiliza.

În următoarea sâmbătă dimineaţă am sosit la ora 10 la cafeneaua Aoyama Blue Mountain de pe Omotesando-dori, echipat cu un dispozitiv micuţ care avea să activeze telefonul fix al lui Midori şi un telefon mobil ca să ascult orice s-ar fi auzit. M-am aşezat la una dintre măsuţele orientate spre stradă şi am comandat un espresso chelneriţei cu chip plictisit. Privind mulţimile matinale mai degrabă rarefiate, am acţionat comutatorul dispozitivului şi am auzit în căşti un fâşâit slab, care mă anunţa stabilirea conexiunii. În rest, doar tăcere. De acum nu mai aveam nimic de făcut, decât să aştept.

O echipă de construcţii repara gropile din asfalt la câţiva metri de intrarea în Blue Mountain. Patru muncitori amestecau pietrişul şi măsurau cantităţile corecte – cu minimum doi mai mult decât era nevoie, dar yakuza, Mafia japoneză, colaborează strâns cu industria construcţiilor şi insistă ca muncitorilor să li se asigure de lucru. Încântat de această posibilitate nouă de creare de joburi, guvernul este complice. Şomajul este menţinut la niveluri tolerabile social. Maşinăria merge mai departe.

Ca vicepreşedinte al *Kokudokotsusho*, tatăl lui Midori răspunsese de construcţii şi de majoritatea proiectelor publice importante din ţară. El ar fi fost implicat adânc în multe asemenea chestii. Deloc surprinzător că cineva ar fi dorit dispariţia lui rapidă.

Doi bărbaţi de vârstă mijlocie în costume negre şi cu cravate, ţinuta japoneză modernă pentru funeralii, au părăsit cafeneaua şi izul de bitum încins a plutit până la masa mea. Mirosul mi-a reamintit de copilăria

petrecută în Japonia, de dimineţile de primăvară când mama mă ducea la şcoală în prima zi a noului trimestru. Străzile erau reasfaltate întotdeauna în perioada aceea a anului şi genul acesta de lucrări continuă să reprezinte pentru mine semnul unei etape noi de intimidare şi ostracizare.

Uneori am impresia că viaţa mi-a fost împărţită în segmente. Le-aş spune capitole, dar sunt divizate atât de brusc, încât întregului îi lipseşte genul de continuitate pe care ar transmite-o capitolele. Primul segment s-a terminat odată cu uciderea tatii, un eveniment care a distrus o lume de predictibilitate şi securitate, înlocuind-o cu vulnerabilitate şi frică. Apoi altă fractură neaşteptată, în armată, când am primit telegrama scurtă care mă anunţa că mama murise şi mi se oferea o permisie pentru a participa la funeralii. Prin moartea mamei am pierdut un centru de greutate emoţional, un controlor psihic îndepărtat al comportamentului meu, şi am rămas inundat de un sentiment nou şi oribil al libertăţii. Cambodgia a însemnat altă ruptură, un pas mai adânc în beznă.

În mod ciudat, momentul când mama m-a luat din căminul nostru din Japonia şi m-a dus în Statele Unite nu reprezintă o linie de ruptură, nici atunci şi nici acum. În ambele locuri am fost un outsider, iar mutarea n-a făcut decât să confirme statutul respectiv. Şi niciuna dintre hălăduielile mele geografice ulterioare n-a ieşit din comun prin ceva. Vreme de un deceniu după înmormântarea lui Jake „Nebunu'" am rătăcit prin lume ca un mercenar, sfidând zeii să mă omoare, dar supravieţuind, pentru că o parte din mine era deja moartă.

Luptam alături de creştinii libanezi în Beirut, când CIA m-a recrutat ca să instruiesc gherile mujahedine care se războiau cu sovieticii în Afganistan. Eram perfect: experienţă pe front şi un trecut mercenar care permitea orice negare din partea guvernului.

Pentru mine existase mereu un război, iar timpul dinainte pare ireal, desprins din vis. Războiul este temelia de pe care abordez absolut totul. Războiul este tot ce cunosc de fapt. Ştiţi parabola budistă? „Un călugăr s-a trezit dintr-un vis în care era fluture şi s-a întrebat dacă nu cumva era un fluture care visa că este om".

Puţin după ora 11 am auzit zgomote în apartamentul lui Midori. Paşi, apoi apă curgând, despre care am bănuit că era duşul. Mi-am dat seama că ea cânta nopţile; bineînţeles că se trezea târziu dimineaţa. Puţin înainte de amiază, am auzit închizându-se uşa exterioară şi clicul mecanic al încuietorii, şi am ştiut că plecase în sfârşit de acasă.

Am plătit cele două espresso băute şi am ieşit pe Omotesando-dori, pe care am început să merg în direcţia staţiei feroviare Harajuku. Voiam să ajung la pasarela pietonală de la Harajuku. De acolo aş fi avut vedere

panoramică, dar în acelaşi timp m-ar fi lăsat expus, aşa că n-aş fi putut zăbovi mult timp.

Cronometrasem însă bine şi n-am aşteptat decât un minut pe pasarelă înainte s-o văd pe Midori. Venea dinspre blocul ei şi a cotit la dreapta pe Omotesando-dori. De acolo era uşor s-o urmăresc.

Avea părul strâns la spate în coadă, iar ochii negri îi erau ascunşi de ochelari de soare. Purta pantaloni negri mulaţi pe picior şi un pulover tot negru cu decolteu în V, şi mergea cu pas sigur pe sine, energic. Trebuia să admit că arăta bine.

Destul, mi-am spus. *Felul cum arată nu are nicio legătură cu asta*.

Avea o pungă de cumpărături a cărei culoare arţar distinctivă anunţa că provenea de la Mulberry, fabricantul britanic de produse din piele. Un magazin Mulberry exista în Minami Aoyama şi m-am întrebat dacă nu cumva Midori se ducea acolo să returneze ceva.

La jumătatea drumului spre Aoyama-dori, femeia a intrat în Paul Stuart. Aş fi putut s-o urmez înăuntru şi să încerc o întâlnire aşa-zis întâmplătoare, dar eram curios să aflu unde mai mergea, aşa că am decis să aştept. Am intrat în Galeria Fouchet, de cealaltă parte a străzii, unde am admirat câteva tablouri care mi-au permis să văd strada, până la ieşirea ei; a apărut după douăzeci de minute, ţinând o pungă Paul Stuart.

Următoarea ei escală a fost la Nicole Farhi London. De data asta am aşteptat-o în piaţa de flori Aoyama, la parterul clădirii La Mia. De acolo a continuat pe străduţe secundare fără nume din Omotesando, oprindu-se periodic să examineze ofertele din buticurile de lux din zonă, până a ieşit pe Koto-dori, unde a cotit la dreapta. Am urmat-o, rămânând în spate şi pe trotuarul opus, până am zărit-o intrând în Le Ciel Bleu.

Am intrat în magazinul Tokyo J.M. Weston, admirând încălţămintea lucrată manual din vitrine sub un unghi care-mi permitea să zăresc Le Ciel Bleu. Am căzut pe gânduri; gusturile lui Midori păreau în principal europene şi evita magazinele mari, chiar şi pe cele de lux. Părea să încheie un cerc care ar fi readus-o la apartamentul ei. Şi continua să poarte punga Mulberry.

Dacă era într-adevăr pe punctul să returneze ceva, aveam o şansă de a fi acolo primul. Îmi asumam un risc, deoarece aş fi pierdut-o dacă mă instalam la Mulberry şi ea mergea în altă parte. Însă dacă o puteam anticipa şi o aşteptam la următoarea ei oprire, întâlnirea ar fi părut într-o măsură mai mare întâmplătoare, nu un rezultat al urmăririi ei.

Am ieşit din Weston şi am pornit iute pe Koto-dori, privind în vitrine în timp ce mergeam, pentru a-mi feri chipul de poziţia lui Midori. După ce m-am îndepărtat de Le Ciel Bleu, am traversat strada şi am intrat în Mulberry. M-am îndreptat fără grabă spre raionul pentru bărbaţi, unde i-am spus

proprietarei că voiam doar să mă uit şi am început să examinez nişte serviete.

După cinci minute, Midori a intrat în magazin aşa cum sperasem, scoţându-şi ochelarii de soare şi încuviinţând scurt din cap înaintea salutului „*irrashaimase*" al proprietarei. Menţinând-o la limita vederii mele periferice, am ridicat o servietă, ca şi cum i-aş fi estimat greutatea. Din unghiul acela i-am simţit ochii oprindu-se asupra mea, apoi zăbovind ceva mai mult decât ar fi fost cazul pentru o privire nepăsătoare prin magazin. Am răsucit servieta, studiind-o din alt unghi, după care am pus-o la loc şi am înălţat ochii. Midori continua să mă privească, cu capul înclinat uşor spre umărul drept.

Am clipit o dată, repede, parcă surprins, şi m-am apropiat de ea.

— Kawamura-san, am rostit în japoneză, ce surpriză plăcută! Te-am văzut vinerea trecută în clubul Alfie. Ai fost excepţională.

Ea m-a evaluat în tăcere pentru câteva momente înainte de a răspunde şi am fost încântat că strategia mea funcţionase. Simţeam că femeia asta inteligentă ar fi privit bănuitor coincidenţele şi ar fi putut suspecta că fusese urmărită, dacă aş fi apărut după ea.

— Da, ţin minte, a rostit în cele din urmă. Eşti cel care consideră că jazzul este ca sexul. Înainte ca eu să fi putut găsi o replică potrivită, a continuat: Să ştii că nu trebuia să fi spus asta. Ai fi putut încerca să fii mai înţelegător.

Pentru prima dată mă aflam într-o poziţie din care îi puteam zări tot corpul. Era zveltă şi cu membre lungi – moştenite poate de la tatăl ei, a cărui înălţime ne uşurase urmărirea pe Dogenzaka. Umerii îi erau laţi, contrabalansând plăcut gâtul lung şi graţios. Avea sâni mici şi, n-am putut să nu observ, frumos modelaţi sub pulover. Pielea de pe porţiunea de piept expusă era netedă şi albă, încadrată de contrastul decolteului negru.

M-am uitat în ochii ei întunecaţi şi am simţit cum mi se destramă obişnuita pornire spre contrazicere.

— Ai dreptate, am încuviinţat. Îmi cer scuze.

A închis ochii scurt şi a clătinat din cap.

— Ţi-a plăcut concertul?

— Enorm. Am CD-ul dumitale şi dorisem de mult să văd un spectacol al trioului. Călătoresc însă mult şi aceea a fost prima mea ocazie.

— Unde călătoreşti?

— În majoritate în America şi Europa. Sunt consultant, am precizat indicând prin tonul glasului că activitatea mea ar fi fost un subiect plictisitor. Nici pe departe la fel de incitant cu a fi pianist de jazz.

Midori a surâs.

— Crezi aşadar că a fi pianist de jazz este ceva incitant?

Avea obiceiul anchetatorilor înnăscuţi de a repeta ultimul lucru spus de interlocutor, încurajându-l să împărtăşească mai multe. Eu nu cădeam însă într-o asemenea plasă.

— Dă-mi voie să reformulez altfel, am rostit. Nu-mi pot aminti pe cineva care să-mi fi sugerat vreodată că activitatea de consultanţă seamănă cu sexul.

A dat capul pe spate şi a izbucnit în râs, nesinchisindu-se să-şi acopere gura cu palma, în gestul inutil de delicat al femeilor japoneze, şi m-a surprins o dată în plus neobişnuita încredere în sine cu care se comporta.

— Asta-i bine, a zis după o clipă, apoi a încrucişat braţele pe piept şi a făcut concesia unui surâs mai prelung.

I-am zâmbit şi eu.

— Ce era azi în program? Niţel shopping?

— Niţel. Şi dumneata?

— La fel. Ar fi trebuit cam de mult să-mi schimb servieta. Noi, consultanţii, avem o imagine pe care trebuie s-o menţinem, ştii? Am coborât ochii spre punga ei de cumpărături. Văd că eşti fan Paul Stuart. Exact acolo voiam să merg şi eu în continuare.

— Este un magazin bun. Îl ştiu din New York şi m-am bucurat când au deschis o sucursală în Tokio.

Am arcuit uşor sprâncenele.

— Ai petrecut mult timp în New York?

— Destul, a zâmbit ea vag privindu-mă drept în ochi.

La naiba, m-am gândit, *e o tipă dură. Ia s-o provoc*.

— Cum te descurci în engleză? am întrebat-o, abandonând japoneza.

— Fac faţă, a replicat fără să clipească din ochi.

— Te pot invita la o cah-fea? am întrebat, tot în engleză cu cel mai bun accent al meu de Brooklyn.

Midori a surâs iarăşi.

— Destul de veridic.

— Ca şi invitaţia.

— Crezusem că mergi la Paul Stuart.

— Este adevărat, dar mai poate aştepta. Ştii cafeneaua Tsuta? Este excelentă. Şi este foarte aproape, imediat lângă Koto-dori.

Continua să stea cu braţele încrucişate peste piept.

— N-o ştiu.

— Atunci trebuie s-o încerci. Koyama-san serveşte cea mai bună cafea din Tokio şi o poţi bea în timp ce asculţi Bach sau Chopin, privind o grădină secretă superbă.

— O grădină secretă? a întrebat ea şi mi-am dat seama că trăgea de timp.

Care-i secretul?

Am privit-o sever.

— Koyama-san a zis că dacă ţi-l spun, va trebui să te omor. Aşa că ar fi mai bine dacă ai veni s-o vezi cu ochii dumitale.

Ea a râs din nou, încolţită, totuşi nepărând să-i pese.

— Cred că mai întâi ar trebui să-ţi cunosc numele, a zis după aceea.

— Fujiwara Junichi, am răspuns făcând în mod reflex o plecăciune.

Fujiwara era numele de familie al tatii.

Midori s-a plecat la rândul ei.

— Mă bucur de cunoştinţă, Fujiwara-san.

— Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Tsuta, am zâmbit şi am pornit amândoi.

Mersul până la Tsuta a durat mai puţin de cinci minute, timp în care am flecărit despre cum se schimbase oraşul în ultimii ani, cum duceam amândoi dorul zilelor când bulevardul din faţa parcului Yoyogi era închis duminica pentru traficul auto şi găzduia petreceri nebuneşti în aer liber cu participanţi costumaţi în fel şi chip, despre timpul când identitatea jazzului japonez abia era modelată în sute de baruri din demisoluri şi cafenele, când în Shinjuku nu exista o Primărie nouă şi strălucitoare, iar zona clocotea de dorinţe, romantism şi determinare. Mi-a făcut plăcere să discut cu Midori şi ştiam, la un nivel, că aşa ceva era straniu, ba chiar nedorit.

Am fost norocoşi, fiindcă una dintre cele două mese din Tsuta care au vedere spre grădina secretă a localului printr-o fereastră uriaşă, din tavan până în podea, nu era ocupată. Când eram singur, obişnuiam să mă aşez la tejghea, unde este întotdeauna o minunăţie să vezi cum se prepară cu veneraţie cafeaua de către Koyama-san, însă azi doream o atmosferă mai favorabilă conversaţiei. Amândoi am comandat o ceşcuţă din cafeaua casei, făcută din boabe negru-intens, şi ne-am aşezat în unghi drept unul faţă de celălalt, ca să putem vedea amândoi grădina.

— De cât timp locuieşti în Tokio? am întrebat-o după ce ne-am instalat.

— Cu plecări şi reveniri, pot spune că dintotdeauna, a răspuns ea, amestecând fără grabă o linguriţă de cristale de zahăr în ceaşcă. Câţiva ani am locuit în străinătate, când eram mică, dar în mare parte am crescut în Chiba, la doi paşi depărtare. În adolescenţă veneam întruna în Tokio, ca să încerc să mă furişez în cluburi şi să ascult concerte de jazz. După aceea am petrecut patru ani în New York, studiind la Julliard. Iar apoi m-am întors în Tokio. Şi dumneata?

— La fel... cu plecări şi reveniri, dintotdeauna.

— Şi de unde ai învăţat să comanzi cafea în accent newyorkez autentic?

Am sorbit din lichidul amar din faţa mea şi m-am gândit cum să răspund.

Nu-mi stă în obicei să împărtăşesc detalii biografice. Lucrurile pe care le-am făcut şi pe care continui să le fac m-au însemnat, aşa cum spusese Jake „Nebunu'" că se va întâmpla şi sunt permanent conştient de prezenţa semnelor, chiar dacă sunt invizibile pentru majoritatea lumii. Intimitatea nu mai este un concept familiar pentru mine. Uneori mă gândesc cu o urmă de regret că probabil nici nu mai este posibilă.

După ce am intrat în umbre, n-am mai avut nicio relaţie reală în Japonia. Au existat unele întâlniri ezitante, tratate cu superficialitate de mine. Tatsu şi alţi prieteni cu care n-am mai păstrat legătura au încercat uneori să mă combine cu femei pe care le cunoşteau. Dar unde puteau ajunge relaţiile acelea, când cele două subiecte care mă defineau cel mai bine erau tabu şi nu puteau fi nici măcar menţionate? Imaginaţi-vă conversaţia:

— Am luptat în Vietnam.

— Cum ai reuşit?

— Păi sunt pe jumătate american, ştii... o corcitură.

La răstimpuri mă văd cu câteva femei din *mizu shobai*, „negoţul cu apă", cum îşi numeşte Japonia demimondenele. Ne cunoaştem de destul timp pentru ca întâlnirile să nu se mai deruleze de acum strict pe bază de cash, ci cadourile scumpe oferă valoarea bănească şi contextul necesare, ba există chiar şi un grad de afectivitate reciprocă. Ele bănuiesc că sunt însurat, iar presupunerea aceea îmi uşurează justificarea măsurilor de securitate pe care le aplic de obicei. Ea explică de asemenea natura ocazională, cu întreruperi şi variaţii, a relaţiilor noastre, ca şi reticenţa mea în privinţa detaliilor personale.

Şi Midori manifesta o reticenţă în privinţa propriei ei persoane, o reţinere pe care tocmai o încălcase, povestindu-mi câte ceva din copilărie. Ştiam că dacă nu voi răspunde cu aceeaşi monedă, nu voi mai afla nimic de la ea.

— Eu am crescut în ambele ţări, am rostit după o pauză lungă. N-am locuit niciodată în oraşul New York, dar am petrecut ceva timp acolo şi ştiu unele dintre accentele zonei.

Ochii femeii s-au lărgit uşor.

— Ai crescut şi în Japonia şi în State?

— Da.

— Cum de s-a întâmplat asta?

— Mama era americană.

Am conştientizat o uşoară intensificare a privirii ei, când a căutat pentru întâia oară trăsături europene pe chipul meu. Ele există într-adevăr, dacă ştii ce să cauţi.

— Nu pari foarte... vreau să spun, adică probabil ai moştenit majoritatea caracteristicilor tatălui dumitale.

— Asta-i nemulţumeşte pe unii.

— Ce anume?

— Că arăt ca un japonez, dar de fapt sunt altceva.

Mi-am amintit pentru o secundă momentul când auzisem pentru prima dată cuvântul *ainoko*, „corcitură". Se întâmplase la şcoală şi în seara aceea îl întrebasem pe tata ce însemna. El făcuse o grimasă şi zisese doar:

— *Taishita koto jaa nai*. „Nu înseamnă nimic".

În scurt timp însă aveam să aud acelaşi cuvânt din partea *ijimekko*, bătăuşii şcolii, când încercau să-mi aplice corecţii, şi am pus lucrurile cap la cap.

Midori a surâs.

— Nu mă pot pronunţa în privinţa altora, dar pentru mine intersecţia culturilor este locul unde lucrurile devin cele mai interesante.

— Chiar aşa?

— Bineînţeles. Uită-te la jazz. Are rădăcinile în America negrilor, dar ramurile se întind în Japonia şi în toată lumea.

— Dumneata eşti un caz aparte. În general japonezii sunt rasişti.

Mi-am dat seama că tonul îmi era mai amar decât intenţionasem.

— Nu ştiu de ce este atât de rasistă ţara asta. Am fost prea mult timp insulari şi ne-am temut dintotdeauna de tot ce-i nou sau necunoscut.

De obicei mă irită genul ăsta de idealism în ciuda tuturor faptelor contrarii, dar am înţeles că Midori îşi proiecta pur şi simplu bunătatea asupra tuturor din jur. Uitându-mă în ochii ei negri şi sinceri, mi-a fost imposibil să nu zâmbesc. A zâmbit şi ea, buzele pline i s-au îndepărtat uşor şi ochii i s-au însufleţit, iar eu a trebuit să-mi feresc privirea.

— Cum a fost să creşti în două ţări, în două culturi? a continuat femeia. Trebuie să fi fost incredibil!

— De fapt a fost mai degrabă standard, am răspuns gânditor.

Ea şi-a oprit ceşcuţa din drumul spre buze.

— Nu văd cum aşa ceva ar putea fi „standard".

Atenţie, *John*.

— Nu, aşa este. De fapt, a fost greu. Am avut probleme cu adaptarea în ambele locuri.

Ceşcuţa şi-a continuat drumul şi Midori a sorbit puţin.

— Unde ai petrecut mai mult timp?

— Am stat în Japonia până la zece ani, după care am locuit în majoritate în State. Aici am revenit la începutul anilor optzeci.

— Ca să fii cu părinţii dumitale?

Am clătinat din cap.

— Nu. Ei nu mai erau deja.

Tonul meu a fost lipsit de ambiguitate şi Midori a încuviinţat în semn de compasiune.

— Erai foarte tânăr?

— La începutul adolescenţei, am răspuns făcând o medie a vârstelor şi continuând să încerc să păstrez totul vag.

— Este groaznic să-ţi pierzi ambii părinţi atât de tânăr. Ai fost apropiat de ei?

Apropiat? Deşi faţa mea purta tiparul trăsăturilor lui asiatice şi cu toate că el se însurase cu o americană, cred că tata avusese obsesia tipic japoneză în privinţa rasei. Bătăile şi intimidările de care aveam parte la şcoală îl înfuriau şi în acelaşi timp îl ruşinau.

— Cred că am fost destul de apropiat. Au dispărut de mult timp amândoi.

— Crezi că te vei mai întoarce în America?

— Aşa crezusem la un moment dat, am spus, amintindu-mi cum intrasem în activitatea pe care acum parcă o făceam de o veşnicie. După ce am revenit ca adult, am petrecut zece ani aici, spunându-mi întruna că voi mai sta doar un an, după care voi reveni în State. Acum nu prea mai gândesc în direcţia asta.

— Japonia ţi se pare ca un cămin?

Mi-am reamintit cuvintele lui Jake „Nebunu'", imediat înainte ca eu să-i îndeplinesc rugămintea. *Pentru noi, nu mai există un cămin, John. În niciun caz după ceea ce am făcut.*

— Cred că a devenit căminul meu, am rostit după mult timp. Dar dumneata? Ţi-ar plăcea să mai locuieşti în America?

Răpăia uşor cu degetele pe ceşcuţă, pe rând, de la degetul mic, până la arătător şi m-am gândit, *Cântă ceea ce simte. Ce ar cânta oare degetele mele dacă aş putea face la fel*".

— Am iubit realmente New Yorkul, a spus ea după o clipă surâzând înaintea unei amintiri, şi mi-ar plăcea să-l revizitez cândva, ba chiar să şi locuiesc o vreme acolo. Managerul meu crede că nu suntem prea departe. În noiembrie avem un concert la Vanguard, care ne va aduce cu adevărat în ochii lumii.

Village Vanguard, Mecca spectacolelor de jazz din Manhattan.

— La Vanguard? am repetat impresionat. E foarte aristocratic – acolo au cântat Coltrane, Miles Davis, Bill Evans, Thelonious Monk, tot panteonul.

— Este o ocazie foarte importantă, a încuviinţat ea din cap.

— Aţi putea s-o exploataţi, să faceţi din New York baza voastră, dacă aţi dori.

— O să vedem. Nu uita, eu am mai locuit în New York. Este un loc minunat, poate cel mai incitant în care am fost vreodată, dar este ca şi cum

ai înota pe sub apă, ştii? La început crezi că ai putea merge aşa la nesfârşit, văzând totul din perspectiva asta nouă, însă până la urmă tot trebuie să ieşi la suprafaţă ca să respiri. După patru ani, a sosit timpul să revin acasă.

Aceea fusese deschiderea de care avusesem nevoie.

— Înseamnă că ai părinţi toleranţi, dacă au fost dispuşi să te trimită în străinătate pentru atâta timp.

Midori a zâmbit nostalgic.

— Mama a murit când eram mică – la fel ca în cazul dumitale. Tata m-a trimis la Julliard. Iubea jazzul şi a fost încântat că doream să devin pianistă de jazz.

— În Alfie, mama-san mi-a spus că l-ai pierdut recent, am rostit eu auzind un ecou sec al cuvintelor acelea în urechi. Condoleanţe.

A înclinat din cap în semn de mulţumire pentru compasiunea mea şi eu am continuat:

— Ce s-a întâmplat?

— Era birocrat în aparatul de stat.

În Japonia este o profesiune onorabilă, iar termenul japonez *kanryo* nu are nimic din conotaţiile negative ale omologilor săi din alte limbi.

— În ce minister?

— Aproape toată cariera, a lucrat în *Kensetsusho*. „Ministerul de Construcţii".

Realizasem un mic progres. Am observat că manipularea mă făcea să mă simt cumva inconfortabil. *Termină conversaţia asta*, mi-am spus, *şi pleacă naibii de-aici*. *Ea te scoate din jocul tău – e periculos*.

— Construcţiile trebuie să fi fost un loc plictisitor pentru un iubitor de jazz, am comentat.

— Uneori i-a fost greu, a aprobat Midori şi, brusc, am perceput prudenţă.

Postura nu i se schimbase, expresia feţei îi rămăsese aceeaşi, dar, cumva, ştiam că fusese gata să spună mai multe, însă apoi se răzgândise. Dacă îi atinsesem un punct sensibil, abia se trădase. Nu s-ar fi aşteptat ca eu să fi remarcat ceva.

Am încuviinţat, sperând că eram convingător.

— Ştiu ce înseamnă să te simţi inconfortabil în propriul tău mediu profesional. Cel puţin fiica tatălui dumitale nu are asemenea probleme – susţinerea de concerte în Alfie este perfect normală pentru o pianistă de jazz.

Am mai simţit pentru încă o secundă tensiunea aceea stranie, după care Midori a râs încetişor, de parcă decisese să nu se mai gândească la ceva. Nu eram sigur ce anume atinsesem şi trebuia să ţin seama de asta ulterior.

— Aşadar, patru ani în New York, am continuat eu. Asta înseamnă destul

de mult. Probabil că aveai o perspectivă foarte diferită când ai revenit în Japonia.

— Aşa este. Când te întorci după ce ai locuit în străinătate, nu eşti acelaşi om care a plecat.

— Ce vrei să spui?

— Ţi se schimbă perspectiva. Nu mai consideri indiscutabile aceleaşi lucruri. De pildă, am observat în New York că atunci când un taxi îi tăia calea altuia, al doilea taximetrist răcnea întotdeauna la primul şi făcea aşa – a imitat perfect un taximetrist newyorkez arătându-şi degetul mijlociu –, şi am înţeles că asta era din cauză că americanii presupun că celălalt a procedat aşa premeditat şi vor să-i dea o lecţie. În Japonia însă, o ştii şi dumneata prea bine, oamenii nu se enervează aproape niciodată în asemenea situaţii. Japonezii privesc greşelile altora ca pe ceva mai degrabă arbitrar, ca pe un fenomen meteorologic, cred eu, nu ca pe ceva pentru care să te enervezi. Înainte să fi locuit în New York, nu mă gândisem la asta.

— Da, am observat şi eu deosebirea despre care vorbeşti. Mie îmi place mai mult modalitatea japoneză. Este ceva la care poţi să aspiri.

— Dar dumneata cum eşti? Japonez sau american? Mă refer la perspectivă, a adăugat Midori repede şi am înţeles că se temuse că mă insulta dacă era prea directă.

Am privit-o şi m-am gândit pentru o clipă la tatăl ei. M-am gândit la alţi oameni cu care lucrasem şi la cât de diferită mi-ar fi putut fi viaţa dacă nu i-aş fi cunoscut niciodată.

— Nu sunt sigur, am răspuns până la urmă ferindu-mi ochii. Aşa cum se pare că ai observat în Alfie, nu sunt foarte iertător.

Ea a tăcut câteva momente.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, am zis neştiind ce va urma.

— Ce ai vrut să spui, când ai zis că noi te-am „salvat”?

— Am încercat doar să înfiripez o conversaţie, am spus.

A sunat ca o replică glumeaţă şi am văzut imediat din ochii ei că fusese răspunsul greşit.

Trebuie să-i arăţi şi ei câte ceva, mi-am repetat, nesigur dacă făceam un compromis sau gândeam logic. Am oftat.

— Mă referem la lucruri pe care le-am făcut, am rostit în engleză, limbă în care puteam vorbi mai destins despre subiectul acela. Lucruri despre care ştiam, sau credeam că ştiam, că erau corecte. Dar după aceea s-a dovedit că nu erau aşa. La răstimpuri, lucrurile acelea revin şi mă obsedează.

— Te obsedează? a repetat Midori, neînţelegând.

— *Borei no you ni*. „Ca o fantomă”.

— Şi muzica mea a alungat fantomele?

Am încuviinţat din cap şi am zâmbit, dar zâmbetul a devenit trist.

— Aşa este. Va trebui s-o ascult mai des.

— Pentru că fantomele se vor întoarce?

Iisuse, *John*, *termină cu asta*!

— Mai degrabă, ele sunt permanent aici.

— Ai regrete?

— Nu avem toţi?

— Probabil. Dar regretele dumitale sunt ca ale tuturor?

— Asta nu pot să ştiu. De obicei nu fac comparaţii.

— Tocmai ai făcut una.

Am chicotit şi am reuşit să spun doar:

— Eşti dură.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau să fiu aşa.

— Eu cred că vrei, dar este o haină pe care o porţi bine.

— Şi cum rămâne cu zicala „Regret doar lucrurile pe care nu le-am făcut”?

Am clătinat din cap.

— Este zicala altcuiva, nu a mea. A cuiva care trebuie să fi petrecut mult timp în casă.

Ştiam că azi nu voi mai afla nimic despre tatăl ei sau despre străin, fără întrebări care să-mi trădeze intenţiile reale. Era timpul să-mi pregătesc ieşirea din scenă.

— Te întorci la shopping azi? m-am interesat.

— Aşa intenţionasem, dar în mai puţin de o oră trebuie să mă întâlnesc cu cineva în Jinbocho.

— Un prieten? am întrebat, cu o curiozitate profesională.

Midori a surâs.

— Managerul meu.

Am achitat nota de plată şi am revenit împreună spre Aoyama-dori. Mulţimile se mai rarefiaseră şi aerul se simţea rece şi apăsător. Temperatura scăzuse în cele două săptămâni şi jumătate ce trecuseră de când îl scosesem din funcţiune pe Kawamura. Am ridicat ochii şi am văzut un plafon neîntrerupt de nori.

Mă destinsesem mai mult decât mă aşteptasem... de fapt, mai mult decât dorisem. Însă frigul mi-a străpuns prin visare, reînviindu-mi amintirile şi îndoielile. Am privit chipul lui Midori şi m-am întrebat, *Ce i-am făcut*? *Ce fac*?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, zărindu-mi ochii.

— Nimic. M-a ajuns pur şi simplu oboseala.

A întors capul în dreapta, după care a revenit spre mine.

— Am avut impresia că te uitai la altcineva.

Am scuturat din cap.

— Nu suntem decât noi.

Am continuat tăcuţi, cu paşii trezind ecouri slabe. După aceea ea a întrebat:

— O să mai vii să mă vezi cântând?

— Mi-ar plăcea.

Spusesem o prostie. Nu trebuia totuşi să continui.

— Vinerea şi sâmbăta sunt în Blue Note.

— Ştiu, am zis.

Altă prostie, iar Midori a zâmbit.

A oprit un taxi. Am ţinut portiera deschisă până a intrat şi o parte sâcâitoare din mine s-a întrebat cum ar fi fost dacă aş fi suit şi eu. Când taxiul a pornit, Midori a coborât geamul şi a spus:

— Vino singur.

Capitolul 8

În vinerea următoare am primit alt mesaj de la Harry, care mă anunţa să intru pe site-ul nostru sigur.

Aflase că străinul din metrou era într-adevăr un reporter: Franklin Bulfinch, şeful sucursalei Tokio a revistei *Forbes*. Bulfinch era unul dintre cei numai cinci străini care locuiau în complexul de apartamente din Daikanyama unde-l văzusem intrând. Harry nu trebuise decât să ia numele găsite în registrul sectorului special local şi să le caute în fişierele Biroului Imigraţii, care păstra informaţii despre toţi rezidenţii străini din Japonia, cu vârsta, locul de naştere, adresa, angajatorul, amprentele şi o fotografie. Harry putuse determina rapid că ceilalţi străini nu se potriveau cu descrierea pe care i-o furnizasem eu. De asemenea, el spărsese fişierele şi descărcase fotografia lui Bulfinch, pentru ca să pot confirma dacă vorbeam despre acelaşi individ. Răspunsul meu a fost afirmativ.

Harry îmi recomandase să arunc un ochi pe forbes.com, unde erau arhivate articolele lui Bulfinch. Am intrat pe site-ul respectiv şi am petrecut câteva ore citind relatările lui Bulfinch despre alianţe suspecte între guvernanţi şi yakuza, despre felul cum Partidul Liberal Democrat foloseşte ameninţări, mite şi intimidări pentru a controla presa, şi despre costurile acestei corupţii care erau suportate de japonezul mijlociu.

Articolele lui scrise în engleză aveau puţin impact în Japonia şi, în mod

evident, mass-media locale nu-i urmăreau eforturile. Am bănuit că asta trebuia să fie frustrant pentru el. Pe de altă parte, era probabil motivul pentru care nu fusesem însărcinat cu îndepărtarea lui.

Presupuneam că una dintre sursele lui Bulfinch fusese Kawamura, ceea ce explica prezenţa reporterului în tren în dimineaţa aceea, ca şi percheziţia rapidă. Simţeam un soi de admiraţie abstractă faţă de insistenţa reporterului: sursa lui suferise un infarct în faţa sa şi el nu făcuse altceva decât să-i scotocească buzunarele în căutarea unor posibile informaţii care să-i fie adresate.

Probabil că cineva descoperise legătura dintre ei, considerase că înlăturarea unui şef de sucursală străină era prea riscantă şi decisese atunci să se ocupe de informator. Decesul trebuia să pară că avusese cauze naturale, pentru că altfel l-ar fi determinat pe Bulfinch să răscolească şi mai adânc, şi de aceea se apelase la mine.

Perfect, atunci. Nu existase o echipă secundară. Mă înşelasem în privinţa lui Benny. De acum puteam să ignor cele petrecute.

Mi-am privit ceasul. Nu era încă ora 17. Dacă aş fi vrut, aş fi putut ajunge cu uşurinţă la Blue Note până la ora 19, când avea să înceapă primul concert.

Îmi plăcea muzica lui Midori şi-mi plăcea tovărăşia ei. Era atrăgătoare şi, simţeam asta, atrasă de mine. O combinaţie ispititoare.

Du-te, mi-am spus. *Va fi plăcut. Cine ştie ce se va întâmpla după concert*? *S-ar putea să urmeze o noapte interesantă*. *Chimia atracţiei reciproce există*. *Doar pentru o noapte*. *S-ar putea să fie bine*.

Însă toate astea erau aiureli. Nu puteam şti ce se va întâmpla după spectacol, însă Midori nu părea deloc genul femeii care să aibă aventuri de-o noapte. Exact acela era motivul pentru care doream să mă mai întâlnesc cu ea şi exact acela era motivul pentru care n-o puteam face.

Ce-i cu tine? m-am întrebat. *Trebuie să suni pe cineva*. *Poate pe Keiko-chan*; *de obicei*, *ea este bună pentru niţică distracţie*. *O cină târzie*, *poate în micuţul restaurant italienesc din Hibiya*, *câteva pahare de vin*, *un hotel*...

Pentru moment însă ideea unei nopţi cu Keiko-chan era neaşteptat de deprimantă. Poate că ar fi fost mai bune nişte exerciţii fizice. Am decis să mă duc în Kodokan, unul dintre locurile în care practic judo.

Kodokan, sau „Şcoala pentru studierea căii", a fost înfiinţată în 1882 de Kano Jigoro, inventatorul judoului modern. După ce a frecventat mai multe şcoli de scrimă şi luptă corp la corp, Kano a pus la punct un sistem nou de luptă, bazat pe principiul eficienţei maxime în aplicarea energiei fizice şi mintale. Făcând o analogie aproximativă, judo este pentru wrestlingul occidental ceea ce este karate pentru box. Nu este un sistem de lovituri cu braţele şi picioarele, ci de aruncări şi prinderi, la care se adaugă un arsenal

de fixări brutale ale articulaţiilor şi tehnici letale de strangulare, care trebuie folosite bineînţeles cu multă precauţie în sala de antrenamente. Literal, judo înseamnă „calea blândeţii" sau „calea cedării". M-am întrebat ce ar fi spus Kano despre interpretarea mea.

În prezent Kodokan este găzduită într-un bloc cu şapte etaje, surprinzător de modern şi banal, din Bunkyo-ku, la sud-vest de parcul Ueno şi la numai câţiva kilometri de cartierul meu. Am mers cu metroul până la Kasuga, staţia cea mai apropiată, m-am schimbat în unul dintre vestiare, apoi am suit scara până la *daidojo*, sala principală pentru antrenamente, unde se afla în vizită echipa Universităţii Tokio. După ce mi-am răsturnat cu uşurinţă primul *uke* şi l-am făcut să bată cu palma în saltea în urma unei strangulări, toţi puştii de colegiu s-au înşiruit pentru a se lupta cu războinicul veteran. Erau tineri şi duri, însă nu puteau înfrunta vârsta şi şmecheriile; după o jumătate de oră de *randori* non-stop, continuam să învinq consecvent, mai ales când se ajungea la lupta la sol.

De două ori, când am revenit la poziţia *hajime* după o aruncare, am observat un japonez *kurobi*, o centură neagră, făcând stretching în colţul saltelelor tatami. Centura îi era destrămată şi mai mult gri decât neagră, arătând că o purta de mulţi ani. Era greu să-i ghicesc vârsta. Avea părul des şi negru, dar faţa îi era brăzdată de liniile pe care le asociez cu trecerea timpului şi o anumită experienţă de viaţă. În tot cazul, mişcările îi erau de om tânăr; stătea în şpagat fără dificultate evidentă. În câteva rânduri am simţit că era foarte conştient de prezenţa mea, totuşi nu l-am zărit niciodată privind spre mine.

Aveam nevoie de o pauză, aşa că mi-am cerut scuze studenţilor de colegiu care erau înşiruiţi, încă aşteptând să-şi testeze vigoarea împotriva mea. Mă simţisem bine să învinq *judoka* de două ori mai tineri decât mine şi m-am întrebat cât aveam s-o mai pot face.

M-am retras pe o latură a saltelei şi, în timpul mişcărilor de stretching, l-am privit pe bărbatul cu centura destrămată. Îşi exersa secerările *harai-goshi* cu un student de colegiu îndesat, tuns periuţă. Secerările îi erau atât de puternice, încât l-am surprins pe puşti făcând grimase în două rânduri când trunchiurile li s-au izbit.

Bărbatul a terminat şi i-a mulţumit studentului, apoi a venit spre locul unde eu făceam stretching şi a făcut o plecăciune.

— Sunteţi dispus la o repriză de *randori*? m-a întrebat în engleză cu un uşor accent.

Am ridicat privirea şi am observat ochii cu căutătură intensă şi maxilarul ferm, care nu puteau fi îmblânzite de zâmbetul lui. Avusesem dreptate – mă urmărise, deşi nu-l surprinsesem niciodată. Oare depistase caracterul

european din trăsăturile mele? Poate că da şi nu dorea decât să-l pună la încercare pe *gaijin*, deşi, din experienţa mea, aşa procedau doar *judoka* mai tineri, far engleza lui, sau cel puţin pronunţia, era excelentă, ceea ce era de asemenea bizar. Japonezii cei mai nerăbdători să se înfrunte cu străinii au avut de obicei cea mai mică experienţă cu ei, iar engleza lor va reflecta în general lipsa aceea de contact.

— *Kochira koso onegai shimasu*, am replicat. „Cu plăcere".

Mă irita că mi se adresase în engleză, aşa că am continuat în japoneză:

— *Nihongo wa dekimasu ka*? „Vorbiţi japoneza?"

— *Ei*, *mochiron*. *Nihonjin desu kara*, a răspuns el indignat. „Bineînţeles. Sunt japonez".

— *Kore wa shitsurei shimashita*. *Watashi mo desu*. *Desu ga*, *hatsuon ga amari migoto datta no de*... „Mă scuzaţi. Şi eu sunt tot japonez. Accentul era însă atât de perfect, încât..."

El a izbucnit în râs.

— Ca şi al dumneavoastră. Şi mă aştept ca şi judoul să fie pe măsură.

Continuând totuşi să mi se adreseze în engleză, evita să fie nevoit să recunoască adevărul complimentului său.

Am fost iritat, dar în acelaşi timp precaut. Vorbesc atât japoneza, cât şi engleza ca un nativ, aşa că încercarea de a-mi complimenta fluenţa în oricare dintre limbile acestea este inerent insultătoare. Şi doream să ştiu de ce bărbatul presupusese că ştiam engleza.

Am găsit un loc gol pe tatami şi am executat plecăciunea rituală, apoi am început să ne dăm târcoale, căutând să găsim prize avantajoase. El era foarte relaxat şi agil pe picioare. Am fentat cu *deashi-barai*, o secerare cu piciorul, intenţionând să continui cu *osoto-gari*, dar a replicat la fentă cu propria lui secerare şi m-a izbit de saltea.

La naiba, era foarte rapid! M-am rostogolit în picioare şi ne-am reluat poziţiile, rotindu-ne de data asta în sens opus. Nările i se dilatau uşor de respiraţie, însă aceea era singura indicaţie pe care o trăda cu privire la efortul depus.

L-am prins zdravăn de mâneca dreaptă, cu mâna mea stângă, afundându-mi mult degetele în ţesătură. Poziţia era excelentă pentru *ippon seonagi*, dar s-ar fi aşteptat la aşa ceva, aşa că am măturat violent pentru *sode-tsurikomi-goshi*, rotindu-mă imediat lângă el şi încordându-mă pentru aruncare. Anticipase însă mişcarea şi-şi degajase şoldurile înainte să pot intra în contact, blocându-mi în acelaşi timp cu piciorul drept posibilitatea de scăpare. Eram dezechilibrat şi m-a atacat puternic cu *tai-otoshi*, purtându-mă peste piciorul lui întins şi izbindu-mă de saltea.

În următoarele cinci minute, m-a aruncat încă de două ori. Era ca şi cum

aş fi luptat împotriva unei cascade.

Începusem să obosesc. L-am privit direct şi am rostit:

— *Jaa*, *tsugi o shimashou ka*? „De acord să fie ultima?"

— *Ei*, *sou shimashou*, a răspuns el legănându-se pe tălpi. „Da, haideţi s-o facem".

Hai, *nemernicule*, mi-am spus, *am o mică surpriză pentru tine*. *Ia să vedem cum îţi place*.

Juji-gatame, care înseamnă „în cruce", este o imobilizare a braţului ce îşi datorează numele unghiului de desfăşurare a atacului. Execuţia sa îl aduce pe atacator perpendicular faţă de oponent, cu ambii întinşi pe spate, astfel încât formează o cruce. Una dintre variantele ei – clasiciştii ar denumi-o „mutaţie" – se numeşte „*juji-gatame* zburător", deoarece atacatorul lansează imobilizarea braţului direct din poziţia stând în picioare. Deoarece necesită angajament total, iar tentativele încununate de succes sunt egale cu cele eşuate, varianta aceasta nu este des încercată.

Dacă bărbatul n-o ştia, urma să-i fac cunoştinţă cu ea acum.

Am descris un cerc în postură defensivă, răsuflând gâfâit şi încercând să par mai obosit decât eram în realitate. M-am scuturat de trei ori din prizele pe care le-a încercat şi l-am ocolit, de parcă aş fi ezitat să mă angajez în luptă. În cele din urmă s-a simţit frustrat şi a muşcat momeala, întinzându-se puţin prea mult cu mâna stângă spre reverul meu drept. Imediat ce l-a apucat în priză, l-am prins de braţ şi mi-am lăsat capul mult pe spate, lansându-mi picioarele în sus ca şi cum aş fi fost un săritor de la trambulină care făcea un salt pe spate. Capul mi-a ajuns între picioarele lui şi greutatea corpului meu l-a tras într-o poziţie semighemuită, cu laba piciorului meu drept înfiptă la subsuoara lui stângă, distrugându-i complet echilibrul. Pentru o fracţiune de secundă, înainte să zboare peste mine, i-am zărit surprinderea completă de pe faţă. Apoi am căzut amândoi pe saltea şi eu i-am imobilizat braţul, apăsându-l către înapoi în articulaţia cotului.

A făcut o tumbă pe spate şi a încercat să se desprindă, însă nu s-a putut elibera. Braţul îi era întins la limita mişcării naturale. Am sporit puţin presiunea, dar a refuzat să cedeze. Ştiam că mai erau doi milimetri până la hiperextensiunea cotului. Alţi patru milimetri şi braţul avea să i se rupă.

— *Maita ka*, am spus, aplecându-mi bărbia în piept ca să-l privesc. „Cedează".

Chipul îi era contorsionat de durere, dar m-a ignorat.

Este stupid să te lupţi împotriva unei blocări a braţului. Chiar şi în competiţiile olimpice, *judoka* preferă să cedeze, decât să se aleagă cu o fractură. Situaţia devenea periculoasă.

— *Maita ka*, am repetat, mai apăsat, însă el a continuat să se zbată.

Au trecut alte cinci secunde. Nu intenţionam să-i dau drumul fără să se recunoască învins şi în acelaşi timp nu voiam să-i rup braţul. M-am întrebat cât timp ne puteam menţine poziţia aceea.

În cele din urmă mi-a lovit scurt piciorul cu mâna liberă, modul prin care *judoka* se recunoaşte învins. I-am dat drumul imediat şi m-am împins, îndepărtându-mă. El s-a rostogolit, apoi a îngenuncheat în postura clasică *seiza*, cu spinarea perfect dreaptă şi braţul stâng ţinut rigid în faţă. Şi-a frecat cotul pentru câteva secunde, după care m-a privit.

— *Subarashikatta*, a rostit. Excelent. Aş fi cerut o revanşă, dar nu cred că braţul mi-o va permite azi.

— Ar fi trebuit să cedaţi mai devreme, am zis eu. N-are rost să te împotriveşti unei imobilizări a braţului. Mai bine să supravieţuieşti, pentru a mai lupta şi altă dată.

El a plecat capul în semn de aprobare.

— Bănuiesc că de vină a fost mândria mea prostească.

— Nici mie nu-mi place să mă recunosc învins, dar dumneavoastră aţi câştigat primele patru runde. Aş fi preferat ca scorul să fi fost invers.

Continua să vorbească în engleză, iar eu îi răspundeam în japoneză.

M-am aşezat înaintea lui în *seiza* şi amândoi ne-am aplecat în salut. Când ne-am ridicat în picioare, el a spus:

— Mulţumesc pentru lecţie. Data viitoare voi şti să nu subestimez riscurile pe care sunteţi dispus să vi le asumaţi ca să învingeţi.

Ştiam asta deja.

— Unde vă antrenaţi? l-am întrebat. Până acum nu v-am mai văzut aici.

— Mă antrenez într-un club privat, mi-a răspuns. Poate veţi dori să veniţi acolo cândva. Suntem mereu în căutare de *judoka* cu *shibumi*.

Shibumi este un concept estetic japonez, un fel de putere subtilă, o autoritate lipsită de efort. În sens intelectual mai mărginit, poate fi numită „înţelepciune".

— Nu sunt sigur dacă voi fi ceea ce căutaţi. Unde este clubul acesta?

— În Tokio. Mă îndoiesc că aţi auzit de el. În general nu este deschis... străinilor. S-a corectat repede. Dar, desigur, dumneavoastră sunteţi japonez.

Probabil că ar fi trebuit să mă opresc cu dialogul acolo.

— Da, însă dumneavoastră m-aţi abordat în engleză.

El a tăcut o clipă, după care a zis:

— Dacă-mi permiteţi s-o spun, aveţi trăsăturile primordial japoneze. Mi s-a părut că întrevăd o urmă europeană şi am dorit să-mi satisfac curiozitatea. De obicei sunt foarte sensibil faţă de asemenea aspecte. Dacă m-aş fi înşelat, dumneavoastră nu m-aţi fi înţeles pur şi simplu şi asta ar fi fost totul.

Recunoaştere prin foc, am gândit. Tragi în lizieră; dacă îţi răspunde

cineva, ştii că inamicul este acolo.

— Găsiţi... satisfacţie în aşa ceva? am întrebat, controlându-mi în mod conştient iritarea.

Pentru o clipă mi s-a părut că bărbatul a părut straniu de stingher. După aceea a replicat:

— V-ar deranja dacă aş vorbi deschis?

— Până acum n-aţi făcut-o?

A surâs.

— Sunteţi japonez, dar şi american, aşa este?

Mi-am păstrat chipul perfect inexpresiv.

— Indiferent cum ar sta lucrurile, a urmat el, cred că mă puteţi înţelege. Ştiu că americanii admiră francheţea. Este una dintre caracteristicile lor dezagreabile, dublată de faptul că se felicită întruna pentru ea. Iar trăsătura aceasta dezagreabilă mă infectează acum chiar şi pe mine! Sesizaţi ameninţarea pe care o reprezintă America pentru *Nippon*?

L-am privit şi m-am întrebat dacă era vreun ţicnit extremist de dreapta. La răstimpuri te ciocneşti de astfel de indivizi; ei declară că detestă America, dar le este imposibil să nu fie fascinaţi de ea.

— Americanii... cauzează prea multe conversaţii deschise? am întrebat.

— Sunteţi glumeţ, dar, dintr-un punct de vedere, răspunsul meu este afirmativ. Americanii sunt misionari, cum au fost creştinii care au venit pe Kyushu acum cinci sute de ani ca să ne convertească. Atât doar că în prezent ei nu mai propovăduiesc creştinismul, ci modul american de viaţă, care este religia seculară oficială a Statelor Unite. Francheţea nu este decât un aspect, relativ banal.

De ce să nu mă amuz niţel?

— Vă simţiţi supus unei convertiri?

— Bineînţeles. Americanii cred în două lucruri: în primul rând, în ciuda experienţei de zi cu zi şi a bunului simţ, că „toţi oamenii se nasc egali", iar în al doilea rând că încrederea completă în sistemul pieţei libere reprezintă modul cel mai bun prin care o societate îşi poate ordona afacerile. America a avut dintotdeauna nevoie de asemenea noţiuni transcendentale care să-i lege laolaltă pe cetăţenii săi, care provin din culturi diferite, din toate colţurile lumii. Iar după aceea americanii sunt impulsionaţi să dovedească universalitatea, şi ca atare validitatea, acestor idei, convertind alte culturi. Într-un context religios, comportamentul acesta ar fi recunoscut ca misionar din punctul de vedere al originilor şi efectelor.

— Este o teorie interesantă, am încuviinţat, totuşi agresivitatea faţă de alte culturi nu constituie un monopol al Americii. Cum vă explicaţi istoria colonialistă a Japoniei în Coreea şi China? Ca pe încercări de a salva Asia de

tirania forţelor pieţei occidentale?

Bărbatul a zâmbit.

— Sunteţi din nou glumeţ, dar să ştiţi că explicaţia aceasta nu este prea departe de adevăr, pentru că forţele pieţei – concurenţa – i-au împins pe japonezi spre cuceririle imperiale. Naţiunile occidentale aveau deja concesiuni în China, iar America a instituţionalizat jefuirea asiaticilor prin aşa-zisa politică a uşilor deschise. Ce alternativă am avut noi, decât să ne luăm propriile concesiuni, întrucât altfel Occidentul ne-ar fi înconjurat şi ne-ar fi strangulat sursele de materii prime?

— Spuneţi-mi sincer, am rostit, fascinat fără să vreau, chiar credeţi toate astea? Chiar credeţi că japonezii n-au dorit niciodată războiul, că Occidentul a cauzat totul? Să nu uităm că Japonia şi-a lansat primele campanii împotriva Coreei în timpul lui Hideyoshi, cu mai bine de patru sute de ani în urmă. Şi acelea au fost cauzate de Occident?

M-a privit drept în ochi şi s-a aplecat în faţă, cu degetele mari vârâte în *obi* şi cu toată greutatea lăsată pe vârfurile picioarelor.

— N-aţi înţeles ideea mea de ansamblu. Cuceririle japoneze din prima jumătate a acestui secol au fost o reacţie faţă de agresiunile Occidentului. În epoci anterioare au existat alte cauze, chiar şi dintre cele fundamentale, ca patima de putere şi jaful. Războiul face parte din natura omului şi noi japonezii suntem oameni. Totuşi n-am luptat niciodată, şi în niciun caz n-am produs niciodată arme pentru distrugere în masă, în scopul de a convinge lumea de justeţea unei idei. Aşa au procedat America şi geamănul ei bastard, comunismul.

A făcut o pauză şi s-a aplecat mai mult spre mine.

— Războiul a existat dintotdeauna şi va exista în continuare în lume. Dar o cruciadă intelectuală? Purtată la scară globală, sprijinită de economii industriale moderne, cu ameninţarea unui autodafé nuclear pentru necredincioşi? Numai America oferă aşa ceva.

Asta mi-a confirmat diagnosticul unui extremist de dreapta nebun.

— Vă mulţumesc că aţi vorbit deschis cu mine, am rostit şi m-am plecat uşor. *Ii benkyou ni narimashita*. „A fost educativ”.

El mi-a răspuns printr-o plecăciune similară şi a început să se retragă.

— *Kochira koso*. „La fel şi pentru mine”. A surâs, din nou cu o aparenţă de disconfort. Poate că ne vom reîntâlni.

L-am privit plecând. După aceea m-am dus la Yamaishi, un bătrân care frecventa regulat sala, şi l-am întrebat dacă îl mai văzuse vreodată pe individ.

— *Shiranai*, a strâns el din umeri. *Amari shiranai kao da*. *Da kedo*, *sugoku tsuyoku na*. *Randori*, *mita yo*. „Nu-l cunosc. Dar este un *judoka* foarte

puternic. V-am urmărit lupta".

Doream să mă liniştesc înainte de a merge la duş, aşa că am coborât într-o *dojo* goală de la etajul al patrulea. Am intrat, dar n-am aprins luminile fluorescente. În sala asta era cel mai bine când era iluminată doar de parcul de distracţii Korakuen, care strălucea şi zumzăia în imediata vecinătate. Am făcut o plecăciune înaintea tabloului lui Kano Jigoro de pe peretele opus, apoi am făcut rostogoliri *ukemi* până am ajuns în centrul încăperii. M-am ridicat în întunericul tăcut şi am privit afară, spre Korakuen. Am distins foarte slab ţăcănitul roţilor dinţate ce suiau roller coasterul spre punctul cel mai înalt al traseului său, după care a urmat liniştea de suspendare, urmată de vâjâitul picajului şi chicotele zbierate ale pasagerilor, spulberate de vânt.

M-am întins în centrul sălii, simţindu-mi uniforma *judogi* udă pe piele. Venisem în Kodokan pentru că este principala instituţie pentru studierea judoului, dar, precum Sengoku, locul devenise pentru mine mai important decât fusese la început. Văzusem multe aici: un bătrân veteran grizonant, care făcuse judo zilnic de o jumătate de secol, arătându-i răbdător unui copil într-o *gi* prea mare că poziţia corectă a piciorului pentru secerare în *sankakujime* este uşor îndoit sub un unghi, nu întins înapoia piciorului oponentului; un tânăr *sandan* cu centura neagră 3 dan, care cu patru ani în urmă îşi părăsise Iranul natal pentru a se instrui în Kodokan şi de atunci abia dacă lipsise câte o zi de antrenamente, exersând *osoto-gari* prin repetări atât de precise şi de puternice, încât mişcările lui ajunseseră să semene cu o forţă naturală şi vastă, poate cu mişcarea mareelor, poate cu dansatoarea care devine dansul în sine; un puşti din colegiu, plângând în tăcere după ce fusese strangulat într-o partidă, cu spectatorii ovaţionându-l pe adversarul lui victorios şi nebăgându-i în seamă lacrimile demne.

Roller coasterul ţăcănea familiar, suind pe şine, şi ultimele raze de lumină ale zilei păleau pe cerul de deasupra sa. Trecuse de ora 19; era prea târziu să mă duc în Blue Note. Poate că era mai bine aşa.

Capitolul 9

Nu aveam niciun plan special pentru ziua următoare, aşa că am decis să trec pe la un anticariat de cărţi din Jinbocho, o parte a oraşului cunoscută mai bine pentru labirintul său de librării practic lipite între ele, unele specializate în cărţi din Orient, altele în cărţi occidentale. Cu câteva zile în urmă discutasem cu proprietarul anticariatului care mă anunţase că localizase şi-mi păstra un volum vechi despre *shimewaza* – „strangulări" –

pe care încercam să-l găsesc de mult timp pentru a-l adăuga colecţiei mele modeste despre *bugei*, artele războinice.

Am luat metroul pe linia Mita din staţia Sengoku. Uneori folosesc metroul, alteori iau JR de la Sugamo. Este bine să acţionezi aleatoriu. În faţa staţiei, un preot în veşminte şintoiste colecta donaţii. În ultima vreme, indivizii ăştia erau peste tot, nu doar vizavi de Parlament. Am luat trenul spre Onarimon şi am coborât la Jinbocho. Intenţionam să părăsesc staţia prin ieşirea cea mai apropiată de librăria Isseido, dar, distras de gânduri despre Midori şi Kawamura, am apucat pe coridorul greşit. După ce am cotit după un colţ şi am ajuns la un indicator pentru linia Hanzoman, mi-am dat seama de eroare, m-am întors şi am cotit iarăşi după colţ.

Un japonez durduliu venea iute pe coridor, la vreo zece metri depărtare. Am căutat să-i prind ochii când s-a apropiat, dar m-a ignorat, privind drept înainte. Purta costum în dunguliţe fine şi cămaşă în dungi. Probabil că auzise pe undeva că dungile te fac să pari mai înalt.

Am coborât ochii şi am înţeles de ce nu-l auzisem: era încălţat cu pantofi ieftini cu tălpi de cauciuc. În acelaşi timp însă purta o servietă-diplomat neagră care părea scumpă, poate o Swaine Adeney veche. Un businessman care se pricepea la serviete, dar care presupunea că nimeni nu-i va observa pantofii? Poate... În acelaşi timp însă, acesta nu era un cartier de afaceri – Kasumigaseki sau Akasaka ar fi fost mai probabile. Ştiam că pantofii aceia ar fi fost confortabili în cazul unor drumuri lungi pe jos... de exemplu, pentru urmărirea cuiva.

Cu excepţia servietei, nu purta nimic în mâini, totuşi m-am încordat când ne-am apropiat. Ceva mă neliniştea la bărbatul acesta. Am încetinit puţin când am trecut unul pe lângă altul, iar după ce ne-am depăşit, am întors capul şi m-am uitat la felul cum mergea. Feţele sunt uşor de deghizat, hainele ţi le poţi schimba într-un minut, dar puţini oameni sunt în stare să-şi camufleze umbletul. Este ceva la care sunt atent. Am privit cum mergea bărbatul acela – paşi mărunţi, o legănare exagerată, arogantă, a braţelor, mici mişcări ale capului într-o parte şi alta până a dispărut după colţ.

Am continuat în direcţia opusă, privind în urma mea când am ieşit din staţie. Probabil că nu fusese nimic, însă aveam să-mi amintesc faţa şi mersul lui, să-mi verific spatele ca întotdeauna, să văd dacă mai apare.

Principiile strangulării era în stare excelentă, aşa cum mi se promisese, şi cu un preţ pe măsură, dar ştiam că mă voi bucura nespus de volumaşul subţire. Deşi abia aşteptam să plec, am aşteptat răbdător în timp ce proprietarul a ambalat cartea cu grijă, aproape ceremonios, în hârtie cafenie groasă şi a legat apoi pacheţelul cu sfoară. Ştia că nu era un cadou, însă acesta era modul lui de a-şi arăta mulţumirea pentru tranzacţie şi ar fi fost

grosolan din partea mea să-l grăbesc. În cele din urmă mi-a înmânat pachetul cu braţele întinse şi o plecăciune adâncă, iar eu l-am acceptat dintr-o postură similară, plecându-mă din nou înainte de a ieşi.

Am revenit la linia Mita. Dacă aş fi fost cu adevărat îngrijorat că mă urmărea cineva, aş fi luat un taxi, însă doream să văd dacă-l puteam detecta din nou pe „Servietă". Am aşteptat pe peron venirea şi plecarea a doua garnituri. Oricine ar fi încercat să mă urmărească ar fi trebuit să stea de asemenea pe peron, iar comportamentul acela anormal l-ar fi scos în evidenţă. Însă peronul era pustiu şi „Servietă" dispăruse. Probabil că nu fusese nimic.

M-am gândit din nou la Midori. Era a doua seară în care concerta în Blue Note şi-şi începuse show-ul acum o oră. M-am întrebat ce va crede când nu apăream nici a doua oară. Probabil că va presupune că n-o interesasem şi se va întreba dacă nu fusese prea directă în invitaţia pe care mi-o făcuse. Era complet improbabil că o voi revedea sau, dacă printr-o întâmplare ne-am fi întâlnit, ar fi fost un moment uşor stânjenitor, totuşi politicos, doi oameni care băuseră împreună o cafea şi începuseră o relaţie care pur şi simplu nu se finalizase – cu certitudine nimic neobişnuit. Poate că, la un moment dat, avea s-o întrebe pe mama-san despre mine, însă mama-san nu-i putea spune decât că apăream ocazional în Alfie, fără nicio înştiinţare prealabilă.

M-am întrebat cum ar fi fost dacă ne-am fi cunoscut în alte circumstanţe.

Putea să fi fost bine.

Aproape că am râs înaintea absurdităţii aceleia. În viaţa mea nu exista loc pentru aşa ceva şi o ştiam prea bine.

Jake „Nebunu'", din nou: *Pentru noi*, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am făcut*.

Acela era probabil sfatul cel mai adevărat pe care-l primisem vreodată. *Dă-o uitării*, mi-am spus. *Ştii că asta trebuie să faci*.

Pagerul mi-a bâzâit în buzunar. Am căutat cabina unui telefon public şi am apelat numărul de pe ecran.

Era Benny. După obişnuitul schimb de coduri de autentificare, el a spus:

— Dacă vrei, a apărut alt job pentru tine.

— De ce m-ai contactat în felul ăsta? am întrebat, referindu-mă la faptul că nu folosise site-ul protejat.

— Este ceva urgent. Te interesează?

— Se ştie că nu refuz munca.

— În privinţa asta, va trebui să-ţi încalci una dintre reguli. Dacă o faci, ai parte de o bonificaţie.

— Ascult.

— Este vorba despre o femeie. O cântăreaţă de jazz.

O pauză lungă.

— Mai eşti acolo? a întrebat el.

— Încă te ascult.

— Dacă vrei detalii, ştii unde să le găseşti.

— Cum o cheamă?

— Nu prin telefon.

Altă pauză.

Benny şi-a dres glasul.

— Bine. Numele este acelaşi cu al ultimului job. O chestiune asociată. Este important?

— Nu tocmai.

— Vrei jobul?

— Probabil că nu.

— Dacă îl vrei, bonificaţia este generoasă.

— Ce înseamnă „generoasă”?

— Ştii unde să găseşti detaliile.

— O să mă uit.

— Am nevoie de un răspuns în patruzeci şi opt de ore. Este un caz care trebuie rezolvat neapărat.

— Toate sunt aşa, am replicat şi am închis telefonul.

Am rămas câteva secunde locului, privind staţia, uitându-mă la oamenii care se îmbulzeau înainte şi înapoi.

Dobitocul de Benny îmi spusese: „Este un caz care trebuie rezolvat neapărat”, transmiţându-mi astfel că altcineva se va ocupa de caz, dacă-l refuzam.

De ce Midori? Să fi avut vreo legătură cu Bulfinch? El o căutase, văzusem asta în Alfie, ca şi „Telefonistul”. Aşadar necunoscuţii pentru care lucra „Telefonistul” presupuseseră că Midori aflase ceva ce n-ar fi trebuit să fi aflat, sau poate că tatăl ei îi dăduse ceva ce căuta şi Bulfinch. Ceva în legătură cu care nu era bine să rişte.

Ai putea s-o faci, am gândit. *Dacă n-o faci tu*, *o va face altul*. *Cel puţin tu ai face-o bine şi ai face-o repede*. *N-ar simţi nimic*.

Însă acelea nu erau decât simple cuvinte. Aş fi vrut să simt aşa, dar nu puteam. În schimb simţeam că lumea ei n-ar fi trebuit să intre niciodată în contact cu lumea mea.

În staţie a apărut un tren Mita-sen, care se îndrepta spre Otemachi, punctul de transfer spre Omotesando şi Blue Note. *Un semn*, am gândit şi am suit în vagon.

Capitolul 10

Dacă vrei să supravieţuieşti atât de mult ca mine în lumea în care trăiesc, trebuie să gândeşti ca inamicul. Am învăţat lecţia asta de la bandele care m-au urmărit când eram puşti şi am şlefuit-o cu GOS în Cambodgia. Trebuie să-ţi pui întrebarea: *Dacă eu aş încerca să-mi fac rău*, *cum aş proceda*?

Predictibilitatea este cheia – geografică şi temporală. Trebuie să ştii unde va fi un individ şi la ce oră. Afli asta prin supraveghere, analizându-i rutele spre job, orele la care vine şi pleacă, până când identifici un tipar, un şablon, ca şi „locuri înguste" prin care este aproape sigur că ţinta va trece de fiecare dată la aceeaşi oră. Îl alegi apoi pe cel mai convenabil şi acolo îţi pregăteşti ambuscada.

Iar în timp ce faci asta, este bine să nu uiţi că permanent altcineva rulează o operaţiune similară care te are chiar pe tine în vizor. Gândirea de felul acesta deosebeşte ţintele dificile de cele facile.

Acelaşi principiu este valabil şi pentru prevenirea infracţiunilor. Dacă vrei să pui mâna repede pe nişte bani, unde ai aştepta? Lângă un bancomat, probabil, şi probabil seara târziu. Zona cea mai potrivită ar trebui să aibă destul trafic pietonal pentru ca să nu aştepţi prea mult, dar în acelaşi timp să nu fie atât de aglomerată, încât să nu poţi acţiona când ai identificat o ţintă bună. Locul de aşteptare ar trebui să fie în întuneric, suficient de departe de bancomat pentru ca ţinta să nu te observe, însă suficient de aproape ca să te poţi apropia imediat după încheierea tranzacţiei. Nu este de dorit proximitatea unei secţii de poliţie, aşa că ai prefera să cauţi un loc mai bun. Et cetera. Dacă gândeşti aşa, vei şti exact unde să te uiţi după cineva care stă la pândă şi vei şti unde eşti vulnerabil, unde este necesară mai multă atenţie.

Pentru Midori, supravegherea extinsă nu era nici măcar necesară. Programul ei era anunţat public. Probabil că aşa ştiuse Bulfinch s-o caute în Alfie. Şi acela ar fi fost modul cel mai uşor pentru ca oamenii lui Benny s-o găsească acum.

De la Otemachi, am mers cu metroul Chiyoda-sen şapte staţii până la Omotesando, unde am coborât şi am suit scările, ieşind în stradă. Am mers pe jos distanţa mică până la Yahoo Café, o cafenea cu terminale pentru internet. Am intrat, am plătit taxa de acces şi m-am conectat la un terminal. În câteva secunde am accesat fişierul lui Benny. Includea câteva fotografii publicitare scanate, adresa lui Midori, programul concertelor ei, care includea concertul din seara asta din Blue Note, şi precizarea că decesul trebuia să pară natural. Se oferea echivalentul în yeni a 150 000 de dolari – un bonus substanţial faţă de onorariul meu obişnuit.

Referința la apariția din seara asta în Blue Note – primul concert începea la ora 19 – era de rău augur. Predictibilitate, oră și loc. Dacă doreau să scape de ea cât mai repede, seara asta ar fi fost prea bună ca s-o ignore. Pe de altă parte, Benny mă anunțase că trebuia să-i răspund în patruzeci și opt de ore, ceea ce sugera că cel puțin până atunci Midori va fi în siguranță.

Dar chiar dacă ea ar fi dispus de timpul respectiv, nu vedeam cum l-aș fi putut folosi pentru a-l transforma într-o durată de viață rezonabilă. S-o avertizez că cineva tocmai pusese un preț pe capul ei? Aș fi putut încerca s-o fac, dar n-ar fi avut niciun motiv să mă creadă. Și chiar dacă m-ar fi crezut, ce puteam face în continuare? S-o învăț cum să-și îmbunătățească securitatea personală? S-o conving de avantajele unei vieți anonime în umbre?

Ridicol! În realitate nu puteam face decât un singur lucru. Să folosesc cele patruzeci și opt de ore pentru a afla de ce superiorii lui Benny deciseseră că Midori constituia un pericol și să elimin motivele respective.

Aș fi putut merge pe jos distanța de un kilometru până la Blue Note, dar am vrut să examinez mai întâi locul dintr-o mașină. Am oprit un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă pe Koto-dori, apoi să facă la stânga spre Blue Note. Mă bizuiam că traficul dens va încetini înaintarea noastră într-atât, încât să pot studia rapid câteva dintre locurile în care aș fi așteptat eu, dacă aș fi vrut să supraveghez localul din exterior.

Traficul era într-adevăr pe cât de aglomerat sperasem și am beneficiat de timp suficient să cercetez zona pe când înaintam ca melcul. Blue Note nu este un loc în preajma căruia să poți aștepta nebăgat în seamă. Este înconjurat în principal de magazine, care închiseseră la ora asta. Restaurantul Caffe Idee de vizavi, cu balconul său în aer liber, ar fi oferit o vedere destul de clară, însă avea o scară exterioară lungă și îngustă, care ar fi expus în mod inacceptabil pe oricine ar fi coborât-o iute pentru a porni pe urmele unei ținte.

Pe de altă parte, nu era necesar să zăbovești mult în zonă. Sfârșitul unui show din Blue Note poate fi aproximat cu o marjă de cinci minute. A doua reprezentație încă nu începuse, așa că dacă cineva intenționa s-o viziteze pe Midori după spectacolul din seara asta, probabil că încă nici nu sosise. Altă posibilitate era ca urmăritorul să fie deja înăuntru, ca simplu spectator încântat de concert.

Am cerut taximetristului să oprească înainte să ajungem la Omotesando-dori, am coborât și m-am întors pe jos cele patru cvartale până la Blue Note. Am avut grijă să investighez vizual locurile susceptibile de ambuscadă, dar n-am zărit nimic care să dea de bănuit.

Pentru al doilea concert se formase deja o coadă lungă. M-am dus la casa de bilete, unde mi s-a spus că toate biletele se epuizaseră și nu puteam intra

decât dacă aveam rezervare.

La naiba, nu mă gândisem la asta. Pe de altă parte însă era posibil ca Midori să se fi gândit, dacă dorise realmente să-mi fac apariţia.

— Sunt un prieten al lui Kawamura Midori, am spus. Fujiwara Junichi...?

— Bineînţeles, a răspuns imediat casieriţa. Kawamura-san mi-a spus că s-ar putea să veniţi în seara asta. Vă rog să aşteptaţi aici – al doilea spectacol va începe după cincisprezece minute şi dorim să vă asigurăm un loc bun.

Am încuviinţat din cap şi m-am tras într-o parte. Publicul primului concert a început să iasă din sală după cinci minute şi, imediat după aceea, am fost condus înăuntru, am coborât o scară largă şi abruptă şi m-am instalat la o masă chiar în faţa scenei pustii.

Nimeni n-ar fi putut confunda Blue Note cu Alfie. În primul rând, Blue Note are un plafon înalt care transmite o senzaţie de spaţiu complet diferită de intimitatea cavernoasă din Alfie. De asemenea, aspectul general este sofisticat: mochete pluşate, lambriuri din lemn cu aspect scump, ba chiar şi câteva monitoare extraplate cu computere încorporate în anticameră, pentru obsesiv-compulsivii care trebuiau neapărat să navigheze pe internet între show-uri. Şi spectatorii diferă la Blue Note; în primul rând, în Alfie n-ar putea încăpea mulţimea de aici, iar în al doilea rând, oamenii vin în Alfie doar pentru muzică, pe când în Blue Note vin şi ca să fie văzuţi.

Am privit în jurul sălii, când spectatorii pentru al doilea concert au început s-o umple, dar nimic nu mi-a declanşat radarul.

Dacă ai vrea să-i faci rău şi ţi-ai putea alege locul, *unde ai sta*? m-am întrebat. *Aproape de o uşă*. *În felul ăsta*, *ai beneficia de o rută de scăpare*, *dacă ar fi nevoie*, *şi ai avea toată sala în faţa ta*, *aşa că i-ai putea urmări pe toţi din spate*, *nu invers*.

M-am întors şi am privit înapoia mea, ca şi cum aş fi căutat o cunoştinţă. În stânga, în spate de tot, lângă una dintre cele două uşi stătea un japonez care părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Vecinii lui discutau între ei; în mod evident, el era singur. Purta un costum închis la culoare, boţit, care i se potrivea ca un gând întârziat. Chipul îi era inexpresiv, prea inexpresiv pentru gustul meu. Spectatorii din sală erau entuziaşti ai genului, veniţi câte doi, câte trei, care abia aşteptau începerea concertului. „Domnul Inexpresiv" lăsa impresia că încerca să treacă nebăgat în seamă. L-am fişat mintal ca fiind o posibilitate reală.

M-am răsucit şi am privit în direcţia opusă. Aceeaşi poziţie, dar lângă uşa din dreapta a sălii. Trei tinere care păreau funcţionare ieşite să petreacă o seară în oraş. Aparent, nicio problemă.

„Domnul Inexpresiv" m-ar fi putut ţine sub observaţie în timpul spectacolului, iar eu trebuia să evit greşeala lui de singurătate bătătoare la

ochi. Le-am spus celor din jur că eram prieten cu Midori şi că venisem la invitaţia ei; au început să-mi pună întrebări şi în scurt timp pălăvrăgeam entuziaşti ca nişte prieteni vechi.

Când a sosit chelneriţa, am comandat un Cragganmore vechi de doisprezece ani. Cei din jur mi-au urmat exemplul; eram un prieten al lui Kawamura Midori, aşa că orice aş fi comandat trebuia să fie cool. Probabil că habar nu aveau dacă cerusem scotch, votcă sau o marcă nouă de bere.

Când Midori şi trioul ei au apărut în sală, apropiindu-se de scenă, toţi au început să aplaude. Altă deosebire faţă de Alfie – o tăcere plină de respect se lasă acolo la apariţia muzicanţilor.

Midori şi-a ocupat locul în faţa pianului. Purta blugi decoloraţi şi o bluză din catifea neagră, mulată pe bust şi cu decolteu adânc; prin comparaţie cu ea, pielea îi părea orbitor de albă. A plecat fruntea şi a atins clapele cu degetele, iar publicul a tăcut, în aşteptare. Ea a rămas câteva secunde încremenită aşa, privind pianul, apoi a început.

Începutul a fost lent, cu o interpretare reţinută a lui „Brilliant Corners" a lui Thelonious Monk, dar pe ansamblu Midori a cântat mai intens decât o făcuse în Alfie, cu mai multă lipsă de reţinere; notele ei s-au izbit uneori de bas şi de tobe, dar au găsit armonie în contrapunere. Solourile îi erau furioase şi le prelungea, iar când revenea la firul melodic principal, notele erau blânde, însă tot puteai simţi înapoia lor frustrare şi agitaţie.

Concertul a durat nouăzeci de minute, iar muzica a alternat de la înceţoşată şi melodică, la elegiacă şi tristă, apoi la o exuberanţă ameţitoare, veselă, care alunga tristeţea. Midori a terminat cu un solo însufleţitor, nebunesc şi aplauzele au fost nestăvilite când a încheiat. S-a ridicat să mulţumească şi a plecat capul. Toboşarul şi basistul râdeau şi-şi ştergeau feţele de transpiraţie, iar aplauzele nu mai conteneau. Midori le arătase spectatorilor tot ce simţea când cânta şi-i purtase în locul unde o ducea muzica ei, iar aplauzele erau încărcate cu recunoştinţă reală. Când aclamaţiile s-au stins până la urmă, Midori şi trioul ei au părăsit scena şi spectatorii au început să se ridice şi să se mişte prin sală.

După câteva minute, Midori a apărut şi s-a aşezat lângă mine. Chipul îi era încă îmbujorat după concert.

— Mi se păruse că te-am văzut, a spus ea şi m-a atins uşor cu umărul.

— Am fost aşteptat la casa de bilete. Mulţumesc.

Ea a zâmbit.

— Dacă nu le-aş fi spus, n-ai fi putut intra, iar muzica nu se aude prea grozav de pe stradă, nu?

— Ai dreptate, se aude mult mai bine de aici, am răspuns şi m-am uitat în jur parcă pentru a aprecia măreţia din Blue Note, dar am privit de fapt după

„Domnul Inexpresiv”.

— Nu vrei să mănânci ceva? a întrebat Midori. Mergem să cinăm.

Am ezitat. Cu alţii în jur, n-aş fi avut ocazia să culeg informaţii şi nici nu mă încânta să-mi lărgesc cercul de cunoştinţe pe care-l păstram în mod deliberat cât mai mic.

— Asta-i seara voastră cea mare, am rostit, primul vostru concert în Blue Note. Probabil că vreţi să sărbătoriţi evenimentul.

— Nu, nu, a clătinat ea din cap şi m-a atins din nou uşor cu umărul. Mi-ar plăcea să vii. Şi nu vrei să cunoşti şi restul trupei? Au cântat excelent în seara asta, nu?

Pe de altă parte, *în funcţie de evoluţia serii*, *ai putea avea o ocazie să vorbeşti cu ea*, *între patru ochi*, *mai târziu*.

— Aşa este. Le-aţi plăcut mult spectatorilor.

— Ne gândeam să mergem în The Living Bar. Ştii localul?

Bună alegere, mi-am spus. The Living Bar este un local de atmosferă în Omotesando, cu un nume absurd aşa cum numai japonezii sunt în stare. Era destul de aproape, însă urma să cotim de cel puţin cinci ori pentru a merge pe jos până acolo, ceea ce mi-ar fi îngăduit să privesc în spate pentru a vedea dacă ne urmărea „Domnul Inexpresiv”.

— Sigur că da. Este un lanţ, nu?

— Da, însă cel din Omotesando este mai drăguţ decât celelalte. Servesc multe feluri interesante, pe farfurioare mici, şi au un bar foarte bun. Au multe whisky-uri single malt. Mama-san din Alfie spune că eşti cunoscător.

— Mă complimentează, am zâmbit eu şi m-am gândit că dacă nu eram prudent, mama-san avea să-mi întocmească un dosar al naibii de complet şi să-l distribuie peste tot. Vin imediat, numai să plătesc consumaţia.

Ea a surâs.

— S-a achitat deja.

— Mi-ai plătit-o?

— I-am spus managerului că persoana din faţă în centru este invitatul meu special. A continuat în engleză: Aşa că a fost din partea casei, *ne*?

A zâmbit, încântată de ocazia de a folosi expresia aceea specifică.

— Bine atunci, am încuviinţat. Mulţumesc.

— Mai poţi aştepta doar câteva minute? Trebuie să mai rezolv câteva lucruri în culise.

Unui asasin i-ar fi fost prea greu să încerce să intre în culise după ea. Dacă ar fi acţionat, ar fi făcut-o afară.

— Nicio problemă, am zis, după care m-am ridicat şi mi-am schimbat uşor poziţia, pentru a fi cu spatele la scenă şi a vedea sala. Prea mulţi oameni erau în picioare şi se mişcau peste tot, şi nici nu-l puteam distinge pe

„Domnul Inexpresiv”. Unde vrei să ne întâlnim? am întrebat-o.

— Chiar aici – în cinci minute.

Midori s-a întors şi a intrat în culise.

A reapărut după cincisprezece minute printr-o cortină din spatele scenei. Se schimbase într-o bluză neagră pe gât şi pantaloni negri. Părul îi cădea liber pe umeri, încadrându-i perfect faţa.

— Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi, dar am vrut să mă schimb – un spectacol este o muncă destul de grea.

— Sigur că da, am aprobat şi am privit-o din cap în picioare. Arăţi superb.

Midori a zâmbit.

— Haide să mergem! Trupa ne aşteaptă în faţă. Sunt lihnită.

Am ieşit pe uşa din faţă, trecând pe lângă mai mulţi fani care i-au mulţumit când au văzut-o. *Dacă ai fi vrut să ajungi la ea şi ai fi putut cronometra exact*, am gândit, *ai fi aşteptat la piciorul scării de la Caffe Idee*, *de unde ai fi putut vedea atât uşa din faţă*, *cât şi pe cea laterală*.

Bineînţeles, „Domnul Inexpresiv” era acolo, îndepărtându-se fără grabă de noi, cu nonşalanţă studiată.

S-a zis cu cele patruzeci şi opt de ore ale lui Benny, mi-am spus. Fusese probabil versiunea lui de „Acţionează imediat – oferta expiră la miezul nopţii”. Ceva ce reţinuse din vreun curs de vânzări.

Basistul şi toboşarul ne aşteptau şi ne-am apropiat de ei.

— Tomo-chan, Ko-chan, dânsul este Fujiwara Junichi, domnul despre care am amintit, m-a indicat Midori.

— *Hajimemashite*, am spus şi am făcut o plecăciune. *Konya no ensou wa*, *saikou ni subarashikatta*. „Mă bucur să vă cunosc. Reprezentaţia din seara asta a fost excepţională”.

— Haideţi să vorbim în engleză în seara asta, a propus brusc Midori. Fujiwara-san, ei doi au petrecut nişte ani în New York. Amândoi pot comanda un taxi în Brooklyn la fel de bine ca dumneata.

— În cazul acesta, vă rog să-mi spuneţi John, am zis şi am întins mâna către toboşar.

— Eu sunt Tom, a zis el strângându-mi mâna şi făcând simultan o plecăciune.

Avea chipul deschis, parcă mereu întrebător, şi era îmbrăcat simplu în blugi, cămaşă oxford albă şi blazer bleu. Combinase saluturile japonez şi occidental într-un mod perfect sincer şi l-am plăcut imediat.

— Te ţin minte din Alfie, a spus basistul întinzând mâna cu grijă.

Era îmbrăcat predictibil în jeanşi negri, bluză pe gât şi blazer, cu favoriţi şi ochelari dreptunghiulari, străduindu-se parcă niţel prea tare pentru Lookul Acela.

— Şi eu te ţin minte, am spus prinzându-i mâna şi injectând în mod conştient căldură în strânsoarea mea. Aţi fost toţi excelenţi. Înaintea show-ului din Alfie, mama-san mi-a spus că veţi ajunge vedete şi văd c-a avut dreptate.

Poate că ştia că-l măguleam, dar probabil că se simţea prea bine după concert ca să-i pese. Sau poate că personalitatea lui era diferită când vorbea engleza. În tot cazul mi-a zâmbit scurt, dar sincer, şi a spus:

— Mulţumesc. Spune-mi Ken.

— Iar mie spune-mi Midori, a intervenit Midori. Acum haideţi să-i dăm drumul, până nu leşin de foame!

În cele zece minute cât a durat drumul până la *Za Ribingu Baa*, cum îi spuneau localnicii, am discutat despre jazz şi despre felul cum îl descoperise fiecare dintre noi. Deşi aveam cu zece ani mai mult decât cel mai vârstnic dintre ei, eram toţi puriști din şcoala Charlie Parker/Bill Evans/Miles Davis şi conversaţia a fost destul de relaxată.

De câte ori coteam la colţuri, puteam să arunc priviri în urmă şi în câteva din ocaziile acelea l-am zărit pe „Domnul Inexpresiv". Nu mă aşteptam să acţioneze cât timp Midori era însoţită de atâţia oameni, dacă asta avea de gând.

Decât dacă nu cumva, desigur, erau disperaţi, caz în care şi-ar fi asumat riscuri, ba poate chiar în mod stângaci. Pe când mergeam, eram extrem de concentrat asupra oricăror zgomote dinapoia noastră.

The Living Bar îşi anunţa existenţa în subsolul clădirii Scène Akira printr-o firmă discretă deasupra scării. Am coborât şi am intrat în vestibul, unde am fost întâmpinaţi de un tânăr japonez cu tunsoare la modă şi costum bleumarin perfect croit, cu haina încheiată la trei din cei patru nasturi. Midori, care era foarte clar liderul grupului, i-a spus că doream o masă pentru patru persoane, el a răspuns „*kashikomarimashita*" în japoneza cea mai politicoasă şi a murmurat ceva într-un microfon mic de lângă casa de marcat. Până când ne-a condus înăuntru, o masă fusese pregătită şi ne aştepta o chelneriţă.

Clienţii nu erau numeroşi pentru o seară de sâmbătă. Câteva grupuri de femei fermecătoare stăteau pe scaune cu spătare înalte, la mese lăcuite în negru, purtând farduri expert aplicate şi Chanel, ca şi cum ar fi fost create special pentru ele, cu pometii puternic reliefaţi în strălucirea discretă a plafonierelor incandescente care se reflectau în părul lor. Midori le era net superioară tuturor.

Dorisem locul orientat cu faţa spre intrare, însă Tom s-a mişcat mai repede. Am ajuns pe locul cu vedere spre bar.

În timp ce comandam de băut şi destule antreuri minuscule pentru a

constitui o cină rezonabilă, am văzut cum tânărul care ne condusese înăuntru l-a însoţit pe „Domnul Inexpresiv” la bar. „Domnul Inexpresiv” stătea cu spatele la noi, dar în spatele tejghelei exista o oglindă şi ştiam că el avea o imagine bună a interiorului localului.

Pe când aşteptam să ne sosească mâncarea, ne-am continuat conversaţia sigură şi confortabilă despre jazz. În câteva rânduri m-am gândit la avantajele eliminării „Domnului Inexpresiv”. El făcea parte dintr-un inamic superior numeric şi dacă ar fi apărut o oportunitate de a reduce numărul acela, aş fi profitat de ea. Dacă acţionam bine, cei care-l angajaseră n-ar fi aflat niciodată de implicarea mea, iar înlăturarea lui mi-ar fi putut câştiga mai mult timp pentru a o scoate pe Midori din încurcătură.

La un moment dat, după ce fusese consumată mare parte din mâncare şi, împreună cu „Domnul Inexpresiv”, eram la al doilea rând de băuturi, am fost întrebat cum îmi câştigam existenţa.

— Sunt consultant, am răspuns. Ofer sfaturi companiilor străine cum să-şi aducă bunurile şi serviciile pe piaţa japoneză.

— Ăsta-i un lucru bun, a comentat Tom. Străinilor le este foarte greu să facă afaceri în Japonia. Chiar şi azi, liberalizarea nu-i decât o aparenţă cosmetizată. Din multe puncte de vedere, este aceeaşi Japonie din vremea lui *bakufu* Tokugawa, închisă către lumea exterioară.

— Da, însă asta-i bine pentru afacerea lui John, a observat Ken. Nu-i aşa, John? Pentru că dacă Japonia n-ar avea atâtea reguli stupide, dacă ministerele care inspectează importurile de alimente şi alte produse n-ar fi atât de corupte, tu ar trebui să-ţi cauţi alt job, nu?

— Haide, Ken, a zis Midori, ştim toţi cât de cinic eşti. Nu trebuie s-o dovedeşti.

M-am întrebat dacă nu cumva Ken băuse prea mult.

— Şi tu ai fost cândva cinică, a replicat el. S-a întors spre mine. Când Midori s-a întors de la Julliard, era o radicală. Dorea să schimbe totul în Japonia. Dar cred că nu mai este aşa.

— Nu-i adevărat, a spus ea cu glas cald însă ferm, doresc în continuare să schimb multe lucruri, atât doar că nu cred că o abundenţă de lozinci furioase vor avea vreun efect în privinţa asta. Trebuie să ai răbdare şi trebuie să-ţi alegi bătăliile.

— Pe care le-ai ales în ultima vreme? a întrebat el.

Tom s-a răsucit spre mine.

— Trebuie să-nţelegi că Ken are impresia că-şi vinde sufletul, dacă susţine spectacole în locuri tradiţionale, ca Blue Note. Uneori se descarcă asupra noastră pentru asta.

Ken a izbucnit în râs.

— Toţi ne vindem sufletul.

Midori a sorbit din pahar.

— Haide să mai vorbim şi despre altele, Ken.

Basistul m-a privit.

— Dar tu, John? Cum e expresia aia americană: „Ori eşti parte din soluţie, ori eşti parte din problemă”?

— De fapt, am zâmbit eu, există şi o a treia posibilitate: „Ori eşti parte din peisaj”.

El a aprobat din cap, ca şi cum şi-ar fi confirmat o bănuială nerostită.

— Asta-i cea mai proastă dintre toate.

Am strâns din umeri. Nu era un personaj important pentru mine şi-mi venea uşor să rămân neimplicat.

— Adevărul este, am urmat, că nu m-am gândit în termenii aceştia la activitatea mea. Unii oameni au greutăţi să exporte ceva în Japonia, iar eu îi ajut. Însă tu ai spus nişte lucruri perfect adevărate. O să mă gândesc la ele.

Ken dorea să se certe şi nu ştia cum să reacţioneze la răspunsurile mele care-i dădeau dreptate, ceea ce era perfect.

— Haideţi să mai comandăm un rând, a propus el.

— Cred că mi-am atins limita, a anunţat Midori. Sunt gata să pun capăt serii.

În timp ce vorbea, am observat că „Domnul Inexpresiv”, care privea preocupat în altă direcţie, a apăsat un obiect micuţ de mărimea unei brichete pe care-l ţinea pe un genunchi, îndreptat spre noi. *La dracu'*, am gândit. *O cameră foto*.

O fotografiase pe Midori şi aveam să apar alături de ea. Acesta era genul de risc pe care mi-l asumam acum dacă rămâneam în preajma femeii.

Bun! Trebuia să plec odată cu ei trei, apoi să inventez o scuză, poate că uitasem ceva, să revin în bar şi să-l prind când se pregătea s-o urmărească din nou pe Midori. Nu aveam să-i îngădui să păstreze camera foto, în niciun caz cu imaginile mele acolo.

Însă chiar „Domnul Inexpresiv” a fost cel care mi-a oferit o opţiune. S-a ridicat de la bar şi a pornit în direcţia toaletei.

— Cred că o să mă retrag şi eu, am anunţat şi m-am ridicat, simţind cum inima începe să-şi iuţească bătăile în piept. Doar să trec întâi pe la baie.

M-am îndepărtat de masă.

Am mers la câţiva metri înapoia „Domnului Inexpresiv”, care înainta pe podeaua neagră, lustruită. Am ţinut capul uşor aplecat, pentru a evita contactul vizual cu clienţii pe lângă care treceam, iar inima îmi bubuia constant în urechi. El a deschis uşa toaletei şi a intrat. Am prins uşa înainte să se fi închis şi l-am urmat.

Două cabine şi două pisoare. Cu coada ochiului, am văzut că uşile cabinelor erau întredeschise. Eram singuri. Bubuiturile inimii îmi erau atât de puternice, încât acopereau orice alte sunete. Puteam simţi fiecare moleculă de aer ieşind şi intrându-mi prin nări, şi sângele pompând prin venele braţelor.

El s-a întors către mine când m-am apropiat, poate recunoscându-mă cu coada ochiului ca una dintre persoanele care o însoţeau pe Midori, poate avertizat de un instinct vestigial, dar inutil acum, că era în pericol. Ochii îmi erau aţintiţi asupra trunchiului său superior, însă fără să se focuseze pe o parte anume, ci observându-i tot corpul, poziţiile şoldurilor şi mâinilor, absorbind informaţiile şi procesându-le.

Fără să-mi încetinesc pasul, l-am izbit direct în beregată cu mâna stângă, prinzându-i traheea în V-ul creat de degetul mare şi arătător. Capul i s-a plecat brusc şi a ridicat mâinile spre gât.

Am păşit înapoia lui şi mi-am vârât mâinile în buzunarele lui din faţă. Din buzunarul stâng am luat camera foto. Celălalt era gol.

„Domnul Inexpresiv" se apăsa zadarnic pe gâtul distrus, în tăcere, cu excepţia unor clicuri din limbă şi dinţi. A început să lovească cu piciorul stâng în pardoseală şi să-şi contorsioneze trunchiul în ceea ce am recunoscut că era începutul panicii; corpul se mişca singur, în reflexul primitiv de a căpăta aer – *aer*! – prin traheea distrusă, spre plămânii încercaţi de convulsii.

Ştiam că asfixia va surveni după aproximativ treizeci de secunde. Nu dispuneam de atâta timp. Mi-am trecut braţul drept în sensul acelor de ceasornic în jurul gâtului lui, l-am arcuit spre spate şi i-am rupt gâtul.

Corpul i s-a convulsionat, apoi s-a destins. L-am târât într-o cabină goală, l-am aşezat pe toaletă şi l-am aranjat astfel încât să nu cadă. Oricine ar fi intrat ca să folosească toaleta i-ar fi zărit picioarele sub uşa închisă a cabinei şi ar fi crezut că era ocupată. Cu niţel noroc, n-avea să fie descoperit până la ora închiderii localului, cu mult după plecarea noastră.

Am închis uşa cabinei cu şoldul drept şi am folosit genunchiul ca să trag zăvorul. După aceea m-am prins cu mâinile de peretele despărţitor dintre cabine, m-am ridicat şi am trecut în cabina vecină. Am rupt o bucată de hârtie igienică şi am şters cu grijă cele două locuri pe care le atinsesem. Am băgat apoi hârtia igienică într-un buzunar al pantalonilor, am inspirat adânc şi am revenit în bar.

— Suntem toţi gata? am întrebat, apropiindu-mă de masă şi controlându-mi respiraţia.

— Să mergem, a zis Midori.

S-au ridicat toţi trei şi am pornit spre casa de marcat şi ieşire.

Tom ţinea în mână nota de plată, dar i-am luat-o cu blândeţe şi am insistat să fiu lăsat să plătesc, deoarece era privilegiul meu după plăcerea pe care mi-o oferiseră prin concertul lor. Nu doream să risc ca vreunul să achite cu cardul şi să lase astfel o urmă a prezenţei noastre aici în seara asta.

Pe când plăteam, Tom a anunţat:

— Vin imediat.

A pornit apoi spre toaletă.

— Şi eu, a adăugat Ken şi l-a urmat.

Mi-am imaginat în mod vag că trupul „Domnului Inexpresiv" ar fi putut luneca de pe toaletă în timp ce ei erau înăuntru. Sau că Legile lui Murphy s-ar fi putut manifesta în cine ştie ce alt mod. Gândurile erau justificat de neliniştitoare. Nu puteam face însă nimic, decât să mă destind şi să-i aştept pe cei doi să se întoarcă.

— Vrei să te conduc până acasă? am întrebat-o pe Midori.

În timpul serii, ea menţionase că locuia în Harajuku, deşi, bineînţeles, ştiam deja asta.

A surâs.

— Mi-ar face plăcere.

După trei minute, Tom şi Ken au revenit. I-am văzut râzând pe când se apropiau şi am ştiut că „Domnul Inexpresiv" nu fusese descoperit.

Am părăsit localul şi am suit treptele, ieşind în seara răcoroasă de pe Omotesando.

— Maşina mea este la Blue Note, a rostit Ken după ce am ajuns afară. S-a uitat la Midori. Pot să duc pe cineva până acasă?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Eu o să iau metroul, i-am spus, dar mulţumesc oricum.

— Vin eu cu tine, a zis Tom împrăştiind uşoara încordare pe care o puteam simţi acumulându-se când Ken punea răspunsurile noastre cap la cap. John, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Mulţumesc încă o dată pentru că ai venit, ca şi pentru cină şi băuturi.

Am făcut o plecăciune.

— Plăcerea a fost realmente de partea mea. Sper că voi avea şi altă ocazie.

Ken a aprobat din cap.

— Sigur că da, a rostit el cu o lipsă evidentă de entuziasm.

Tom s-a retras un pas, semnul lui discret pentru Ken, o ştiam, şi ne-am urat „noapte bună".

Midori şi cu mine am pornit încet spre Omotesando-dori.

— A fost în regulă? a întrebat ea când Tom şi Ken nu mai erau în raza noastră auditivă.

— Eu m-am simţit minunat, i-am zis. Sunt nişte oameni interesanţi.

— Ken poate fi dificil.

Am ridicat din umeri.

— Era puţin gelos că ai mai invitat şi pe altcineva pe lângă grupul vostru, asta-i tot.

— Este tânăr. Mulţumesc pentru că l-ai tratat cu gentileţe în seara asta.

— Nicio problemă.

— Ştii, nu obişnuiesc să invit persoane pe care abia le-am întâlnit să vină la un concert sau să cinăm după aceea.

— Ei bine, ne-am întâlnit deja o dată, aşa că principiul tău ar trebui să fie intact.

Midori a izbucnit în râs.

— Ai mai avea chef de un single malt?

Am privit-o, încercând s-o descifrez.

— Întotdeauna, am răspuns. Şi cunosc un loc care cred că ţi-ar plăcea.

Am dus-o în Bar Satoh, un local micuţ la etajul întâi, cuibărit printre străduţe care se extind ca o plasă de păianjen în interiorul unghiului drept format de Omotesando-dori şi Meiji-dori. Ruta pe care am mers mi-a oferit câteva ocazii de a privi în spate şi am văzut că nu eram urmăriţi. „Domnul Inexpresiv" fusese singur.

Am luat liftul până la etaj, apoi am intrat pe o uşă înconjurată de o abundenţă de gardenii şi alte flori pe care nevasta lui Satoh-san le îngrijeşte cu veneraţie. Am cotit la dreapta, am suit o treaptă şi acolo era Satoh-san, prezidând înapoia tejghelei solide din lemn de cireş a barului, în lumina discretă, îmbrăcat imaculat ca întotdeauna, cu papion şi vestă.

— *Ah*, *Fujiwara-san*, a rostit el cu baritonul său blând, a zâmbit larg şi a făcut o plecăciune. *Irrashaimase*. „Bine ai venit".

— Mă bucur să te revăd, Satoh-san, am rostit în japoneză. M-am uitat în jur şi am observat că localul lui micuţ era aproape plin. Există vreo posibilitate să luăm loc?

— *Ei*, *mochiron*, a răspuns el. „Da, bineînţeles".

Cerându-şi scuze în japoneză protocolară, le-a cerut celor şase clienţi de la bar să se deplaseze în dreapta, astfel că s-au eliberat locuri suplimentare pentru Midori şi mine în capătul opus.

Mulţumindu-i lui Satoh-san şi scuzându-ne faţă de ceilalţi clienţi, ne-am îndreptat spre locurile noastre. Midori rotea capul într-o parte şi alta, examinând decorul: nenumărate sticle de whisky-uri diferite, multe obscure şi vechi, nu numai înapoia tejghelei barului, ci împodobind de asemenea rafturile şi mobilierul. Obiecte americane eterogene, ca o bicicletă Schwinn veche, prinsă pe peretele îndepărtat, un telefon negru şi vechi, cu disc, care

trebuie să fi cântărit patru kilograme, o fotografie înrămată a preşedintelui Kennedy. Pe lângă politica sa de a servi exclusiv whisky, în barul lui Satoh-san nu cântă decât muzică de jazz, iar cântăreţul-poet Kurt Elling se auzea cald şi ironic din combina stereo Marantz cu diode, însoţit de murmure discrete de conversaţie şi râsete înăbuşite.

— Îmi place... mult locul ăsta! mi-a şoptit Midori în engleză când ne-am aşezat.

— E minunat, nu-i aşa? am răspuns încântat că-l aprecia. Satoh-san este un fost *sarariiman*, care a ieşit din competiţia corporatistă acerbă. Iubeşte whisky-ul şi jazzul şi a economisit câţi yeni a putut, până a reuşit să deschidă barul ăsta, acum zece ani. Eu cred că-i cel mai bun din Japonia.

Satoh-san s-a apropiat şi am prezentat-o pe Midori.

— Ah, desigur! a exclamat el în japoneză.

S-a aplecat sub tejgheaua barului şi a scotocit până a găsit obiectul pe care-l căuta: un CD al lui Midori. Ea l-a rugat să nu-l pună pe player.

— Ce ne recomanzi în seara asta? l-am întrebat.

De patru ori pe an, Satoh-san pleacă în pelerinaj în Scoţia şi mi-a făcut cunoştinţă cu mărci care nu mai sunt disponibile aproape nicăieri în Japonia.

— Câte? a întrebat el.

Dacă aş fi răspuns „câteva", ne-ar fi oferit o degustare, începând cu ceva uşor din Lowlands şi progresând spre izul de iod din insule.

— Doar una, cred.

Am privit spre Midori, care a încuviinţat din cap.

— Discret? Puternic?

Am privit din nou spre Midori, care a spus:

— Puternic.

Satoh-san a surâs; în mod clar, „puternic" era răspunsul la care spera şi ştiam că se gândise la ceva special. S-a întors şi a luat o sticlă transparentă din faţa oglinzii barului, apoi ne-a arătat-o.

— Este un Ardbeg vechi de patruzeci de ani, a explicat el. De pe ţărmul sudic al lui Islay. Foarte rar. Îl păstrez într-o sticlă banală, fiindcă oricine care l-ar recunoaşte ar putea încerca să-l fure.

A luat două pahare imaculate şi le-a pus în faţa noastră.

— Sec? a întrebat, neştiind preferinţele lui Midori.

— *Hai*, a spus ea şi Satoh-san a aprobat uşurat.

A turnat cu grijă două măsuri de bronz lichid şi a astupat sticla.

— Malţul acesta, a explicat el cu glas scăzut şi grav, este special prin echilibrul aromelor – arome care, în mod obişnuit, ar concura între ele sau s-ar suprapune reciproc. Se disting arome de turbă, fum, parfum, sherry şi izul sărat al mării. Malţul acesta a avut nevoie de patruzeci de ani ca să-şi atingă

potenţialul caracterului – la fel ca un om. Vă rog, bucuraţi-vă de el.

A făcut o plecăciune şi s-a îndepărtat spre capătul opus al barului.

— Aproape că mi-e teamă să-l beau, a zis Midori.

A zâmbit şi a ridicat paharul în faţa ei, privind cum lumina transforma lichidul în chihlimbar.

— Satoh-san oferă întotdeauna o scurtă lecţie despre ceea ce vei simţi. Este unul dintre lucrurile cele mai minunate în barul ăsta. Este un expert în single malt.

— *Jaa*, *kanpai*, a rostit Midori.

Ne-am atins paharele şi am sorbit. Ea a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Oho, dar chiar este bun. Ca o mângâiere.

— Aşa cum sună muzica ta.

Mi-a zâmbit şi m-a atins uşor cu umărul în stilul ei.

— Mi-a plăcut conversaţia pe care am purtat-o în Tsuta, a zis ea. Mi-ar plăcea să aud mai multe despre experienţele creşterii tale în două lumi.

— Nu ştiu cât de interesantă poate fi o astfel de poveste.

— Tu povesteşte şi eu o să-ţi spun dacă-i interesantă.

Făcea parte mai degrabă din categoria ascultătorilor, nu a vorbitorilor, ceea ce avea să-mi îngreuneze sarcina culegerii de informaţii operaţionale. *Să vedem unde ne va duce asta*, am gândit.

— În America, am locuit într-un orăşel din nordul statului New York, am început eu. După moartea tatii, mama m-a dus acolo ca să fie aproape de părinţii ei.

— În perioada aceea ai mai revenit în Japonia?

— Da. În primul an de liceu, bunicii din partea tatii mi-au scris despre un nou program americano-japonez de schimburi de elevi de liceu, care mi-ar fi permis să petrec un semestru la un liceu japonez din Saitama. Continuam să duc dorul Japoniei, aşa că m-am înscris imediat.

— Cred că mama ta n-a fost prea încântată să te lase să pleci.

— Pe de o parte... Pe de altă parte însă cred că a fost uşurată să dispună de timp pentru a se putea concentra asupra propriei cariere. La vârsta aceea eram destul de neastâmpărat.

Părea un eufemism potrivit pentru încăierările permanente şi celelalte probleme disciplinare din şcoală.

— Cum a fost semestrul în Saitama?

Am strâns din umeri. Unele dintre amintirile acelea nu erau tocmai plăcute.

— Ştii cum se întâmplă cu cei care se întorc. Este destul de rău şi dacă nu eşti decât un puşti japonez banal cu accentul americanizat de timpul petrecut în străinătate. Dacă în plus mai eşti şi pe jumătate american, practic

eşti un mutant.

Am zărit în ochii ei o simpatie profundă, care m-a făcut să simt că adânceam o trădare.

— Ştiu cum este să fii copil şi să te întorci în ţară, a aprobat Midori. Iar tu îţi închipuiseşi că semestrul acela va fi o revenire acasă. Probabil că te-ai simţit alienat.

Am fluturat uşor din mână, ca şi cum n-ar fi fost nimic.

— A rămas în trecut de acum.

— Şi după liceu?

— După liceu, a urmat Vietnamul.

— Ai fost în Vietnam? Pari tânăr pentru aşa ceva.

Am surâs.

— Am intrat în armată când eram adolescent, iar în momentul ajungerii mele în Vietnam, războiul începuse de destul timp.

Eram conştient că împărtăşeam mai multe detalii personale decât ar fi trebuit. Nu-mi păsa.

— Cât timp ai stat acolo?

— Trei ani.

— Crezusem că serviciul militar era de numai un an.

— Aşa-i, însă eu n-am fost recrutat.

Midori a lărgit ochii.

— Te-ai oferit voluntar?

Trecuse tare mult de când nu mai vorbisem despre lucrurile acelea, ba chiar nici nu mă gândisem la ele.

— Ştiu că după atâţia ani pare cam ciudat, dar aşa este – m-am oferit voluntar. Am vrut să demonstrez că eram un adevărat american celor care se îndoiau de asta din cauza ochilor şi pielii mele. Apoi, când am intrat în războiul împotriva unor asiatici, a trebuit s-o dovedesc chiar mai mult, aşa că am rămas. Am acceptat misiuni periculoase. Am făcut unele chestii nebuneşti.

Am tăcut amândoi o vreme. După aceea, Midori a rostit:

— Pot să te întreb dacă acelea sunt lucrurile care te „obsedează”?

— Unele dintre ele, am răspuns sec.

Nu intenţionam să mai continui. Poate că ea avea principii legate de invitarea unor necunoscuţi la concerte, dar regulile mele în aceste privinţe sunt încă şi mai stricte. Ne apropiam de locuri pe care eu însumi nu le pot privi decât pieziş.

Midori ţinea uşor paharul între palme şi, fără să mă gândesc, m-am întins şi i le-am prins între mâinile mele, apoi le-am ridicat, examinându-le.

— Pun prinsoare, am rostit, că mi-aş fi putut da seama că eşti pianistă,

doar văzându-ţi degetele. Sunt subţiri, dar arată puternice.

Ea şi-a întors mâinile, astfel încât acum ale mele erau deasupra şi le putea studia.

— Mâinile cuiva îţi pot spune multe, a zis Midori. Tu vezi în mâinile mele pianul. Eu văd în ale tale *bushido*. Dar pe articulaţiile degetelor... ce practici – judo? Aikido?

Bushido înseamnă artele marţiale, calea războinicului. Femeia se referea la bătăturile de pe primele două articulaţii ale tuturor degetelor mele, rezultatul atâtor ani de prindere şi răsucire a *judogi* din bumbac greu. Îmi ţinea mâinile în mod profesionist, ca şi cum le-ar fi examinat, însă atingerea ei era blândă şi am simţit furnicături electrice suindu-mi prin braţe.

Mi le-am retras, temându-mă de alte lucruri pe care le-ar fi putut citi în mâinile mele.

— În prezent, doar judo. Prinderi, proiectări, strangulări – este o artă marţială practică. Iar Kodokan este locul cel mai bun din lume pentru judo.

— Îl cunosc. Eu am practicat aikido într-un *dojo* mic din Ochanomizu, la o staţie depărtare pe linia Chuo.

— De ce ar fi practicat aikido o pianistă de jazz?

— Asta se întâmpla înainte să privesc cu seriozitate pianul, iar acum n-o mai fac, fiindcă este periculos pentru mâini. L-am practicat deoarece, pentru o vreme, colegele mă terorizau la şcoală – tatăl meu a stat o perioadă în State. Ţi-am spus că ştiu ce înseamnă să te întorci în ţară.

— Şi aikido a ajutat cu ceva?

— La început, nu. A durat ceva până am devenit pricepută, însă bătăuşele îmi ofereau stimulentul necesar pentru continuarea antrenamentelor. Într-o zi, una dintre ele m-a apucat de braţ şi am trântit-o cu *sankyo*. După aceea m-au lăsat în pace. Ceea ce a fost bine, fiindcă *sankyo* era de fapt singura aruncare pe care o ştiam.

M-am uitat la ea şi mi-am imaginat cum ar fi fost receptarea unui *sankyo* executat cu determinarea care o ducea acum spre renume, poate chiar spre faimă, în cercurile de jazz.

Midori şi-a ridicat paharul, folosindu-se de ambele mâini, şi acţiunea ei simplă a denotat o economie de mişcări graţioasă, plăcută ochiului.

— Practici *chado*, am rostit, aproape gândind cu glas tare.

Chado este ceremonia japoneză a ceaiului. Practicanţii ei se străduiesc ca, prin mişcări ritualizate, rafinate, de preparare şi servire a ceaiului, să atingă *wabi* şi *sabi* – un soi de graţie lipsită de efort în gândire şi mişcare, o reducere la esenţe pentru a reprezenta elegant un concept mai mare şi mai important care altfel ar rămâne în obscuritate.

— N-am mai făcut-o din adolescenţă, a răspuns ea, şi nici atunci n-o

practicam bine. Sunt surprinsă că o poţi vedea. Poate că dacă voi mai bea un pahar, va dispărea.

— Nu, n-aş dori asta, am replicat împotrivindu-mă senzaţiei că eram atras în ochii aceia negri. Îmi place *chado*.

A zâmbit.

— Şi ce altceva îţi mai place?

Unde vrea să ajungă?

— Nu ştiu. Îmi plac multe lucruri. Îmi place să te privesc cântând la pian.

— Povesteşte-mi.

Am sorbit din Ardbeg, iar turba şi fumul mi-au rătăcit peste limbă şi prin gât.

— Îmi place cum începi calm şi apoi te dezlănţui. Îmi place cum începi să cânţi muzica, pentru ca apoi, treptat, pare ca şi cum muzica te cântă pe tine. Îmi place felul cum te prinzi în ea. Pentru că atunci când simt că ţi se întâmplă ţie, sunt şi eu prins în ea. Mă scoate în exteriorul propriei mele persoane. Pot spune cât de vie te face cântatul să te simţi şi de aceea mă simt şi eu la fel.

— Şi mai ce?

Am izbucnit în râs.

— Ce altceva? Nu ajunge?

— Nu, dacă mai este şi altceva.

Am rulat paharul înainte şi înapoi între palme, privindu-i reflexiile luminii din interior.

— Când cânţi, simt mereu ca şi cum ai căuta ceva, dar nu poţi găsi. De aceea cauţi mai insistent, totuşi continuă să-ţi scape şi muzica începe să devină realmente nervoasă, dar apoi ajungi într-un punct în care parcă înţelegi că n-o să găseşti, că pur şi simplu nu poţi să găseşti, iar atunci nervozitatea dispare şi muzica devine tristă, însă este o tristeţe frumoasă, o tristeţe înţeleaptă, care acceptă.

Mi-am dat seama o dată în plus că ceva din femeia asta mă făcea să mă deschid prea mult, să dezvălui prea multe. Trebuia neapărat să mă controlez.

— Pentru mine înseamnă foarte mult că recunoşti asta în muzica mea, a zis ea după o clipă. Pentru că este ceva ce încerc să exprim. Cunoşti conceptul *mono no aware*?

— Aşa cred. „Patosul lucrurilor”, nu?

— Aceasta este traducerea uzuală, da. Mie îmi place traducerea „tristeţea de a fi om”.

Am fost surprins să mă simt mişcat de ideea aceea.

— Nu mă gândisem în direcţia asta, am rostit încet.

— Îmi amintesc cum odată, pe când locuiam în Chiba, am ieşit să mă plimb într-o seară de iarnă. Vremea era caldă pentru iarnă, iar eu mi-am scos jacheta şi m-am aşezat pe terenul de joc al şcolii unde învăţasem în copilărie, de una singură, şi m-am uitat la siluetele ramurilor copacilor, proiectate pe fundalul cerului. Am conştientizat atât de intens că într-o bună zi eu nu voi mai fi, dar că arborii vor fi tot aici, că luna va continua să răsară deasupra lor şi să strălucească, încât am început să plâng, dar a fost un plânset bun, deoarece ştiam că aşa trebuie să se întâmple. Trebuia să accept, fiindcă aşa se întâmplă lucrurile. Lucrurile se sfârşesc. Asta este *mono no aware*.

Lucrurile se sfârşesc.

— Da, aşa este, am încuviinţat gândindu-mă la tatăl ei.

Am rămas tăcuţi o vreme, după care eu am întrebat:

— La ce se referea Ken când a spus că ai fost radicală?

Midori a sorbit din whisky.

— Ken este un romantic. N-am fost nici pe departe radicală. Doar rebelă.

— În ce fel?

— Priveşte în jurul tău, John. Japonia se află într-o stare groaznică. PLD-ul, birocraţii... toţi îi sug sângele şi o secătuiesc.

— Există unele probleme, am fost de acord.

— Probleme? Economia se duce dracului, familiile nu-şi pot plăti impozitele pe proprietăţi, nu există încredere în sistemul bancar, iar pentru rezolvarea problemelor guvernul nu se poate gândi decât la cheltuieli finanţate prin deficit şi lucrări publice. Şi ştii motivul? Profitabilitatea industriei de construcţii. Toată ţara este acoperită de beton, nu se mai poate construi nicăieri, aşa că politicienii votează pentru complexe de birouri pe care nu le foloseşte nimeni, pentru poduri şi şosele pe care nu circulă nicio maşină, pentru râuri cu malurile betonate. Ştii tetrapozii ăia hidoşi din beton care se înşiruie în lungul coastelor noastre şi despre care se presupune că le-ar proteja de eroziune? Toate studiile arată că monstruozităţile alea grăbesc eroziunea, nu că o împiedică. Prin urmare, ne distrugem propriul ecosistem pentru a-i menţine pe politicieni graşi şi industria de construcţii bogată. Toate astea le-ai eticheta ca fiind „unele probleme”?

— Hei, am rostit surâzând, poate că Ken are totuşi dreptate. Eşti destul de radicală.

A scuturat din cap.

— Este pur şi simplu o chestiune de bun simţ. Răspunde-mi sincer: nu simţi uneori că eşti tras pe sfoară de statu-quo şi de toţi cei care profită de pe urma lui? Asta nu te scoate din minţi?

— Uneori, da, am răspuns grijuliu.

— Ei bine, pe mine mă scoate rău de tot din minţi. La asta se referea Ken.

— Iartă-mă că o spun, însă nu cumva tatăl tău a făcut parte din statu-quo-ul acela?

O pauză lungă.

— Am avut contrazicerile noastre.

— Trebuie să fi fost destul de greu.

— Da, uneori. Mult timp am avut o relaţie destul de rece între noi.

Am aprobat din cap.

— Aţi mai putut repara ceva?

Midori a râs încetişor, dar fără veselie.

— Tata a aflat că avea cancer pulmonar cu numai câteva luni înaintea morţii. Diagnosticul l-a făcut să-şi reevalueze viaţa, însă asta nu ne-a oferit mult timp să reparăm totul.

Informaţia m-a luat prin surprindere.

— Avea cancer pulmonar? Dar... Mama-san a spus ceva de un infarct.

— Avea o problemă cardiacă, totuşi asta nu l-a oprit să fumeze. Toţi prietenii lui din guvern fumau şi el simţea că trebuie să procedeze la fel, ca să nu se deosebească prin ceva. Dintr-un punct de vedere se poate spune că a făcut parte în asemenea măsură dintr-un sistem, încât şi-a dat viaţa pentru el.

Am sorbit o gură din lichidul cu arome de fum şi am înghiţit-o.

— Cancerul pulmonar este un sfârşit teribil, am spus. Cel puţin la infarct nu suferi.

În mod bizar, era o afirmaţie perfect sinceră.

— Aşa-i, iar pentru asta sunt recunoscătoare.

— Iartă-mă dacă par indiscret, dar ce ai vrut să spui când ai afirmat că diagnosticul l-a făcut să-şi reevalueze viaţa?

Ea se uita pe lângă mine, cu ochi defocalizaţi.

— În cele din urmă, tata a înţeles că-şi petrecuse viaţa fiind parte din problemă, aşa cum ar spune Ken. A decis atunci că dorea să fie parte din soluţie.

— A mai avut timp pentru aşa ceva?

— Nu cred. Mi-a spus însă că dorea să facă ceva... dorea să facă un lucru bun înainte de a muri. Principalul a fost că a simţit aşa.

— Şi de ce crezi că n-a mai avut timp s-o facă?

— Ce vrei să zici? a întrebat Midori, revenind cu ochii la mine.

— Tatăl tău a fost diagnosticat cu o boală fatală şi în mod brusc s-a confruntat cu propria lui mortalitate şi a vrut să întreprindă ceva pentru a-şi răscumpăra trecutul. Ar fi putut s-o facă? Într-un timp atât de scurt?

— Nu sunt sigură că-nţeleg ce vrei să spui, a zis ea şi am ştiut imediat că mă lovisem iarăşi de zidul defensiv.

— Mă gândisem la ce am discutat ultima dată. Am vorbit atunci despre regrete. Dacă regreţi ceva, dar nu dispui de mult timp pentru a întreprinde ceva în privinţa respectivă, ce ai face?

— Bănuiesc că asta diferă de la individ la individ, în funcţie de natura regretelor.

Haide, *Midori*, *dă-mi o mână de ajutor*.

— Ce ar fi putut face tatăl tău? Ceva care să inverseze lucrurile pe care a ajuns să le regrete?

— N-am de unde să ştiu.

Ba ştii, am gândit. *Te-a contactat un reporter cu care se întâlnea el. Ştii, dar nu-mi spui*.

— Poate că el încerca să facă ceva pentru a fi parte din soluţie, chiar dacă tu nu ştiai despre ce era vorba. Poate că a vorbit cu colegii lui, poate că le-a povestit despre schimbarea lui de poziţie, poate că a încercat să-i determine să-i urmeze exemplul... cine poate şti?

Midori a rămas tăcută şi eu am gândit, *Asta a fost, mai departe nu poţi să-mpingi lucrurile. Acum ea va deveni suspicioasă şi se va-nchide în mod sigur faţă de tine*.

Însă după câteva clipe, femeia a spus:

— Întrebi asta din cauza unui regret de-al tău?

Am privit-o, tulburat de adevărul întrebării ei şi simultan uşurat de acoperirea pe care mi-o asigura.

— Nu sunt sigur, am zis.

— De ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

M-am simţit ca lovit de o aruncare aikido.

— Nu, am răspuns cu glas scăzut.

— E greu de vorbit cu mine? a întrebat ea cu glas blând.

— Nu, i-am zâmbit spre ochii negri. Cu tine este uşor de vorbit. Tocmai asta-i problema.

Midori a oftat.

— Eşti un bărbat ciudat, John. În mod evident, nu-ţi place să vorbeşti despre tine.

— Sunt mai interesat de persoana ta.

— De tatăl meu.

— Crezusem că aş putea învăţa o lecţie de acolo. Asta a fost tot.

— Unele lecţii trebuie să le înveţi singur.

— Atunci când pot, încerc să învăţ de la alţii. Îmi cer iertare pentru insistenţă.

Ea a surâs scurt.

— Toate s-au petrecut prea de curând.

— Aşa este, am încuviinţat recunoscând fundătura. Mi-am privit ceasul. Ar trebui să te conduc spre casă.

Acela putea fi un moment critic. Pe de o parte, între noi doi exista o atracţie incontestabilă şi era posibil să mă invite la un păhărel sau ceva similar, deşi ar fi trebuit să fiu foarte precaut după ce intram în apartamentul ei. Nu puteam îngădui să se întâmple nimic stupid – mai stupid decât timpul pe care-l petrecusem deja cu Midori şi lucrurile pe care le spusesem deja.

Pe de altă parte, dacă ar fi dorit să plece singură spre casă, mi-ar fi fost greu s-o însoţesc fără să las impresia că mă străduiam să ajung în patul ei. Ar fi fost jenant. Şi totuşi nu-mi puteam îngădui s-o las să plece singură. Ei ştiau unde locuia.

I-am mulţumit lui Satoh-san pentru ospitalitate şi pentru delicioasa introducere la raritatea Ardbeg. Am plătit nota şi am coborât scara spre aerul nopţii, acum de-a dreptul rece, pe Omotesando. Străzile erau tăcute.

— Încotro mergi? m-a întrebat Midori. Din zona asta, eu obişnuiesc să merg pe jos până acasă.

— Te însoţesc atunci. Mi-ar plăcea să te conduc până acasă.

— Nu-i nevoie.

Am plecat ochii pentru o clipă, apoi am privit-o.

— Mi-ar plăcea, am repetat, gândindu-mă la fişierul lui Benny de pe site-ul protejat.

Ea a surâs.

— Bine.

Până la blocul ei era un drum de cincisprezece minute. N-am observat pe nimeni în urma noastră. Nu era tocmai o surpriză, ţinând seama de ieşirea din scenă a „Domnului Inexpresiv”.

Când am ajuns la intrarea blocului, Midori şi-a scos cheile şi s-a întors spre mine.

— *Jaa*... „Ei bine, atunci...”

Era un „noapte bună” politicos. Trebuia totuşi s-o văd intrată.

— N-o să ai probleme mai departe?

Ea m-a privit ştiutor, deşi nu ştia realitatea.

— Aici locuiesc. Sunt sigură că n-o să am probleme.

— Bine. Poţi să-mi dai numărul tău de telefon?

Desigur, îl cunoşteam deja, însă trebuia să menţin aparenţele.

— Nu, n-am telefon.

Hopa! Chiar aşa de mult să se fi înrăutăţit relaţia noastră.

— Mda, şi eu sunt cam luddit. Dacă se întâmplă ceva, trimite-mi un semnal cu fum, în regulă?

Midori a chicotit.

— Cinci, doi, şapte, cinci, şase, patru, cinci, şase. Te-am tachinat doar.

— Aşa este. Pot să te sun cândva?

De exemplu, peste vreo cinci minute, ca să mă asigur că nu te aşteaptă nimeni în apartament.

— Sper s-o faci.

Am scos un pix şi i-am scris numărul pe palmă.

Ea mă privea, pe jumătate zâmbind. Sărutul era acolo, dacă l-aş fi dorit.

M-am întors şi am pornit pe aleea care ducea la stradă.

— John? a strigat ea după mine.

M-am răsucit.

— Cred că în tine există un radical, care încearcă să evadeze.

Câteva replici mi-au apărut instantaneu în minte. M-am mulţumit să spun doar:

— Noapte bună, Midori.

M-am întors şi m-am îndepărtat, oprindu-mă pe trotuar ca să privesc înapoi. Ea intrase însă deja şi uşile din sticlă se închideau încet.

Capitolul 11

M-am strecurat într-o parcare aflată în faţa intrării blocului. Menţinându-mă departe de dreptunghiul de lumină proiectat dinăuntru, am văzut-o pe Midori aşteptând un ascensor în dreapta ei. Din locul unde mă aflam, am văzut uşile deschizându-se la sosirea cabinei, dar n-am putut vedea înăuntrul ei. Am urmărit-o cum a intrat. Apoi uşile s-au închis.

Nimeni nu părea să pândească afară. Cu excepţia cazului în care aşteptau în apartamentul ei sau în imediata lui apropiere, Midori nu avea să aibă probleme în noaptea asta.

Am scos dispozitivul lui Harry şi am activat telefonul ei fix, apoi am ascultat la telefonul meu mobil. Linişte.

După un minut, am auzit uşa ei descuindu-se, deschizându-se şi închizându-se. Paşi înăbuşiţi. Apoi zgomotul altor paşi – mai multe persoane. Un icnet sonor.

După care o voce de bărbat a rostit în japoneză:

— Ascultă. Ascultă cu atenţie. Nu te teme. Ne pare rău că te-am speriat, dar investigăm o problemă de securitate naţională. Trebuie să acţionăm

strict secret. Te rog să înţelegi.

Glasul lui Midori, doar o şoaptă:

— Arătaţi-mi... arătaţi-mi o legitimaţie.

— Nu avem timp pentru aşa ceva. Îţi vom pune doar câteva întrebări şi apoi vom pleca.

— Arătaţi-mi un document de identitate, am auzit-o spunând cu glas mai ferm, altfel o să-ncep să ţip. Iar pereţii din clădirea asta sunt foarte subţiri. Este posibil ca discuţia noastră să fie deja auzită.

Am simţit că-mi sare inima în piept. Midori avea instincte şi avea curaj.

— Te rog, fără ţipete, a sosit răspunsul.

După aceea a răsunat pocnetul unei palme.

O maltratau. Trebuia să intervin.

I-am auzit răsuflarea, gâfâită.

— Ce dracu' vreţi?

— Când a murit, tatăl tău avea asupra lui ceva care se află acum la tine. Avem nevoie de obiectul acela.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Altă palmă. La naiba!

Fără cheie, nu puteam să intru în clădire. Chiar dacă cineva ar fi intrat sau ar fi ieşit în clipa asta din bloc, astfel încât m-aş fi putut strecura înăuntru, n-aş fi putut intra în apartamentul ei ca s-o ajut. Poate că aş fi putut sparge uşa cu piciorul. Dar poate că de cealaltă parte a ei s-ar fi aflat patru bărbaţi înarmaţi, la nici trei metri depărtare, care m-ar fi doborât fără să fi făcut măcar un pas înăuntru.

Am întrerupt legătura cu telefonul ei fix şi i-am tastat numărul mobilului. A sunat de trei ori, după care a intervenit un robot telefonic.

Am închis şi am sunat din nou, apoi din nou. Şi din nou.

Doream să-i neliniştesc şi să-i opresc din ceea ce făceau. Dacă cineva încerca să ia legătura cu Midori de atâtea ori, poate că aveau s-o lase să răspundă, pentru a risipi potenţiale suspiciuni.

La a cincea încercare, Midori a răspuns.

— *Moshi moshi*, a rostit ea cu glas nesigur.

— Midori, sunt John. Ştiu că nu poţi vorbi. Ştiu că în apartamentul tău au intrat nişte străini. Spune aşa: „Bunico, nu-i niciun bărbat în apartamentul meu".

— Poftim?

— Spune: „Bunico, nu-i niciun bărbat în apartamentul meu". Spune odată!

— Bunico, nu-i... Bunico, nu-i niciun bărbat în apartamentul meu.

— Bravo! Acum spune: „Nu, nu vreau să vii la mine în clipa asta. Nu-i nimeni aici".

— Nu, nu vreau să vii la mine în clipa asta. Nu-i nimeni aici.

Acum intruşii ar fi dorit să-i părăsească imediat apartamentul.

— Bravo. Acum continuă să te cerţi cu bunica ta, ai înţeles? Oamenii ăştia nu sunt de la poliţie. Ştii şi tu asta. Pot să te ajut, dar numai dacă-i scoţi din apartament. Spune-le că tatăl tău a avut asupra lui nişte hârtii în clipa morţii, dar că sunt ascunse în apartamentul lui. Spune-le că o să mergi cu ei acolo şi o să le dai. Spune-le că nu le poţi descrie ascunzătoarea; este un loc în perete şi va trebui să le arăţi. Ai înţeles?

— Bunico, îţi faci prea multe griji.

— O să aştept afară, am spus şi am închis telefonul.

În ce direcţie este probabil să meargă ei? m-am întrebat, străduindu-mă să decid unde să pregătesc o ambuscadă. Tocmai atunci însă din lift a ieşit o bătrânică, gârbovită din mijloc de copilăria cu hrană sărăcăcioasă şi muncă în orezării, care se ducea să-şi arunce gunoiul. Uşile electronice s-au deschis pentru ea când a ieşit târşâindu-şi picioarele şi eu m-am strecurat în bloc.

Ştiam că Midori locuia la etajul al treilea. M-am năpustit pe scară şi m-am oprit în afara uşii metalice pentru incendii, ascultând. După o jumătate de minut de linişte, am auzit sunetul unei uşi care s-a deschis undeva pe coridor.

Am întredeschis uşa pentru incendii, apoi mi-am luat portcheiul şi am extins oglinda dentară prin crăpătură până am văzut holul lung şi îngust. Un japonez ieşea dintr-un apartament. A privit la dreapta şi la stânga, apoi a încuviinţat din cap. După o clipă din acelaşi apartament a ieşit Midori, urmată îndeaproape de un al doilea japonez, care ţinea o mână pe umărul ei într-un fel ce nu părea blând.

Cel din faţă a mai verificat o dată coridorul în ambele sensuri, după care au pornit toţi trei în direcţia mea. Am retras oglinda şi am închis încet uşa. Pe perete se afla un extinctor cu bioxid de carbon. L-am smuls de la locul lui şi m-am poziţionat în dreapta uşii, către partea unde se deschidea. Am tras ştiftul de siguranţă şi am ridicat duza la nivelul feţei.

Au trecut două secunde, apoi cinci. Am auzit paşii apropiindu-se şi ajungând în faţa uşii.

Respiram fără zgomot pe gură, cu degetele încordate pe declanşatorul extinctorului.

Pentru o fracţiune de secundă am văzut uşa începând să se deschidă în imaginaţia mea, dar nu s-a întâmplat aşa. Ei au trecut mai departe, îndreptându-se către lifturi.

La naiba! Mă aşteptasem să coboare pe scări. Am întredeschis iarăşi uşa şi am extins oglinda, înclinând-o până i-am putut vedea. O escortau foarte strâns, iar cel din spate ţinea ceva lipit de spinarea lui Midori. Am presupus

că era un pistol, dar putea fi şi un cuţit.

De aici nu-i puteam urmări cu speranţa de a-i surprinde. N-aş fi putut reduce distanţa înainte ca ei să mă vadă ori să mă audă venind, iar dacă erau înarmaţi, şansele mi s-ar fi prăbuşit de la „slabe" la „zero".

M-am răsucit şi am coborât în goană scările. Când am ajuns la parter, am traversat holul de la intrare şi m-am oprit înapoia unui stâlp de rezistenţă, pe lângă care aveau să fie nevoiţi să treacă după ce ieşeau din ascensor. Am rezemat extinctorul de brâu şi am întins oglinda pe lângă muchia stâlpului.

Au apărut după o jumătate de minut, în genul de formaţie grupată pe care înveţi s-o eviţi în prima zi petrecută în Forţele Speciale, deoarece îţi expune toată echipa la ambuscade sau mine. În mod evident, se temeau că Midori va încerca să fugă.

Am strecurat oglinda şi portcheiul în buzunar şi le-am ascultat paşii. Când au ajuns la numai câţiva centimetri depărtare, am urlat un *kiai* războinic şi am sărit de după stâlp, apăsând pe trăgaciul extinctorului şi ţintind la înălţimea feţei.

Nu s-a întâmplat nimic. Extinctorul a tresărit, apoi a emis un fâsâit dezamăgitor. Asta a fost tot.

Bărbatul din faţă a deschis gura, apoi a bâjbâit în interiorul sacoului. Simţind că mă mişcam cu încetinitorul şi convins că voi întârzia cu o secundă, am inversat extinctorul, ridicându-i baza cilindrică. Am văzut mâna bărbatului ieşind din sacou cu un revolver cu ţeavă scurtă. M-am apropiat fulgerător şi l-am izbit cu extinctorul în faţă cu toată greutatea corpului. S-a auzit un bufnet satisfăcător şi el a căzut peste Midori şi insul dinapoia ei, iar revolverul i-a zăngănit pe pardoseala holului.

Al doilea bărbat s-a împleticit câţiva paşi îndărăt, îndepărtându-se de Midori şi ridicându-şi braţul stâng în tentativa de a-şi menţine echilibrul. În mâna dreaptă avea o armă şi încerca s-o aducă în faţa sa.

Am lansat extinctorul ca pe un proiectil şi l-am nimerit în centrul de masă. A căzut, iar în clipa următoare am fost lângă el, i-am prins arma şi am smuls-o. Înainte să-şi fi putut ridica braţele să se apere, l-am izbit cu patul armei în osul mastoid, înapoia urechii. A răsunat un trosnet şi bărbatul s-a năruit inert.

M-am rotit, ridicând arma, dar prietenul lui nu se mişca. Faţa îi arăta de parcă se lovise de un perete.

Am revenit spre Midori, la timp ca să văd un al treilea gangster ieşind din lift, unde fusese poziţionat probabil de la bun început. A prins-o din spate pe Midori de gât, cu braţul stâng, şi a încercat s-o folosească drept pavăză, în timp ce mâna dreaptă i-a intrat în buzunar, scotocind după o armă. Înainte s-o fi putut scoate, Midori s-a rotit însă în sens invers acelor de ceasornic în

interiorul strânsorii sale, i-a prins cu ambele mâini încheietura stângă şi i-a răsucit braţul spre exterior şi înapoi într-o imobilizare a articulaţiei *sankyo*, clasică pentru aikido. Reacţia bărbatului a dovedit antrenament: şi-a propulsat corpul în direcţia imobilizării, pentru a evita ruperea braţului şi a aterizat cu o *ukemi* lină. Dar până să se fi putut ridica, am ajuns lângă el şi i-am lansat spre cap o lovitură de picior demnă de orice jucător de rugby, cu suficientă forţă ca să-i ridice corpul de pe pardoseală.

Midori se uita la mine cu ochi holbaţi, gâfâind scurt şi întretăiat.

— *Daijoubu*? am întrebat, prinzând-o de braţ. „Eşti bine?" Te-au rănit cumva?

Ea a clătinat din cap.

— Mi-au spus că erau de la poliţie, dar am ştiut că nu era adevărat, fiindcă n-au vrut să se legitimeze şi, oricum, de ce aşteptau în apartamentul meu? Cine sunt ei? Tu de unde ai ştiut că erau înăuntru?

Fără să-mi desprind mâna de pe braţul ei, am înaintat prin hol spre uşile din sticlă şi am privit cu atenţie afară după orice semne de pericol.

— I-am văzut în Blue Note, am răspuns îndemnând-o prin strânsoarea aplicată pe braţ să iuţească pasul. Când mi-am dat seama că nu ne urmăriseră la întoarcere, m-am gândit că era posibil să te aştepte în apartament. Atunci ţi-am telefonat.

— I-ai văzut în Blue Note? Dar cine sunt ei? Şi cine dracu' eşti tu?

— Sunt cineva care a dat din întâmplare peste ceva foarte rău şi vrea să te apere. O să-ţi explic mai târziu. Deocamdată trebuie să mergem într-un loc sigur.

— Într-un loc sigur? Cu tine?

Midori s-a oprit înaintea uşilor din sticlă, s-a întors către cei trei bărbaţi, cu feţele transformate în măşti de sânge, apoi s-a uitat la mine.

— O să-ţi explic absolut totul, dar nu acum. Deocamdată unicul lucru important este că tu te afli în pericol şi regret dacă nu mă crezi. Lasă-mă să te duc într-un loc sigur şi o să-ţi povestesc totul, de acord?

Uşile s-au deschis, acţionate de un detector de proximitate cu infraroşii.

— Unde?

— Într-un loc unde să nu ştie nimeni să te caute, ori să te aştepte. La un hotel, ceva de genul ăsta.

Gangsterul pe care-l lovisem cu piciorul a gemut şi a început să se ridice în patru labe. Am revenit lângă el şi l-am izbit din nou cu piciorul în faţă. S-a prăbuşit.

— Midori, am spus, nu avem timp să discutăm toate astea aici. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Te rog!

Uşile s-au închis.

Aş fi vrut să-i percheziţionez pe cei trei în căutare de acte sau alte moduri de identificare, dar nu puteam face asta şi în acelaşi timp s-o determin pe Midori să se pună în mişcare.

— De unde ştiu că pot să am încredere în tine? a întrebat ea, totuşi a început să meargă.

Uşile s-au deschis.

— Încrede-te în instinctele tale. Până acum par să fi funcţionat destul de bine.

Am ieşit până la urmă din bloc şi, cu unghiul vizual mai larg pe care mi-l asigura noua noastră poziţie, am zărit un japonez scund, robust şi urât, care se afla la vreo cinci metri în spate şi în stânga. Avea un nas care semăna cu o curbă în ac de păr; probabil că-i fusese spart de atâtea ori, încât renunţase să-l mai repare. Privea scena din holul blocului şi părea nesigur cum să procedeze. Ceva din postura şi aspectul lui mi-a spus că nu era un civil. Probabil că venise împreună cu cei trei care zăceau acum înăuntru.

Am împins-o pe Midori spre dreapta, ocolindu-l pe departe.

— Cum ai putut să ştii... Cum ai putut să ştii că-n apartamentul meu era cineva? a întrebat ea. Cum ai ştiut ce se-ntâmpla?

— Am ştiut pur şi simplu, da? am răspuns, rotind capul şi căutând pericole în timp ce mergeam. Midori, dacă aş fi fost de fapt cu oamenii aceia, ce aş fi câştigat prin acţiunea asta? Ei puseseră deja mâna pe tine, adică exact ce-şi doreau. Te rog, dă-mi voie să te ajut. Nu vreau să păţeşti nimic. Ăsta-i singurul motiv pentru care mă aflu aici.

În timp ce ne îndepărtam, l-am văzut pe individul cu nas turtit intrând în bloc şi am bănuit că mergea să-şi ajute tovarăşii căzuţi.

Dacă intenţionaseră s-o ducă pe Midori undeva, trebuiau să dispună de o maşină. Am privit în jur, dar în zonă erau parcate prea multe vehicule ca să-l pot identifica pe al lor.

— Au spus unde voiau să te ducă? am întrebat-o. Cu cine lucrau?

— Nu. Ţi-am zis, au spus doar că erau de la poliţie.

— Bine, am înţeles.

Unde le era maşina? S-ar fi putut să fi fost mai mulţi. *Dă-i drumul*, *mergi mai departe*. *Dacă vor să vă ia*, *vor nevoiţi să apară*.

Am traversat parcarea întunecoasă a blocului de vizavi, am ieşit pe Omotesando-dori şi am oprit un taxi. I-am spus şoferului să ne ducă la magazinul universal Seibu din Shibuya. Pe drum, am privit permanent în jur. Pe străzi erau puţine maşini şi niciuna nu părea să ne urmărească.

Aveam în minte un „love hotel". Love hotelul este practic o instituţie japoneză, născută din penuria de locuinţe a ţării. Având familii, uneori foarte numeroase, care se înghesuiau în apartamente mici, părinţii copiilor aveau

nevoie de un loc unde să fie singuri. Aşa apăruseră *rabu hoteru* – locuri unde plăteai fie pentru „odihnă”, fie pentru „şedere”, cu recepţioneri faimoşi pentru discreţie, fără necesitatea prezentării unui card de credit pentru înregistrare şi unde numele false constituiau norma. Unele dintre ele sunt extrem de luxoase, cu camere tematice în care găseşti laolaltă băi romane şi kitschuri americane, produsul împerecherii dintre Disney Epcot Center şi un bordel.

Dincolo de penuria de locuinţe din Japonia, love hotelurile au apărut pentru că invitarea unui străin în casa ta este un act de o intimitate mai mare decât în SUA. O sumedenie de japoneze îi vor permite unui bărbat să intre în corpurile lor înainte de a-i îngădui să intre în apartamentele lor, iar love hotelurile se adresează şi acestui aspect al pieţei.

Desigur cei cu care ne confruntam nu erau imbecili şi puteau ghici că un love hotel ar fi reprezentat un adăpost sigur foarte convenabil. Eu aşa aş fi gândit, dacă aş fi fost în pielea lor. Dar pentru că în Tokio existau în jur de zece mii de *rabu hoteru*, ar fi durat destul de mult până să ne dea de urmă.

Am coborât din taxi şi am mers pe jos spre Shibuya 2-*chome*, care este ticsit cu love hoteluri micuţe. Am ales unul la întâmplare şi i-am spus bătrânei de la recepţie că doream o cameră cu baie, pentru *yasumi* – „şedere”, nu doar „odihnă”. Am pus banii cash pe tejghea şi am primit o cheie.

Am suit cu liftul până la etajul patru şi ne-am găsit camera la capătul unui coridor scurt. Am descuiat uşa şi Midori a intrat prima. Am urmat-o şi am încuiat uşa. Ne-am lăsat pantofii la intrare. Exista un singur pat – două paturi într-o cameră dintr-un love hotel ar fi fost la fel de ridicole ca şi prezenţa unei Biblii –, însă şi o sofa de mărime decentă, pe care mă puteam ghemui.

Midori s-a aşezat pe marginea patului şi m-a privit.

— Uite cum stau lucrurile, a rostit ea cu glas egal. În noaptea asta, trei bărbaţi mă aşteptau în apartamentul meu. Au afirmat că sunt de la poliţie, dar evident nu era aşa... sau dacă erau într-adevăr de la poliţie, se aflau într-o misiune privată sau aşa ceva. Aş fi crezut că tu erai cu ei, însă am văzut cât de rău i-ai bătut. Mi-ai cerut să vin cu tine într-un loc sigur, ca să-mi poţi explica totul. Acum ascult.

Am încuviinţat din cap, străduindu-mă să găsesc cuvintele potrivite ca să încep.

— Toate astea au legătură cu tatăl tău.

— Indivizii aceia mi-au spus că tata avea ceva ce doreau ei.

— Da, şi ei bănuiesc că tu ai acum obiectul acela.

— Nu ştiu de ce ar bănui asta.

Am privit-o apăsat.

— Eu cred că ştii.

— Poţi să crezi ce vrei.

— Ştii ce nu-i în regulă la tabloul ăsta, Midori? Trei bărbaţi te aşteaptă în apartamentul tău şi te brutalizează puţin, apoi eu apar ca din senin şi-i brutalizez pe ei puţin mai mult. Nimic din toate astea nu prea fac parte dintr-o zi obişnuită din viaţa unei pianiste de jazz, dar în tot acest timp tu n-ai sugerat nici măcar o dată că ai vrea să te adresezi poliţiei.

Ea nu a răspuns.

— Vrei să mergi la poliţie? Să ştii că poţi s-o faci.

Midori a rămas locului, privindu-mă, cu nările dilatându-se uşor, cu degetele răpăind pe marginea patului. *La naiba*, am gândit, *oare ce ştie de nu vrea să spună*?

— Spune-mi despre tatăl tău, i-am zis. Nu te pot ajuta dacă nu ştiu nimic.

A sărit de pe pat şi s-a proptit în faţa mea.

— Să-ţi spun? a şuierat ea. Nu, spune-mi tu! Spune-mi cine dracu' eşti! Dacă nu, jur că mă duc la poliţie şi nu-mi pasă ce-o să se întâmple după aceea!

În sfârşit, *un fel de progres*.

— Ce vrei să ştii?

— Totul!

— Bine.

— Începând cu cine erau oamenii din apartamentul meu?

— Nu ştiu cine sunt ei.

— Dar ştiai că erau acolo?

Midori urma să tragă cu putere de firul acela slab, până avea să destrame toată ţesătura. Nu ştiam cum s-o ocolesc.

— Da.

— Cum?

— Pentru că în apartamentul tău există microfoane.

— Pentru că-n apartamentul meu există microfoane... tu lucrezi cu oamenii ăia?

— Nu.

— Vrei să-ncetezi cu răspunsurile astea monosilabice? Bun, deci în apartamentul meu există microfoane – cine le-a pus acolo, tu?

Asta era.

— Da.

M-a privit câteva secunde interminabile, apoi s-a aşezat înapoi pe pat.

— Pentru cine lucrezi? a întrebat cu glas monoton.

— Nu contează.

Alte secunde prelungi şi acelaşi glas monoton.

— Atunci spune-mi ce vrei.

M-am uitat la ea, fiindcă doream să-mi vadă ochii.

— Vreau să mă asigur că nu păţeşti nimic.

Chipul îi era inexpresiv.

— Şi vei face asta... cum?

— Oamenii ăştia sunt pe urmele tale, deoarece cred că tu deţii ceva ce le-ar putea face rău. Eu nu ştiu despre ce este vorba. Dar nu vei fi în siguranţă, atâta timp cât ei cred că tu ai obiectul acela.

— Dar dacă ţi-aş da ţie obiectul acela necunoscut...

— Fără să ştiu ce este el, nu pot spune nici măcar dacă ar fi de folos să mi-l dai. Ţi-am spus, nu mă aflu aici pentru el, ci pentru tine.

— Tu chiar nu-ţi dai seama cum arată totul din punctul meu de vedere? „Dă-mi-l, ca să te pot ajuta".

— Înţeleg perfect asta.

— Nu sunt sigură că-nţelegi.

— Nu contează. Spune-mi despre tatăl tău.

A urmat o pauză lungă. Ştiam ce avea să spună şi într-adevăr a spus-o:

— De aceea m-ai întrebat toate lucrurile alea mai devreme. Ai venit în Alfie şi, Dumnezeule, totul... te-ai folosit de mine de la bun început.

— Unele dintre lucrurile pe care le spui sunt adevărate. Nu toate. Spune-mi acum despre tatăl tău.

— Nu.

Am simţit o învăpăiere de mânie care mi se suia pe gât. *Uşurel*, *John*.

— Şi reporterul te-a întrebat tot asta, nu? Bulfinch... Lui ce i-ai spus?

Midori m-a privit, încercând să aprecieze cât de multe ştiam.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

M-am uitat spre uşă. *Pleacă*. *Nu mai sta*, *ci pleacă*.

N-am făcut-o însă, ci am spus:

— Ascultă-mă, Midori. Nu trebuie să fac nimic altceva decât să ies pe uşa asta. Tu eşti cea care nu va mai putea dormi în propriul ei apartament, care se teme să se adreseze poliţiei, care nu poate reveni la propria ei viaţă. Aşa că gândeşte-te la o cale prin care să poţi colabora cu mine în privinţa asta, sau n-ai decât să te descurci pe cont propriu.

A trecut o jumătate de minut. După aceea, ea a zis:

— Bulfinch mi-a spus că tata trebuia să-i înmâneze ceva în dimineaţa când murise, dar că nu mai primise niciodată lucrul respectiv. Dorea să ştie dacă-l aveam eu sau dacă ştiam unde se găsea.

— Ce anume era?

— Un CD pentru computer. Asta a fost tot ce mi-a spus. A adăugat că dacă

ar fi zis mai multe, m-ar fi pus în pericol.

— Oricum te compromisese deja prin simplul fapt că vorbise cu tine. A fost urmărit după ce a plecat din Alfie. Mi-am apăsat degetele pe pleoape. Ştii ceva despre CD-ul ăsta?

— Nu.

Am privit-o fix, încercând să judec.

— Nu cred că mai trebuie să-ţi spun, dar cei care-l doresc nu au defel reţineri în privinţa metodelor pe care le folosesc.

— Înţeleg asta.

— Bun, atunci haide să punem laolaltă tot ce ştim. Toţi cred că tatăl tău ţi-a spus ceva sau ţi-a dat ceva. Aşa a fost? Ţi-a spus ceva sau poate ţi-a dat nişte documente, orice despre care să fi precizat că era important?

— Nu. Absolut nimic ce să-mi amintesc.

— Încearcă. O cheie de la o casă de bani? O cheie de la o căsuţă poştală? Ţi-a spus că ascunsese ceva sau că avea hârtii importante undeva? Orice de felul ăsta?

— Nu, a răspuns ea după o clipă. Nimic.

Ştiam că era posibil să nu-mi spună adevărul. Cu siguranţă, avea destule motive să nu se încreadă în mine.

— Totuşi, ştii ceva, am rostit. Altfel te-ai duce la poliţie.

Midori a încrucişat braţele peste piept şi m-a privit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am continuat, spune-mi. Lasă-mă să te ajut.

— Nu-i ceea ce speri, a zis ea.

— Nu sper absolut nimic. Mă mulţumesc cu orice informaţii mi-ai da.

A urmat altă pauză lungă. După aceea ea a vorbit:

— Ţi-am spus că eu şi tata am fost... înstrăinaţi mult timp. Totul a început în adolescenţa mea, când am început să înţeleg sistemul politic al Japoniei şi locul tatii în cadrul lui.

S-a ridicat şi a început să umble prin cameră, fără să se uite la mine.

— El făcea parte din maşinăria Partidului Liberal Democrat şi suia prin ierarhia din vechiul Minister al Construcţiilor, *Kensetsusho*. Când *Kensetsusho* a devenit *Kokudokotsusho*, tata a fost numit vicepreşedinte al Terenurilor şi Infrastructurii – al lucrărilor publice. Ştii ce înseamnă asta?

— Parţial. Programul de lucrări publice sifonează bani de la politicieni şi firmele de construcţii spre yakuza.

— Iar yakuza oferă „protecţie", „rezolvă neînţelegeri" şi face lobby pentru industria de construcţii. Firmele de construcţii şi yakuza sunt ca nişte gemeni separaţi la naştere. Ştiai că firmele de construcţii sunt numite *gumi* în Japonia?

Gumi înseamnă „bandă” sau „organizaţie” – aceeaşi denumire pe care bandele de yakuza o folosesc pentru ele. Iniţial, *gumi* au fost grupuri de bărbaţi strămutaţi în urma celui de-al Doilea Război Mondial, care lucrau pentru un şef de bandă şi făceau absolut orice li se cerea pentru a putea supravieţui. Până la urmă bandele acelea s-au metamorfozat în yakuza de azi şi firmele de construcţii.

— Da, am încuviinţat.

— Atunci ştii că după război între companiile de construcţii s-au dus lupte atât de aprige, încât poliţiei i-a fost teamă să intervină. Pentru stoparea conflictelor acelea a fost înfiinţat un sistem de aranjare a licitaţiilor, care există şi azi. Tata a fost cel care l-a condus.

A râs amar şi a continuat:

— Mai ţii minte că în 1994 la Osaka a fost construit aeroportul internaţional Kansai? A costat paisprezece miliarde de dolari şi toţi voiau o bucăţică din banii ăia. Mai ţii minte că în acelaşi an a fost ucis Takumi Masaru, bossul yakuza al Yamaguchi Gumi? Asta pentru că n-a împărţit destul din profiturile obţinute din construirea aeroportului. Tata i-a ordonat asasinarea, ca să-i mulţumească pe ceilalţi boşi de bande.

— Iisuse, am şoptit. Tatăl tău ţi-a spus toate astea?

— Când a aflat că era pe moarte. Simţea nevoia să se confeseze.

Am aşteptat-o să continue.

— Yakuza cu tatuaje şi ochelari de soare, cei pe care-i vezi în zonele periculoase din Shinjuku, aceia nu sunt decât instrumente pentru unii cum a fost tata, a urmat Midori continuând să meargă înainte şi înapoi, fără grabă, prin cameră. Oamenii ăştia fac parte dintr-un sistem. Politicienii votează pentru lucrări publice inutile, care alimentează firmele de construcţii. Firmele de construcţii le permit politicienilor să le folosească personalul ca „voluntari” în timpul campaniilor electorale. După pensionare, birocraţii din Ministerul Construcţiilor capătă joburi „de consultanţă” la firmele de construcţii – maşină cu şofer şi alte privilegii, dar fără să trebuiască să clintească un deget. În fiecare an când se stabileşte bugetul, oficialii din Ministerul de Finanţe şi Ministerul de Construcţii se întâlnesc cu politicieni loiali industriei pentru a decide cum să împartă tortul.

S-a oprit din mers şi m-a privit.

— Ştiai că Japonia are patru la sută din suprafaţa Statelor Unite şi jumătate din populaţia SUA, dar cheltuieşte cu treizeci la sută mai mult cu lucrările publice? Unii estimează că în ultimii zece ani, zece *trilioane* de yeni din banii statului au fost plătiţi către yakuza prin intermediul lucrărilor publice.

Zece trilioane? am repetat în gând. *Asta înseamnă vreo sută de miliarde*

de dolari. Nemernicii nu ţi-au spus nimic.

— Ştiu desigur unele dintre lucrurile astea, am încuviinţat. Tatăl tău voia să dea totul în vileag?

— Da. Când a fost diagnosticat cu cancer, mi-a telefonat. A fost pentru prima dată după mai bine de un an. Mi-a spus că trebuia să-mi comunice nişte lucruri foarte importante şi a venit la apartamentul meu. Nu mai discutaserăm de atâta timp, încât am crezut că era ceva legat de sănătatea lui, de inima lui. Părea îmbătrânit când l-am văzut şi am ştiut că aveam dreptate, sau că eram pe aproape.

Şi-a reînceput plimbatul prin cameră.

— Am pregătit ceai pentru amândoi şi ne-am aşezat faţă în faţă la măsuţa din bucătăria mea. I-am povestit despre compoziţiile la care lucram, dar, bineînţeles, nu-l puteam întreba nimic despre munca lui şi nu exista aproape nimic despre care să conversăm, în cele din urmă, l-am întrebat: „Papa, ce s-a-ntâmplat?" El a zâmbit şi, nu ştiu de ce, mi-a reamintit de felul cum obişnuia să mă privească în copilărie. „Săptămâna asta", a zis el, „am aflat că nu mai am mult de trăit, ba chiar dimpotrivă. O lună, poate două. Mai mult, dacă optez să sufăr de pe urma radiaţiilor şi chimicalelor, ceea ce nu doresc. În mod straniu, când am aflat vestea asta, nu m-a deranjat şi nici măcar nu m-a surprins foarte mult". După aceea ochii i s-au umplut de lacrimi, ceva ce nu mai văzusem până atunci la el. Mi-a spus: „Nu m-a tulburat faptul că-mi pierdeam viaţa, ci ştiinţa că-mi pierdusem deja fiica".

S-a oprit şi, cu o mişcare iute, economică, şi-a şters mai întâi colţul unui ochi, apoi al celuilalt.

— Mi-a povestit despre toate lucrurile în care fusese implicat, despre tot ce făcuse. Mi-a spus că dorea să întreprindă ceva care să îndrepte situaţia, că ar fi făcut-o mult mai devreme, dar fusese laş, ştiind că va fi ucis dacă ar fi încercat. Mi-a mai spus că se temea pentru mine, deoarece indivizii cu care era implicat n-ar fi ezitat să atace familia cuiva pentru a expedia un mesaj. Acum plănuise să facă ceva care să îndrepte lucrurile – aşa mi-a zis însă dacă trecea la fapte, era posibil ca eu să fiu în pericol.

— Ce intenţiona?

— Nu ştiu. I-am răspuns că nu puteam accepta să fiu ostatica unui sistem corupt şi dacă doream să ne împăcăm, el trebuia să acţioneze fără să se gândească la mine.

Am căzut pe gânduri.

— A fost curajos din partea ta.

Midori m-a privit; controlul îi revenise pe deplin.

— Nu tocmai. Nu uita că sunt o radicală.

— Bun, ştim că tatăl tău a stat de vorbă cu Bulfinch şi că ar fi trebuit să-i

înmâneze un CD. Trebuie să deducem ce se putea găsi pe CD-ul acela.

— Cum?

— Cred că prin contactarea directă a lui Bulfinch.

— Şi ce i-am putea spune?

— La asta încă nu m-am gândit.

Amândoi am rămas tăcuţi şi după un minut am simţit cum oboseala mi se instaura în tot corpul.

— Ce-ar fi să ne culcăm? am propus. În cazul în care n-ai nimic împotrivă, eu o să mă întind pe sofa. Şi mai putem discuta mâine. Lucrurile vor părea mai clare atunci.

Ştiam că mai neclare n-ar fi putut deveni.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţă m-am trezit devreme şi m-am dus direct la staţia Shibuya. În locuinţa din Sengoku aveam ascunse câteva lucruri, printre care nişte paşapoarte false, utile în cazul în care ar fi trebuit să părăsesc pe neaşteptate ţara. I-am spus lui Midori să iasă numai când trebuia neapărat s-o facă, ştiind că va trebui să cumpere mâncare şi schimburi de haine, şi să nu plătească nicăieri cu cârdul. I-am mai spus să ţină închis telefonul mobil, dacă nu avea neapărată nevoie de el, iar dacă îl deschidea, să nu staţioneze, ci să fie în mişcare.

Am luat linia Yamanote până la Ikebukuro din nord-vestul oraşului, un centru comercial şi de divertisment aglomerat în care-mi puteam păstra anonimatul. De acolo, am luat un taxi până la Hakusan, un cartier rezidenţial aflat la zece minute de mers pe jos de apartamentul meu, unde am coborât şi am apelat contul de căsuţă vocală asociat telefonului din apartament.

Telefonul acela are câteva caracteristici speciale. Pot să sun de oriunde şi să-i activez silenţios speakerul, astfel că-l transform practic într-un transmiţător. De asemenea, se activează sonor – dacă în cameră apare un zgomot, de pildă un glas, caracteristica lui de speaker intră în funcţiune pe neauzite şi apelează un cont de căsuţă vocală pe care-l am în SUA, unde concurenţa dintre companiile de telecomunicaţii păstrează rezonabile preţurile pentru astfel de servicii. Înainte de a ajunge acasă, verific întotdeauna căsuţa aceea vocală. În felul acesta ştiu dacă cineva mi-a intrat în apartament în absenţa mea.

Probabil că sistemul acela nu-i necesar. Nu numai că nimeni n-a intrat vreodată neanunţat în apartamentul meu, ci, de fapt, nimeni nu ştie măcar

unde locuiesc. Plătesc pentru un apartament de şase saltele tatami[2] în Ochanomizu, dar nu merg niciodată acolo. Locul din Sengoku este închiriat sub numele unei firme care nu are nicio legătură cu mine. Dacă te ocupi cu genul ăsta de activităţi, este bine să ai una-două identităţi suplimentare.

Am privit în sus şi în jos pe stradă, ascultând piuiturile în timp ce apelul înainta şerpuind pe sub Pacific. După ce s-a stabilit conexiunea, mi-am tastat codul.

De fiecare dată când făcusem asta, cu excepţia cazurilor când testez periodic sistemul, auzisem un glas feminin sintetizat care mă anunţa:

— Nu aveţi apeluri.

Şi azi mă aşteptam la acelaşi lucru.

De data asta însă mesajul a fost:

— Aveţi un apel.

Fir-ar al dracului. Am fost atât de surprins, încât nu mi-am putut aminti pe ce buton trebuia să apăs ca să aud mesajul, însă vocea sintetizată mi-a amintit. Abia respirând, am apăsat tasta „1".

Am auzit un bărbat vorbind în japoneză.

— Locul e mic. E greu de luat prin surprindere când intră.

I-a răspuns alt bărbat, tot în japoneză.

— Aştepţi aici, lângă *genkan*. Când soseşte, îi dai cu spray.

Probabil, spray paralizant. Cunoşteam glasul, dar am avut nevoie de un minut să-l recunosc – eram obişnuit să-l aud în engleză.

Benny.

— Şi dacă nu vrea să vorbească?

— O să vorbească.

Strângeam telefonul gata să-l rup. *Rahat nenorocit care eşti*, *Benny*, *cum m-ai urmărit*?

Când fusese înregistrat mesajul acesta? Unde era butonul de funcţii speciale... la naiba, ar fi trebuit să mai fi trecut de câteva ori prin asta, ca să am destulă practică înainte să fi contat realmente. Devenisem prea mulţumit de mine. Am apăsat tasta 6. Mesajul s-a auzit accelerat. La naiba! Am încercat tasta 5. Glasul feminin sintetizat m-a informat că mesajul fusese înregistrat de la un apelant din exterior la ora 14. Aceea era ora Californiei, ceea ce însemna că intraseră în apartamentul meu în jurul orei 7 dimineaţa, cu vreo oră în urmă.

Perfect, schimbare de plan. Am salvat mesajul, am închis şi am sunat-o pe Midori. I-am spus că aflasem ceva important şi-i voi povesti la întoarcere, şi

[2] Unitatea de suprafaţă pentru camere în Japonia este salteaua tatami; în Tokio, o saltea tatami are dimensiunile 1,7 x 0,88 metri. (n.t.).

că trebuia să mă aştepte chiar dacă întârziam. După aceea m-am întors la Sugamo, cândva faimos pentru închisoarea Comandamentului Suprem al Puterilor Aliate pentru criminali de război japonezi, cunoscut în prezent mai mult pentru cartierul de felinare roşii şi love hoteluri.

Am ales hotelul cel mai apropiat de Sengoku. Camera pe care mi-au dat-o avea igrasie. Nu-mi păsa. Nu doream decât să beneficiez de o linie telefonică terestră – pentru ca să nu-mi fac griji că voi rămâne fără bateria telefonului mobil – şi un loc în care să aştept.

Am format numărul telefonului din apartamentul meu. N-a sunat, dar am putut auzi că stabilise legătura. Am rămas, ascultând, însă după o jumătate de oră tot nu auzisem niciun sunet şi am început să mă întreb dacă nu cumva plecaseră. Apoi am auzit picioarele unui scaun hârşâind pe parchetul din lemn, paşi şi zgomotul inconfundabil al unui bărbat care urina la toaletă. Erau tot acolo.

Am stat aşa toată ziua, ascultând şi neauzind mai nimic. Singura consolare era că şi ei erau probabil la fel de plictisiţi ca mine. Speram că erau măcar la fel de flămânzi.

Pe la ora 18:30, pe când făceam nişte mişcări de stretching ca să-mi dezmorţesc membrele, am auzit un telefon sunând în apartament. Benny a răspuns, a mormăit de câteva ori, apoi a anunţat:

— Am ceva de rezolvat în Shibakoen – n-ar trebui să dureze mai mult de câteva ore.

— *Hai*, l-am auzit răspunzând pe tovarăşul lui, dar de acum nu mai eram atent.

Dacă Benny pleca în Shibakoen, avea să ia metroul Mita spre sud din staţia Sengoku. Nu ar fi mers cu maşina; transportul public asigură anonimat şi oricum non-rezidenţii nu au unde să parcheze în Sengoku. De la apartamentul meu până la staţia de metrou, putea să aleagă mai mult sau mai puţin aleatoriu dintre şase-şapte străzi paralele şi perpendiculare; unul dintre motivele pentru care alesesem iniţial locul acela. Staţia de metrou era prea aglomerată şi nu-l puteam intercepta acolo. În plus, nu ştiam cum arăta; trebuia să-l prind când ieşea din apartament, altfel l-aş fi pierdut.

M-am repezit afară din cameră şi am coborât în fugă scara. După ce am ajuns pe trotuar, am traversat direct Hakusan-dori, apoi am cotit la stânga pe artera spre strada mea. Alergam cât puteam de repede, menţinându-mă în acelaşi timp în apropierea clădirilor pe lângă care treceam; dacă cronometram greşit şi Benny ieşea la momentul nepotrivit, m-ar fi văzut apropiindu-mă. Ştia unde locuiam şi de acum nu mai puteam fi sigur că nu-mi cunoştea şi chipul.

Când am ajuns la cincisprezece metri de strada mea, am încetinit la

nivelul unui mers obişnuit, păstrându-mă lângă zidul exterior care înconjura o casă, şi mi-am controlat respiraţia. După ce am ajuns la colţ, m-am ghemuit şi am scos uşor capul, privind în dreapta. Nici urmă de Benny. De când închisesem telefonul, trecuseră maximum patru minute. Eram aproape sigur că nu-l scăpasem.

Chiar deasupra capului meu se afla un felinar stradal, însă trebuia să aştept aici. Nu ştiam dacă după ce va părăsi clădirea va coti la dreapta sau la stânga şi trebuia să-l pot vedea când ieşea. După ce puneam mâinile pe el, îl puteam târî în întuneric.

Răsuflarea îmi revenise la normal când am auzit trântindu-se uşa exterioară a clădirii. Am surâs. Rezidenţii ştiu că uşa se trânteşte şi au grijă să o lase să se închidă lent.

M-am ghemuit din nou şi am tras cu ochiul după colţ. Un japonez mic şi îndesat venea cu pas energic în direcţia mea. Era cel pe care-l văzusem cu servieta-diplomat în staţia de metrou Jinbocho. Benny. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama.

Am rămas pe loc şi am aşteptat, ascultând cum paşii lui deveneau tot mai sonori. Când a părut că se afla la numai un metru depărtare, am ieşit brusc de după colţ.

El s-a oprit instantaneu şi ochii i s-au holbat. Da, îmi cunoştea chipul. Înainte să fi putut rosti un singur cuvânt, m-am apropiat şi i-am expediat două upercuturi în abdomen. A icnit şi a căzut. Am păşit înapoia lui, i-am prins braţul drept şi i-am răsucit încheietura într-un procedeu de luxare dureroasă. Am apăsat doar o dată şi el a ţipat.

— Sus, Benny. Mişcă-te repede, altfel îţi rup mâna.

I-am mai răsucit o dată încheietura, ca să-mi subliniez hotărârea. A şuierat printre dinţi şi s-a ridicat cu greu, gemând întruna.

L-am împins după colţ, l-am lipit cu faţa de perete şi l-am percheziţionat rapid. Am găsit în buzunarul trenciului un telefon mobil, pe care l-am luat, dar asta a fost tot.

I-am răsucit pentru ultima dată braţul, apoi l-am întors cu faţa la mine şi l-am izbit cu spatele de perete. A icnit, însă tot nu-şi revenise pe deplin ca să facă şi altceva. I-am prins traheea cu degetele unei mâini, iar cu cealaltă mână l-am strâns de testicule.

— Ascultă foarte atent, Benny.

A încercat să se zbată şi l-am strâns şi mai puternic de beregată. A priceput mesajul.

— Vreau să ştiu ce se-ntâmplă. Vreau nume şi-ar fi bine să fie nume pe care le cunosc.

Am slăbit puţin ambele strânsori şi el a tras aer adânc în piept.

— Știi bine că nu-ți pot spune așa ceva, a șuierat.

L-am strâns iarăși de gât.

— Benny, n-o să-ți fac niciun rău dacă o să-mi spui ce vreau să știu. Dar dacă nu-mi spui, nu pot decât să dau vina pe tine personal, ai înțeles? Zi-mi scurt și nu va ști nimeni.

Am sporit din nou presiunea asupra gâtului, însă de data asta am oprit complet afluxul de oxigen pentru câteva secunde. I-am spus să încuviințeze din cap dacă înțelesese, iar după o secundă sau două fără aer, a făcut-o. Am mai așteptat oricum încă o secundă, iar când mișcările din cap i-au devenit mai energice, l-am eliberat.

— Holtzer, Holtzer, a horcăit el. Bill Holtzer.

A fost necesar un efort, însă n-am trădat nicio surprindere la auzul numelui.

— Cine-i Holtzer?

M-a privit cu ochi largi.

— Îl cunoști! Mi-a spus că-l cunoști din Vietnam.

— Ce face în Tokio?

— E șeful Stației CIA de aici.

Șeful Stației? Incredibil! Era evident că încă mai știa ce funduri să pupe.

— Tu ești informator pentru CIA, Benny?

— Mă plătesc, a răspuns el respirând greu. Aveam nevoie de bani.

— De ce mă caută? am întrebat, privindu-i cu atenție ochii.

Holtzer și cu mine ne ciocniserăm în Vietnam, dar în cele din urmă el sfârșise deasupra și nu puteam înțelege cum mi-ar mai fi putut purta pică, deși eu aveam toate motivele.

— A spus că tu știi unde să găsești un CD. Eu trebuia să-l recuperez.

— Ce CD?

— Nu știu. Știu doar că dacă va ajunge în mâinile cui nu trebuie va fi în detrimentul securității naționale a Statelor Unite.

— Benny, încearcă să nu mai vorbești ca un birocrat ce ești. Ce-i pe CD-ul ăla?

— Nu știu! Holtzer nu mi-a spus. Nu era nevoie să știu asta, așa că de ce mi-ar fi spus? Eu nu sunt decât un pion, nimeni nu-mi spune chestii de-astea.

— Cine-i tipul care mă așteaptă în apartament?

— Care tip..., a început el, dar i-am strangulat traheea înainte să poată termina.

S-a străduit să tragă aer în piept, să mă împingă într-o parte, însă n-a putut. După câteva secunde, am slăbit strânsoarea.

— Benny, fii atent, dacă va mai trebui să te-ntreb ceva de două ori, sau dacă mai încerci să mă minți, o să te coste. Cine-i tipul care mă așteaptă în

apartament?

— Nu-l cunosc, a răspuns el închizând ochii strâns şi înghiţind un nod. Este din *Boeicho Boeikyoku*. Holtzer este intermediarul. Mi-a spus doar să-l duc în apartamentul tău, ca să te putem întreba.

Boeicho Boeikyoku, Biroul de Politici Defensive, Agenţia Naţională de Apărare, este CIA japoneză.

— De ce mă urmăreai în Jinbocho? am întrebat.

— Încercam să localizez CD-ul.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

— Holtzer mi-a dat adresa.

— Cum a făcut rost de ea?

— Nu ştiu. Mi-a dat-o pur şi simplu.

— Care-i implicarea ta?

— Să pun întrebări. Doar atât. Să găsesc CD-ul.

— Ce trebuia să faci cu mine după ce terminai cu întrebările?

— Nimic. Ei nu doreau decât CD-ul.

I-am strangulat din nou traheea.

— Rahat, Benny, nici chiar tu n-ai putea să fii atât de prost. Ştiai ce se va întâmpla după aceea, chiar dacă tu însuţi n-ai fi avut curajul s-o faci.

Fragmentele puzzle-ului începeau să se potrivească între ele. Am întrezărit tabloul general. Holtzer îi spusese lui Benny să-l ducă pe tipul din *Boeikyoku* în apartamentul meu ca „să-mi pună întrebări". Benny înţelesese ce se va întâmpla. Micuţul birocrat se speriase, dar era prins între ciocan şi nicovală. Poate că se convinsese că de fapt nu era treaba lui. În plus, domnul *Boeikyoku* s-ar fi ocupat de partea murdară; Benny nici măcar n-ar fi trebuit să asiste.

Jigodia laşă! I-am strâns testiculele brusc şi violent, şi ar fi ţipat dacă nu i-aş fi strangulat traheea. După aceea am eliberat ambele locuri şi el a căzut pe trotuar, vomitând.

— În regulă, Benny, am spus, uite ce vom face. O să-i telefonezi amicului tău din apartament. Ştiu că are telefon mobil. O să-i spui că eşti în staţia de metrou. Eu am fost identificat acolo şi voi doi, tu şi el, trebuie să vă întâlniţi imediat în staţie. O să foloseşti exact cuvintele astea. Dacă foloseşti cuvintele tale sau dacă aud orice alt cuvânt care nu are legătură cu mesajul ăsta, te ucid pe loc. Dacă vei face aşa cum ţi-am spus, poţi să pleci.

Bineînţeles, era perfect posibil ca ei doi să fi avut un cod de securitate, a cărui absenţă ar fi indicat o problemă, totuşi nu credeam că erau atât de inteligenţi. În plus, nu auzisem nimic care să semene cu un cod de securitate în convorbirea telefonică pe care Benny o purtase din apartamentul meu.

El a ridicat capul spre mine, cu ochi rugători.

— Mă laşi să plec?

— Dacă spui tot ce ţi-am zis, cuvânt cu cuvânt.

I-am întins propriul lui telefon.

A făcut-o, exact aşa cum îi spusesem. Glasul i-a sunat chiar destul de stăpân pe sine. După ce a terminat, i-am luat telefonul. Continua să mă privească din genunchi.

— Acum pot să plec? a întrebat.

După aceea mi-a zărit ochii.

— Ai promis! a icnit el. Ai promis! Te rog, n-am făcut decât să urmez ordinele primite.

Chiar aşa a spus.

— Ordinele astea sunt tare păcătoase, am replicat privindu-l.

Începuse să se hiperventileze.

— Nu m-omorî! Am o soţie şi copii!

Şoldurile mele începuseră să adopte deja poziţia.

— O să trimit flori prin cineva, am şoptit şi l-am lovit fulgerător cu muchia palmei în ceafă.

Am simţit vertebrele sfărâmându-se, iar corpul i-a zvâcnit, după care s-a năruit pe jos.

Nu puteam face altceva decât să-l las acolo, însă apartamentul îmi fusese deja deconspirat. Trebuia să găsesc oricum altul, aşa că necazurile pe care crima avea să le abată asupra lui Sengoku erau atât irelevante, cât şi inevitabile.

Am păşit peste cadavru şi m-am întors la parcarea pe lângă care trecusem. Am auzit uşa clădirii mele închizându-se, cu un bufnet sonor.

Parcarea era împrejmuită cu frânghii întinse între piloni înfipţi în nisip. Am luat un pumn de nisip de la baza unui pilon şi am revenit la colţul zidului, trăgând cu ochiul pe după el. Nu l-am văzut pe camaradul lui Benny. La naiba, cotise la dreapta pe aleea îngustă care făcea legătura între strada mea şi cea paralelă cu ea, la cincisprezece metri de apartament. Mă aşteptasem ca tipul să rămână pe străzile principale.

Asta era o problemă. El se afla acum înaintea mea şi nu exista niciun loc unde să fi putut ajunge înaintea lui ca să-l aştept. Nu ştiam nici măcar cum arăta. Dacă avea să ajungă pe artera principală spre staţia de metrou, nu l-aş fi putut găsi în mulţime. Trebuia să acţionez imediat.

Am sprintat pe strada mea şi m-am oprit în dreptul aleii. M-am uitat scurt după colţ şi am văzut o siluetă solitară, care se îndepărta.

Am plecat ochii, căutând pe jos ceva care să poată fi folosit ca armă. Nimic de mărimea potrivită pentru o bâtă. Păcat...

Am intrat pe alee, cam la şapte metri în urma lui. Purta o jachetă din piele

scurtă, până în talie, şi avea corp îndesat şi robust. Chiar din spate, puteam să văd că avea gâtul masiv. Ţinea ceva în mână – părea să fie un baston. Asta nu era bine. Trebuia neapărat ca nisipul să-şi facă treaba.

Mă apropiasem la vreo trei metri şi mă pregăteam să-l strig, când a privit peste umăr. Nu făcusem niciun zgomot şi în cea mai mare parte nu-l privisem, ci-mi îndreptasem atenţia în altă parte. În oameni există însă o parte animalică, străveche, care poate simţi când suntem urmăriţi. Învăţasem asta în război. În acelaşi timp însă învăţasem să nu emit vibraţiile acelea aparte care declanşează soneriile de alarmă ale unei persoane. Individul ăsta avea antene sensibile.

S-a întors, m-a văzut şi i-am citit deruta de pe chip. Benny îi spusese că fusesem identificat în staţia de metrou, dar acum apărusem din direcţia opusă. Încerca să clarifice neconcordanţa aceea cu computerul central.

Am observat că avea urechile turtite, lăţite şi deformate de lovituri repetate. *Judoka* şi *kendoka* japonezi nu utilizează echipamente protectoare; uneori practicanţii îşi poartă ca pe medalii de onoare lobii plini de cicatrice, cauzate de loviturile de cap în judo şi ale săbiilor de bambus în kendo. Un nivel al conştiinţei mele i-a notat posibilele abilităţi.

M-am străduit din răsputeri să las impresia unui pieton banal care dorea să-l ocolească, pentru a mai câştiga o secundă. M-am abătut spre dreapta şi am mai înaintat doi paşi. Am văzut cum recunoaşterea i se întărea pe chip. Am văzut bastonul începând să se ridice şi piciorul stâng păşind înainte ca să adauge forţă loviturii.

I-am azvârlit pumnul de nisip în faţă şi am sărit într-o parte. Capul i-a tresărit înapoi, totuşi bastonul şi-a continuat traiectoria; peste o fracţiune de secundă a coborât fulgerător, izbind. În ciuda forţei loviturii, a oprit-o instantaneu când nu şi-a atins ţinta, după care, cu aceeaşi viteză fluidă, a spintecat văzduhul pe orizontală. M-am retras în diagonală, ieşind din linia de atac, şi am rămas pe vârful picioarelor. I-am putut vedea faţa schimonosită şi ochii strânşi. Nisipul îl lovise în plin. Faptul că nu-şi ridicase mâinile în mod reflex pentru a-şi şterge ochii dovedea antrenamente serioase, în acelaşi timp însă era incapabil să vadă.

A înaintat precaut un pas, cu bastonul pregătit. Lacrimile îi curgeau pe sub pleoape. Îşi dădea seama că eram în faţa lui, dar nu ştia unde anume.

Trebuia să aştept să mă depăşească, şi abia apoi să atac. Văzusem cât de rapid era cu bastonul.

A rămas locului şi i-am zărit nările dilatându-se, de parcă ar fi încercat să-mi simtă mirosul. *Iisuse*, m-am întrebat, *cum se abţine să nu-şi şteargă ochii*? *Trebuie să fie agonizator*.

A răcnit apoi un *kiai* asurzitor şi a sărit înainte, manevrând bastonul într-

o mişcare de retezare orizontală la nivelul gleznelor. Apreciase însă greşit, pentru că eu eram mult mai în spate. După care, la fel de brusc, a făcut doi paşi mari înapoi, iar mâna stângă a lăsat bastonul şi s-a ridicat cu disperare pentru a şterge ochii.

Asta aşteptasem. M-am năpustit, ridicând pumnul drept într-o lovitură de baros spre clavicula lui. Am izbit cu toată puterea, dar el s-a deplasat puţin în ultima clipă, astfel că impactul a fost preluat de muşchiul trapez. Am continuat cu o lovitură a cotului stâng, încercând să-i ating sfenoidul, însă am izbit în principal urechea.

Înainte să pot lansa altă lovitură, *kendoka* şfichiuise bastonul prin spatele meu şi-l prinsese cu mâna liberă. După aceea m-a smucit spre el într-o strânsoare de urs, cu bastonul intrându-mi în carnea spinării. S-a arcuit pe spate şi tălpile mi s-au desprins de pe pământ. Plămânii mi s-au golit de aer. Durerea mi-a explodat în rinichi.

M-am împotrivit impulsului de a mă elibera şi desprinde, ştiind că nu mă puteam măsura cu forţa lui. De aceea, l-am cuprins cu braţele după gât şi mi-am ridicat picioarele mult înapoia lui. Aveam impresia că bastonul îmi va reteza dintr-o clipă în alta şira spinării.

Mişcarea l-a surprins şi şi-a pierdut echilibrul. A făcut un pas îndărăt, dând drumul bastonului, şi a rotit braţul stâng. Mi-am încrucişat picioarele înapoia lui şi m-am lăsat brusc pe spate cu toată greutatea, silindu-l să se aplece în faţă spre mine. Am căzut dur pe sol. Eu eram dedesubt şi am suportat majoritatea impactului, dar acum ajunsesem pe terenul meu favorit.

L-am prins în cruciş de reverele jachetei şi am strâns cu *gyaku-jujime*, una dintre primele strangulări pe care le învaţă un *judoka*. A reacţionat instantaneu, lăsând bastonul şi atacându-mi ochii. Am mişcat capul înainte şi înapoi, străduindu-mă să-i evit degetele şi folosindu-mă de picioare pentru a-i controla trunchiul. La un moment dat a izbutit să-mi prindă o ureche, însă m-am eliberat.

Strangularea nu era perfectă. Prinsesem mai mult traheea decât carotida şi el s-a luptat mult timp, bâjbâielile devenindu-i tot mai disperate. Nu putea face însă nimic. Mi-am menţinut priza chiar şi după ce a încetat să se mai zbată, rotind capul să văd dacă venea cineva. Aleea era pustie.

Când am fost sigur că trecuse mult de punctul în care se putea preface mort, i-am eliberat reverele şi m-am împins cu picioarele, ca să ies de sub el. Doamne, ce greu era! M-am tras într-o parte, apoi m-am ridicat, cu spinarea urlându-mi de durerea provocată de baston, răsuflând gâfâit şi întretăiat.

Din experienţă îndelungată, ştiam că nu era mort. În *dojo* oamenii îşi pierd regulat cunoştinţa din cauza strangulărilor; dacă leşinul este profund,

ca acum, trebuie să-i ridici în capul oaselor şi să-i baţi pe spate, să le faci o uşoară resuscitare cardiacă pentru a le reporni respiraţia.

Individul ăsta trebuia să-şi găsească pe altcineva să-i repornească instalaţia. Mi-ar fi plăcut să-l interoghez, totuşi el nu era Benny.

M-am lăsat pe vine, ţinând o mână pe pământ ca să mă echilibrez, şi i-am cercetat conţinutul buzunarelor. În jachetă am găsit un telefon mobil şi spray-ul paralizant. În rest, nimic.

M-am ridicat, cu pulsaţii de durere ridicându-mi-se prin spate, şi am pornit spre apartamentul meu. Două şcolăriţe în uniforme bleumarin tocmai treceau, când am ieşit de pe alee şi am cotit pe strada mea. Gurile li s-au deschis la unison, când m-au văzut, dar le-am ignorat. De ce se holbau aşa? Am ridicat mâna şi am simţit umezeală pe obraz. La naiba, sângeram! Mă zgâriase rău pe faţă.

Am mers spre clădire cât am putut de repede, strâmbându-mă de durere când am suit cele două paliere de trepte. Am intrat, apoi am udat un prosop în chiuveta băii şi mi-am şters sângele de pe faţă. Imaginea pe care o vedeam în oglindă arăta rău şi avea să treacă o vreme până când să se îmbunătăţească.

Mi se părea că apartamentul emana o aură stranie. Întotdeauna fusese un refugiu, o casă conspirativă anonimă, dar acum fusese deconspirat de Holtzer şi de CIA – două spectre dintr-un trecut pe care crezusem că-l lăsasem în urmă. Trebuia să aflu de ce erau pe urmele mele. Profesional? Personal? În cazul lui Holtzer, era probabil vorba despre ambele.

Am luat lucrurile de care aveam nevoie, le-am îndesat într-o geantă şi am pornit spre uşă. Acolo m-am oprit, m-am întors şi am mai privit o dată în jur, înainte să plec. Totul arăta la fel ca întotdeauna; nu exista niciun semn al oamenilor care fuseseră aici. M-am întrebat dacă voi mai revedea locul acesta.

După ce am ieşit din bloc, am pornit în direcţia lui Sugamo. De acolo puteam lua linia Yamanote înapoi spre Shibuya, înapoi la Midori. Poate că telefoanele mobile puteau oferi unele indicii.

Capitolul 13

Până am ajuns la hotel, durerea din spinare devenise o pulsaţie surdă. Ochiul stâng îmi era umflat – la un moment dat, *Boeikyoku* îşi băgase un deget în el – şi mă durea tot capul, probabil de la încercarea lui de a-mi rupe urechea.

Am trecut fără putere pe lângă bătrâna de la recepţie şi i-am arătat scurt cheia, ca să ştie că eram deja înregistrat. Ea a ridicat ochii, apoi şi-a reluat lectura. Am încercat să-i prezint doar partea dreaptă a feţei, care era în stare ceva mai bună decât cea stângă. N-a părut să remarce absolut nimic.

Am ciocănit la uşă, pentru ca Midori să ştie că veneam, apoi am descuiat-o cu cheia.

Ea stătea pe pat şi a sărit imediat cum mi-a văzut ochiul umflat şi zgârieturile de pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat? a icnit şi, în ciuda durerilor, îngrijorarea din glasul ei mi-a încălzit inima.

— Cineva aştepta în apartamentul meu, am spus şi am încuiat uşa. Am lăsat haina să-mi cadă de pe spate şi m-am aşezat încet pe sofa. Se pare că amândoi suntem destul de populari în ultima vreme.

Midori s-a apropiat şi a îngenuncheat lângă mine, cercetându-mi faţa.

— Ochiul ăsta arată cam rău. Să-ţi aduc nişte gheaţă.

M-am uitat după ea când a pornit spre bucătărie. Purta blugi şi o bluză de trening bleumarin pe care le cumpărase probabil cât timp lipsisem şi, întrucât avea părul legat în coadă la spate, îi puteam vedea perfect proporţia dintre umeri şi talie, ca şi curbele şoldurilor. Brusc am dorit-o atât de mult, încât aproape aş fi putut uita de durerile din spate. În privinţa asta nu puteam face însă nimic. Aşa cum poate spune orice soldat care a trecut printr-o bătălie adevărată, excitaţia sexuală extremă este o reacţie la luptă. Te lupţi pe viaţă şi pe moarte, iar când s-a terminat ai o erecţie cât muntele Fuji. Nu ştiu de ce se întâmplă aşa, dar este adevărat.

Midori s-a întors cu cuburi de gheaţă legate într-un prosop şi eu m-am foit stânjenit pe sofa. Fiori de durere îmi străbăteau spinarea ca nişte curenţi electrici, însă nu-mi îmbunătăţeau deloc cealaltă problemă. Femeia a îngenuncheat iarăşi şi a lipit prosopul cu blândeţe de ochiul meu, apoi mi-a îndepărtat părul de pe frunte. Ar fi fost mai bine dacă mi-ar fi pus gheaţa în poală.

M-a silit să mă întind pe sofa şi am făcut o grimasă, extrem de conştient de apropierea ei.

— Te doare? a întrebat şi apăsarea i-a devenit imediat mai uşoară.

— Nu, e-n regulă. Cel care mi-a făcut asta m-a lovit şi-n spinare cu un baston. O să-mi treacă.

Midori mi-a ţinut prosopul cu gheaţă pe ochi. Pe celălalt obraz îi simţeam căldura palmei libere şi momentul acela s-a prelungit.

La un moment dat, a mutat puţin gheaţa şi m-am întins să i-o iau, însă nu i-a dat drumul şi mâna mea a ajuns s-o acopere pe a ei. Am simţit-o caldă în căuşul palmei şi în acelaşi timp vârfurile degetelor mele percepeau răceala

gheţii.

— E grozav, i-am spus.

N-a întrebat dacă mă refeream la gheaţă sau la mâna ei. Nici eu nu eram sigur.

— Ai lipsit mult, a rostit ea după o vreme. N-am ştiut ce să fac. Am vrut să-ţi telefonez, dar apoi am început să mă gândesc că poate tu şi bărbaţii din apartamentul meu aţi regizat totul, ceva de felul „poliţist bun, poliţist rău", ca să mă convingeţi să am încredere în tine.

— Şi eu aş fi gândit la fel. Îmi pot imagina cum trebuie să-ţi fi părut toate astea.

— Să fiu sinceră, începuseră să pară destul de ireale. Până te-am revăzut...

M-am uitat la prosop, care se pătase roşu în locul unde mi-l apăsase pe faţă.

— Nimic nu-i mai bun decât niţel sânge, am comentat, ca să confere realitate evenimentelor.

— Aşa este. Imaginea care mi-a revenit întruna în minte a fost violenţa cu care l-ai lovit pe bărbatul din apartamentul meu – i-am văzut sângele ţâşnindu-i pe nas. Dacă n-aş fi fost martoră la asta, cred că aş fi plecat cât timp ai lipsit.

— Mă bucur atunci că l-am nimerit în cap.

Midori a râs uşor şi mi-a apăsat din nou prosopul pe ochi.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

— Ai ceva de mâncare? am întrebat. Mor de foame.

S-a întins spre o pungă de lângă sofa şi a deschis-o.

— Am cumpărat nişte *bento*, pentru orice eventualitate.

— Lasă-mă doar câteva minute, i-am zis şi am început să înfulec perişoare de orez, ouă şi legume.

În timp ce am mâncat, am băut o cutie cu mix de suc de fructe şi câteva pahare de apă. Mi s-au părut minunate.

După ce am terminat, mi-am schimbat poziţia pe sofa, ca s-o pot vedea mai bine pe femeie.

— În apartamentul meu, am început să povestesc, erau doi bărbaţi. Pe unul dintre ei îl cunoşteam – un slugoi din PLD, pe care-l ştiam doar sub numele Benny. Am aflat că are legături cu CIA. Asta ar însemna ceva pentru tine? Vreo conexiune cu tatăl tău?

A clătinat din cap.

— Nu. Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre vreun Benny sau despre CIA.

— În regulă. Celălalt era un *kendoka* – avea un baston pe care-l folosea ca pe o sabie. Nu ştiu care este conexiunea. Am izbutit să le iau telefoanele

mobile amândurora. Poate că voi descoperi vreun indiciu din ele.

Cu o mână i-am luat prosopul cu gheaţă şi m-am întins peste sofa ca să ajung la haină; când am făcut-o, am simţit muşcături furioase de durere în spinare. Am tras haina spre mine, am căutat în buzunarul interior de la piept şi am scos telefoanele.

— Benny mi-a spus că CIA caută CD-ul, dar nu ştiu de ce mă urmăresc pe mine. Poate că ei cred... că-ţi voi spune ceva, că-ţi voi explica nişte lucruri? Că pot folosi cumva ceea ce ai tu? Că pot înţelege ce este? Că-i pot împiedica pe ei să obţină ce-şi doresc?

Am deschis telefonul lui *kendoka* şi am apăsat butonul pentru ultimul apel. Pe ecran a apărut un număr.

— Este un început. Putem căuta toate numerele de telefon cu care a vorbit. În plus, trebuie să existe şi unele preprogramate. Am un prieten în care am încredere şi care ne poate ajuta în privinţa asta.

M-am ridicat în picioare, strâmbându-mă de durerea din spate.

— Va trebui să schimbăm hotelul. Nu ne putem comporta altfel decât restul clienţilor satisfăcuţi.

Midori a zâmbit.

— Presupun că aşa-i.

Ne-am mutat într-un loc din apropiere numit Morocco, care părea organizat în jurul unei teme din *O mie şi una de nopţi*: carpete orientale, narghilele, lănţişoare pentru dansatoare din buric şi alte articole specifice haremurilor pe care femeia le putea purta dacă ar fi dorit. Era imaginea luxului beduin, însă exista un singur pat şi dormitul pe sofa avea să fie ca o noapte pe masa de tortură.

— De ce nu te culci tu în pat în noaptea asta? a întrebat Midori, parcă citindu-mi gândurile. N-o te poţi odihni pe canapea după ce ai păţit la spinare.

— Nu, e-n regulă, am răspuns simţindu-mă stânjenit în mod straniu. E perfect pe canapea.

— O să dorm eu acolo, a spus ea cu un zâmbet indescifrabil.

Am sfârşit prin a-i accepta oferta, însă am dormit agitat. Am visat că înaintam prin junglă deasă în apropiere de Tchepone, în sudul Laosului, urmărit de un batalion de contrainformaţii APV. Fusesem separat de echipa mea şi eram dezorientat. Trebuia să fac un ocol şi să mă întorc pe propriile-mi urme, dar nu puteam scăpa de APV-işti. Mă înconjuraseră şi ştiam că voi fi capturat şi torturat. Apoi Midori a apărut lângă mine şi a încercat să-mi dea un pistol.

— Nu vreau să fii capturat, a zis ea. Te rog, ajută-mă. Ia pistolul. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Salvează-mi iarzii.

M-am trezit brusc şi m-am ridicat în capul oaselor, cu corpul tensionat ca un arc. *Uşurel*, *John*. *A fost doar un vis*. Mi-am încordat abdomenul şi am lăsat un şuierat prelung să-mi iasă pe nări, simţind că Jake „Nebunu'" era acolo, cu mine în odaie.

Faţa îmi era udă şi am crezut că sângeram din nou, dar când am dus mâna la obraz şi mi-am privit degetele mi-am dat seama că erau lacrimi. *Ce dracu-i asta*? m-am întrebat.

Luna coborâse către orizont şi razele ei pătrundeau prin fereastră. Midori stătea pe canapea cu genunchii strânşi la piept.

— Coşmar? a întrebat ea.

Mi-am şters cu dosul palmei ambii obraji.

— De când eşti trează?

A ridicat din umeri.

— De ceva vreme. Te-ai foit şi te-ai zvârcolit.

— Am spus ceva?

— Nu. Ţi-e frică de ce ai putea spune în somn?

M-am uitat la ea; jumătate din chip îi era luminată de lună, jumătate era ascunsă în umbre.

— Da, am răspuns.

— Ce ai visat?

— Nu ştiu, am minţit. În majoritate, doar imagini.

Am simţit-o scrutându-mă cu privirea.

— Îmi spui să am încredere în tine, a rostit în cele din urmă, dar nu vrei să-mi povesteşti nici măcar un coşmar.

Am dat să-i replic, după care m-am simţit brusc iritat. Am coborât din pat şi m-am dus la baie.

N-am nevoie de întrebările ei, mi-am spus. *N-am nicio obligaţie să mă ocup de ea*. *Nenorociţii din CIA şi Holtzer ştiu că sunt în Tokio şi ştiu unde locuiesc*. *Am destule probleme*.

Ea era cheia, o ştiam. Probabil că taică-său îi spusese ceva. Sau ea avea obiectul căutat de cei care îi spărseseră apartamentul în ziua funeraliilor. De ce nu-şi putea da seama pur şi simplu despre ce era vorba?

Am revenit în dormitor şi m-am oprit în picioare în faţa ei.

— Midori, am spus, trebuie să încerci mai serios. Trebuie să-ţi aminteşti. Tatăl tău trebuie să-ţi fi spus ceva sau să-ţi fi dat ceva.

I-am zărit surprinderea de pe faţă.

— Ţi-am zis – n-a făcut absolut nimic.

— După moartea lui, cineva i-a spart apartamentul.

— Ştiu. M-a sunat poliţia.

— Ideea este că ei n-au putut găsi ce căutau şi de aceea cred că obiectul

respectiv este la tine.

— Uite ce-i, dacă vrei să arunci o privire prin apartamentul tatii, te pot duce acolo. Încă n-am făcut curăţenie şi am cheia la mine.

Spărgătorii plecaseră cu mâinile goale, iar vechiul meu prieten Tatsu, care era unul dintre indivizii cei mai meticuloşi pe care-i cunoscusem vreodată, fusese acolo după aceea cu toate resursele lui *Keisatsucho*. Ştiam că altă cercetare ar fi fost o fundătură, iar sugestia ei n-a făcut decât să-mi crească frustrarea.

— Nu, n-ar fi de niciun ajutor. Ce ar putea crede oamenii ăştia că deţii tu? CD-ul? Ceva care este ascuns pe el? O cheie? Eşti sigură că n-ai nimic?

Am văzut-o îmbujorându-se puţin.

— Ţi-am zis că nu.

— Bun, atunci încearcă să-ţi aminteşti ceva... nu poţi?

— Nu, nu pot, a răspuns cu glas furios. Cum pot să-mi amintesc ceva, dacă nu-l am?

— Dar cum poţi să fii sigură că nu-l ai, dacă nu ţi-l poţi aminti?

— De ce spui toate astea? De ce nu mă crezi?

— Pentru că nimic din toate astea n-are nicio logică! Şi trebuie să-ţi spun că nu-mi place ca oamenii să-ncerce să mă omoare când nu ştiu nici măcar motivul!

Midori a coborât picioarele de pe sofa şi s-a ridicat.

— Dar de ce te referi numai la tine? Crezi că mie-mi place? Eu n-am făcut nimic! Şi nu ştiu nici de ce procedează aşa oamenii ăştia!

Am expirat lent, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia.

— Procedează aşa, fiindcă ei cred că tu ai CD-ul. Sau că ştii unde se găseşte.

— Ei bine, nu-i aşa! Nu ştiu absolut nimic – ţi-am spus deja!

Am rămas fulgerându-ne din priviri unul pe celălalt la piciorul patului, răsuflând apăsat. În cele din urmă ea a rostit:

— Te doare-n cot de mine. Nu te interesează decât ceea ce caută ei, indiferent ce ar fi.

— Nu-i adevărat.

— Ba da! M-am săturat! Nu vrei să-mi spui nici măcar cine eşti!

A pornit spre uşă, a ridicat o geantă şi a început să-şi îndese lucrurile în ea.

— Midori, ascultă-mă. M-am apropiat şi i-am prins geanta. Ascultă-mă, fir-ar să fie! Să ştii că-mi pasă de tine! Nu poţi să vezi asta?

Ea a smucit geanta.

— De ce ar trebui să te cred, când tu nu mă crezi pe mine? Nu ştiu nimic! Nu ştiu!

I-am luat geanta.

— Bine, te cred.

— Mă crezi pe dracu'! Dă-mi geanta. Dă-mi-o-napoi!

A încercat s-o ia şi am ascuns-o înapoia mea.

Midori s-a uitat la mine, cu ochi neîncrezători pentru o clipă, după care a început să mă lovească cu pumnii în piept. Am dat drumul genţii şi am prins-o în braţe ca să opresc loviturile.

Mai târziu, nu mi-am putut aminti exact cum s-a întâmplat. Ea se lupta cu mine şi eu încercam s-o ţin de braţe. Am devenit foarte conştient de corpul ei, pentru ca apoi să ne sărutăm şi se părea că ea tot încerca să mă lovească, dar mai degrabă ne smulgeam hainele unul celuilalt.

Am făcut dragoste pe podea, la piciorul patului. A fost pasional, necontrolat. Uneori a părut ca şi cum continuam să ne luptăm. Spinarea îmi pulsa, însă durerea era aproape dulce.

După aceea am ridicat braţul şi am tras peste noi pătura de pe pat. Am rămas amândoi sprijiniţi de tăblia patului.

— *Yokatta*, a spus ea prelungind ultima silabă. A fost bine. Mai bine decât meritai.

M-am simţit uşor ameţit. Trecuse mult timp pentru mine şi o legătură ca asta era neliniştitoare.

— Totuşi n-ai încredere în mine, a continuat Midori, iar asta mă doare.

— Nu-i vorba despre neîncredere..., am rostit, apoi m-am oprit. Te cred. Îmi cer scuze că am fost atât de insistent.

— Mă refer la coşmarul tău.

Mi-am apăsat degetele pe pleoape.

— Midori, nu pot. Nu... Nu ştiam ce naiba să spun. Eu nu vorbesc despre lucrurile astea. Dacă n-ai fost acolo, nu poţi să-nţelegi.

S-a întins şi mi-a desfăcut cu blândeţe degetele de pe pleoape, apoi le-a ţinut fără stânjeneală pe abdomenul ei. Pielea şi sânii îi erau minunate în lumina difuză a lunii, iar umbrele se strângeau în adânciturile de deasupra claviculelor ei.

— Ai nevoie să vorbeşti, a zis ea. O pot simţi. Vreau să-mi povesteşti.

Am coborât ochii spre cearşafurile şi păturile mototolite, spre umbrele care sculptau dealuri şi văi aidoma unui peisaj extraterestru.

— Mama mea... a fost catolică. Când am fost copil, mă ducea la biserică. Tata detesta biserica. Obişnuiam să merg la spovedanii şi să-i mărturisesc preotului toate gândurile lascive pe care le avusesem, toate încăierările în care fusesem, despre puştii pe care-i uram şi cum doream să le fac rău, să-i omor. La început a fost ca o extracţie dentară, dar până la urmă am devenit dependent de spovedanii. Însă toate astea s-au petrecut înainte de război. În

război am făcut lucruri... care sunt dincolo de orice spovedanii.

— Dacă le vei ţine închise în tine în felul ăsta, te vor roade ca o otravă. Deja au început s-o facă.

Voiam să-i vorbesc. Voiam să las totul să iasă din mine.

Ce-i cu tine? mi-am spus. *Vrei s-o îndepărtezi*?

Da, poate că asta era. Poate că asta ar fi fost cel mai bine. Nu-i puteam spune despre tatăl ei, dar puteam spune chestii mult mai rele.

Când am vorbit, glasul mi-a fost sec şi egal.

— Atrocităţi, Midori. Mă refer la atrocităţi.

Un început perfect de conversaţie. Ea însă nu m-a abandonat.

— Nu ştiu ce ai făcut, mi-a spus, dar ştiu că a fost cu mult timp în urmă. În altă lume.

— Nu contează. Dacă n-ai fost acolo, nu te pot face să-nţelegi.

Mi-am apăsat din nou pleoapele cu vârfurile degetelor, un reflex inutil împotriva imaginilor care mi se derulau în minte.

— O parte din mine iubea ceea ce făceam, prospera de pe urma acţiunilor. Nu oricine putea să opereze chiar în curtea APV-ului, Armata Populară Vietnameză. Când auzeau cum elicopterele care-i aduseseră acolo se pierdeau în depărtare şi simţeau apăsarea tăcerii junglei, unii băieţi intrau în panică, nu mai puteau respira. Nu şi eu. Eu am avut peste douăzeci de misiuni în „ţara indienilor". Unii spuneau că-mi consumasem tot norocul, dar am continuat să-mi văd de treabă şi misiunile au continuat să fie tot mai nebuneşti. Am fost unul dintre cei mai tineri Unu-Zero – aşa se numeau conducătorii echipelor GOS – din toate timpurile. Eu şi camarazii mei de echipă eram foarte apropiaţi. Puteam fi doisprezece inşi împotriva unei divizii APV şi ştiam că niciunul dintre oamenii mei nu vor da bir cu fugiţii. Iar ei ştiau acelaşi lucru despre mine. Ştii ce-nseamnă asta pentru un puşti care a fost ostracizat toată viaţa pentru că era o corcitură?

Am început să vorbesc tot mai repede.

— Nu-mi pasă cine eşti. Dacă te-ai afundat atât de mult în sânge şi murdărie, n-o să mai poţi rămâne curat. Unii sunt mai susceptibili, dar până la urmă toţi o iau razna. Doi oameni de-ai mei au fost retezaţi de o mină Betty-ţopăitoare, picioarele le-au fost smulse din corp. Am ţinut în braţe ce a mai rămas din ei în ultimele momente ale vieţilor lor şi le-am spus: „O să fie bine, o să fii bine", ei au plâns, eu am plâns, apoi ei au murit. Am plecat acoperit de măruntaiele lor. Am instalat propriile noastre mine, asta a fost una dintre specialităţile noastre, ochi pentru ochi, dar eram numai doisprezece şi nu puteam câştiga un asemenea război de uzură, indiferent dacă îi făceam să sângereze mai mult decât ne făceau ei să sângerăm. Am suferit tot mai multe pierderi şi frustrarea – furia, o furie care te sugrumă şi-

ţi paralizează muşchii – s-a adunat şi s-a adunat întruna. Iar apoi, într-o bună zi, am mers printr-un sat, cu puterea vieţii şi morţii atârnată pe umăr, privind la stânga şi la dreapta, cu ţeava îndreptată înainte. Ne aflam într-o zonă declarată de foc liber, ceea ce însemna că oricine nu era un prieten confirmat era considerat că făcea parte din Vietcong şi era tratat ca atare. Iar informatorii ne spuseseră că satul ăla era un cuib de activităţi Vietcong, că alimenta jumătate din sector şi era un canal pentru armele care mergeau spre sud. Sătenii ne priveau încruntaţi. Şi o mama-san a spus: „Hei, Joe, să i-o tragi lui mă-ta, eşti de tot rahatul", sau altă mizerie de-asta. Vreau să zic că ştiam deja cu ce se ocupau ei. Iar cu două ore în urmă ne pierduserăm alt camarad ucis de o mină. Crede-mă, cineva trebuia să plătească.

Am inspirat adânc de două ori.

— Spune-mi să m-opresc, fiindcă altfel o să continui.

Midori a rămas tăcută.

— Satul se numea Cu Lai. I-am strâns laolaltă pe toţi sătenii, vreo patruzeci-cincizeci de oameni, inclusiv femei şi copii. Le-am ars casele în faţa lor. Le-am împuşcat toate animalele, porcii şi vacile. Ruguri. Înţelegi? Catharsis. Însă n-a fost suficient de cathartic. Bun, şi-acum ce să facem cu oamenii ăia? Am folosit radioul, deşi este interzis s-o faci pentru că inamicul poate să trianguleze, să-ţi găsească poziţia. Totuşi, ce ar fi trebuit să facem cu oamenii ăia? Tocmai le distruseserăm satul. Cel cu care-am vorbit prin radio, nu ştiu nici acum cine-a fost, a zis: „Radeţi-i". Aşa descriam omorurile pe atunci – cutare a fost ras, am ras zece vietcongi. Eu am tăcut şi el a repetat „Radeţi-i". Asta m-a neliniştit. Una este să fii în pragul comiterii unor crime pentru că-ţi clocoteşte sângele în cap, şi cu totul altceva este ca impulsul ăla de furie să fie aprobat cu sânge rece la nivelul ierarhic superior. Brusc m-am speriat şi am întrebat: „Pe cine să radem?" Iar individul ăla a răspuns: „Pe toţi". „Sunt patruzeci-cincizeci de oameni", am spus eu, „printre care femei şi copii. Înţelegi?" Şi el a repetat: „Nu contează, radeţi-i". „Vreau să-mi zici numele şi rangul tău", am spus eu, fiindcă decisesem că nu-i voi omorî pe toţi oamenii aceia pentru că aşa-mi ceruse un glas prin radio. „Fiule", a replicat glasul lui, „te asigur că dacă ţi-aş spune rangul meu, ai face pe tine de frică. Vă aflaţi într-o zonă declarată de foc liber. Fă aşa cum ţi-am spus!" I-am replicat că nu voi face aşa ceva dacă nu-i puteam verifica autoritatea şi atunci doi indivizi, care susţineau că sunt superiorii lui, au intervenit în transmisia radio. Unul dintre ei mi-a spus: „Ai primit un ordin direct sub autoritatea Comandantului-suprem al Forţelor Armate SUA. Dacă nu asculţi ordinul acesta, vei suporta consecinţele". Am revenit atunci la restul unităţii, ca să discutăm situaţia. Ei îi păzeau pe săteni. Le-am spus ce ordin primisem. Pentru majoritatea a avut acelaşi efect pe care îl avusese asupra mea – i-a

potolit, i-a speriat. Dar pe alţii i-a iritat. „Nici vorbă”, au zis ei. „Ne *comandă* nouă să-i radem? Să fie sănătoşi”. În acelaşi timp, toţi şovăiau. Eu aveam un prieten, Jimmy Calhoun, căruia toţi îi ziceau Jake „Nebunu’”. El nu contribuise prea mult la conversaţie. Şi deodată, pe neaşteptate, a spus: „Care-i treaba, sunteţi fetiţe? Rade-i înseamnă rade-i”. A început să zbiere în vietnameză la săteni: „Jos, toată lumea jos! *Num suyn*!” Sătenii l-au ascultat. Noi ne uitam de parcă eram hipnotizaţi şi ne-ntrebam ce va face. Jimmy nici măcar n-a-ncetinit pasul, ci a dus puşca la umăr, după care *ka-poc*! *ka-poc*! a început să-i împuşte. A fost incredibil de straniu, nimeni n-a încercat să fugă. Pentru ca după aia, alt băiat să strige: „E Jake «Nebunu», frate!” şi să ducă şi el puşca la umăr. Şi următorul lucru pe care-l ştiu este că toţi trăgeam la foc automat în oamenii ăia, făcându-i bucăţi. Se golea un încărcător, apăsai, sărea, clic, băgai altul şi continuai să tragi.

Glasul îmi era tot egal, iar ochii priveau în gol, fix, amintindu-mi.

— Dacă m-aş putea întoarce în timp, aş încerca să opresc ce s-a întâmplat atunci. Vorbesc foarte serios. N-aş participa. Iar amintirile mă hăituiesc. Alerg de douăzeci şi cinci de ani, dar în cele din urmă este ca şi cum ai încerca să scapi de o umbră.

A urmat o tăcere prelungă şi mi-am închipuit-o pe ea gândind: *M-am culcat cu un monstru*.

— Aş fi preferat să nu-mi fi povestit, a rostit Midori după un timp, confirmându-mi suspiciunile.

Am ridicat din umeri, simţindu-mă pustiit.

— Poate că-i mai bine că ştii.

A clătinat din cap.

— Nu la asta m-am referit. Este o poveste tulburătoare. Este tulburător să aud prin ce ai trecut. Nu m-am gândit niciodată la război ca fiind atât de... personal.

— Da, a fost personal. De ambele părţi. Au existat medalii speciale pentru APV-iştii care omorau un american. Dovada era capul retezat. Dacă omorai pe unul din GOS, căpătai o bonificaţie de zece mii de piaştri, ceea ce însemna solda pe câteva luni.

Ea m-a atins din nou pe faţă şi i-am citit înţelegere în ochi.

— Ai dreptate. Ai trecut prin orori pe care nu le ştiam.

I-am apucat mâinile şi le-am îndepărtat cu blândeţe.

— N-am apucat să-ţi zic partea cea mai interesantă. Ţi-am spus că informatorii ne anunţaseră că satul era o fortăreaţă a Vietcongului? Fusese o minciună. Nu existau reţele de tuneluri şi nici depozite secrete de orez sau arme.

Midori a pălit.

— Vrei să zici că... dar, John, tu nu ştiai asta.

Am strâns din umeri.

— Nici măcar nişte urme de cauciucuri de camioane, pe care, să fim serioşi, le-am fi putut verifica într-o secundă înainte să-ncepem măcelul.

— Eraţi însă foarte tineri. Probabil că vă pierduseraţi minţile de frică, de furie.

O simţeam privindu-mă. Era în regulă. După atâta timp, cuvintele sunau moarte pentru mine, simple sunete fără conţinut.

— La asta te-ai referit în prima seară? a întrebat ea. Când ai zis că nu eşti foarte iertător?

Mi-am amintit că-i spusesem vorbele acelea şi că ea păruse pe punctul de a mă întreba despre înţelesul lor, după care decisese să n-o facă.

— Nu, de fapt nu mă referisem la asta. Mă gândisem la alţi oameni, nu la mine. Dar cred că este o definiţie care mi se poate aplica şi mie.

Ea a încuviinţat încetişor, apoi a zis:

— Am o prietenă din Chiba, o cheamă Mika. Pe când eram în New York, ea a comis un accident auto. A lovit o fetiţă care se juca pe stradă. Mika şofa cu patruzeci şi cinci de kilometri pe oră, în limita de viteză legală, iar fetiţa a apărut pe bicicletă drept în faţa maşinii. N-a mai putut face nimic. A fost ghinion. Se putea întâmpla oricui ar fi fost la volan în clipa aceea.

La un anumit nivel, înţelegeam unde voia să ajungă. O ştiusem de la bun început, chiar înaintea evaluării psihologice la care fusesem supus pentru a mi se vedea reacţiile faţă de stresurile aparte din GOS. Psihiatrul spusese acelaşi lucru: Cum te poţi autoînvinui pentru circumstanţe pe care nu le-ai putut controla?

Îmi aminteam conversaţia aceea. Îmi aminteam cum îi ascultasem rahaturile, pe jumătate furios, pe jumătate amuzat de încercările lui de a mă disculpa. În cele din urmă îi spusesem:

— Doctore, tu ai ucis vreodată pe cineva?

Când nu-mi răspunsese, ieşisem din cabinet. Habar n-am ce fel de evaluare mi-a dat, însă nu mă eliberaseră din GOS. Asta se întâmplase mai târziu.

— Mai lucrezi cu oamenii aceia? a întrebat Midori.

— Au rămas unele... legături.

— De ce? a întrebat ea după o clipă. De ce mai rămâi ataşat de lucruri care-ţi stârnesc coşmaruri?

Am privit spre fereastră. Luna suise pe cer şi lumina ei părăsea lent odaia.

— Este greu de explicat, am răspuns fără grabă.

M-am uitat la părul ei care sclipea sub razele argintii ca o pânză verticală de apă neagră. Mi-am trecut degetele prin el, l-am strâns în mână şi l-am

lăsat să cadă liber.

— Unele dintre chestiile din care am făcut parte în Vietnam nu s-au mai potrivit cu mine când am revenit în State. Unele lucruri sunt valabile numai pentru zona de război, însă ele vor să te urmeze când pleci de acolo. După război, am constatat că nu mă puteam întoarce la viaţa pe care o lăsasem în urmă. Am vrut să revin în Asia, pentru că era locul unde stafiile mele erau cel mai puţin zbuciumate, însă nu era vorba doar despre geografie. Toate faptele pe care le comisesem erau logice în cadrul unui război, erau justificate de război şi nu puteam convieţui cu ele în exteriorul războiului. De aceea trebuia să rămân în stare de război.

Ochii lui Midori erau iazuri de întuneric.

— John, nu poţi rămâne de-a pururi în război.

I-am surâs fără putere.

— Un rechin moare, dacă încetează să mai înoate.

— Tu nu eşti un rechin.

— Nu ştiu ce sunt. Mi-am masat tâmplele, încercând să-mi croiesc drum printre imaginile, din trecut şi din prezent, care se ciocneau în creierul meu. Nu ştiu.

Amândoi am rămas tăcuţi o vreme şi m-am simţit cuprins de o toropeală plăcută. Aveam să regret toate astea. O parte lucidă a creierului meu vedea totul perfect clar. Totuşi somnul părea să fie mai urgent şi oricum ceea ce se făcuse era deja făcut.

Am adormit, însă durerile din spate mi-au răscolit somnul, iar în momentele în care am revenit pentru scurt timp la conştiinţă, m-aş fi îndoit de cele întâmplate, dacă Midori n-ar fi fost întinsă lângă mine. Apoi am alunecat din nou în somn, ca să mă lupt cu spectre încă şi mai personale, mai teribile decât cele despre care îi puteam povesti ei.

PARTEA A II-A

Când sabia ta o întâlneşte pe a inamicului, nu poţi să şovăi, ci trebuie să ataci cu toată hotărârea întregului tău corp...

Miyamoto Musashi,
Cartea celor cinci cercuri

Capitolul 14

În dimineaţa următoare, stăteam cu spatele lipit de perete în locul meu favorit din Las Chicas şi-l aşteptam pe Franklin Bulfinch să apară.

Era o dimineaţă însorită şi rece, şi, sub lumina intensă ce pătrundea prin ferestre şi în atmosfera ultramodernă cu care se mândreşte Las Chicas, mă simţeam confortabil în deghizarea superficială asigurată de ochelarii de soare Oakley ieftini pe care-i cumpărasem de pe drum.

Midori se găsea în raionul de muzică din Spiral Building de pe Aoyama-dori, destul de aproape pentru a se întâlni repede cu Bulfinch, dacă ar fi fost necesar, dar în acelaşi timp destul de departe pentru a fi în siguranţă dacă lucrurile căpătau o întorsătură neplăcută. Îl sunase pe Bulfinch cu mai puţin de o oră în urmă, pentru a stabili întâlnirea. Cel mai probabil, bărbatul era într-adevăr reporter şi avea să vină singur, totuşi nu vedeam niciun motiv pentru a-i oferi timp să desfăşoare forţe suplimentare dacă mă înşelasem.

L-am observat cu uşurinţă când s-a apropiat de restaurant: acelaşi bărbat înalt şi slab, cu ochelari fără rame, pe care-l văzusem în tren. Avea pasul lung şi ţinuta perfect dreaptă şi sigură, şi mi-a lăsat din nou o impresie de aristocrat. Purta blugi şi tenişi, la care asortase un blazer albastru. A traversat patio-ul şi a intrat în restaurantul propriu-zis, oprindu-se ca să se uite la dreapta, apoi la stânga, căutând-o pe Midori. Ochii i-au trecut peste mine fără niciun semn de recunoaştere.

A pornit în direcţia toaletei, probabil pentru a verifica şi sala din spate. Ştiam că va reveni imediat, aşa că am folosit timpul respectiv pentru a mai privi o dată strada. Fusese urmărit la Alfie şi era posibil să fie urmărit şi acum.

Strada era pustie când Bulfinch s-a întors după un minut. Ochii i-au baleiat încăperea, iar când au ajuns la mine, am rostit încet:

— Domnul Bulfinch?

M-a privit fix o secundă, apoi a întrebat:

— Vă cunosc de undeva?

— Sunt un prieten al lui Midori Kawamura. M-a rugat să vin aici în numele ei.

— Unde este ea?

— În prezent se află în pericol şi de aceea trebuie să fie prudentă.

— O să vină şi ea?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă eu voi decide că este sigur să vină.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Cum am mai spus, sunt un prieten interesat de acelaşi lucru ca şi dumneavoastră.

— Şi care ar fi acela?

L-am privit prin ochelarii mei de soare.

— CD-ul.

A tăcut câteva clipe, după care a rostit:

— Nu ştiu nimic despre vreun CD.

Exact.

— Acum trei săptămâni când tatăl lui Midori a murit pe linia Yamanote, vă aşteptaţi ca el să vă înmâneze un CD. Nu-l avea însă asupra lui, aşa că aţi căutat-o pe Midori după concertul ei din Alfie în vinerea următoare. V-aţi întâlnit în cafeneaua Starbucks de pe Gaienhigashi-dori, lângă Almond, în Roppongi. Acolo i-aţi spus despre CD, deoarece speraţi că ar putea fi la ea. Nu i-aţi spus şi ce conţinea CD-ul, pentru că vă era teamă să n-o expuneţi vreunui pericol. Era prea târziu însă deoarece aţi fost urmărit în Alfie. Toate acestea sper că sunt suficiente ca să vă asigure de buna mea credinţă.

Reporterul n-a schiţat niciun semn că s-ar aşeza.

— Aţi fi putut afla majoritatea lucrurilor acestea fără să vi le fi spus Midori, pentru ca apoi să completaţi golurile prin deducţii... mai ales dacă tocmai dumneavoastră m-aţi urmărit.

Am înălţat din umeri.

— Şi după aceea i-am imitat glasul şi v-am telefonat acum o oră?

Bulfinch a ezitat, apoi s-a apropiat de mine şi s-a aşezat, cu spatele perfect vertical şi palmele pe masă.

— Perfect. Ce-mi puteţi spune?

— Intenţionam să vă pun aceeaşi întrebare.

— Uitaţi cum stau lucrurile, eu sunt jurnalist. Aveţi informaţii pentru mine?

— Trebuie să ştiu ce se află pe CD-ul acela.

— Vorbiţi mereu despre un CD.

— Domnule Bulfinch, am rostit şi am aruncat o privire spre strada care continua să fie pustie, oamenii care doresc CD-ul acela cred că este la Midori şi sunt dispuşi s-o asasineze pentru a-l recupera. Este foarte probabil ca întâlnirea pe care aţi avut-o cu ea în Alfie în timp ce eraţi urmărit s-o fi adus pe ea în pericol. De aceea, vă rog să încetaţi jocul acesta de-a neştiinţa.

Reporterul şi-a scos ochelarii şi a suspinat.

— Presupunând că ar exista într-adevăr un CD, nu văd în ce fel ar ajuta-o pe Midori cunoaşterea conţinutului său.

— Aţi spus că sunteţi jurnalist. Presupun că aţi fi interesat să publicaţi conţinutul acelui CD ipotetic, da?

— Da, puteţi presupune asta.

— Şi mai presupun că există anumite persoane care ar dori să împiedice publicarea sa?

— Ar fi o altă presupunere corectă, da.

— Perfect. Ameninţarea cu publicarea îi face pe oamenii aceştia să-şi îndrepte atenţia spre Midori. Odată ce conţinutul CD-ului ar fi publicat, Midori n-ar mai reprezenta o ameninţare, sunteţi de acord?

— Este o presupunere logică, da.

— În acest caz se pare că amândoi dorim acelaşi lucru: publicarea conţinutului CD-ului.

El s-a foit pe scaun.

— Vă înţeleg ideea, totuşi nu aş dori să vorbesc despre subiectul acesta până nu o văd pe Midori.

Am căzut pe gânduri.

— Aveţi un telefon mobil?

— Da.

— Arătaţi-mi-l.

A scos un telefon din buzunarul stâng al blazerului.

— Perfect, am rostit. Îl puteţi pune înapoi.

Am scos din buzunarul meu un pix şi o hârtie şi am început să scriu instrucţiuni. Instinctul îmi spunea că Bulfinch nu avea microfoane asupra lui, dar niciun instinct nu este infailibil.

„Nu atingeţi telefonul până nu vă spun eu", am scris. „Ieşim împreună din restaurant, apoi vă percheziţionez pentru arme. După aceea mergeţi pe unde vă indic eu. La un moment dat o să vă cer s-o luaţi înainte, iar după un timp o să spun unde mergem. Dacă aveţi întrebări, scrieţi-le. Dacă nu aveţi, daţi-mi biletul. Din clipa asta, nu mai rostiţi nicio silabă, până nu vă spun eu".

I-am întins hârtia. A luat-o cu o mână, iar cu cealaltă mână şi-a pus

ochelarii pe nas. După câteva clipe, a împins biletul spre mine şi a aprobat din cap.

Am împăturit hârtia şi am băgat-o în buzunar, urmată de pix. Am pus apoi o bancnotă de o mie de yeni pe masă pentru cafeaua pe care o băusem şi i-am făcut semn să se ridice.

După ce am ieşit, l-am percheziţionat şi nu m-a surprins să văd că era neînarmat. Când am pornit pe stradă, am avut grijă să-l ţin înaintea mea şi într-o parte, practic ca o pavăză umană. Cunoşteam toate locurile bune pentru supraveghere sau ambuscadă din cartier şi roteam întruna capul, căutând orice individ nelalocul lui, cineva care l-ar fi putut urmări pe Bulfinch până la restaurant, după care l-ar fi aşteptat afară.

La răstimpuri, l-am atins pe un umăr sau pe altul ca să indic „stânga" sau „dreapta" şi am mers aşa până la Spiral Building. După ce am trecut prin uşile de sticlă, i-am spus că acum putea vorbi. Midori ne aştepta în raionul de muzică.

— Kawamura-san, a rostit el şi a făcut o plecăciune când a văzut-o. Vă mulţumesc pentru telefon.

Midori i-a răspuns la plecăciune.

— Vă mulţumesc că aţi venit la întâlnire. Mă tem că n-am fost chiar sinceră data trecută, în cafenea. Nu sunt atât de necunoscătoare în privinţa afilierilor tatălui meu pe cât v-am lăsat să credeţi. Nu ştiu însă absolut nimic despre CD-ul de care aţi amintit. Oricum, nu ştiu mai multe decât mi-aţi spus atunci.

— În cazul acesta, a replicat el, nu ştiu ce aş putea face pentru dumneavoastră.

— Spuneţi-ne ce se află pe CD, am intervenit.

— Nu văd cum v-ar ajuta asta.

— Nu văd ce rău ne-ar putea face, i-am răspuns. În clipa de faţă, noi suntem practic legaţi la ochi. Dacă ne-am cumula cunoştinţele, am avea mai multe şanse să descoperim CD-ul, decât dacă am acţiona separat.

— Vă rog, domnule Bulfinch, a zis Midori, acum câteva zile am scăpat ca prin urechile acului să nu fiu ucisă de cei care încearcă să găsească CD-ul. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Reporterul s-a încruntat şi s-a uitat de câteva ori de la Midori la mine. În cele din urmă a zis:

— Bine. Acum două luni, tatăl dumneavoastră m-a contactat şi mi-a spus că-mi citea cu regularitate rubrica din *Forbes*. Şi-a dezvăluit identitatea şi a spus că dorea ajutor. Un caz clasic de denunţare.

Midori s-a întors spre mine.

— Cam pe atunci primise diagnosticul.

— Poftim? a întrebat Bulfinch.

— Cancer pulmonar, a spus Midori. Tocmai aflase că nu mai avea mult de trăit.

Bulfinch a încuviinţat din cap.

— N-am ştiut. Îmi pare rău...

Midori făcut un gest scurt de acceptare.

— Continuaţi, vă rog.

— În următoarea lună, am avut câteva întâlniri secrete cu tatăl dumneavoastră, în decursul cărora m-a informat amănunţit despre corupţia din Ministerul de Construcţii şi rolul lui ca intermediar între Partidul Liberal Democrat şi yakuza. Informările acelea mi-au oferit o înţelegere foarte valoroasă a naturii şi gradului de corupţie din societatea japoneză. Aveam însă nevoie de dovezi.

— Ce fel de dovezi? am intervenit eu. Nu puteaţi să publicaţi pur şi simplu toate informaţiile, menţionând „potrivit unei surse de vârf din Ministerul de Construcţii”?

— În mod obişnuit puteam să fac asta, da, însă în cazul acesta existau două probleme. În primul rând, poziţia lui Kawamura în Ministerul de Construcţii îi oferea acces unic la informaţiile pe care mi le oferise. Dacă le-am fi publicat, era practic ca şi cum i-am fi folosit numele în mod explicit.

— Şi a doua problemă? a întrebat Midori.

— Impactul dezvăluirilor, a răspuns reporterul. Noi publicaserăm deja şase-şapte articole despre genul de acte de corupţie în care era implicat Kawamura, dar presa japoneză refuză cu încăpăţânare să le preia. De ce? Pentru că politicienii şi birocraţii votează şi interpretează legi care pot face sau desface corporaţii naţionale. Iar corporaţiile asigură peste jumătate din veniturile încasate de mass-media din publicitate. Aşa că, de exemplu, dacă un ziar publică un articol care atacă un politician, respectivul le telefonează contactelor lui din corporaţiile relevante, care îşi retrag reclamele din ziar şi le transferă altui rival, iar ziarul ofensator dă faliment. Aţi înţeles? Dacă trimiţi un reporter să investigheze un subiect din exteriorul cluburilor de informaţii *kisha* finanţate de guvern, te pomeneşti cu ziarul închis. Dacă îţi ţii gura, banii continuă să vină, licit şi ilicit. Aici nimeni nu-şi asumă riscuri; toţi tratează adevărul ca pe o boală contagioasă. De aceea presa japoneză este cea mai docilă din lume.

— Dar dovezile...? am întrebat eu.

— Dovezile incontestabile ar schimba totul. Ziarele ar fi silite să prezinte subiectul, deoarece în caz contrar ar demonstra că nu sunt decât simple unelte ale guvernului. Iar demascarea publică a principalilor corupţi i-ar slăbi pe ei şi ar încuraja presa. Am putea începe un ciclu al virtuţii care să

ducă la o schimbare a politicii japoneze într-un fel de care ţara asta n-a mai avut parte de la Restauraţia Meiji.

— S-ar putea să supraestimaţi sprijinul mass-media japoneze, a zis Midori.

Bulfinch a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Îi cunosc bine pe unii dintre oamenii aceştia. Sunt jurnalişti buni şi vor dori să publice. În acelaşi timp însă sunt realişti.

— În ce consta dovada? am întrebat eu.

Bulfinch m-a privit peste ochelarii lui fără rame.

— Nu ştiu exact. Atât doar că sunt dovezi clare. Incontestabile.

— Pare ca şi cum CD-ul ar trebui să ajungă la *Keisatsucho*, nu la presă, a zis Midori referindu-se la organizaţia investigativă a lui Tatsu.

— Tatăl tău n-ar fi rezistat nici măcar o zi dacă ar fi transmis poliţiei informaţiile acelea, am spus scutindu-l pe reporter s-o facă.

— Aşa este, a încuviinţat el. Tatăl dumneavoastră n-a fost primul care a încercat să demaşte corupţia. Aţi auzit de Honma Tadayo?

Oh, *da*, *Honma-san*. *O poveste tristă*.

Midori a clătinat din cap.

— În anul 1998, când Nippon Credit Bank a dat faliment, a urmat Bulfinch, din valoarea portofoliului său total de credite de o sută treizeci şi trei de miliarde, creditele neperformante reprezentau minimum treizeci şi şase de miliarde şi probabil mai mult. Creditele neperformante erau asociate lumii interlope, ba chiar unor plăţi ilegale către Coreea de Nord. Pentru a face curăţenie, un consorţiu de salvatori l-a angajat pe Honma Tadayo, fostul şi respectatul director de la Bank of Japan. Honma-san a devenit preşedintele NCB la începutul lunii septembrie şi a început să examineze registrele băncii, încercând să aducă la lumină întreaga măsură a creditelor neperformante şi să înţeleagă în primul rând unde şi de ce fuseseră prelungite.

M-am gândit la Tatsu şi la teoriile conspiraţiilor lui, fără să clipesc îndărătul ochelarilor de soare.

— Honma a rezistat două săptămâni. A fost găsit spânzurat într-o cameră de hotel din Osaka, alături de scrisori adresate familiei sale, companiei şi altor apropiaţi. Corpul i-a fost incinerat repede, fără autopsie, iar poliţia din Osaka a anunţat că fusese sinucidere fără măcar să deruleze o anchetă.

Ştiam foarte bine toate detaliile acelea. Auzindu-l pe Bulfinch repetându-le, nu-mi sporea defel confortul.

— Iar Honma n-a fost un eveniment izolat. Moartea lui a fost a şaptea „sinucidere" în rândul unor japonezi de vază care fie că investigau nereguli financiare, fie că se pregăteau să depună mărturie despre nereguli, începând

cu anul 1997, când au început să iasă la lumină dimensiunile creditelor neperformante ce afectau bănci ca Nippon Credit. Printre ei s-a numărat un parlamentar care se pregătea să demaşte activităţi ilicite de strângere de fonduri, alt director al Bank of Japan care supraveghea instituţii financiare mici, un anchetator de la Agenţia de Supervizare Financiară şi şeful diviziei pentru instituţii financiare mici şi medii din Ministerul de Finanţe. Niciunul dintre aceste şapte cazuri n-a fost investigat pentru omucidere. Puterile de la conducerea ţării n-au permis aşa ceva.

Erau de asemenea chestiuni pe care le cunoşteam destul de intim.

— Există zvonuri privind un grup special din yakuza, a spus Bulfinch scoţându-şi ochelarii şi ştergându-le lentilele cu poalele cămăşii, specialişti în „cauze naturale", care vizitează victimele în camere de hotel, le silesc să scrie testamente sub ameninţarea cu arma, le injectează cu sedative şi apoi le strangulează în moduri ce lasă impresia că s-au sinucis prin spânzurare.

— Aţi găsit dovezi pentru zvonurile acestea? am întrebat.

— Nu încă, dar nu iese fum fără foc.

A ridicat ochelarii deasupra capului, i-a examinat şi i-a pus înapoi pe nas.

— Şi o să vă mai spun ceva. Oricât de neplăcute sunt problemele băncilor, situaţia din Ministerul de Construcţii este şi mai gravă. Construcţiile sunt cel mai mare angajator din Japonia – practic asigură orezul zilnic al unui japonez din şase. Industria respectivă este de departe principalul contribuabil la fondurile PLD-ului. Dacă vrei să distrugi corupţia din ţara asta, trebuie să începi din construcţii. Tatăl dumneavoastră a fost un bărbat curajos, Midori.

— Ştiu, a încuviinţat ea.

M-am întrebat dacă mai credea că infarctul lui avusese cauze naturale. Începeam să mă simt foarte încălzit în spaţiul închis.

— V-am spus tot ce ştiu, a încheiat reporterul. Acum este rândul vostru.

L-am studiat prin ochelarii de soare.

— Vă puteţi gândi la un motiv pentru care Kawamura ar fi venit la întâlnirea cu dumneavoastră din dimineaţa morţii lui, dar n-ar fi adus CD-ul?

Bulfinch a tăcut câteva clipe, apoi a răspuns:

— Nu.

— În dimineaţa aceea trebuia în mod clar să preluaţi CD-ul?

— Da. După cum am spus, noi doi avuseserăm deja câteva întâlniri în care-mi prezentase cadrul general, iar în dimineaţa aceea Kawamura urma să-mi înmâneze dovezile.

— Poate că n-a avut acces la computer şi n-a putut descărca informaţiile respective şi de aceea a venit cu mâinile goale.

— Nu. Cu o zi înainte mi-a spus la telefon că le avea. Nu mai trebuia decât

să mi le predea.

M-a fulgerat brusc o idee. M-am întors către Midori.

— Midori, unde locuia tatăl tău?

Cunoşteam deja răspunsul, bineînţeles, dar nu puteam îngădui ca ea s-o ştie.

— În Shibuya...

— În ce *chomo*?

Chomo sunt mici subdiviziuni ale sectoarelor speciale din Tokio.

— *San-chomo*.

— În capătul lui Dogenzaka, aşadar? În apropierea staţiei?

— Da.

Am revenit către Bulfinch.

— În dimineaţa aceea unde s-a suit în tren Kawamura?

— În staţia JR Shibuya.

— Am o idee pe care vreau s-o verific. O să vă telefonez, dacă iese ceva.

— Staţi aşa..., a început reporterul.

— Ştiu că nu este foarte confortabil, am continuat, dar va trebui să aveţi încredere în mine. Cred că pot găsi CD-ul acela.

— Cum?

— V-am zis, am o idee.

Am pornit spre uşă.

— Staţi aşa, a repetat el. Vă însoţesc.

— Nu.

M-a prins de braţ şi a mai spus o dată:

— Vă însoţesc.

M-am uitat la mâna lui care mă ţinea de braţ. După un moment a coborât-o.

— Vreau să plecaţi de aici, i-am spus, şi să mergeţi în direcţia lui Omotesando-dori. Eu o voi duce pe Midori într-un loc sigur, apoi îmi voi verifica ideea. Voi ţine legătura.

El s-a uitat la Midori, evident buimăcit.

— Este în regulă, a încuviinţat femeia. Şi noi dorim acelaşi lucru ca dumneavoastră.

— Bănuiesc că nu am de ales, a zis Bulfinch privindu-mă într-un fel menit să transmită resentimente.

Mi-am dat seama însă ce gândea în realitate.

— Dacă încercaţi să mă urmăriţi, am rostit cu glas coborât, nu voi reacţiona ca prieten.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi măcar ce intenţionaţi! Poate că vă pot ajuta.

— Nu uitaţi, am răspuns arătând spre stradă, plecaţi în direcţia lui Omotesando-dori. Vă voi contacta în curând.

— Ar fi bine s-o faceţi. S-a apropiat un pas de mine şi mi-a privit ochii prin lentilele ochelarilor de soare; n-am putut să nu-i admir curajul. Ar fi bine s-o faceţi.

A încuviinţat din cap spre Midori, apoi a trecut prin uşile de sticlă ale Spiral Building şi a ieşit pe stradă.

Midori s-a uitat la mine şi a întrebat:

— Ce idee ai?

— Mai târziu, am răspuns privind prin sticlă. Trebuie să plecăm imediat, înainte ca el să se poată întoarce şi urmări pe unul dintre noi. Haidem!

Am ieşit şi am oprit imediat un taxi care mergea spre Shibuya. Când am suit şi am pornit, l-am putut vedea pe reporter care se îndrepta în direcţia opusă.

La staţia feroviară Shibuya, am coborât amândoi din taxi şi ne-am separat. Midori a revenit la hotel, iar eu am mers pe Dogenzaka – acolo unde Harry şi cu mine îl urmărisem pe Kawamura într-o dimineaţă care acum îmi părea foarte îndepărtată, unde, dacă ideea mea era corectă, Kawamura ascunsese CD-ul în dimineaţa morţii.

M-am gândit la Kawamura şi la comportamentul lui în dimineaţa aceea, la gândurile care-i putuseră trece prin minte.

Mai mult ca orice, era speriat. Azi era ziua cea mare; avea asupra lui CD-ul care urma să-i demaşte pe toţi şobolanii. Era chiar acolo, în buzunarul lui. Era mic şi aproape fără greutate, însă Kawamura conştientiza acut prezenţa acelui obiect despre care ştia că-l va costa puţinele zile ce-i mai rămăseseră de trăit dacă era găsit în posesia lui. În mai puţin de o oră avea să se întâlnească cu Bulfinch şi să-i predea blestemăţia, iar pentru asta îi era recunoscător Domnului.

Dar dacă sunt urmărit chiar acum? s-ar fi întrebat el. *Dacă mă vor găsi cu CD-ul asupra mea*? A început să privească peste umăr. S-a oprit să-şi aprindă o ţigară, s-a întors şi a scanat strada.

Cineva dinapoia lui i s-a părut dubios. De ce nu? Când eşti intoxicat de frică, întreaga lume este transformată. Un copac arată ca un APV-ist, până la detalii – uniforma închisă la culoare şi Kalaşnikovul. Orice bărbat în costum pare asasinul guvernamental care îşi va strecura mâna în buzunarul tău, va scoate CD-ul şi va zâmbi când ridică pistolul spre fruntea ta.

Scapă naibii de blestemăţie, a fost posibil să decidă într-o clipă de panică, *şi lasă-l pe Bulfinch să-l recupereze singur*. *Oriunde*, *absolut oriunde... uite acolo*, *magazinul de fructe Higashimura*, *va fi perfect*.

N-ar fi fost o idee rea. Ba chiar ar fi fost din capul locului mai bine dacă ar

fi utilizat o căsuţă poştală oarbă în locul unei predări personale. Însă ei erau amatori, nu profesionişti.

M-am oprit lângă uşiţa magazinului şi am privit firma. Aici intrase în dimineaţa aceea. Dacă CD-ul nu era aici, atunci putea fi oriunde. Dar dacă Kawamura scăpase de el pe drumul spre întâlnirea cu Bulfinch, acesta era locul.

Am intrat în magazin. Proprietarul, un bărbat scund cu privire de om învins şi piele a cărei culoare anunţa o viaţă de fumător, a ridicat ochii şi m-a întâmpinat cu un „*irrashaimase*" obosit, apoi a revenit la manga pe care o citea. Interiorul era mic şi dreptunghiular, iar proprietarul avea absolut totul sub ochi. Kawamura ar fi trebuit să poată ascunde CD-ul doar în locuri în care orice client ar fi avut acces convenabil. În plus, fusese nevoit să se mişte iute. Din punctul lui de vedere, CD-ul trebuia oricum să stea ascuns doar vreo oră, aşa că nu trebuia să găsească un loc extrem de protejat.

Ceea ce, am înţeles brusc, însemna că probabil dispăruse de atunci. Nu aveam însă nicio altă pistă. Merita o încercare.

Mere. Văzusem un măr rostogolindu-se din vagonul trenului când se închiseseră uşile.

În colţul cel mai îndepărtat al magazinului erau mai multe mere Fuji, frumoase şi lustruite, în suporturile lor de polistiren extrudat suprapuse. Mi l-am imaginat pe Kawamura mergând acolo, examinându-le şi profitând de ocazie pentru a strecura CD-ul sub ele.

M-am apropiat şi m-am uitat. Recipientul era înalt doar pentru câteva suporturi şi a fost uşor să caut CD-ul, pur şi simplu ridicând merele, de parcă aş fi dorit să-l aleg pe cel mai potrivit.

Niciun CD. Rahat!

Am repetat acţiunea cu perele de alături, apoi cu tangerinele. Nimic.

La naiba! Mi se păruse perfect. Fusesem sigur.

Trebuia să cumpăr ceva, ca să pun capăt prefăcătoriei. În mod evident, eram un cumpărător pretenţios, care căuta ceva special.

— Mi-aţi putea ambala câteva fructe pentru un cadou? l-am întrebat pe proprietar. Să zicem o jumătate de duzină şi neapărat un pepene galben micuţ.

— *Kashikomarimashita*, a răspuns el cu o încercare nereuşită de zâmbet. „Imediat".

Mi-am continuat căutarea, în timp ce el pregătea grijuliu cadoul. În cele cinci minute cât proprietarul a fost preocupat de cererea mea, am putut controla toate locurile la care Kawamura ar fi avut acces în dimineaţa aceea. A fost inutil.

Proprietarul aproape că terminase. A scos o panglică verde moarată şi a

înfăşurat-o de două ori în jurul cutiei pe care o folosise, încheind cu o fundă simplă. Ieşise chiar un cadou frumos. Poate că lui Midori avea să-i placă.

Am scos nişte bancnote şi i le-am întins. *Oricum*, mi-am spus, *ce speranţe aveai*? *Kawamura n-a avut timp să-l ascundă bine*. *Chiar dacă încercase să-l pitească aici*, *cineva l-ar fi găsit până acum*.

Cineva l-ar fi găsit...

Proprietarul îmi număra restul cu aceeaşi lipsă de grabă cu care crease coşul de fructe. În mod clar era un bărbat metodic. Meticulos.

L-am aşteptat să termine, după care am rostit:

— Mă scuzaţi. Ştiu că este improbabil, dar un prieten de-al meu a pierdut aici un CD acum vreo săptămână şi m-a rugat să mă interesez dacă nu l-a găsit cineva. Este atât de greu de crezut, încât am ezitat s-o spun, dar...

— *Un,* a mormăit el şi s-a ghemuit înapoia tejghelei. S-a ridicat după o clipă, cu o cutiuţă de plastic banală în mână. Chiar m-am întrebat dacă îl va mai cere cineva.

L-a şters din câteva mişcări scurte ale şorţului, apoi mi l-a întins.

— Mulţumesc, am rostit uşor surprins. Prietenul meu va fi fericit.

— Bravo lui, a răspuns proprietarul şi ochii i-au redevenit indiferenţi.

Capitolul 15

În zori, întregul Shibuya lasă impresia unui uriaş care doarme mahmur. Încă se pot simţi veselia şi râsetele nepăsătoare din noaptea anterioară, ale cărei ecouri se aud în tăcerile stranii şi spaţiile pustii ale străduţelor întortocheate ale zonei. Glasurile bete ale iubitorilor de karaoke, ispitele mieroase ale promovatorilor de cluburi, murmurele secrete ale îndrăgostiţilor care merg la braţ, toate au dispărut, dar, cumva, pentru numai câteva ore evanescente în tăcerea matinală, umbrele lor dăinuie, aidoma unor fantome care refuză să creadă că noaptea s-a sfârşit, că nu mai există petreceri la care să participe.

Am mers în tovărăşia acelor fantome, urmând alei care erau mai mult sau mai puţin paralele cu Aoyama-dori, artera principală care conectează Shibuya şi Aoyama. Mă trezisem devreme, furişându-mă din pat cât putusem de discret pentru a o lăsa pe Midori să doarmă şi dusesem CD-ul la Akihabara, Mecca electronicii din Tokio, unde încercasem să-l accesez pe un PC în unul dintre enormele magazine anonime de computere. Zadarnic. Era criptat.

Ceea ce însemna că aveam nevoie de ajutorul lui Harry. Asta nu mă făcea

să mă simt în largul meu; ţinând seama de descrierea pe care Bulfinch o făcuse conţinutului CD-ului – că el conţinea dovezi despre unul sau mai mulţi asasini specializaţi în cauze naturale –, ştiam că discul mă putea implica.

L-am sunat pe Harry de la un telefon public din Nogizaka. Părea ameţit şi am bănuit că-l trezisem din somn, dar am simţit cum a devenit alert când am amintit de începerea lucrărilor de construcţie din Kokaigijidomae – semnalul nostru pentru o întâlnire imediată, urgentă. Am folosit apoi codul nostru uzual pentru a-i spune că doream să ne vedem în Doutor Coffee Shop pe Imoaraizaka în Roppongi. Era aproape de apartamentul lui, aşa că putea să ajungă repede.

Mă aştepta deja, când am sosit după douăzeci de minute; stătea la o masă din spate şi citea un ziar. Părul îi era lipit pe o parte a feţei şi părea palid.

— Îmi cer scuze că te-am trezit, am rostit şi m-am aşezat vizavi de el.

A clătinat din cap.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Ar fi trebuit să-l vezi pe celălalt. Haide să comandăm micul dejun.

— Eu cred că n-o să iau decât cafea.

— Nu vrei ouă sau altceva?

— Nu, doar cafea este suficient.

— Se pare că ai avut o noapte grea, am comentat încercând să-mi închipui ce ar fi însemnat asta pentru Harry.

El m-a privit cu atenţie.

— Mă îngrijorezi cu genul ăsta de conversaţie. Ştiu că n-ai fi folosit codul decât dacă era ceva serios.

— Nu m-ai fi iertat dacă te-aş fi trezit pentru alt motiv, am replicat.

Am comandat cafea şi micul dejun, iar eu i-am povestit tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima dată, începând cu felul cum o cunoscusem pe Midori, apoi atacurile de lângă apartamentul ei şi al meu, întâlnirea cu Bulfinch şi CD-ul. Nu i-am spus nimic despre noaptea anterioară. Am precizat doar că foloseam un love hotel ca locuinţă conspirativă.

Privindu-l şi simţindu-i îngrijorarea, mi-am dat seama că aveam încredere în el. Nu doar pentru că ştiam că, operaţional vorbind, nu exista niciun fel prin care să-mi poată face rău, care era motivul meu uzual pentru o minimă măsură de încredere în cineva, ci pentru că Harry merita într-adevăr să am încredere în el. Pentru că doream să am încredere în el.

— Sunt cam strâns cu uşa acum, i-am zis, şi ajutorul tău mi-ar putea fi de folos. Dar... mai întâi ar trebui să afli unele detalii de ansamblu care pot fi periculoase. Dacă apreciezi că nu-i în regulă, ajunge să-mi spui şi ne oprim

aici.

S-a învăpăiat uşor la faţă şi am ştiut că pentru Harry însemna foarte mult ca eu să-i cer ajutorul, să am nevoie de el.

— E-n regulă, a spus.

I-am povestit atunci despre Holtzer şi Benny, despre posibila conexiune cu CIA.

— Ar fi fost bine dacă mi-ai fi spus toate astea mai devreme, a comentat el după ce am terminat. Poate că ţi-aş fi putut oferi mai mult ajutor.

Am strâns din umeri.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai puţine griji trebuie să-mi fac despre tine.

Harry a aprobat din cap.

— Gândire tipică pentru CIA.

— Dacă noi nu semănăm între noi...

— Nu, nu. Aminteşte-ţi că eu am lucrat la Puzzle Palace. Cei din Agenţie transformă paranoia în motiv de mândrie. Oricum, de ce aş fi vrut eu să-ţi fac vreun rău?

— Am fost doar prudent, puştiule, am răspuns. Nu-i nimic personal.

— Mi-ai salvat pielea atunci în Roppongi, mai ţii minte? Crezi că eu aş fi uitat?

— Ai fi surprins cât de multe uită oamenii.

— Nu şi eu. Oricum, te-ai gândit vreodată câtă încredere am în tine, îngăduindu-ţi să împărtăşeşti informaţiile astea cu mine, îngăduindu-ţi să mă transformi într-un potenţial punct vulnerabil? Ştiu cât de prudent eşti şi ştiu lucrurile de care eşti capabil.

— Nu sunt sigur că-nţeleg ce vrei să spui, am replicat simţindu-mă neliniştit, dar netrădând-o.

El m-a fixat cu privirea câteva momente prelungi, după care a spus:

— Ţi-am păstrat secretele mult timp. Voi continua să le păstrez. De acord?

Te-am subestimat, mi-am spus în gând.

— De acord? a repetat el.

— Da, am zis neavând alternativă. Acum haide să ne ocupăm de problemă. Începe cu Holtzer.

— Mai spune-mi nişte detalii despre cum l-ai cunoscut.

— Abia am mâncat.

— Chiar atât de rele sunt?

Am ridicat din umeri.

— L-am cunoscut în Vietnam. Pe atunci făcea parte din Agenţie, fiind ataşat la GOS, un Grup de Operaţiuni Speciale comun CIA-armată. Era un tip

dur, o să recunosc asta – crescuse pe străzile din sudul Bostonului şi nu se temea să iasă pe teren, spre deosebire de alţi conţopişti cu care am lucrat acolo. Asta mi-a plăcut la el când ne-am cunoscut. Însă de pe atunci nu era decât un carierist. Prima dată ne-am ciocnit după o operaţiune ARVN – Armata Republicii Vietnam, armata celor din sud – în Regiunea Militară 3. În urma informaţiilor primite de la o sursă personală a lui Holtzer, ARVN-ul bombardase cu mortierele o bază din Tay Ninh, suspectată că aparţinea Vietcongului. Aşa că noi am fost implicaţi în numărătoarea corpurilor, ca modalitate de verificare a informaţiei. ARVN-ul nu cruţase deloc baza şi era greu să identificăm corpurile – erau bucăţi peste tot. N-am găsit însă arme. I-am spus lui Holtzer că mie nu mi se părea că ar fi fost vorba despre Vietcong, dar el a replicat: „Ce tot vorbeşti? Aici e Tay Ninh, totul este Vietcong". „Fii serios", i-am zis, „nu există arme şi cred că sursa te-a tras pe sfoară. A fost o greşeală". „N-a fost nicio greşeală", a răspuns el, „trebuie să fi fost vreo două duzini de inamici morţi". Însă el număra fiecare membru retezat ca pe un corp separat. Când a revenit la bază, a scris raportul şi mi-a cerut să-l contrasemnez. I-am spus să se ducă dracului. În preajmă erau doi ofiţeri, nu în raza auditivă, dar destul de aproape ca să ne vadă. Schimbul de cuvinte s-a încins şi am sfârşit sărind pe el. Ofiţerii m-au văzut, adică exact ce-şi dorise Holtzer, deşi nu cred că se aşteptase şi la operaţia de rinoplastie de care a avut nevoie după aceea. În mod obişnuit aşa ceva n-ar fi trezit prea multă atenţie, dar pe atunci existau nişte sensibilităţi faţă de cooperarea pe teren dintre Forţele Speciale şi CIA, iar Holtzer ştia cum să-i manipuleze pe birocraţi. A făcut să pară că nu-i contrasemnasem raportul, fiindcă aveam o problemă personală cu el. Mă întreb câte operaţiuni ulterioare de căutare şi distrugere s-au bazat pe informaţii de la aşa-zisa lui sursă.

Am sorbit din cafea şi am urmat:

— După aceea Holtzer mi-a cauzat o mulţime de probleme. Este genul de individ care ştie la ce urechi să şoptească, pe când eu n-am fost niciodată priceput la jocul ăsta. Când m-am întors din război, deasupra mea plutea un soi de nor negru şi am ştiut mereu că el se afla în spatele lui, deşi nu l-am putut prinde trăgând sforile.

— Nu mi-ai spus nici ce s-a întâmplat în State după război, a rostit Harry după o clipă. De aceea ai plecat?

— Parţial.

Răspunsul meu scurt era menit să indice că nu doream să mai detaliez şi Harry a înţeles.

— Ce este cu Benny? a întrebat el.

— Ştiu doar că avea conexiuni cu PLD – era un simplu intermediar, dar i se încredinţaseră unele misiuni destul de importante. Şi se pare că era de

asemenea o cârtiţă pentru CIA.

Cuvântul „cârtiţă” mi-a lăsat un gust neplăcut în gură. Continuă să fie unul dintre cele mai murdare epitete pe care le cunosc.

Timp de şase ani, operaţiunile GOS din Laos, Cambodgia şi Vietnamul de Nord fuseseră compromise de o cârtiţă. În mod repetat, echipe erau introduse cu succes pe teritoriul inamic, doar ca să fie descoperite după numai câteva minute de patrule nord-vietnameze. Unele dintre misiunile acelea fuseseră capcane letale, în urma cărora fuseseră nimicite plutoane întregi de GOS. Totuşi altele avuseseră succes, ceea ce însemna că accesul cârtiţei era limitat. Dacă un investigator ar fi putut compara date şi posibilităţi de acces, am fi putut reduce rapid lista de suspecţi.

Însă CAMV, Comandamentul Asistenţei Militare SUA în Vietnam, refuzase orice investigaţii, din cauza problemelor delicate ale „relaţiilor cu omologii”. Altfel spus, se temeau să nu insulte guvernul Vietnamului de Sud, sugerând că un cetăţean sud-vietnamez ataşat la CAMV putea să nu fie demn de încredere. Mai rău încă, GOS a primit ordin să continue să-şi împărtăşească datele cu ARVN. Noi încercasem să ocolim pe cât puteam ordinul respectiv, oferind coordonate de introducere false omologilor noştri vietnamezi, dar CAMV-ul a aflat şi a urmat un scandal monstru.

În 1972 a fost demascat un caporal ARVN trădător, totuşi era imposibil ca acel singur agent de rang redus să fi fost unica sursă de scurgeri de informaţii timp de atâţia ani. Adevărata cârtiţă n-a fost găsită niciodată. Era un mister cu care trebuia să mă resemnez. Iar eu mă numărasem printre cei norocoşi.

Am scos din buzunarul sacoului telefoanele mobile ale lui Benny şi *kendoka* şi i le-am întins lui Harry.

— Vreau două chestii de la tine. Mai întâi să verifici numerele la care s-a sunat. Ar trebui să fie stocate în telefoane. I-am arătat care era al lui *kendoka* şi care era al lui Benny. Vezi dacă există numere programate pentru apelare rapidă şi încearcă să le identifici. Vreau să ştiu cu cine vorbeau tipii ăştia şi cum erau conectaţi între ei şi cu CIA.

— Floare la ureche, a încuviinţat el. Până la sfârşitul zilei, o să-ţi pot furniza ceva.

— Perfect. Acum a doua chestie. Am scos CD-ul şi l-am pus pe masă. Datele pe care le caută toţi sunt pe discul ăsta. Bulfinch spune că este o demascare a corupţiei din PLD şi Ministerul de Construcţii, care ar putea prăbuşi guvernul.

El l-a ridicat şi l-a cântărit în palmă.

— De ce tocmai pe un CD? m-a întrebat.

— Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu.

— Nu ştiu. Ar fi fost mai simplu ca datele de pe el să fie transferate prin internet. Poate că un program de management al copierii împiedică aşa ceva. O să verific.

L-a băgat în jachetă.

— Este posibil că aşa să fi ştiut ei că-l urmăream pe Kawamura? l-am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Cum au aflat că el făcuse CD-ul.

— Poate că da. Există programe de management al copierii care-ţi pot spune dacă a fost făcută o copie.

— În plus, este criptat. Am încercat să-l accesez, dar n-am reuşit. De ce l-ar fi criptat Kawamura?

— Mă îndoiesc că a făcut-o el. Probabil că el n-ar fi trebuit să aibă acces la conţinut. Altcineva l-a încriptat, persoana de la care l-a luat.

Părea logic, totuşi continuam să nu înţeleg motivul pentru care Benny mă pusese pe urmele lui Kawamura cu săptămâni în urmă.

Trebuia să fi existat altă modalitate de a şti că el era în contact cu Bulfinch. Poate interceptări telefonice, ceva de felul ăsta.

— Bine, am încuviinţat. Sună-mă când termini. O să ne întâlnim tot aici. Alege ora când îţi convine şi foloseşte codul uzual.

Harry a încuviinţat din cap şi s-a ridicat de la masă.

— Încă ceva, am rostit. Să nu fii exagerat de sigur pe tine. Există persoane care dacă ar şti că ai CD-ul, te-ar omorî ca să-l recupereze.

A aprobat din cap.

— O să fiu prudent.

— „Prudent" nu-i suficient. Fii paranoic. Să nu te-ncrezi în nimeni.

— Aproape în nimeni, a replicat el cu o ţuguiere uşor exasperată a buzelor, care ar fi putut fi un surâs.

— În nimeni, am repetat, gândindu-mă la Jake „Nebunu".

După plecarea lui Harry, am sunat-o pe Midori de la un telefon public. În dimineaţa aceea ne mutaserăm în alt hotel. Mi-a răspuns după primul ţârâit.

— Doar o simplă verificare, i-am spus.

— Prietenul tău ne poate ajuta? a întrebat ea.

Îi spusesem să aibă multă grijă ce vorbea la telefon şi am fost încântat că-şi alesese cuvintele cu grijă.

— E prea devreme de spus. Va încerca.

— Când te-ntorci?

— Sunt deja pe drum.

— Fă-mi o favoare şi cumpără-mi ceva de citit. Un roman, nişte reviste... Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta când am ieşit după mâncare. În camera

asta nu se poate face nimic şi înnebunesc.

— O să mă opresc undeva în drum. O să ajung repede.

Tonul ei era mai puţin încordat decât fusese când o anunţasem că găsisem CD-ul. Dorise să ştie cum procedasem, iar eu nu-i spusesem. Evident, n-o puteam face.

— Am fost angajat de un grup care-l dorea, îi spusesem până la urmă. În momentul acela nu ştiusem ce era pe disc. Nu ştiusem ce vor fi ei în stare să facă pentru a-l obţine.

— Cine făcea parte din grup?

— Nu contează, replicasem eu. Tot ce trebuie să ştii este că acum încerc să fiu parte din soluţie, da? Dacă aş fi vrut să-l dau celor care mă plătiseră să-l găsesc, n-aş mai fi acum cu tine aici şi n-am mai discuta subiectul. Asta-i tot ce-ţi voi spune.

Necunoscând lumea mea, Midori nu avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că infarctul lui Kawamura se datorase unor cauze naturale. Dacă ar fi fost orice altceva – un glonţ, sau chiar o cădere de pe un bloc –, ştiam că aş fi fost suspectat.

M-am îndreptat spre Suidobashi, unde am început o RDU amănunţită, luând linia JR spre Shinjuku. Am schimbat trenurile la Yoyogi şi am aşteptat să văd cine cobora odată cu mine, apoi am aşteptat pe peron după plecarea garniturii. Am lăsat două trenuri să treacă înainte de a sui, iar după o staţie am coborât prin capătul de est al Staţiei Shinjuku, omoloaga mai veche şi aglomerată a vestului lui Shinjuku, care era mai curată şi ocupată de clădiri guvernamentale. Continuam să port ochelari de soare care-mi camuflau ochiul umflat şi tenta întunecată a lentilelor conferea mulţimilor frenetice un aspect uşor spectral. Am lăsat gloata să mă poarte prin unul dintre pasajele subterane labirintice pline cu magazine, până am ajuns lângă Virgin Megastore, apoi m-am luptat cu fluxul spre magazinul universal Isetan, simţindu-mă ca un înotător care încearcă să răzbească împotriva unui curent puternic. Am decis să-i cumpăr lui Midori o eşarfă de caşmir bleumarin uriaşă şi o pereche de ochelari de soare cu lentile semicurbate despre care apreciam că i-ar schimba forma feţei. Am plătit obiectele la case diferite, pentru ca nimeni să nu creadă că bărbatul cu ochelari de soare cumpăra o deghizare pentru femeia din viaţa lui.

M-am oprit în cele din urmă în Kinokuniya, la cincizeci de metri de Isetan, unde m-am afundat în mulţimi atât de dense, încât pasajul subteran părea pustiu prin comparaţie. Am luat două reviste şi un roman din secţiunea cu bestselleruri japoneze şi m-am îndreptat spre casă.

Aşteptam la coadă, privind să văd cine ieşea de pe scară şi din lift, când pagerul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos, aşteptând să văd vreun cod de la

Harry, dar display-ul afişa un număr din opt cifre cu un prefix de Tokio.

Am plătit revistele şi cartea, am coborât pe scară până la parter şi am intrat într-o cabină telefonică de pe o stradă laterală de lângă Shinjuku-dori. Am introdus o monedă de o sută de yeni şi am tastat numărul, privind peste umăr până la stabilirea legăturii.

Am auzit un clic.

— John Rain, a rostit un glas în engleză.

N-am răspuns şi glasul mi-a repetat numele.

— Cred că ai greşit numărul.

A urmat o pauză.

— Numele meu este Lincoln.

— Ce drăguţ!

— Şeful vrea să se-ntâlnească cu tine.

Ştiam că omul de la celălalt capăt al firului era din CIA şi că „Şeful" era Holtzer.

— Cred că glumeşti, am replicat.

— Nu. S-a comis o greşeală şi el vrea să explice. Poţi să alegi locul şi ora pe care le vrei.

— Nu cred că vreau.

— Trebuie să asculţi ce are el de spus. Lucrurile nu sunt aşa cum crezi.

M-am uitat înapoi în direcţia lui Kinokuniya, cântărind riscurile şi posibilele avantaje.

— Va trebui să se-ntâlnească cu mine chiar acum, am rostit.

— Imposibil. Este într-o şedinţă. Nu se poate elibera înainte de diseară, cel mai devreme.

— Nu-mi pasă nici dacă are operaţie pe cord deschis. Spune-i aşa, Abe: dacă vrea să se întâlnească cu mine, îl aştept în Shinjuku peste douăzeci de minute. Dacă întârzie un singur minut, am plecat.

A urmat o pauză lungă. După aceea, bărbatul a întrebat:

— Unde anume în Shinjuku?

— Să iasă prin capătul estic al staţiei JR Shinjuku şi să meargă drept spre firma Studio Alta. Iar dacă poartă altceva decât pantaloni, pantofi şi un tricou cu mâneci scurte, nu mă va vedea niciodată. Ai înţeles?

Doream să îngreunez cât mai mult posibilitatea ca Holtzer să ascundă o armă uşor accesibilă, dacă intenţiona cumva asta.

— Am înţeles.

— Exact douăzeci de minute, am repetat şi am închis.

Existau două posibilităţi. Prima dintre ele: Holtzer avea într-adevăr ceva rezonabil de spus... posibilitatea respectivă era foarte îndepărtată. A doua: totul nu era decât o tentativă de a mă prinde pentru a termina treaba pe

care o eşuaseră catastrofal lângă apartamentul meu. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, beneficiam de ocazia de a afla mai multe. Desigur, nu mă puteam bizui că Holtzer va fi cinstit cu mine, totuşi puteam citi printre minciunile lui.

Trebuia să presupun că vor exista aparate foto. Eu aveam să-l ţin în mişcare permanentă, totuşi riscul continua să existe. *La naiba*, mi-am spus. *Ticăloşii ştiau unde locuiai şi au probabil deja un album foto integral al tău. Nu mai ai de protejat niciun anonimat*.

Am revenit la Shinjuku-dori şi am mers spre intrarea din faţă a clădirii Studio Alta, unde câteva taxiuri aşteptau clienţi. M-am apropiat de un taximetrist mai tânăr care părea dispus să închidă ochii faţă de o situaţie bizară dacă preţul era adecvat şi i-am spus că voiam să iau un pasager care va apărea prin ieşirea de est a staţiei JR peste cincisprezece – douăzeci de minute – un *gaijin* în tricou.

— Întreabă dacă el este Şeful, i-am explicat în japoneză şi i-am întins o bancnotă de zece mii de yeni. Dacă răspunde afirmativ, du-l pe Shinjuku-dori, apoi coteşte la stânga pe Meiji-dori, apoi din nou la stânga pe Yasukuni-dori. Aşteaptă-mă pe latura de nord a lui Yasukuni-dori, în faţa lui Daiwa Bank. Eu voi ajunge acolo imediat după tine.

Am scos altă bancnotă de zece mii de yeni şi am rupt-o în două. I-am întins jumătate şi i-am zis că va căpăta cealaltă jumătate când mă va lua şi pe mine. A făcut o plecăciune în semn de înţelegere.

— Ai o carte de vizită? l-am întrebat.

— *Hai*, a răspuns şi a scos imediat o carte de vizită din buzunarul cămăşii.

Am luat-o şi i-am mulţumit, apoi am mers la intrarea din spate a clădirii Studio Alta şi am suit pe scară până la etajul al patrulea. De acolo vedeam bine ieşirea estică a staţiei. M-am uitat la ceas: mai aveam paisprezece minute. Am scris o adresă din Ikebukuro pe spatele cărţii de vizită şi am pus-o în buzunarul de la piept.

Holtzer a apărut cu un minut mai devreme. L-am văzut ivindu-se prin ieşirea de est, apoi mergând fără grabă către firma Studio Alta. Puteam recunoaşte chiar de la depărtare buzele cărnoase şi nasul proeminent. Pentru o clipă scurtă şi satisfăcătoare, mi-am amintit cum i-l spărsesem. Nu chelise deloc, însă părul avea mai degrabă un gri deschis, decât blondul murdar pe care-l ştiusem. După aspectul general şi felul cum mergea, puteam spune că-şi păstrase forma fizică. Probabil că-i era frig în tricoul cu mâneci scurte. Ghinionul lui.

L-am văzut pe taximetrist apropiindu-se de el şi spunând ceva. Holtzer a încuviinţat din cap, apoi l-a urmat la maşină, privind în dreapta şi în stânga în timp ce mergeau. A examinat taxiul bănuitor înainte de a sui, după care au

pornit pe Shinjuku-dori.

Nu le oferisem oamenilor lui Holtzer timp să pregătească o maşină sau altă supraveghere mobilă în zonă, aşa că oricine ar fi încercat să stea pe urmele lui ar fi trebuit să se agite acum, cel mai probabil să se grăbească să ia un taxi. Am privit zona timp de patru minute, dar n-am văzut nicio activitate neobişnuită. Până aici, era bine.

Am revenit la scară şi am coborât câte trei trepte odată, până am ajuns la parter. Apoi am traversat Yasukuni-dori spre Daiwa Bank, unde am ajuns exact când sosea taxiul. M-am apropiat de portiera pentru pasageri, privind întruna cu atenţie mâinile lui Holtzer. Portiera s-a deschis automat şi Holtzer s-a aplecat spre mine.

— Salut, John, a rostit el cu glas liniştitor.

— Mâinile, Holtzer, l-am întrerupt. Vreau să-ţi văd mâinile. Palmele în sus şi ridică-le – mult.

Nu credeam cu adevărat că ar fi încercat să mă împuşte, însă nici nu intenţionam să-i acord vreo şansă.

Am observat că anii nu-i diminuaseră accentul aspru din sudul Bostonului.

— Ar trebui să-ţi cer şi eu acelaşi lucru.

— Încearcă s-o faci.

A ezitat, apoi s-a lăsat pe spate şi a ridicat mâinile.

— Acum încrucişează degetele şi du mâinile la ceafă. După aceea, întoarce-te şi priveşte pe geamul şoferului.

— Haide, Rain, ce naiba..., a început el.

— Dacă n-o faci, am plecat.

M-a privit fix o secundă, apoi s-a supus.

M-am strecurat lângă el şi i-am întins taximetristului cartea de vizită cu adresa din Ikebukuro, spunându-i să ne ducă acolo. De fapt nu conta unde ne ducea. Voiam doar ca şoferul să nu spună nimic cu glas tare. După aceea, cu mâna stângă am strâns degetele încrucişate ale lui Holtzer, iar cu mâna dreaptă l-am percheziţionat scurt. După un minut m-am îndepărtat de el, satisfăcut că nu avea nicio armă. Aceea nu era însă decât jumătate din grija mea.

— Sper că acum eşti mulţumit, a comentat el. Poţi să-mi spui unde mergem?

Mă gândisem că s-ar putea să întrebe asta.

— Ai microfoane pe tine? am rostit, privindu-i ochii.

Nu mi-a răspuns. *Unde ar putea fi*? m-am gândit. Nu simţisem nimic sub tricou.

— Scoate-ţi cureaua, i-am cerut.

— Mai du-te dracu', Rain. Împingi lucrurile prea departe.

— Scoate-o, Holtzer. N-am chef de jocuri cu tine. Mă gândesc foarte serios că modul cel mai bun de a-mi rezolva toate problemele este de a-ţi rupe gâtul chiar acum şi aici.

— Dă-i drumul şi-ncearcă.

— *Sayonara*, dobitocule. M-am aplecat spre taximetrist. *Tomatte kudasai*. „Opreşte aici".

— Bine, bine, ai câştigat, a spus el. Transmiţătorul este în curea. Nu-i decât o precauţie după accidentul nefericit al lui Benny.

Îmi transmitea oare să nu-mi fac griji fiindcă Benny nu era important?

— *Iya*, *sumimasen*, i-am spus şoferului. *Itte kudasai*. „Scuze. Mergem mai departe".

M-am adresat după aceea lui Holtzer:

— Mă bucur să văd că ţi-ai păstrat aprecierea şi respectul pentru propriii tăi oameni. Dă-mi cureaua.

— Benny nu făcea parte dintre oamenii mei, a clătinat el din cap faţă de evidenta mea neînţelegere. Ne prostea pe noi la fel cum a-ncercat să te prostească pe tine.

Şi-a scos cureaua şi mi-a întins-o. Am ridicat-o. Bineînţeles, sub cataramă exista un microfon minuscul.

— Unde-i bateria? am întrebat.

— Catarama este bateria. Hidrură de nichel.

Am încuviinţat din cap, impresionat.

— Voi faceţi nişte chestii excelente.

Am coborât geamul şi am aruncat cureaua.

Holtzer s-a repezit către ea, dar o secundă prea târziu.

— Ce dracu', Rain, nu trebuia să faci asta. Era suficient s-o dezactivezi.

— Vreau să-ţi văd pantofii.

— În niciun caz, dacă vrei să-i arunci pe geam.

— O să-i arunc dacă sunt suspecţi.

I-a scos şi mi i-a întins. Erau mocasini negri din piele moale, cu tălpi din cauciuc. Un microfon n-ar fi avut loc în ei. La interior erau calzi şi umezi de transpiraţie, ceea ce arată că-i purta de ceva timp; de altfel se zăreau adâncituri uşoare lăsate de degetele lui de la picioare. Era clar că nu fuseseră pregătiţi pentru o ocazie specială de către băieţii din laborator. I-am restituit.

— E bine? a întrebat el.

— Zi ce ai de zis. N-am mult timp la dispoziţie.

Holtzer a oftat.

— Incidentul de lângă apartamentul tău a fost o eroare. N-ar fi trebuit să

aibă loc şi vreau să-mi cer personal scuze.

Era dezgustător cât de sincer putea să sune.

— Ascult.

— Îmi asum un risc, Rain, a continuat el cu glas încet. Ceea ce-ţi voi spune este strict secret...

— Ar fi bine să ai dreptate. Dacă n-o să-mi spui decât ce pot citi în ziare, atunci îmi iroseşti timpul.

A făcut o strâmbătură.

— În ultimii cinci ani, noi am investit într-un activ din guvernul japonez. O persoană dinăuntru care să aibă acces la orice. Cineva care să ştie unde sunt îngropate toate cadavrele... şi nu vorbesc doar figurativ.

Dacă spera la o reacţie din partea mea, n-a căpătat-o. A urmat:

— De-a lungul timpului am căpătat multe informaţii de la persoana respectivă, dar niciodată ceva realmente strict secret. Niciodată ceva ce să putem utiliza ca pârghie. Înţelegi?

Am încuviinţat din cap. În domeniul nostru, „pârghie" însemna „şantaj".

— Ca o şcoliriţă catolică, ştii? Ea zice întruna „nu, nu" şi tu trebuie să găseşti pur şi simplu altă cale, fiindcă, ce naiba!, în cele din urmă ştii bine c-o vrea. A rânjit şi buzele cărnoase îi erau obscene. Noi am continuat să insistăm, înaintând câţiva milimetri de fiecare dată. În cele din urmă, acum şase luni, natura refuzurilor lui a început să se schimbe. În loc să spună „Nu, n-o să fac aşa ceva", am început să auzim: „Nu, asta-i prea periculos, mă expun la riscuri". Obiecţii practice, înţelegi?

Înţelegeam. Vânzătorii buni, negociatorii buni şi spionii buni sunt fericiţi când aud obiecţii practice. Ele anunţă o schimbare de la „dacă" la „cum", de la principii, la preţ.

— Au fost necesare alte cinci luni ca să-l convingem. Urma să-l plătim în cash – o singură tranşă suficient de mare ca să nu-şi mai facă niciodată griji, plus o pensie anuală. Acte false, instalarea într-un loc de la tropice unde să nu bată la ochi – echivalentul unui program de protecţie a martorilor din partea Agenţiei, dar la nivel de lux. În schimb, el avea să ne ofere toate datele despre Partidul Liberal Democrat: plăţi, mite, legături cu yakuza, asasinări de trădători. Şi vorbim aici despre dovezi incontestabile: interceptări telefonice, fotografii, conversaţii înregistrate, genul de mărturii acceptate de orice tribunale.

— Şi ce voiaţi să faceţi cu ele?

— Tu ce dracu' crezi? Cu genul ăla de informaţii, guvernul american ar fi fost proprietarul PLD-ului. I-am fi avut în buzunar pe toţi politicienii japonezi. Crezi c-am mai fi avut vreodată necazuri pentru bazele militare de pe Okinawa sau de la Atsugi? Crezi c-am mai fi avut greutăţi să exportăm

oricât de mult orez sau semiconductori sau automobile doream? PLD-ul reprezintă puterea aici şi noi am fi fost puterea dinapoia puterii ăleia. Japonia ar fi fost de-a pururi sclavul sexual al Unchiului Sam.

— Din tonul tău deduc că Unchiul Sam a fost cam dezamăgit în dragoste.

Zâmbetul lui era mai degrabă un rânjet.

— Nu-i vorba despre dezamăgire, ci mai degrabă despre o amânare. Continuăm să căpătăm ce ne dorim.

— Care a fost legătura ta cu Benny?

— Bietul Benny... A fost o sursă excelentă despre jegurile din PLD. îi cunoştea pe jucători, dar nu avea acces, înţelegi? Activul avea însă acces.

— L-ai trimis totuşi la apartamentul meu.

— Da, l-am trimis. Singur, ca să-ţi pună nişte întrebări.

— Cum ai aflat ce i s-a întâmplat?

— Haide, Rain, a fost găsit cu gâtul rupt lângă apartamentul tău. Cine altul s-o fi făcut, vreunul dintre vecinii tăi pensionari? În plus, avea microfoane pe el. Procedură operaţională standard pentru aşa ceva. Am auzit totul, l-am auzit cum a dat vina pe mine, puţoiul naibii!

— Şi celălalt tip?

— Nu ştim nimic despre el, decât că a fost găsit mort la o sută de metri de locul unde poliţia tokiotă a descoperit corpul lui Benny.

— Benny mi-a spus că era *Boeicho Boeikyoku*. Că tu intermediai legătura.

— Avea dreptate când spunea că eu intermediam legătura cu *Boeicho Boeikyoku*, dar a mâncat rahat că l-aş fi cunoscut pe amicul lui. Oricum, poţi pune prinsoare că am făcut nişte verificări şi amicul lui Benny nu făcea parte din spionajul japonez. Când Benny l-a dus la apartamentul tău, era într-o misiune privată, plătită de altcineva. Ştii bine că nu poţi avea încredere în cârtiţele astea. Ai uitat ce probleme am avut cu omologii noştri ARVN în Vietnam?

M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut că taximetristul ne privea bănuitor. Şansele de a ne putea urmări conversaţia dusă în engleză erau nule, dar îmi puteam da seama că el simţea ceva în neregulă, ceva care-l neliniştea.

— Cârtiţele iau bani de la oricine, a continuat Holtzer. Îţi zic ceva – n-o să-i duc dorul lui Benny. Când eşti plătit de ambele tabere, cineva o să afle până la urmă şi atunci, o ştii prea bine, o să capeţi ceea ce te aştepta oricum.

Sau cel puţin aşa ar trebui să se întâmple.

— Da, am zis eu.

— Lasă-mă să-ţi termin însă povestea cu activul. Acum trei săptămâni, el a plecat să livreze informaţiile, pe care le descărcase pe un CD. Avea asupra lui bijuteriile coroanei, ca să zic aşa, când – o să-ţi vină să crezi? – a suferit

un infarct pe Yamanote şi a murit. Am trimis oameni la spital, dar CD-ul dispăruse.

— Cum poţi să fii atât de sigur că avea CD-ul la el când a murit?

— Rain, suntem foarte siguri în privinţa asta. Ştii bine că avem tehnicile noastre. Surse şi metode, deşi nu pot vorbi despre ele. Dar nu CD-ul a fost partea cea mai interesantă. Vrei s-auzi care a fost partea cea mai interesantă?

— Abia aştept.

— Perfect atunci, a spus el şi s-a aplecat spre mine, afişându-şi din nou surâsul grotesc. Partea cea mai interesantă este că de fapt n-a avut un infarct. Cineva l-a mierlit pe individ, cineva care ştia cum să procedeze astfel încât să pară un deces din cauze naturale.

— Povestea asta mi se pare cam trasă de păr.

— Aşa pare, nu? Mai ales fiindcă puţini indivizi din lume, ca să nu mai vorbesc de Japonia în sine, ar putea face aşa ceva. Ce dracu', de fapt eu nu cunosc pe nimeni în afara ta!

— De asta ai vrut să te întâlneşti cu mine? l-am întrebat. Ca să sugerezi că sunt amestecat în rahatul vostru?

— Haide, Rain. Ajunge cu abureala. Ştiu exact în ce eşti amestecat.

— Nu înţeleg.

— Nu înţelegi? Atunci am veşti pentru tine. Jumătate din joburile tale din ultimii zece ani au fost pentru noi.

Ce dracu?

Holtzer s-a aplecat spre mine şi a şoptit numele politicienilor, bancherilor şi birocraţilor importanţi care decedaseră prematur, dar din cauze naturale. Toate erau operele mele.

— Puteai să citeşti numele astea în orice ziare, am replicat, însă ştiam că avea mai multe.

Mi-a spus atunci detaliile site-ului sigur pe care-l folosisem cu Benny şi numerele conturilor elveţiene relevante.

Să dea dracu', am gândit, simţind că-mi venea să vomit. *N-ai fost decât o unealtă pentru tipii ăştia. N-a încetat nicio clipă. Să dea dracu*!

— Ştiu că-i un şoc pentru tine, a spus Holtzer lăsându-se pe spătarul banchetei. În toţi anii ăştia crezuseşi că erai liber-profesionist, dar de fapt Agenţia îţi achita notele de plată. Poţi să vezi însă şi jumătatea plină a paharului, da? Eşti excepţional în ceea ce faci! Doamne, eşti un adevărat iluzionist în a-i face pe oameni să dispară fără urme, fără niciun semn că ar fi fost ceva dubios la mijloc. Regret că nu mă pricep şi eu la aşa ceva. Sincer, regret.

L-am privit inexpresiv.

— Poate c-o să am ocazia să-ţi arăt cândva.

— Continuă să visezi, amice. Uite care-i treaba, noi am avut acces la raportul autopsiei. Kawamura avea un stimulator cardiac care a încetat să funcţioneze. Legistul a pus-o pe seama unui defect. Dar ştii ceva? Noi am făcut nişte cercetări şi am descoperit că un defect ca ăla era aproape imposibil. Cineva a dezactivat stimulatorul, Rain. Exact genul tău de job. Vreau să ştiu cine te-a angajat.

— Este ilogic, am spus eu.

— Ce anume?

— De ce ai recurge la asemenea măsuri doar pentru a recupera CD-ul?

Ochii lui s-au îngustat.

— Asta să mi-o spui tu.

— Nu pot. Pot doar să-ţi spun că dacă eu aş fi dorit cu adevărat CD-ul ăla, aş fi putut găsi moduri mult mai simple de a pune mâna pe el.

— Poate că n-a depins de tine, a zis Holtzer. Poate că cine te-a angajat pentru jobul ăsta ţi-a spus să-l recuperezi. Ştiu că n-ai obiceiul să pui multe întrebări.

— Am jucat eu vreodată rolul de comisionar în joburile astea? M-am ocupat cu recuperări de obiecte?

Şi-a încrucişat braţele peste piept şi m-a privit.

— Nu.

— Atunci se pare că ai greşit adresa.

— Tu l-ai ras, Rain. Tu ai fost ultimul lângă el. Înţelege că n-arată bine.

— Asta e, reputaţia mea va suferi.

Pentru o clipă m-a privit în tăcere, frecându-şi bărbia.

— Să ştii că Agenţia este cea mai mică dintre grijile tale legate de cei care încearcă să recupereze CD-ul.

— Cine sunt ei?

— Tu cine crezi? Cei pe care-i implică. Politicienii, yakuza, muşchii dinapoia structurii de putere japoneze.

Am reflectat câteva clipe, apoi am întrebat:

— Cum ai aflat că sunt în Japonia?

Holtzer a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar asta se încadrează tot în surse şi metode şi nu poate fi discutat în condiţiile astea. Îţi propun însă ceva. S-a aplecat iarăşi spre mine. Vino-n barca noastră şi putem vorbi despre orice doreşti.

Era o prostie atât de mare, încât mi s-a părut că nu auzisem bine.

— Ai zis „vino-n barca noastră”?

— Da, aşa am zis. Dacă-ţi examinezi situaţia, o să vezi că ai nevoie de ajutorul nostru.

— N-am ştiut că eşti atât de umanitar.

— Termină cu rahaturile! N-o facem din motive umanitare. Dorim cooperarea ta. Sau ai luat CD-ul ăla, sau, fiindcă l-ai vânat pe Kawamura, deţii informaţii care ne-ar putea ajuta să-l găsim. În schimbul lor, noi te vom ajuta. Totul este foarte simplu.

Eu îi ştiam însă bine pe oamenii ăştia şi-l ştiam pe Holtzer. Nimic nu era niciodată simplu cu ei... şi cu cât părea mai simplu, cu atât mai tare aveau să te pocnească.

— Mă aflu într-o poziţie inconfortabilă, am spus, şi n-are rost s-o neg. Poate că ar trebui să mă-ncred în cineva, dar în niciun caz în tine.

— Să ştii că eşti ridicol, dacă ai rămas cu gândul la război. A trecut mult de atunci. Asta-i altă epocă şi alt loc.

— Oamenii sunt însă aceiaşi.

A fluturat din palmă de parcă ar fi vrut să alunge un miros neplăcut.

— Rain, nu contează ce gândeşti tu despre mine, pentru că nu-i vorba despre noi. Situaţia este cea care contează, iar situaţia este următoarea: Poliţia vrea să pună mâna pe tine. PLD-ul vrea să pună mâna pe tine. Yakuza vrea să pună mâna pe tine. Şi te vor găsi până la urmă, fiindcă acoperirea ta s-a dus dracului. Ar fi bine să ne laşi să te ajutăm în clipele astea.

Ce să fac? Să-l termin chiar aici? Aşa ceva ar fi dus la represalii, pe care, ţinând seama de circumstanţele mele curente, aş fi preferat să le evit.

Maşina din spatele nostru a virat la dreapta. M-am uitat în urmă şi am văzut că automobilul dinapoia ei, un sedan negru în care se aflau trei-patru japonezi, a încetinit în loc să înainteze în spaţiul care se formase. O strategie nu tocmai eficientă pentru a circula în traficul din Tokio.

Am aşteptat până am ajuns foarte aproape de următorul semafor şi i-am spus taximetristului să vireze la stânga. Abia a avut timp să frâneze şi să cotească. Sedanul ne-a urmat.

I-am spus şoferului că greşisem şi că trebuia să revină pe Meiji-dori. A întors capul şi m-a privit, clar iritat, întrebându-se ce naiba era asta.

Sedanul a rămas în spatele nostru în tot acel timp.

Rahat!

— Ai adus oameni cu tine, Holtzer? Mi s-a părut că ţi-am zis să vii singur.

— Ei sunt aici ca să te aducă la noi. Pentru protecţia ta.

— Perfect, atunci pot să vină după noi în ambasadă, am rostit simţindu-mă brusc speriat şi încercând să mă gândesc la o cale de ieşire.

— În niciun caz n-o să accept ca un taxi să ne aducă pe amândoi în complexul ambasadei. Şi aşa am încălcat protocoalele de securitate prin întâlnirea cu tine. Te vor aduce ei. Este mai sigur aşa.

Cum putuseră să-l urmărească? Chiar dacă Holtzer ar fi avut un

transmiţător în vreo cavitate a corpului, nu i-ar fi putut preciza poziţia în trafic.

Apoi am înţeles. Mă jucaseră pe degete. Când îmi telefonase „Lincoln", ei ştiuseră că voi cere o întâlnire imediată. Nu ştiau unde va fi, dar aveau oameni pregătiţi şi gata să se pună în mişcare în clipa când aflau locul. Dispuseseră de douăzeci de minute ca să ajungă la Shinjuku şi se putuseră menţine suficient de aproape pentru a reacţiona la tot ce auzeau prin transmiţător, fără ca eu să-i văd. Probabil că Holtzer le comunicase numele companiei de taxi, modelul maşinii şi numărul de înmatriculare şi-i ţinuse la curent cu deplasarea lui, până suisem în taxi, moment în care ei îşi ocupaseră deja poziţia. Iar în tot acel timp eu mă felicitam pentru că mă adaptasem atât de bine situaţiei şi-i preluasem controlul, şi mă relaxam după ce scăpasem de transmiţător.

Am sperat că voi mai trăi ca să folosesc din plin lecţia învăţată.

— Ei cine sunt? am întrebat.

— Oameni în care putem avea încredere. Lucrează cu ambasada.

Semaforul de la podul peste râul Kanda a afişat culoarea roşie. Taxiul a început să încetinească.

Am întors capul la dreapta, apoi la stânga, în căutarea unei rute de evadare.

Sedanul s-a apropiat şi s-a oprit la numai o lungime de maşină depărtare.

Holtzer m-a privit, încercând să ghicească ce voi face. Pentru o clipită ne-am privit ochi în ochi. Apoi el s-a năpustit asupra mea.

— E pentru binele tău! a răcnit, încercând să-mi cuprindă mijlocul cu braţele.

Am văzut deschizându-se portierele din spate ale sedanului, prin care au ieşit doi japonezi robuşti cu ochelari de soare.

Am încercat să-l desprind pe Holtzer, dar îşi prinsese mâinile laolaltă înapoia mea. Taximetristul s-a întors şi a început să zbiere ceva. Nu i-am înţeles cuvintele.

Cei doi japonezi au închis portierele şi s-au apropiat precauţi de taxi. *Rahat*!

Mi-am trecut braţul drept în jurul gâtului lui Holtzer, lipindu-l de pieptul meu, şi mi-am strecurat stânga între corpul meu şi beregata lui, căutându-i carotida.

— *Aum da*! *Aum Shinrikyo da*! am răcnit la şofer. *Sarin o motte iru*!

Aum era secta care gazase metroul din Tokio în 1995 şi amintirea atacului cu gaz sarin putea încă stârni panică.

Holtzer a urlat ceva înăbuşit în pieptul meu. M-am aplecat în faţă, folosindu-mi toracele şi picioarele ca pe un spărgător de nuci. L-am simţit

înmuindu-se.

— *Ei*? *Nan da tte*? a întrebat taximetristul cu ochii holbaţi. „Ce vrei să spui?"

Unul dintre japonezi a ciocănit în geamul din dreptul pasagerilor.

— *Aitsu*! *Aum da*! *Sarin da*! *Boku no tomodachi – ishiki ga nai*! *Ike*! *Kuruma o dase*! „Bărbaţii ăştia sunt Aum – au sarin! Prietenul meu a leşinat! Porneşte! Porneşte!"

N-a fost foarte greu să imprim glasului nota cuvenită de groază.

Poate că taximetristul a crezut că era o minciună, ori că eram nebun, totuşi gazul sarin nu merita să-şi asume riscuri. A băgat în viteză şi a tras volanul spre dreapta, virând cu 180 de grade în scârţâit de cauciucuri pe Meiji-dori şi oprind traficul care venea din partea opusă. I-am văzut pe japonezi fugind înapoi spre maşina lor.

— *Isoide*! *Isoide*! *Byoin ni tanomu*! „*Repede*! *Trebuie s-ajungem la un spital*!"

La intersecţia dintre Meiji-dori şi Waseda-dori am trecut pe roşu şi am frânat, derapând într-un viraj controlat la stânga în direcţia lui Naţional Medical Center. Forţa centrifugă l-a smuls pe Holtzer de lângă mine. După o secundă traficul de pe Waseda-dori s-a închis în urma noastră şi am ştiut că sedanul va fi blocat pentru un minut, poate mai mult.

Staţia Tozai Waseda era chiar în faţă. Era momentul s-o şterg. I-am spus taximetristului să tragă pe dreapta. Holtzer era rezemat de portiera din spatele lui, fără cunoştinţă, însă respirând. Aş fi vrut să-mi reiau strangularea, fiindcă ar fi însemnat un adversar mai puţin despre care să-mi fac griji, dar nu mai aveam timp.

Taximetristul a început să protesteze, zicând că trebuia să-l ducem pe prietenul meu la spital, că trebuia să anunţăm poliţia, dar eu am insistat să tragă lângă trotuar. S-a oprit, iar eu am luat cealaltă jumătate a bancnotei de zece mii de yeni pe care i-o datoram şi am mai adăugat una.

Am înhăţat pachetul pe care-l cumpărasem pentru Midori, am sărit afară din taxi şi m-am repezit pe treptele ce coborau la metrou. Dacă eram nevoit să aştept garnitura, aveam să folosesc o ieşire alternativă şi să continui pe jos, dar am avut noroc – linia Tozai tocmai trăgea la peron. Am luat-o până la staţia Nihonbashi, am trecut pe linia Ginza şi apoi am schimbat la Shinbashi pe Yamanote. Pe drum am făcut o RDU atentă şi până când am trecut prin turnichetele din staţia Shibuya ştiam că pentru moment mă aflam în siguranţă. Însă ei mă aruncaseră în câmp deschis şi momentul nu avea să dureze.

Capitolul 16

După o oră am primit mesajul lui Harry şi ne-am întâlnit la Doutor Coffee Shop, aşa cum stabilisem din timp. Când am ajuns, el mă aştepta.

— Zi-mi ce-ai găsit, i-am spus.

— Este ciudat...

— Explică „ciudat".

— În primul rând, CD-ul ăsta are încorporat un management al protecţiei la copiere destul de avansat.

— Nu-l poţi sparge?

— Nu la asta mă refer. Managementul copierii este diferit de încriptare. CD-ul nu poate fi copiat, nu poate fi distribuit electronic şi nu poate fi trimis pe internet.

— Vrei să spui că poţi să faci doar o singură copie de la sursă?

— O copie sau mai multe, nu sunt sigur în privinţa asta, dar ideea este că nu poţi să faci cópii după cópii. În familia asta nu există nepoţi.

— Aşadar, nu poţi să trimiţi conţinutul lui pe internet, să-l încarci pe un site protejat... nimic de felul ăsta?

— Nu. Dacă încerci, datele vor fi randomizate. Nu le vei mai putea citi niciodată.

— Ei bine, asta explică nişte lucruri, am aprobat.

— Cum ar fi?

— În primul rând, motivul pentru care au recurs la metoda asta de predare a CD-ului. Sau motivul pentru care sunt atât de disperaţi să-l recupereze. Ei ştiu că n-a fost copiat sau încărcat pe internet, aşa că pericolul potenţial continuă să fie limitat la acest CD unic.

— Aşa este.

— Spune-mi altceva. Care este motivul pentru care cel care controlează datele astea permite totuşi realizarea unei cópii? De ce nu interzice pur şi simplu realizarea oricărei cópii? N-ar fi mai sigur aşa?

— Probabil că da, însă în acelaşi timp ar fi riscant. Dacă s-ar întâmpla ceva cu originalul, ar pierde toate datele. Are nevoie de o copie de rezervă.

Am căzut pe gânduri.

— Bun, mai departe – ce ai mai aflat?

— Aşa cum ştii, este încriptat.

— Da.

— Încriptarea este ciudată.

— Repeţi cam des cuvântul ăsta.

— Ai auzit vreodată de reducerea laticilor?

— Nu cred.

— Este un fel de codificare. Criptograful codifică un mesaj într-un *pattern*, un tipar, aşa cum este de exemplu modelul floral care se repetă pe un tapet. Însă modelele tapetelor sunt simple – o singură imagine în două dimensiuni. Un cod complex utilizează un pattern care se autorepetă la diverse niveluri de detaliu, în dimensiuni matematice multiple. Pentru a sparge codul, trebuie să găseşti modul fundamental în care se repetă laticea – ca să zic aşa, originea *patternului*.

— Şi...

— Eu am lucrat cu reducerea laticilor la Fort Meade, dar asta-i ciudată.

— Harry, dacă mai spui o singură dată cuvântul ăsta...

— Scuze, scuze. Este ciudat pentru că laticea pare să fie un *pattern* muzical, nu unul fizic.

— Nu înţeleg.

— Există un nivel primar care seamănă cu notele muzicale – de fapt, unitatea mea de CD a crezut că este un disc audio. Patternul este bizar, totuşi foarte simetric.

— Poţi să-l spargi?

— Am încercat, dar până acum n-am avut noroc. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu-i chiar domeniul meu.

— Nu-i domeniul tău? Ai petrecut atâţia ani în NSA – cum poţi spune că nu-i domeniul tău?

Harry s-a înroşit la faţă.

— Nu-i vorba despre criptare, ci despre muzică. Aş avea nevoie de un muzician care să mă ajute.

— Un muzician, am repetat eu.

— Da, un muzician. Adică cineva care să citească notele, portativele... preferabil cineva care să se priceapă şi la compoziţie.

Nu am spus nimic.

— Midori mi-ar fi realmente de ajutor, a urmat el.

— O să mă gândesc, i-am răspuns simţindu-mă inconfortabil.

— Bine.

— Şi telefoanele mobile? Acolo ai avut vreun succes?

A zâmbit larg.

— Sperasem să mă-ntrebi. Ai auzit vreodată de *Shinnento*?

— Nu sunt sigur, am zis încercând să stabilesc o conexiune cu numele acela. Anul Nou... ceva?

— „*Shinnen*" ca în „credinţă" sau „convingere", nu „Anul Nou", a răspuns Harry şi a desenat în aer kanji-ul cuvenit, pentru a preciza unul dintre omonimele care abundă în limba japoneză. Este un partid politic. Ultimul

apel făcut de *kendoka* a fost către sediul partidului din Shibakoen, iar numărul respectiv era setat pe apelare rapidă în memoriile ambelor telefoane. A surâs, încântat în mod evident de ce avea să spună în continuare. Iar dacă ţi se pare că nu-i suficient pentru a stabili o conexiune, *Convingerea* plătea abonamentul pentru telefonul lui *kendoka*.

— Harry, nu încetezi să mă uimeşti. Mai spune-mi.

— Perfect. *Convingerea* a fost înfiinţat în 1978 de către Yamaoto Toshi, care este şi acum şeful partidului. Yamaoto s-a născut în 1949 şi a fost unicul fiu al unei familii de vază, care descindea din clanurile samurailor. Tatăl lui a fost un ofiţer important în armata imperială, având ca specialitate comunicaţiile, iar după război a înfiinţat o companie producătoare de dispozitive portabile pentru comunicaţii. Tatăl şi-a început afacerea apelând la legăturile familiei cu rămăşiţele *zaibatsu* şi s-a îmbogăţit în timpul războiului cu Coreea, când armata americană a cumpărat echipamente de la compania lui.

Zaibatsu erau conglomeratele industriale antebelice, conduse de familiile cele mai puternice din Japonia. După război, MacArthur retezase copacul, dar nu-i putuse dezgropa şi rădăcinile.

— Yamaoto a început în lumea artelor şi a petrecut câţiva ani ca adolescent în Europa, unde a urmat cursuri de pian clasic, cred că la insistenţa mamei lui. Se pare că a fost un copil-minune. Însă când a împlinit douăzeci de ani, tatăl lui l-a smuls din lumea aceea şi l-a trimis în SUA pentru a-şi termina educaţia, ca preludiu la preluarea afacerii familiei. Yamaoto a terminat masteratul în business la Harvard şi se ocupa de operaţiunile companiei în Statele Unite când i-a murit tatăl. A revenit în Japonia, a vândut afacerea şi a folosit banii ca să înfiinţeze *Convingerea* şi să candideze pentru Parlament.

— Cursurile de pian... Este vreo legătură cu felul cum este încriptat CD-ul?

— S-ar putea.

— Scuze. Continuă!

— Se pare că fosta poziţie a tatălui în armata imperială şi descendenţa din samurai a contat în politica fiului. *Convingerea* a fost o platformă pentru ideile de extremă dreaptă ale lui Yamaoto. În alegerile din 1985 a obţinut un loc în Nagano-ken, pe care l-a pierdut prompt la următoarele alegeri.

— Mda, am încuviinţat, în Japonia nu eşti ales pentru idei, ci pentru că banii vorbesc.

— Exact asta a fost lecţia pe care Yamaoto a învăţat-o din înfrângerea sa. După ce fusese ales, îşi cheltuise tot timpul şi capitalul politic pentru a susţine abolirea Articolului 9 din Constituţie, pentru ca Japonia să-şi poată dezvolta forţa armată, să alunge SUA din ţară, să predea şintoismul în şcoli –

subiectele uzuale. După înfrângere, el a candidat iarăşi... dar s-a focusat asupra şoselelor şi podurilor pe care le va construi pentru electoratul său, ca şi asupra subvenţiilor pentru orez şi tarifelor pe care le va impune. Un politician foarte diferit. Chestiile naţionaliste au fost amânate. În 1987 şi-a recăpătat locul în Nagano-ken şi de atunci nu l-a mai pierdut.

— Totuşi *Convingerea* este un jucător marginal. N-am citit niciodată că PLD-ul l-ar folosi pentru a crea o coaliţie. Mă îndoiesc că cineva ar fi auzit de ei în exteriorul partidului.

— Adevărat, totuşi Yamaoto prezintă câteva atuuri. În primul rând, *Convingerea* este foarte bine finanţat. Asta-i moştenirea tatălui său. În al doilea rând, el ştie cum să distribuie banii. Nagano are multe districte agricole, iar Yamaoto capătă întruna subvenţii şi este un oponent foarte gălăgios al oricărei relaxări a refuzului Japoniei de a permite orez străin în ţară. Iar în al treilea rând, se bucură de un sprijin important în comunitatea şintoistă.

— Şintoiştii, am reflectat eu cu glas tare.

Şintoismul este o religie care venerează natura, pe care naţionaliştii japonezi au transformat-o în ideologie a Japoniei înainte de război. Spre deosebire de creştinism şi budism, şintoismul este nativ Japoniei şi nu mai este practicat nicăieri altundeva. Ceva din conexiunea asta mă sâcâia, ceva ce ar fi trebuit să fi ştiut. Apoi mi-am dat seama.

— Aşa mi-au aflat adresa, am rostit. Nu-i de mirare că văzusem preoţi care colectau donaţii lângă staţiile de pe Mita-sen. M-au înconjurat cu supraveghere statică şi mi-au luat urma înapoi până în cartier, pas cu pas. La naiba, cum de i-am putut ignora? Ieri aproape că i-am dat unuia nişte mărunţiş.

Ochii lui Harry erau îngrijoraţi.

— De unde au ştiut să se focalizeze pe linia Mita?

— Probabil că n-au ştiut în mod sigur, dar cu un pic de noroc, cu un pic de coincidenţă, cu un pic de dosare primite de la Holtzer, poate chiar cu nişte fotografii din perioada armatei, se poate face. Dacă m-au găsit la Kodokan, au dedus că nu locuiesc prea departe de acolo. Şi fiindcă nu sunt decât trei linii de trenuri cu staţii la distanţă rezonabilă de clădire, ajungea să plaseze suficienţi oameni în suficiente locuri, suficient timp. Rahat, m-au prins bine de tot.

Trebuia să recunosc: lucraseră perfect. Supravegherea statică este aproape imposibil de observat. Spre deosebire de urmăritorii aflaţi în mişcare, nu-l poţi obliga pe cel dinapoia ta să facă ceva nefiresc, care să-l trădeze. Este mai degrabă ca o apărare în zonă la baschet: indiferent unde s-ar duce jucătorul cu mingea, întotdeauna există altcineva în zona următoare

care să-l atace. Este letală, dacă poţi să aduci destui oameni pe poziţii.

— Care-i baza pentru conexiunea cu şintoismul? am întrebat.

— Şintoismul este o organizaţie uriaşă, cu preoţi care conduc lăcaşuri de cult la niveluri naţionale, locale, şi chiar de cartier. De aceea lăcaşurile primesc o mulţime de donaţii şi sunt bine finanţate – în felul ăsta, ele pot oferi susţinere politicienilor pe care-i favorizează. Iar Yamaoto vrea un rol mult mai important pentru şintoism în Japonia, ceea ce înseamnă mai multă putere pentru preoţi.

— Aşadar lăcaşurile de cult fac parte din finanţarea lui?

— Da, însă nu numai atât. Şintoismul face parte din programul *Convingerii*. Partidul vrea ca religia să fie predată în şcoli, vrea să formeze o alianţă anti-crimă între poliţie şi lăcaşurile de cult locale. Nu uita că şintoismul a fost în centrul naţionalismului japonez antebelic. Este unic pentru Japonia şi poate fi uşor deformat – a fost deja deformat – ca să dezvolte cultul xenofob *Yamato Gokoro*, sufletul japonez. Şi este în plină ascensiune în Japonia contemporană, deşi puţini îşi dau seama de asta în exteriorul ţării.

— Ai spus că au sediul în Shibakoen, am zis eu.

— Exact.

— Perfect atunci. În timp ce tu vei încerca să spargi încriptarea, eu voi avea nevoie de nişte echipamente de supraveghere. Infraroşii şi laser. Şi video. Plus un transmiţător, pentru eventualitatea în care intru acolo. Vreau să-i ascult pe prietenii noştri din *Convingere*.

— De ce?

— Am nevoie de mai multe informaţii. Al cui a fost CD-ul ăsta? Cine încearcă să-l recupereze? De ce? Fără informaţiile astea nu pot face prea multe ca să mă protejez. Şi nici ca s-o protejez pe Midori.

— Pentru a utiliza genul ăsta de echipamente, ca să nu mai zic de amplasarea unui transmiţător, trebuie să te apropii mult de clădire. Va fi periculos. De ce nu mă laşi să mai încerc cu laticea? Poate că tot ce-ţi trebuie se află deja acolo.

— Nu am timp. Poate că îţi va trebui o săptămână să spargi codul, sau poate că nici nu vei reuşi s-o faci. Între timp eu am pe urmele mele CIA, yakuza şi o armată de preoţi şintoişti. Ei ştiu unde am locuit şi că am fost lăsat în câmp deschis. Timpul îmi este adversar. Trebuie să pun capăt situaţiei cât mai repede.

— Atunci de ce nu părăseşti ţara? Cel puţin până termin eu cu laticea. Ce te reţine aici?

— În primul rând, trebuie să am grijă de Midori şi ea nu poate să plece. Nu-mi place ideea să călătorească cu propriul ei paşaport şi mă-ndoiesc că

are acte false la îndemână.

Harry a încuviinţat, după care m-a privit cu atenţie.

— Există ceva între voi doi?

Nu i-am răspuns.

— Ştiam eu, s-a înroşit el la faţă.

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că nu te pot păcăli.

A clătinat din cap.

— De asta nu vrei s-o laşi să mă ajute cu laticea?

— Chiar atât de transparent sunt?

— De obicei, nu.

— Bine, o s-o întreb, am rostit nevăzând alternativă.

— Aş putea folosi ajutorul ei.

— Ştiu. Nu-ţi face griji. De fapt nu mă aşteptam să fii în stare să decriptezi ceva atât de complex fără ajutor.

Pentru o jumătate de secundă, gura i s-a deschis gata să protesteze indignat. Apoi mi-a văzut zâmbetul.

— Te-am avut aici, i-am zis.

Capitolul 17

Harry mi-a închiriat o dubă din Roppongi, utilizând o identitate falsă pentru orice eventualitate, în timp ce am aşteptat în apartamentul lui pentru a mă expune cât mai puţin în exterior. Apartamentul era un loc bizar, ticsit cu echipamente electronice ezoterice, dar nu dintre cele care să-i facă traiul mai confortabil. Cu ani în urmă îmi povestise că poliţia descoperise indivizi care cultivau marijuana în apartamente, monitorizându-le facturile de electricitate – se pare că echipamentele hidroponice consumă mai mult curent electric decât media –, iar de atunci Harry devenise paranoic la gândul că semnătura lui electronică i-ar putea pune poliţia pe urme. De aceea nu folosea decât aparatele electrice strict necesare – o categorie care, în lumea lui, nu includea frigiderul, radiatorul sau aerul condiţionat.

Când s-a întors, am încărcat echipamentele în partea din spate a dubei. Erau chestii sofisticate. Laserul citea vibraţiile geamurilor ferestrelor cauzate de conversaţiile dinăuntru, apoi trimitea datele respective la un computer care le convertea în cuvinte. Iar infraroşiile puteau citi pe geamuri diferenţe infime de temperatură – dintre cele cauzate de căldura unui corp uman într-o cameră.

După ce am terminat, am parcat duba şi am pornit spre Shibuya,

efectuând bineînţeles o RDU solidă pe drum.

Am ajuns la hotel puţin după ora 13. Cumpărasem nişte sandvişuri de la o tarabă de pe una dintre străzile fără nume care şerpuiesc din Dogenzaka, şi le-am mâncat împreună cu Midori stând aşezaţi pe podea, în timp ce eu i-am povestit tot ce se întâmplase. I-am dat adresa lui Harry, i-am spus să-şi strângă lucrurile şi să ne întâlnim acolo după două ore, şi să poarte eşarfa şi ochelarii de soare pe care-i adusesem.

Când am ajuns la Harry, el rula deja CD-ul lui Kawamura. După o jumătate de oră a sunat interfonul.

— *Hai*? a întrebat Harry.

— *Watashi desu*, s-a auzit. „Eu sunt".

Am încuviinţat şi m-am ridicat ca să mă uit pe fereastră, iar Harry a apăsat butonul de deschidere a uşii în bloc. S-a dus apoi la uşa apartamentului, a întredeschis-o şi a privit afară. Mai bine să-ţi vezi vizitatorii înainte să ajungă la poziţia ta şi să nu mai ai timp să reacţionezi.

După un minut, el a deschis uşa larg şi i-a făcut semn lui Midori să intre.

— El este Harry, am rostit eu în japoneză, prietenul despre care ţi-am povestit. Este mai reţinut în preajma oamenilor, pentru că-şi petrece tot timpul cu computere. Dacă o să fii amabilă cu el, după un timp o să se deschidă.

— *Hajimemashite*, a spus Midori şi s-a întors către Harry, făcând o plecăciune. „Încântată de cunoştinţă".

— Încântat de cunoştinţă, a răspuns Harry în japoneză. Clipea iute din ochi şi puteam să văd că era agitat. Te rog să nu ţii seama de spusele prietenului meu. În timpul războiului, guvernul l-a folosit la testarea unor medicamente experimentale care au dus la senilitate prematură.

Harry? m-am întrebat, impresionat de spontaneitatea replicii.

Midori a adoptat o expresie de inocenţă perfectă şi a spus:

— Deci medicamentele sunt de vină?

Am fost încântat să văd că avea genul lui de umor. Harry m-a privit cu un surâs larg, simţind că-mi venise finalmente de hac şi poate îşi găsise şi un aliat.

— Perfect, văd că voi doi o să vă-nţelegeţi, am rostit înainte ca Harry să-şi folosească nou-găsitul curaj pentru a împinge lucrurile cine ştie unde. Nu avem mult timp la dispoziţie, aşa că iată care-i planul.

I-am explicat lui Midori ce urma să facă.

— Nu-mi place, a comentat ea când am terminat. Ei te-ar putea vedea. Ar putea fi periculos.

— N-o să mă vadă nimeni.

— Ar trebui să ne acorzi lui Harry şi mie ceva timp cu codul ăsta muzical.

— Am discutat deja despre asta cu Harry. Voi vă faceţi treaba voastră, eu o fac pe a mea. Este mai eficient. N-o să păţesc nimic.

Am şofat duba până la sediul *Convingerii* din Shibakoen, la sud de districtul guvernamental din Kasumigaseki. *Convingerea* ocupa o parte din etajul întâi al unei clădiri de pe Hibiaya-dori, vizavi de parcul Shiba. Aveam să folosesc laserul pentru a afla în ce camere se purtau conversaţii, după care, bazându-mă pe analiza datelor interceptate făcută de Harry, puteam aprecia care ar fi fost candidatele cele mai bune pentru amplasarea unui transmiţător. Aceleaşi echipamente aveau să-mi spună când se goleau camerele, probabil mult după căderea nopţii, şi atunci aveam să intru. Materialele video ne-ar fi putut ajuta să identificăm alte persoane implicate cu CIA şi *Convingerea* şi să ofere unele indicii despre natura legăturii dintre ele.

Am parcat vizavi de clădire, pe cealaltă parte a străzii. Zona era interzisă pentru parcare, însă locul era destul de bun pentru a accepta să fiu taxat de vreun parcagiu plictisit.

Terminasem de setat echipamentele şi le îndreptam către ferestrele cuvenite, când am auzit o bătaie în geamul dinspre trotuar. Am ridicat ochii şi am văzut un poliţist în uniformă, care ciocănea cu bastonul.

Rahat. Am făcut un gest împăciuitor, ca şi cum tocmai mă pregăteam să plec, dar el a clătinat din cap şi a zis:

— *Dette yo*. „Coboară”.

Echipamentul era plasat în dreptul geamului din spatele şoferului şi nu era vizibil din locul poliţistului. Trebuia să risc. Am trecut peste scaunul din dreapta mea, am deschis portiera şi am coborât pe trotuar.

Trei bărbaţi aşteptau în pata oarbă dinapoia dubei, acolo unde nu-i puteam vedea decât după ce ieşeam. Erau înarmaţi cu pistoale şi purtau ochelari de soare şi trenciuri largi – camuflări simple, care să le ascundă formele feţelor şi corpurilor. Am înţeles că asta însemna că erau dispuşi să mă împuşte dacă m-aş fi împotrivit, bizuindu-se pe deghizări pentru a-i deruta pe potenţialii martori. Toţi aveau urechile clasice de *kendoka*. Pe cel mai apropiat de mine l-am recunoscut de lângă apartamentul lui Midori – tipul cu nasul turtit care intrase după ce-i doborâsem pe cei care încercaseră s-o răpească. Unul dintre ei i-a mulţumit printr-un mormăit poliţistului, care s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

Mi-au făcut semn să traversez strada şi n-am putut decât să mă conformez. Cel puţin asta rezolva problema intrării mele în clădire. Aveam în buzunar o cască intraauriculară şi unul dintre microtransmiţătoarele uzuale ale lui Harry, cu spate adeziv. Dacă întrezăream vreo ocazie, intenţionam să-l amplasez.

M-au dus la intrarea din faţă, stând permanent cu mâinile în buzunarele trendurilor. Am suit pe scări până la etajul întâi şi cei trei m-au înghesuit pe trepte, împiedicându-mi orice spaţiu de manevră. Când am ajuns pe palierul din vârful scării, „Nas-plat" m-a îmbrâncit, lipindu-mă cu spatele de perete, şi şi-a lipit ţeava pistolului de gâtul meu. Unul dintre partenerii lui m-a percheziţionat. Căuta arme şi n-a observat transmiţătorul mic din buzunar.

După ce a terminat, „Nas-plat" s-a retras un pas şi m-a lovit pe neaşteptate cu genunchiul în testicule. M-am îndoit din mijloc, iar el m-a izbit cu piciorul în stomac, apoi cu genunchiul în coaste. Am căzut în genunchi, icnind, şi durerea m-a fulgerat prin torace. Încercam să ridic braţele, anticipând altă lovitură, când unul dintre ei s-a interpus în faţa lui „Nas-plat", spunându-i că era îndeajuns. Un colţişor al minţii mele s-a întrebat dacă mă aştepta un joc de-a „poliţistul bun, poliţistul rău".

Am rămas aşa câteva minute, cu prietenul lui „Nas-plat" reţinându-l, iar eu încercând să-mi recapăt răsuflarea. Când am izbutit, m-am ridicat şi ei m-au purtat pe un coridor scurt, cu uşi închise de ambele părţi. Ne-am oprit în faţa ultimei uşi de pe partea dreaptă. „Nas-plat" a ciocănit. Un glas i-a răspuns:

— *Dozo*. „Intră".

M-au împins într-o încăpere spaţioasă potrivit standardelor japoneze, mobilată în stilul minimalist tradiţional. Foarte mult lemn de nuanţe deschise şi ceramică ce părea scumpă. Pereţii erau împodobiţi cu *hanga*, xilografii. Probabil originale. Într-un colţ al camerei, o canapea mică şi fotolii capitonate în piele erau aranjate în jurul unei măsuţe de sticlă imaculată. Aspectul general era de curăţenie şi prosperitate şi am bănuit că era impresia pe care doreau s-o proiecteze oamenii aceştia. Poate că atunci când aveau oaspeţi, îi ascundeau pe „Nas-plat" şi pe camarazii lui.

În capătul opus al odăii se afla un birou de lemn. Am avut nevoie de o secundă pentru a-l recunoaşte pe bărbatul aşezat înapoia lui. Până atunci nu-l mai văzusem îmbrăcat în costum.

Era *judoka* din Kodokan. Cel cu care mă înfruntasem în *randori*.

— Salut, John Rain, a rostit el în engleză şi a surâs scurt.

I-am întors privirea.

— Salut, Yamaoto.

S-a ridicat şi a ocolit biroul cu mişcările puternice şi graţioase pe care le observasem de la bun început în Kodokan.

— Îţi mulţumesc că ai venit azi, a zis el. Te aşteptam.

Asta era cât se poate de clar.

— Scuze că n-am telefonat în prealabil, am replicat.

— Nu-i nicio problemă. Nici nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva. Am anticipat

totuşi că vei găsi o cale prin care să preiei iniţiativa – la urma urmelor, ca *judoka*, te simţi mai în largul tău în atac, folosind apărarea doar ca pe o fentă.

A încuviinţat din cap spre oamenii lui şi le-a spus în japoneză să aştepte afară. I-am privit cum au ieşit în tăcere, cu „Nas-plat" uitându-se la mine când a închis uşa în urma lor.

— Am făcut ceva care l-a ofensat pe cel urât? am întrebat, frecându-mi coastele. Am impresia că nu mă place.

— A fost dur cu tine? I-am spus să nu fie, însă are probleme cu controlarea temperamentului. Ishikawa, cel pe care l-ai ucis lângă apartamentul tău, i-a fost prieten.

— Îmi pare rău pentru el.

Yamaoto a clătinat din cap, de parcă totul fusese o neînţelegere.

— Ia loc, te rog. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e sete. Şi mă simt mai confortabil în picioare.

El a încuviinţat.

— Ştiu ce gândeşti, Rain-san. Nu uita că am văzut cât de rapid eşti. De aceea dincolo de uşă se află trei bărbaţi înarmaţi... pentru eventualitatea în care reuşeşti să treci de mine.

A zâmbit cu o încredere în sine absolută, şi, amintindu-mi cum se desfăşuraseră ostilităţile în Kodokan, ştiam că încrederea aceea era justificată.

— Ar fi o înfruntare interesantă, a urmat Yamaoto, dar poate cu altă ocazie. Te rog, fă-te confortabil şi să ne gândim la un mod prin care să rezolvăm problema noastră mutuală.

— „Problema mutuală"?

— Da, este mutuală. Tu ai, sau ştii unde se află, ceva ce doresc eu. După ce voi obţine obiectul acela, tu nu vei mai reprezenta un pericol şi vom putea urma preceptul „trăieşte şi lasă-l şi pe altul să trăiască". Însă dacă nu-l am, situaţia devine mai dificilă.

Am tăcut, aşteptând să văd dacă va spune mai multe. După câteva clipe, a zis:

— Aş dori realmente să discutăm. *Dozo*, *kakete kudasai*. „Ia loc, te rog".

Am încuviinţat scurt din cap şi m-am îndreptat către unul dintre fotoliile aflate în faţa canapelei. În timp ce mergeam, am băgat mâinile în buzunare, simulând un aer de resemnare, şi am activat transmiţătorul. Indiferent cum se sfârşeau lucrurile, măcar Harry avea să audă totul. M-am aşezat şi am aşteptat.

— Mulţumesc, a spus Yamaoto şi a luat loc pe canapea vizavi de mine. Pentru început, sunt curios cum m-ai găsit?

Am strâns din umeri.

— Omul tău Ishikawa a intrat în apartamentul meu şi a încercat să mă omoare. I-am luat telefonul mobil şi am aflat de legătura cu voi. Restul a fost preluarea iniţiativei, aşa cum ai spus.

— Ishikawa nu a venit în apartamentul tău ca să te omoare, ci ca să-ţi pună nişte întrebări.

— Dacă aceea era ideea lui despre „punerea întrebărilor", poate că ar fi trebuit să-l fi trimis la Dale Carnegie[3].

— Nu contează. Nu ne interesează persoana ta, ci doar CD-ul.

— CD-ul?

— Te rog, nu-mi insulta inteligenţa. O protejezi pe Kawamura Midori.

Asta m-a luat prin surprindere. Apoi însă mi-am dat seama: în apartamentul ei o aşteptaseră oamenii lui Yamaoto. Se concentraseră asupra lui Midori, gândindu-se că dacă avea lucrurile tatălui ei, era posibil să fi avut şi CD-ul, însă apoi apărusem eu. După mine veniseră abia după ce le întinsesem ambuscada, iar Midori dispăruse de pe scenă.

— Ce legătură are ea cu toate astea?

— Ştiu că în momentul morţii tatăl ei avea CD-ul asupra lui. Este aşadar probabil ca ea să-l aibă acum. Iar ea se ascunde.

— Bineînţeles că se ascunde. A avut parte în apartamentul ei de aceeaşi surpriză de care m-am bucurat şi eu în propriul meu apartament. Ştie că se găseşte în pericol, dar nu înţelege motivul.

— În mod obişnuit o persoană aflată în situaţia ei se duce la poliţie. Ea n-a făcut-o.

— Nu ştiu nimic în privinţa asta. Nici eu nu am încredere în poliţie.

— Unde este ea?

— Nu ştiu. A fugit după incidentul din apartament. A crezut că lucram cu oamenii tăi.

— Serios? N-a mai apărut.

— Poate că s-a dus la prieteni sau poate că nici nu mai este în Tokio. Mi s-a părut destul de speriată.

— Am înţeles, a rostit Yamaoto şi şi-a unit vârfurile degetelor de la ambele mâini. Rain-san, pe CD-ul acela există informaţii a căror divulgare ar fi dăunătoare Japoniei şi ar fi utile inamicilor ţării. Iar inamicii aceia caută CD-ul.

M-am gândit la Holtzer care dorea să transforme guvernul japonez într-un „sclav sexual", aşa cum numai el s-ar fi putut exprima.

---

[3] Dale Carnegie Training, fondată în 1912 în SUA, este o companie internaţională care dezvoltă abilităţile de business, printre care şi comunicarea. (n.t.).

Rămânea un singur lucru pe care nu-l înţelegeam.

— De ce m-ai contactat în Kodokan? am întrebat.

— Am fost curios, a răspuns el contemplativ. Doream să ştiu ce poate impulsiona un om cu trecutul tău. Bineînţeles că aş fi evitat contactul, dacă aş fi avut habar de felul cum vei fi implicat în scurt timp în chestiunea aceasta.

— Ce vrei să spui prin „trecut”?

— Eşti un om care aparţine la două ţări şi culturi aproape complet opuse.

— Cred că-mi scapă ceva... Exceptând faptul că am apărut accidental în acelaşi timp cu oamenii tăi la apartamentul lui Midori, n-am ştiut că ne cunoaştem.

— Da, bineînţeles. N-ai avut de unde să ştii, dar la răstimpuri te-am angajat pentru serviciile pe care le oferi.

Prin intermediul lui Benny, aşadar. Doamne, ticălosul ăla mititel se încurcase cu toţi! Probabil că-mi revindea serviciile şi-şi oprea comision. Măcar cu asta se terminase.

— Prin urmare, poţi să vezi că interesele tale şi ale mele au coincis mereu. Dacă am putea lămuri şi această unică dificultate, putem reveni la *status quo ante bellum*.

Dorea enorm să pună mâna pe CD. Speram că algoritmii lui Harry aveau succes.

— Problema este, i-am spus, că n-am habar unde se află CD-ul ăsta şi nici măcar ce este. Dacă aş şti, ţi l-aş da. Dar nu ştiu.

El s-a încruntat.

— Îmi pare rău să aud asta. Şi nici fiica lui Kawamura nu are habar?

— De unde să ştiu eu?

Yamaoto a încuviinţat grav din cap.

— Asta este într-adevăr o problemă. Vezi tu, până nu obţin ceea ce caut, fiica lui Kawamura reprezintă un pericol. Ar fi mult mai sigur pentru ea dacă mi-ar returna obiectul.

În clipa aceea am fost ispitit să cred că exista un adevăr în cuvintele lui. Dacă el ar fi recăpătat CD-ul, Midori n-ar fi reprezentat un pericol.

Însă CD-ul era căutat şi de alte grupări, care nu aveau de unde să ştie că Midori nu-l mai avea. În plus, Yamaoto n-avea să mă lase să plec pe baza promisiunii că voi reveni cu CD-ul, iar eu nu intenţionam să-i spun unde să-i găsească pe Midori şi Harry. De asemenea, nu exista nicio garanţie că el nu va elimina orice mărunţişuri rămase nerezolvate chiar şi după ce căpăta CD-ul.

— Nu ştiu cu ce te poate ajuta părerea mea, am spus, dar nu cred că ea are ceea ce cauţi. De fapt, de ce i-ar fi dat Kawamura ceva? Ar fi ştiut c-o

pune în pericol, nu?

— Este posibil să-i fi dat CD-ul în mod accidental. În plus, aşa cum am spus deja, este grăitor faptul că ea nu s-a dus la poliţie.

Nu am răspuns, ci l-am aşteptat să continue.

— Ajunge cu jocurile, a spus în cele din urmă. S-a ridicat şi s-a dus la un cuier, de unde a luat un sacou de pe umeraş. Nu mai am timp să încerc să te conving. Spune-mi unde pot găsi CD-ul, sau unde o pot găsi pe Kawamura Midori.

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— Din păcate nu există decât o cale prin care să-ţi confirm ignoranţa. Cred că ştii care este.

Niciunul dintre noi n-a mai rostit vreun cuvânt timp de un minut. L-am auzit expirând prelung, de parcă îşi ţinuse respiraţia.

— Rain-san, te afli într-o poziţie dificilă şi te înţeleg. În acelaşi timp însă trebuie să ştii că eu voi căpăta ceea ce doresc. Dacă îmi vei spune acum, ca prieten, pot avea încredere în tine. Vei fi liber să pleci. Dar dacă va fi necesar ca oamenii mei să obţină informaţia de la tine prin alte mijloace, s-ar putea ca după aceea să nu-ţi mai dau drumul. De fapt, este posibil să nu mai fii în stare să pleci. Înţelegi? Dacă nu ai CD-ul, voi fi silit să încep următoarea acţiune: să elimin în mod sistematic toate riscurile care-i sunt asociate. De aceea, ar fi mult mai bine dacă mi-ai spune acum.

Am încrucişat braţele peste piept şi l-am privit. Chipul îmi era inexpresiv, dar în interiorul minţii derulam o hartă a coridorului şi a scării.

Probabil că sperase într-adevăr că mă voi speria şi voi ceda, pentru că a aşteptat mult timp. Până la urmă şi-a strigat oamenii. Uşa s-a deschis şi am fost înconjurat şi smucit în picioare. El a lătrat ordine în japoneză:

— Aflaţi unde este CD-ul. Şi Midori. Folosiţi orice mijloace.

M-au târât afară din cameră. În urma mea, Yamaoto a rostit:

— Sunt foarte dezamăgit.

Abia dacă l-am auzit. Eram prea ocupat să caut o cale de evadare.

Capitolul 18

M-au dus înapoi prin hol. Am privit ieşirea când am trecut pe lângă ea: uşi duble din sticlă cu un zăvor perfect vizibil în interstiţiul mic dintre ele. La venire, uşile se deschiseseră spre interior. Dacă aş fi izbit drept în centru, puternic şi brusc, era posibil ca zăvorul să cedeze. Dacă nu ceda şi aveam timp să mă retrag şi să mai încerc o dată, aş fi putut căuta să trec prin sticlă,

sperând să nu mă tai prea rău. Nişte opţiuni jalnice, dar oricum superioare torturilor lui „Nas-plat” şi prietenilor lui chipeşi.

Au fost destul de brutali, îmbrâncindu-mă în faţa lor pe hol şi am încercat să emit valuri de frică şi neajutorare, pentru a le spori încrederea în sine. Doream ca ei să simtă că se aflau la controlul situaţiei, să creadă că eram îngrozit de numărul şi de forţa lor. Asta mi-ar fi putut oferi o şansă măruntă de a-i lua prin surprindere. În rest deţineam un singur avantaj, acelaşi pe care GOS îl avusese mereu împotriva nord-vietnamezilor, chiar şi când operam în curtea lor: ţinând seama de ce va urma, eu eram mult mai motivat să evadez, decât erau ei motivaţi să mă reţină.

M-au dus într-o cameră aflată în capătul îndepărtat al coridorului. Era mică, de vreo trei metri pătraţi. Uşa avea un geam din sticlă jivrată în centru şi se deschidea în interior, spre stânga. În dreapta exista o masă dreptunghiulară micuţă, cu două scaune, pe laturi opuse. M-au împins într-un scaun, cu spatele la uşă. Mi-am pus palmele pe genunchi, sub masă.

„Nas-plat” a dispărut pentru câteva minute. Când s-a întors, purta o bâtă mare de lemn. S-a aşezat la masă, vizavi de mine. I-am auzit pe ceilalţi doi ocupând poziţii îndărătul meu, de o parte şi alta.

Între spinarea lui „Nas-plat” şi perete era un spaţiu gol cam de un metru. Perfect.

Nu încuiaseră uşa. De ce s-ar fi sinchisit s-o facă? Ei erau trei şi erau nişte ticăloşi voinici. Acesta era locul lor. Ştiau că ei controlau situaţia.

Am ridicat foarte puţin masa cu genunchii, pentru a-i testa greutatea. În ciuda mărimii, era satisfăcător de grea. Inima îmi bubuia în urechi şi în gât.

„Nas-plat” a început să spună ceva. Nu am auzit ce anume. Imediat cum au început cuvintele, am ţâşnit în picioare, am prins masa cu ambele mâini de dedesubt şi am proiectat-o în sus şi în el. Forţa atacului l-a izbit cu spatele de perete. Am simţit impactul reverberându-mi prin braţe.

Ceilalţi doi au sărit înainte. Mi-am repezit piciorul în cel care venea din dreapta mea. L-am nimerit drept în stomac, atât de puternic, încât momentul de inerţie a continuat să-l poarte înainte. A căzut şi imediat celălalt a fost pe mine.

M-a prins din spate şi a încercat *hadaka jime*, strangularea cu antebraţul, dar mi-am tras capul între umeri ca o broască ţestoasă şi m-a prins cu antebraţul peste gură. Strânsoarea îi era totuşi atât de puternică, încât simţeam că-mi va disloca maxilarul. Am deschis gura şi muchia braţului lui mi-a intrat între dinţi. Înainte să se poată smuci şi elibera, am muşcat violent. Am simţit cum dinţii mi s-au afundat în muşchi şi l-am auzit zbierând.

Strânsoarea a slăbit şi m-am rotit în interiorul ei, lansând upercuturi spre

abdomenul atacatorului. A coborât braţele ca să se protejeze şi l-am surprins cu o lovitură brutală cu podul palmei în nas, de jos în sus. N-a căzut, însă a fost ameţit. L-am îmbrâncit în dreapta şi m-am repezit spre uşă.

Cel pe care-l lovisem cu piciorul mi-a înhăţat glezna de pe podea, dar m-am descotorosit. Am prins mânerul circular al uşii şi l-am răsucit, apoi am smucit-o cu toată puterea. S-a izbit de perete şi sticla jivrată s-a făcut ţăndări.

M-am împleticit pe hol, alergând şi aproape căzând. Am avut nevoie de numai o secundă ca să ajung la uşi. Am intrat în ele cu toată forţa şi ivărul de la mijloc a cedat, iar uşile s-au deschis. M-am rostogolit în coridorul de după ele, m-am ridicat şi m-am repezit spre scară. Când am ajuns la uşa exterioară, am tras de ea, am deschis-o şi am coborât treptele câte patru odată, ţinându-mă cu mâna de balustradă pentru echilibru. Când am trecut de primul palier, am auzit bubuitul uşii care se deschidea. Erau deja pe urmele mele – nu-mi asigurasem tocmai avansul la care sperasem.

Trebuia s-o şterg de aici înainte să sosească întăriri. Staţia de metrou Shibakoen se afla de cealaltă parte a lui Hibiya-dori. M-am repezit pe stradă, încercând să traversez traficul în diagonală, şi am auzit scârţâiturile cauciucurilor când săream în faţa maşinilor.

Mulţimi dense de pietoni ieşeau pe scara ce suia din staţie – probabil că tocmai sosise o garnitură. Când am ajuns la intrare, am privit în urmă şi am văzut doi bărbaţi sprintând după mine.

Am auzit semnalul sonor al altui tren care intra în staţie. Poate că aveam să reuşesc. Eram absolut sigur că aveau să mă împuşte acum, dacă puteau s-o facă; în aglomeraţie, nimeni n-ar fi ştiut de unde sosiseră împuşcăturile. M-am luptat frenetic să avansez, împingându-mă pe lângă trei bătrâne care abia se mişcau şi blocau scara, apoi am cotit brusc la stânga când am ajuns la ultima treaptă, în faţa caselor de bilete era un chioşc pentru snackuri şi, când am trecut în fugă pe lângă el, am şterpelit o cutie cu cafea de mărimea palmei. O sută nouăzeci de grame. Muchii metalice dure.

M-am îmbrâncit prin turnichete şi am ieşit pe peron. Am ajuns prea târziu – uşile se închiseseră deja şi garnitura se punea în mişcare.

Peronul era aglomerat, totuşi exista un pasaj degajat în lungul trenului. Am pătruns acolo, am privit înapoi şi l-am văzut pe un urmăritor trecând prin turnichete şi năvălind prin mulţime în culoarul acela liber din lungul trenului.

M-am întors şi am apreciat distanţa. Erau vreo cinci metri şi se apropia rapid.

I-am ţintit centrul de masă şi am aruncat cutia cu toată puterea, ca pe o minge de baseball. L-a nimerit în stern cu o bufnitură pe care am putut-o

auzi în ciuda gălăgiei din jur. A căzut ca un sac de orez, însă tovarăşul lui îl urma în imediata apropiere, cu arma în mână.

M-am răsucit iute. Trenul îşi sporea viteza.

Am coborât bărbia în piept şi am sprintat după el, cu răsuflarea ca un baros în piept. Am auzit o împuşcătură. Apoi alta.

Doi metri. Unul.

Ajunsesem suficient de aproape ca să ridic mâna şi să ating bara verticală din colţul din spate al vagonului, însă nu mai reuşeam să mă apropii. Pentru o clipă, viteza mea a fost perfect sincronizată cu a trenului. Apoi garnitura a început să se îndepărteze.

Am răcnit sălbatic şi am sărit înainte, cu degetele întinse către bară. Pentru o secundă cu adevărat înfiorătoare, am crezut că nu ajunsesem la ea şi m-am simţit prăbuşindu-mă în gol... după care palma mi s-a închis în jurul metalului rece.

Corpul mi-a fost smucit înainte şi genunchii mi-au izbit partea din spate a trenului. Labele picioarelor îmi atârnau imediat deasupra şinelor. Degetele îmi lunecau pe bară. Am ridicat ochii şi am văzut un puşti în uniformă de şcolar holbându-se la mine prin geamul din spate, cu gura deschisă. Apoi trenul a intrat în tunel şi eu am scăpat priza.

M-am răsucit instinctiv, trecându-mi braţul stâng sub corp şi de-a curmezişul lui, pentru ca să mă pot rostogoli imediat după impact. Cu toate acestea, am izbit şinele cu atâta putere, încât nu m-am rostogolit, ci am ricoşat. Am simţit un şoc enorm pe toată partea stângă, urmat de o senzaţie foarte scurtă de zbor. Iar după încă o clipă, a urmat un bufnet sec şi m-am oprit brusc.

Zăceam pe spate şi priveam plafonul tunelului metroului. Am rămas aşa o clipă, cu plămânii aproape goliţi de aer. Mi-am mişcat degetele de la picioare, apoi pe cele de la mâini. Totul părea funcţional.

Au trecut cinci secunde, după aceea alte cinci. Am izbutit să inspir de câteva ori, gâfâit.

Pe ce naiba am aterizat?

Am icnit şi m-am ridicat în capul oaselor. Mă aflam pe o movilă mare de nisip în stânga şinelor. Puţin mai încolo doi muncitori japonezi cu căşti de protecţie se uitau la mine cu gurile căscate.

Lângă movila de nisip era o platformă din beton pe care o reparau muncitorii. Foloseau nisipul ca să prepare ciment. Mi-am dat seama că dacă aş fi căzut din tren fie şi numai cu o jumătate de secundă mai târziu, aş fi aterizat pe beton, nu pe nisip.

M-am ridicat, am coborât de pe movilă şi am început să-mi scutur hainele. Forma corpului îmi rămăsese întipărită în nisip ca într-un desen animat.

Expresiile muncitorilor nu se schimbaseră. Continuau să mă privească în tăcere, cu gurile căscate, şi am înţeles că erau într-o stare de şoc faţă de ceea ce tocmai văzuseră.

— Mă scuzaţi, am rostit în japoneză neştiind ce altceva să spun, ştiţi unde-i toaleta?

Şi-au menţinut posturile încremenite şi mi-am dat seama că întrebarea mea îi debusolase încă şi mai mult. Poate că era mai bine aşa. Am văzut că mă găseam la numai câţiva metri de gura tunelului şi am pornit într-acolo.

M-am gândit la cele întâmplate. Oamenii lui Yamaoto mă văzuseră intrând în tunel agăţat de ultimul vagon, dar nu mă văzuseră căzând, iar garnitura gonea prea repede pentru ca ei să se aştepte că mi-aş fi dat drumul în mod deliberat să cad. Ca atare se aşteptau ca peste trei minute să ajung în staţia Mita, care era şi capătul de linie. Probabil că ieşiseră în goană din Shibakoen şi porniseră spre Mita pentru a încerca să mă intercepteze.

Mi-a venit o idee nebunească.

Am băgat mâna în buzunar, am scos casca pe care o băgasem acolo înainte ca „Nas-plat" şi echipa lui să mă prindă lângă dubă şi am pus-o în ureche. Apoi am căutat transmiţătorul cu spate adeziv. Nu-l pierdusem. Dar oare mai funcţiona?

— Harry, m-auzi? am rostit. Vorbeşte-mi.

Au trecut câteva clipe lungi şi mă pregăteam să repet întrebarea, când casca a înviat.

— John! Ce dracu' se-ntâmplă? Unde eşti?

A fost minunat să-l aud pe puşti.

— Linişteşte-te, n-am păţit nimic. Am însă nevoie de ajutorul tău.

— Ce se-ntâmplă? Am ascultat totul. Eşti într-o staţie? Eşti bine?

Am suit de pe şine pe peron, care era aproape pustiu acum, probabil în urma împuşcăturilor. Câţiva oameni s-au holbat la mine, dar i-am ignorat şi am trecut pe lângă ei, ca şi cum ar fi fost perfect natural să apar murdar şi învineţit din adâncurile unui tunel de metrou din Tokio.

— Am fost şi mai bine, dar despre asta putem vorbi mai târziu. Echipamentele mai funcţionează?

— Da, am semnal de la toate camerele din clădire.

— Perfect, asta voiam să ştiu. Cine mai este înăuntru?

— Infraroşiile zic că o singură persoană. Toţi ceilalţi au plecat pe urmele tale.

— Şi Yamaoto a plecat?

— Da.

— Unde-i individul care a rămas?

— Exact în ultima cameră din dreapta, cum stai cu faţa spre clădire –

acolo unde te-au dus cei trei bărbaţi. După plecarea ta, n-a mai ieşit de acolo.

Trebuia să fie „Nas-plat” sau unul dintre oamenii lui, care nu mai fusese probabil în stare să mă urmărească. M-am simţit bine să ştiu asta.

— Bun, uite cum stau lucrurile. Ei toţi cred că sunt pe spatele unei garnituri de metrou care merge spre Mita şi se vor îndrepta într-acolo, unde vor ajunge în vreo patru minute. Vor avea nevoie de alte cinci minute ca să înţeleagă că m-au pierdut, apoi alte cinci minute ca să revină la clădirea *Convingerii*. Dispun aşadar de paisprezece minute ca să ajung acolo şi să instalez transmiţătorul.

— Poftim?! Dar nu ştii unde sunt ei? Dacă n-au plecat toţi la Mita? S-ar putea întoarce în timp ce tu eşti înăuntru!

— Mă bazez pe tine să mă anunţi dacă se întâmplă aşa. Mai ai flux video de la dubă?

— Da, nu şi-a oprit transmisia.

— Eu am ajuns deja acolo. Terenul e curat?

— Da, însă mi se pare o nebunie.

— O şansă mai bună n-o să capăt niciodată. Toţi sunt plecaţi din clădire, nimic nu va fi încuiat, iar după ce se vor întoarce, vom putea auzi tot ce discută. Intru chiar acum.

— Bine, te-am văzut acum. Mişcă-te repede.

Nu mai aveam nevoie de sfatul lui. Am intrat pe uşa din capul treptelor, am cotit la dreapta şi am alergat pe hol până la scara ce ducea la etaj. Aşa cum mă aşteptasem, plecaseră în grabă şi uşa din faţă era larg deschisă.

Biroul lui Yamaoto era a treia uşă pe partea dreaptă. Aveam să intru şi să ies în câteva clipe.

Uşa era închisă. Am pus mâna pe mânerul rotund şi am încercat să-l rotesc.

— Rahat! am şuierat în barbă.

— Ce-i?

— E-ncuiată.

— Nu mai insista, pune transmiţătorul altundeva.

— Degeaba, aici trebuie să ascultăm.

Am examinat încuietoarea şi am văzut că avea un butuc simplu cu cinci pini. Nu era mare bătaie de cap!

— Stai aşa. Cred că pot intra.

— John, ieşi de-acolo. Ei se pot întoarce oricând.

Nu am răspuns. Mi-am scos portcheiul şi am desfăcut o pontoarcă artizanală şi oglinda dentară. Mânerul ei lung şi subţire era o pârghie improvizată bună. L-am împins în încuietoare şi am rotit uşor în sensul acelor de ceasornic. Când tensiunea din butuc a dispărut, am strecurat

pontoarca şi am început să lucrez la al cincilea pin.

— Nu-ncerca să spargi încuietoarea! Nu te pricepi! Pune transmiţătorul altundeva şi ieşi imediat!

— Cum adică nu mă pricep? Nu eu te-am învăţat meserie?

— Tocmai de-aia ştiu că nu te pricepi.

Harry a tăcut brusc. Înţelesese probabil că era inutil să încerce să mă oprească, aşa că ar fi fost mai bine să mă lase să mă concentrez.

Am simţit al cincilea pin clicăind, apoi l-am pierdut. *La naiba*! Am mai rotit puţintel oglinda dentară, apăsând cilindrul pe pini.

— Chiar crezi că nu mă pricep?

Alt pin a lunecat.

— Nu mai vorbi cu mine. Concentrează-te!

— Mă concentrez, dar mă simt atacat personal.

Am simţit al cincilea pin clicăind şi l-am menţinut. Cu următorii trei a fost simplu. Mai era doar unul.

Ultimul pin era stricat. Nu puteam simţi clicul. Am mişcat pontoarca în sus şi-n jos, dar n-am găsit nimic.

Haide, *iubitule*, *unde eşti*? Mi-am ţinut răsuflarea şi am scuturat pontoarca.

N-am simţit pinul clicăind în locul lui, însă mânerul s-a eliberat pe neaşteptate. L-am rotit spre dreapta şi am intrat.

Biroul era la fel ca atunci când plecasem. Până şi luminile rămăseseră aprinse. Am îngenuncheat lângă canapeaua capitonată cu piele şi am pipăit dedesubt. Era tapisată cu un material textil, ale cărui margini erau capsate probabil în lemn. Era un loc bun.

Am dezlipit acoperitoarea adezivului şi am apăsat energic transmiţătorul, asigurându-mă că se prinsese bine. Oricine avea să vorbească în camera asta avea să se audă clar şi puternic.

Am auzit în ureche glasul lui Harry:

— Se întorc doi dintre ei. Suie pe scara din exteriorul clădirii. Pleacă imediat! Foloseşte uşa laterală – este cea din stânga clădirii cum stai cu faţa spre ea.

— Rahat, am plasat deja transmiţătorul. După ce ies de aici, n-o să-ţi mai pot răspunde. Tu continuă să-mi vorbeşti.

— Ei s-au oprit în capul scării, în faţa intrării. Poate că-i aşteaptă pe ceilalţi. Coboară la ieşirea laterală şi stai acolo până te anunţ că nu-i niciun pericol.

— Bine. Am plecat.

Am reîncuiat uşa pe dinăuntru, apoi am ieşit şi am tras-o în urma mea. M-am întors şi am pornit spre coridorul exterior.

„Nas-plat” venea pe hol. Cămaşa îi era plină de sânge. Probabil că masa îl lovise în faţă şi-i spărsese iarăşi nasul. Nu-i îmbunătăţise aspectul. Din piept îi huruiau sunete animalice răguşite.

A coborât capul şi a gârbovit ceafa şi umerii, astfel că arăta ca un taur pe punctul de a se năpusti.

Nu vrea decât să pună mâna pe tine. *Te va ataca violent*, *orbit de furie*, *fără să gândească*.

„Nas-plat” s-a lansat spre mine, apropiindu-se rapid. Când s-a repezit către gâtul meu, i-am prins cămaşa udă de sânge şi m-am lăsat să cad pe podea într-o variantă modificată de *tomoe nage*, lovindu-l cu laba piciorului drept în testicule şi aruncându-l peste mine. A căzut pe spate cu un bufnet pe care l-am simţit prin podea. Folosind momentul de inerţie al aruncării, m-am rostogolit şi m-am ridicat în picioare, am făcut doi paşi lungi până la el şi am sărit în aer ca un cal sălbatic furios, pentru ca să cad cu ambele tălpi şi cu toată greutatea corpului pe toracele lui răstignit. Am simţit cum i s-au rupt oasele şi cum tot aerul i-a ieşit din plămâni. „Nas-plat” a scos sunetul unui balon care se dezumflă într-o băltoacă de apă şi am ştiut că se terminase cu el.

M-am repezit către coridor, apoi m-am oprit. Dacă-l găseau aşa, în mijlocul holului, aveau să înţeleagă că mă întorsesem şi poate că aveau să deducă şi motivul pentru care o făcusem. Era posibil să caute un microfon. Trebuia să-l aduc înapoi în camera din capătul opus al holului, unde să pară că murise în urma loviturii neaşteptat de letale a mesei.

Picioarele lui erau orientate în direcţia corectă. M-am ghemuit între ele, stând cu spatele la „Nas-plat”, l-am prins de sub genunchi şi m-am ridicat. Era mai greu decât părea. M-am aplecat spre înainte şi l-am tras, simţindu-mă ca un cal înhămat la o căruţă cu roţi pătrate. Simţeam în spinare fulgere de durere.

Glasul lui Harry mi-a răsunat iarăşi în ureche:

— Ce faci? Ei intră prin faţă. Mai ai cel mult douăsprezece secunde ca să ieşi de pe coridor.

L-am trântit pe „Nas-plat” în încăperea din capătul holului şi am ieşit în fugă în coridor, sprintând spre uşa laterală.

Am ajuns la intrarea spre casa scării laterale şi am auzit deschizându-se uşa din partea opusă a coridorului. Am smucit larg uşa şi m-am repezit prin ea, trăgând-o în urmă, dar fără s-o închid complet.

M-am ghemuit pe palier, luptându-mă cu nevoia urlătoare de a respira, am ţinut uşa întredeschisă şi am privit cum trei dintre oamenii lui Yamaoto au apărut pe coridor. Unul dintre ei mergea gârbovit – cel pe care-l izbisem cu cutia de cafea. Au intrat în birourile *Convingerii*, ieşind din raza mea

vizuală.

L-am auzit imediat pe Harry:

— S-au întors în birou. Faţada clădirii este sigură. Ieşi imediat prin uşa laterală şi traversează parcul spre est, către Sakurada-dori.

Am coborât treptele silenţios, însă iute. Am scos capul pe uşa de la baza scării şi am privit în ambele direcţii. Nu se vedea nici ţipenie. Am pornit pe o alee care făcea legătura între Hibiya-dori şi Chuo-dori şi am traversat parcul. Căldura soarelui se simţea minunat pe faţă.

PARTEA A III-A

Iar acum... deciseseră să revină în propriul lor ţinut; pentru că anii au un soi de pustietate când petrecem prea mulţi pe un ţărm străin. Dar... dacă ne întoarcem până la urmă, descoperim că aerul natal şi-a pierdut însuşirea înviorătoare şi că viaţa şi-a mutat realitatea spre locul unde ne-am considerat doar rezidenţi temporari. Aşa se face că, prinşi între două ţări, nu avem de fapt niciuna.

Nathaniel Hawthorne,
Faunul de marmură

Capitolul 19

— Eşti un maniac autodistructiv şi n-o să mai lucrez niciodată cu tine, mi-a spus Harry când am ajuns la apartamentul lui.

— Nici eu n-o să mai lucrez niciodată cu mine. Ai obţinut ceva de la transmiţător?

— Da, tot ce s-a întâmplat cât ai fost tu acolo, plus o şedinţă scurtă, care tocmai s-a terminat. Totul este stocat pe hard disk.

— Au amintit ceva despre individul de care m-am ciocnit la plecare?

— Ce vrei să zici?

— Imediat după ce instalasem transmiţătorul, am avut o mică întâlnire cu unul dintre oamenii lui Yamaoto. Probabil că au crezut că se întâmplase mai devreme, altfel i-ai fi auzit comentând ceva.

— Ah, chestia aia! Da, au crezut că s-a întâmplat când ai evadat din camera de interogare. N-au ştiut că te-ai întors. Individul este mort, să ştii.

— Mda, nu arăta prea bine când l-am părăsit.

Harry mă privea cu atenţie, dar nu i-am putut descifra căutătura.

— A fost foarte rapid. Poţi să faci aşa ceva, atât de rapid, doar cu mâinile?

— De fapt am avut nevoie şi de picioare. Unde-i Midori?

— A ieşit să cumpere o claviatură electronică. O să încercăm să cântăm conţinutul CD-ului şi să introducem sunetele în computer – este unicul mod

de a discerne *patternurile* din latice.

M-am încruntat.

— Pe cât posibil, Midori n-ar trebui să mai iasă din casă.

— N-am avut alternativă. Cineva trebuia să monitorizeze laserul şi infraroşiile ca să-ţi salveze ţie fundul, iar ea nu se pricepea la echipamente. În felul ăsta, opţiunile au fost destul de limitate.

— Am înţeles.

— Ştie să fie precaută şi este semi-deghizată. Nu cred că vor fi probleme.

— Bine. Haide să ascultăm ce ai primit de la transmiţător.

— Doar o clipă... vreau să-mi spui că n-ai abandonat duba.

— Da' ce crezi, că m-am întors după ea? Oi fi eu nebun, dar nici chiar în halul ăsta.

Pentru o clipă, faţa lui a arătat ca a unui băieţaş care tocmai primise vestea că-i murise câinele.

— Ai idee cât costă echipamentele alea?

Mi-am stăpânit zâmbetul şi l-am bătut pe umăr.

— Ştii că sunt solvabil, am zis, ceea ce era adevărat. M-am aşezat înaintea computerului şi am luat o pereche de căşti. Dă-i drumul, am aprobat din cap.

După câteva clicuri de mouse, l-am auzit pe Yamaoto beştelindu-şi oamenii în japoneză. Probabil că-i dăduseră veştile proaste după ieşirea mea din clădire.

— Un singur om! Un singur om, neînarmat! Şi l-aţi lăsat să vă scape. Idioţi inutili şi incompetenţi!

Nu puteam spune câţi erau cei cărora li se adresa, fiindcă îi acceptau tirada în tăcere. A urmat o pauză prelungă, în timpul căreia am presupus că şi-a tras răsuflarea, apoi a continuat:

— Nu contează. Este posibil ca el să nu ştie unde este CD-ul şi chiar dacă ar fi ştiut, nu sunt convins că aţi fi putut afla de la el. În mod clar, este mult mai dur ca oricare dintre voi.

După altă pauză lungă, cineva a spus:

— Ce vrei să facem, *toushu*?

— Chiar aşa, a ricanat Yamaoto şi vocea îi era uşor răguşită de strigat, ce să faceţi? Să vă concentraţi asupra femeii, aia să faceţi! Ea continuă să fie pista noastră cea mai promiţătoare.

— Dar acum s-a ascuns, a zis altcineva.

— Este adevărat, a încuviinţat Yamaoto, însă ea nu-i obişnuită cu o astfel de viaţă. A dispărut brusc, ascunzându-se, şi a lăsat în aer majoritatea chestiunilor de zi cu zi ale vieţii ei. Putem fi siguri că în scurt timp va reveni la ele. Amplasaţi oameni în toate punctele esenţiale ale existenţei ei – locuinţa, cluburile de muzică, cunoştinţele, rudele. Dacă este nevoie, lucraţi

cu Holtzer. El dispune de mijloacele tehnice necesare.

Holtzer? *Să lucreze cu el*?

— Şi bărbatul?

A urmat o pauză lungă, după care Yamaoto a rostit:

— Cu bărbatul este altă poveste. El trăieşte în umbre ca peştele în apă. Cu excepţia cazului în care suntem extrem de norocoşi, mă aştept să-l fi pierdut.

Mi-am putut imagina capete plecate colectiv de ruşine, în stilul japonez. După un timp, cineva a spus:

— Poate că-l vom găsi alături de femeie.

— Da, este o posibilitate. Este evident că el o protejează. Ştim c-a salvat-o de oamenii lui Ishikura în apartamentul ei. Şi a reacţionat defensiv când l-am întrebat despre ea. Poate că are sentimente faţă de ea. A chicotit. O temelie stranie pentru o idilă.

Ishikura? am gândit.

— În tot cazul, a urmat Yamaoto, pierderea lui Rain nu este fatală. Femeia este mult mai periculoasă: pe ea o va căuta Ishikura Tatsuhiko şi are aceleaşi şanse ca noi s-o găsească – poate chiar mai multe, judecând după viteza cu care a ajuns înaintea noastră la apartamentul ei. Iar dacă găseşte CD-ul, Ishikura va şti ce să facă cu el.

Tatsu? *Tatsu caută şi el blestematul de CD*? *Cei din apartamentul lui Midori erau oamenii lui*?

— S-a terminat cu asumarea de riscuri, a continuat Yamaoto. S-a terminat cu mărunţişurile rămase nerezolvate. Când apare femeia, eliminaţi-o imediat.

— *Hai*, au răspuns în cor câteva voci.

— Din păcate, în absenţa returnării CD-ului sau a dovezii distrugerii lui, eliminarea femeii nu ne va mai asigura securitate completă. A sosit momentul să-l eliminăm şi pe Ishikura din ecuaţie.

— *Toushu*, a spus un glas, Ishikura este şef de departament în *Keisatsucho*. Este greu să elimini o asemenea persoană fără să cauzezi probleme colaterale. În plus...

— Da, în plus moartea lui Ishikura va face din el un martir în unele cercuri, asigurând dovezi pentru toate teoriile lui despre conspiraţii. Nu avem însă de ales. Mai bine cu dovezile unor asemenea teorii, decât ceea ce există pe CD, care este o dovadă în sine. Faceţi tot posibilul ca moartea lui Ishikura să pară naturală. Ca o ironie a sorţii, expertul absolut în arta aceasta nu ne este disponibil tocmai când avem cea mai mare nevoie de el. Ei bine, inspiraţi-vă pe cât puteţi din metodele lui. Sunteţi liberi.

Asta fusese. Mi-am scos căştile şi l-am privit pe Harry.

— Transmiţătorul mai emite?

— Va emite până i se termină bateria, adică vreo trei săptămâni. O să-l monitorizez în continuare.

Am încuviinţat din cap, dându-mi seama că, în mod aproape cert, Harry avea să audă unele discuţii, care să-l pună pe urmele mele. La naiba, comentariile lui Yamaoto erau deja acuzatoare, dacă erai inteligent şi beneficiai de context: referirea la „strania" temelie a ataşamentului meu faţă de Midori, alături de ironia faptului că pierduse serviciile „expertului absolut" în cauzarea deceselor „naturale".

— Nu cred că Midori trebuie să audă conversaţia asta, am rostit. Ea ştie destule. Nu vreau să... s-o compromit şi mai mult.

Harry a plecat capul şi a rostit:

— Înţeleg pe deplin.

Instantaneu am ştiut că el ştia.

— Este bine că pot avea încredere în tine, am rostit. Mulţumesc.

El a clătinat din cap.

— Pentru puţin.

Soneria interfonului a ţârâit. Harry a apăsat butonul şi Midori a spus:

— Eu sunt.

Harry a deschis uşa blocului şi ne-am ocupat amândoi poziţiile, de data asta cu mine la uşă şi cu Harry la fereastră. După un minut am văzut-o pe Midori venind pe hol cu o cutie mare de carton în braţe. A zâmbit larg când m-a văzut şi a iuţit pasul, a intrat în *genkan* şi m-a îmbrăţişat scurt.

După un moment s-a retras şi, aşezând cutia pe jos, a comentat:

— De fiecare dată când te revăd, arăţi mai rău.

Era adevărat: faţa continua să-mi fie murdară după tumba pe şinele metroului şi ştiam că-mi trădam oboseala.

— Nu numai că arăt, dar mă şi simt mai rău, am replicat şi am zâmbit ca s-o anunţ că ea mă făcea să mă simt bine.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O să-ţi dau detaliile mai târziu. Harry mi-a spus că ne vei oferi un recital de pian.

— Aşa-i, a încuviinţat ea, apoi s-a aplecat şi a desfăcut funda cutiei. I-a deschis un capăt şi a tras afară o claviatură electronică. E bună? i-a arătat-o lui Harry.

El a luat-o şi a examinat jackul.

— Cred că am un adaptor pe-undeva pe-aici. Staţi puţin.

S-a dus la birou, a tras un sertar plin cu componente electronice şi a încercat câteva înainte de a găsi una care să-l mulţumească. A aşezat claviatura pe birou, a conectat-o la computer şi a apelat pe monitor imaginea scanată a notelor.

— Problema este, a explicat el, că eu nu pot cânta, iar Midori nu poate lucra pe computer. De aceea vom determina computerul să aplice *patternurile* de sunete la reprezentarea notelor de pe pagină. După ce are destule date cu care să lucreze, computerul va interpreta notele muzicale ca fiind coordonate în latice, apoi va folosi analiza fractală până va putea discerne modul bazic de repetare a *patternului*. Iar după aceea îl va aplica la japoneza standard prin intermediul unui algoritm de spargere a codului, pe care l-am scris, şi vom putea intra în datele de pe CD.

— Exact, am aprobat. Aşa mă gândisem şi eu.

Harry mi-a aruncat privirea lui distinctivă care anunţa că eram un troglodit cretinoid, după care a rostit:

— Midori, încearcă să cânţi partitura de pe monitor şi să vedem ce poate face computerul cu datele.

Ea s-a aşezat la birou şi a ridicat degetele deasupra claviaturii.

— Stai! a oprit-o Harry. Am uitat să-ţi spun că trebuie să cânţi perfect. Dacă o să cânţi o notă în plus sau în minus, sau dacă o să inversezi două note între ele, vei crea un *pattern* nou şi computerul va fi derutat. Trebuie să cânţi exact aşa cum apare pe ecran. Poţi s-o faci?

— Aş putea, dacă acesta ar fi un cântec obişnuit, dar este o compoziţie bizară. Trebuie s-o parcurg mai întâi de câteva ori. Nu mă poţi deconecta de la computer?

— Ba da. Harry a clicăit de câteva ori din mouse. Dă-i drumul! Anunţă-mă când eşti gata.

Midori a privit ecranul câteva secunde, cu capul perfect nemişcat şi degetele unduind uşor în aer, reflectând sunetele pe care le auzea în minte. După aceea a coborât mâinile cu blândeţe pe clape şi am auzit pentru prima oară melodia stranie a informaţiilor care-l costaseră viaţa pe Kawamura.

Am ascultat-o cumva stingherit în timp ce a cântat. După câteva minute, i-a spus lui Harry:

— E-n regulă, sunt pregătită. Poţi să mă conectezi.

Harry a operat din mouse.

— Gata. Ia să te-auzim.

Degetele ei au plutit iarăşi deasupra clapelor şi recviemul ciudat a răsunat în încăpere. Când a ajuns la sfârşitul portativului, Midori s-a oprit şi l-a privit pe Harry, cu sprâncenele arcuite întrebător.

— Datele au fost introduse, a zis el. Să vedem acum ce poate face computerul cu ele.

Am privit ecranul, aşteptând rezultatele, fără ca niciunul dintre noi să vorbească.

După o jumătate de minut, dinspre boxele computerului s-a auzit o serie

curioasă de note eterice, umbre ale celor pe care Midori le cântase mai devreme.

— Le procesează, a anunţat Harry. Încearcă să găsească patternul bazic.

Am aşteptat în tăcere minute bune, apoi el a rostit:

— Rahat, nu văd niciun progres. Poate că nu dispun eu de puterea de calcul necesară.

— Şi cum ai putea face rost de ea? s-a interesat Midori.

Harry a strâns din umeri.

— Pot încerca să sparg sistemul din Livermore, ca să obţin acces la supercomputerul lor. Chestia este că în ultima vreme sistemele lor de securitate s-au îmbunătăţit mult... ar putea dura destul.

— Adică un supercomputer ar putea face şmecheria? l-am întrebat.

— Da, a zis Harry. De fapt ar fi suficientă orice putere de procesare rezonabilă, însă este o chestiune de timp – cu cât există mai multă putere de procesare, cu atât pot fi testate mai multe posibilităţi în timp mai scurt.

— Prin urmare, un supercomputer ar iuţi lucrurile, a spus Midori, însă nu ştim cât de mult.

— Da, a încuviinţat el.

A urmat un moment de tăcere frustrată, după care Harry a zis:

— Haideţi să ne gândim niţel. De fapt, noi chiar trebuie să decriptăm asta?

Ştiam încotro se îndrepta; era acelaşi gând ispititor pe care-l avusesem eu în sediul *Convingerii*, când Yamaoto îmi ceruse CD-ul.

— Ce vrei să zici? s-a încruntat Midori.

— Păi, care sunt, de fapt, obiectivele noastre? CD-ul este ca dinamita; noi vrem doar să-l predăm mai departe fără să explodeze. Proprietarii lui ştiu că nu poate fi copiat sau distribuit electronic. Pentru început, am putea anula posibilitatea de explozie, restituindu-l pur şi simplu proprietarilor.

— Nu! a rostit Midori şi s-a ridicat în picioare în faţa monitorului, privindu-l fix pe Harry. Tata şi-a riscat viaţa pentru informaţiile de pe CD-ul ăsta. Ele vor merge acolo unde a vrut el să meargă!

Harry a ridicat braţele în semn de predare.

— Perfect, încercam doar să gândesc şi în afara cadrului.

— Ideea ta este logică, i-am spus, dar Midori are dreptate. Nu numai pentru că tatăl ei şi-a riscat viaţa ca să obţină CD-ul. Ştim că există mai multe grupări care caută să pună mâna pe el – nu numai Yamaoto, ci şi CIA, şi *Keisatsucho*. Poate mai multe. Chiar dacă noi am da CD-ul uneia dintre grupările astea, n-ar soluţiona problemele noastre cu celelalte grupări.

— Aici ai dreptate, a aprobat Harry.

— În acelaşi timp însă mi-a plăcut şi analogia ta cu dinamita. Cum faci ca

dinamita să nu provoace daune?

— O explodezi chiar tu într-un loc sigur, a răspuns Midori continuând să-l privească pe Harry.

— Exact, am zis eu.

— Bulfinch, a spus femeia. Bulfinch o publică şi-n felul acesta informaţiile explodează într-un loc sigur. Şi oricum asta dorea şi tata.

— Să-i dăm CD-ul fără să ştim măcar în mod sigur ce se află pe el? a întrebat Harry.

— Ştim destul de bine, am răspuns, bazându-ne pe povestea lui Bulfinch, coroborată de Holtzer. Eu nu văd alternativă.

El s-a încruntat.

— Nu ştim nici măcar dacă Bulfinch dispune de resursele necesare pentru a-l decripta.

Mi-am stăpânit un surâs faţă de unda de resentiment pe care o simţea: cineva urma să-i ia jucăria, poate chiar să rezolve tehno-enigma fără el.

— Putem presupune că *Forbes* poate accesa resursele cuvenite. Ştim cât de mult vor ei informaţiile de pe CD.

— Eu tot aş dori să am o şansă mai bună de a-l decripta eu primul.

— Şi eu aş vrea acelaşi lucru, însă nu ştim cât de mult s-ar putea să dureze. Între timp ne confruntăm cu nişte forţe care au fost desfăşurate pe urmele noastre şi nu vom izbuti să le mai păcălim mult timp. Cu cât Bulfinch publică mai repede blestemăţia, cu atât mai repede vom putea respira liniştiţi.

— Îi telefonez, a rostit Midori apăsat, nemaidorind să aştepte.

Capitolul 20

Îi spusesem lui Bulfinch să ne întâlnim în după-amiaza aceea în Akasaka Mitsuke, unul dintre districtele de divertisment ale oraşului, al doilea după Ginza în abundenţa de baruri cu animatoare. Zona este străbătută de o mulţime de străduţe, care oferă multiple modalităţi de acces şi fugă.

Ploua şi era rece când am terminat o RDU şi am ieşit din staţia de metrou Akasaka Mitsuke în faţa magazinului universal Belle Vie. De cealaltă parte a străzii, se ridica masiv ca un crucişător hotelul Akasaka Tokyu cu o nuanţă roz bizară pe fundalul ploii şi cerului cenuşiu. M-am oprit să-mi deschid umbrela neagră, apoi am cotit la dreapta pe Sotobori-dori. După altă cotire la dreapta într-o alee de lângă Citibank locală, am ieşit pe cărămizile roşii crenelate ale esplanadei Akasaka-dori.

Sosisem cu o oră mai devreme – şi am decis să mănânc un prânz rapid în restaurantul de *ramen* Tenkaichi de pe esplanadă. Tenkaichi – „Primul sub firmament" – este un lanţ, dar cel de pe esplanadă are un caracter personal. Proprietarii acceptă valută străină, iar bancnote şi monede din zeci de ţări sunt lipite pe pereţii din lemn maroniu ai localului. De asemenea, aici cântă un flux continuu de compilaţii de jazz, întrerupte ocazional de soft pop american. Iar de pe taburetele cu pernuţe, unele amplasate discret în colţuri, ai o imagine bună a străzii.

Am comandat *chukadon* – legume chinezeşti peste orez – şi am mâncat, privind în acelaşi timp strada. Doi *sararriiman* aflaţi în pauză de prânz întârziată mâncau tot singuri şi în tăcere.

Îl instruisem pe Bulfinch ca la ora 14 să înceapă să dea ocol în sens invers acelor de ceasornic cvartalului 19-3 din Akasaka Mitsuke 3-*chome*. Cvartalul acela este accesat de peste o duzină de străduţe, fiecare cu multiple alei aidoma unor afluenţi, aşa că el n-avea să ştie unde urma să-l aştept până nu-mi făceam anunţată prezenţa. Nu conta dacă venea mai devreme – tot nu ştia unde voi fi. Nu trebuia să facă altceva decât să ocolească cvartalul în ploaie.

Am terminat de mâncat la 13:50, am plătit şi am ieşit. Coborându-mi umbrela cât mai mult deasupra capului, am traversat esplanada spre Misuji-dori, apoi am intrat pe o alee vizavi de restaurantul Buon Appetito din cvartalul 19-3 şi am rămas sub streaşină unui acoperiş din tablă ondulată ruginită. Am aşteptat acolo în timp ce picături tăcute de apă cădeau în faţa mea de pe acoperişul ruginit, peste containere uzate din plastic pentru gunoaie.

După zece minute am auzit paşi pe cărămizile ude din stânga, m-am întors şi l-am văzut pe Bulfinch. Purta un trend măsliniu şi era gârbovit sub o umbrelă mare şi neagră. Din locul unde mă aflam, nu mă putea zări şi am aşteptat să mă depăşească.

— Aici, am rostit încetişor.

— Rahat! s-a răsucit el brusc către mine. Să nu mai faceţi aşa ceva. M-aţi speriat.

— Sunteţi singur?

— Bineînţeles. Aţi adus CD-ul?

Am ieşit de sub streaşină şi am cercetat aleea în ambele direcţii. Nu se vedea nimeni.

— Este în apropiere. Spuneţi-mi ce intenţionaţi să faceţi cu el.

— Ştiţi bine ce planuri am. Sunt jurnalist. Voi scrie o serie de articole bazate pe dovezile de pe CD.

— Cât va dura?

— Cum, cât va dura? Ce naiba, articolele sunt deja scrise. Eu am nevoie doar de dovezi.

Am căzut pe gânduri.

— Să vă spun mai întâi câteva lucruri despre CD, am rostit şi am explicat încriptarea.

— Nu-i o problemă, a zis el după ce am terminat. *Forbes* are o relaţie bună cu Lawrence Livermore[4], care ne va ajuta. Vom publica imediat după ce este descifrată încriptarea.

— Viaţa lui Midori este în pericol în fiecare zi care trece fără să se publice nimic.

— De asta îmi daţi CD-ul? Cei care-l doresc v-ar fi plătit pentru el. Şi să ştiţi că v-ar fi plătit frumuşel.

— Vreau să înţelegeţi ceva, i-am spus. Dacă n-o să publicaţi informaţiile de pe CD, asta ar putea s-o coste viaţa pe Midori. Dacă se va întâmpla aşa ceva, o să vă caut şi o să vă omor.

— Care-i legătura dumneavoastră cu ea?

— O respect. Şi-a sacrificat deja foarte multe pentru conţinutul CD-ului ăsta. Aveţi grijă să nu-i sporiţi poverile.

El a încuviinţat din cap.

— Am înţeles.

L-am mai privit o clipă, apoi am dus mâna la buzunarul de la piept şi am scos CD-ul. I l-am întins şi am pornit înapoi spre staţie.

Am rulat o RDU în drum spre Shinbashi, timp în care m-am gândit la Tatsu. Până la publicarea conţinutului CD-ului, nu numai Midori era în pericol, ci şi, o ştiam acum, Tatsu. Şi cu toate că Tatsu nu era nici pe departe o ţintă facilă, nu era nici intangibil. Trecuseră mulţi ani de când nu-l mai văzusem, dar cândva ne acoperiserăm spatele unul celuilalt. Îi datoram măcar un avertisment.

Am sunat la *Keisatsucho* din cabina unui telefon public din staţia Shinbashi.

— Ştii cine este? am întrebat în engleză după ce mi-au făcut legătura cu el.

A urmat o pauză prelungă.

— O fantomă, dacă n-aş şti realitatea, mi-a răspuns tot în engleză – ceea ce era un semn bun, fiindcă însemna că nu voia să fie înţeles de cei din jur. Ştii că *Keisatsucho* a găsit două cadavre în Sengoku? Unul dintre ei purtase un baston. Amprentele tale erau pe baston. La răstimpuri mă întrebasem dacă mai eşti în Tokio.

---

[4] Lawrence Livermore National Laboratory (LLNL) este o unitate federală de cercetări în Livermore, statul California, înfiinţată de Universitatea California în 1952. (n.t.).

La naiba, mi-am spus, *probabil că la un moment dat am prins bastonul fără să-mi fi dat măcar seama*. Amprentele mele fuseseră fişate din clipa când revenisem în Japonia după război; teoretic, eram un străin şi tuturor străinilor li se iau amprentele în Japonia.

— Am încercat să te localizăm, a continuat el, dar se părea că ai dispărut. De aceea, cred că înţeleg de ce ai telefonat, însă nu pot să intervin pentru tine. Lucrul cel mai bun pe care-l poţi face este să vii la *Keisatsucho*. Dacă vei proceda aşa, să ştii că voi face tot posibilul ca să te ajut. Dacă te vei ascunde, vei părea vinovat.

— De aceea am telefonat, Tatsu. Am nişte informaţii în privinţa asta şi vreau să ţi le comunic.

— Şi ce vrei în schimbul lor?

— Vreau ca tu să faci ceva. Ascultă-mă atent. Nu-i vorba despre mine. Dacă vei acţiona pe baza informaţiilor mele, o să mă predau după aceea. Nu voi mai avea motive să mă tem.

— Unde şi când? a întrebat el.

— Suntem singuri pe linia asta? am întrebat.

— Sugerezi că linia asta ar putea fi interceptată? a întrebat el şi i-am recunoscut vechiul sarcasm subversiv din glas.

Îmi spunea să presupun că era interceptată.

— Perfect atunci, am zis. În holul recepţiei din hotelul Okura, sâmbătă, la douăsprezece la amiază, fix.

Okura era un loc ridicol de public pentru o întâlnire şi Tatsu ştia că nu l-aş fi sugerat niciodată în mod serios.

— Aha, da, este un loc bun, a răspuns el transmiţându-mi că înţelesese. Atunci ne vedem acolo.

— Ştii, am urmat eu, poate că ţi se pare o aiureală, dar uneori duc dorul zilelor pe care le-am petrecut împreună în Vietnam. Duc dorul informărilor alea săptămânale inutile la care eram siliţi să participăm... le mai ţii minte?

Şeful CIA al grupului operativ care ţinea informările le programa invariabil la ora 16:30, pentru ca să-i rămână suficient timp după aceea să alerge după prostituate prin Saigon. Tatsu îl dispreţuia pe bună dreptate şi nu se sfia s-o sublinieze în public.

— Da, nu le-am uitat, a răspuns el.

— Nu ştiu de ce, însă tocmai acum m-a apucat dorul de ele, am zis şi, după ce-i spusesem ora, m-am pregătit să-i ofer şi data. Aş fi în stare să particip şi mâine la una. Nu ţi se pare curios? Probabil că din cauza vârstei devin nostalgic.

— Se întâmplă.

— Da, în sfârşit... A trecut ceva timp. Îmi pare rău că n-am mai ţinut

legătura între noi. Tokio s-a schimbat mult de când am sosit eu aici. Pe atunci ne distram a-ntâia, nu crezi? Mie-mi plăcea enorm locşorul ăla unde mama-san făcea cu mâna ei cănile în care ne servea băuturile. Nu cred că-l mai ţii minte. Probabil că nici nu mai există de acum.

Locul era în Ebisu.

— Nu, nu mai există, a spus Tatsu anunţându-mă că înţelesese.

— Păcat. Era un loc frumos. Mă mai gândesc uneori la el.

— Te sfătuiesc în mod insistent să te predai. Dacă mă asculţi, îţi promit că voi face tot ce pot ca să te ajut.

— O să mă gândesc. Mulţumesc pentru sfat.

După aceea am închis şi am rămas cu mâna pe receptor, dorindu-mi ca el să fi înţeles mesajul meu criptic. Nu ştiam ce voi face dacă nu-l înţelegea.

Capitolul 21

Localul din Ebisu pe care-l amintisem era un *izakaya* japonez clasic în care mă dusese Tatsu când sosisem în Japonia după război. *Izakaya* sunt baruri micuţe din case vechi de lemn, conduse de obicei de un bărbat sau o femeie fără vârstă, sau de un cuplu, care locuiesc deasupra localului, doar cu un felinar roşu deasupra uşii, care le anunţă existenţa. Oferind refugiu faţă de un boss exigent sau un mariaj plictisitor, de tumultul metrourilor şi vacarmul străzilor, *izakaya* servesc bere şi sake până târziu în noapte, în timp ce un şir nesfârşit de clienţi vin şi pleacă pe scaunele de la bar, înlocuiţi întruna de alţi bărbaţi obosiţi care evadează din rutine.

Tatsu şi cu mine petrecuserăm mult timp în localul din Ebisu, dar eu încetasem să mai merg acolo după ce întrerupsesem contactul. Îmi propusesem să trec într-o bună zi pe acolo şi să văd ce mai făcea mama-san, dar lunile deveniseră ani şi, cumva, nu mai reuşisem s-o fac. Iar acum, potrivit lui Tatsu, localul nici măcar nu mai exista. Probabil că fusese demolat. În Tokio modern şi grăbit nu mai exista loc pentru bărulețe micuţe ca acela.

Eu însă îmi aminteam unde fusese şi acolo aveam să-l aştept pe Tatsu.

Am ajuns la Ebisu devreme, ca să-mi acord timp pentru a arunca o privire în jur. Peisajul se schimbase într-adevăr. Multe case de lemn dispăruseră. În apropierea staţiei se afla un mall nou şi strălucitor, acolo unde înainte se întinsese o orezărie. Mi-a venit niţel cam greu să mă orientez.

După ce am coborât din staţie, am pornit spre est. Era o zi umedă şi vântul aducea fuioare de ceaţă dinspre cerul acoperit.

Am găsit locul unde fusese *izakaya*. Casa dărăpănată, dar atât de intimă, dispăruse, înlocuită de o băcănie cu aspect antiseptic. Am trecut pe lângă ea fără grabă. Era pustie; unicul ocupant, un vânzător cu chip plictisit, citea o revistă sub tuburile fluorescente. Nu se vedea nici urmă de Tatsu, însă era aproape cu o oră mai devreme.

Dacă aş fi avut alternativă, nu m-aş fi întors odată ce aş fi ştiut că localul nu mai exista. Ce naiba, întregul cartier dispăruse! Îmi amintea de ultima dată când fusesem în SUA, cu aproape cinci ani în urmă. Mă întorsesem în Dryden, care fusese pentru mine aproape ca o localitate natală adevărată. Nu mai călcasem pe acolo de aproape douăzeci de ani şi o parte din mine dorea să se reconecteze cu ceva.

Fusese un drum de patru ore cu maşina din New York. Când ajunsesem, cam singurul lucru rămas la fel era configuraţia străzilor. Mersesem pe artera principală şi în locul caselor pe care le ţineam minte văzusem un McDonald's, un Kinko's, un Subway pentru sandvişuri, toate în clădiri noi şi strălucitoare. Recunoscusem numai vreo două locuri. Erau ca ruinele unei civilizaţii dispărute, ridicându-se prin vegetaţia deasă a junglei.

Acum am continuat să merg, minunându-mă de felul cum amintiri cândva plăcute păreau să renască dureroase printr-o alchimie pe care n-o puteam înţelege pe deplin.

Am cotit pe o stradă laterală. Un părculeţ era înghesuit între două blocuri banale. Două mame tinere pălăvrăgeau pe o bancă, cu cărucioarele în faţa lor. Vorbeau probabil despre evenimente din cartier, despre faptul că în curând copilaşii lor aveau să meargă la şcoală.

Am ocolit complet noul mall comercial, apoi am intrat în el printr-o esplanadă exterioară largă, care strălucea de crom şi sticlă. Trebuia să recunosc că era o construcţie frumoasă. Doi puşti de liceu au trecut pe lângă mine, râzând. Păreau perfect în largul lor, ca şi cum ar fi aparţinut locului.

O siluetă într-un trend vechi venea spre mine din celălalt capăt al plaza şi, cu toate că nu-i puteam distinge chipul, am recunoscut legănatul mersului şi postura. Era Tatsu, care absorbea căldură dintr-o ţigară şi ignora în rest ziua umedă.

M-a zărit şi a fluturat din braţ, apoi a aruncat ţigara. Când s-a apropiat, am văzut că faţa îi avea mai multe cute decât îmi aminteam, marcată o oboseală aflată mai aproape de suprafaţă.

— *Hontou ni*, *shibaraku buri da na*, am rostit şi am făcut o plecăciune.

El a întins mâna şi i-am scuturat-o.

M-a privit cu atenţie, zărind fără îndoială pe chipul meu aceleaşi cute pe care le vedeam eu pe al lui, şi poate şi altceva. Era prima dată că Tatsu mă vedea după operaţia pe care o suferisem. Probabil că se minuna de faptul că

vârsta părea să-mi fi ascuns trăsăturile europene. M-am întrebat dacă suspecta şi altceva decât trecerea timpului înapoia înfăţişării mele schimbate.

— Ce ai făcut de data asta, Rain-san? a întrebat el fără să-şi desprindă ochii de la mine. Ştii în ce necazuri mă bagi dacă află cineva că ne-am întâlnit şi nu te-am arestat? Eşti suspect într-un caz de dublă omucidere, în care una dintre victime avea legături strânse cu PLD-ul. Să ştii că sunt supus la presiuni considerabile ca să-l rezolv cât mai repede.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui măcar că te bucuri să mă revezi? Am şi eu sentimente, să ştii.

Tatsu şi-a etalat zâmbetul trist.

— Ştii bine că mă bucur să te revăd. Mi-aş fi dorit însă alte circumstanţe.

— Ce mai fac fiicele tale?

Zâmbetul i s-a lărgit şi el a încuviinţat din cap cu mândrie.

— Foarte bine. Una este medic, iar cealaltă avocat. Din fericire, au moştenit mintea mamei lor.

— S-au măritat?

— Cea mare este logodită.

— Felicitări! Se pare că în curând vei fi bunic.

— Nu prea curând, a replicat el.

Zâmbetul i s-a evaporat şi am gândit: *Nu mi-ar plăcea să fiu băiatul pe care Tatsu îl va prinde păcălindu-i o fiică*.

Am pornit prin mall şi am trecut pe lângă reproducerea perfectă a unui *chiteau* francez care părea cuprins de nostalgie printre actualii săi vecini.

Odată ce terminasem cu politeţurile, am trecut la subiect:

— Yamaoto Toshi, şeful partidului *Convingerea*, a pus un preţ pe capul tău.

Tatsu s-a oprit şi m-a privit.

— De unde ştii asta?

— Regret, dar nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta.

El a aprobat din cap.

— Sursa ta trebuie să fie credibilă, altfel nu mi-ai fi spus.

— Exact.

Am reînceput să mergem prin mall.

— Rain-san, să ştii că există mulţi oameni care ar dori să mă vadă dispărut. Uneori mă întreb cum am reuşit să supravieţuiesc atâta timp.

— Poate că ai un înger păzitor.

Tatsu a izbucnit în râs.

— Aş fi vrut eu aşa ceva. De fapt, explicaţia este mai simplă. Moartea mi-ar afirma răspicat credibilitatea. Cât timp sunt viu, pot fi ignorat ca un

nebun, un urmăritor de fantome.

— Mă tem că circumstanţele s-au schimbat.

El s-a oprit iarăşi şi m-a privit scrutător.

— N-am ştiut că eşti amestecat cu Yamaoto.

— Nu sunt.

A încuviinţat încetişor şi am ştiut că adăuga informaţia respectivă la profilul pe care-l întocmise asasinului misterios.

A pornit mai departe.

— Spuneai aşadar că circumstanţele s-au schimbat.

— Există un CD cu date. Din câte am înţeles, conţine informaţii care implică mulţi politicieni în acte grave de corupţie. Yamaoto încearcă să pună mâna pe el.

El ştia ceva despre disc – la urma urmelor, prin intermediul transmiţătorului din sediul *Convingerii* îl auzisem pe Yamaoto spunând că Tatsu trimisese oameni la apartamentul lui Midori –, totuşi n-a zis nimic.

— Tu ştii ceva despre asta? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Sunt poliţist. Ştiu câte ceva despre toate.

— Yamaoto crede că ştii foarte multe. El ştie că eşti în căutarea CD-ului, are greutăţi cu recuperarea lui, aşa că încearcă să elimine firele rămase nerezolvate.

— De ce are greutăţi în recuperarea CD-ului?

— Nu ştie unde este.

— Tu ştii?

— Nu este la mine.

— Nu asta te-am întrebat.

— Tatsu, aici nu este vorba despre CD. Am propus să ne întâlnim, fiindcă am aflat că te găseşti în pericol. Am vrut să te avertizez.

— Însă CD-ul dispărut este motivul pentru care mă găsesc în pericol, nu? a zis el, afişând o privire nedumerită şi inocentă care ar fi păcălit pe oricine nu-l cunoştea. Dacă-l găsesc, înlătur pericolul.

— Scuteşte-mă de logica asta. Îţi mai spun doar atât. Deţinătorul CD-ului poate să-i publice conţinutul. Asta ar trebui să înlăture pericolul, aşa cum zici tu.

El s-a oprit şi m-a prins de braţ.

— Să nu-mi spui că i-ai dat CD-ul lui Bulfinch!

În minte au început să-mi sune sonerii de alarmă.

— De ce?

— Pentru că Franklin Bulfinch a fost ucis ieri în Akasaka Mitsuke, în faţa hotelului Akasaka Tokyu.

— Rahat! am exclamat, pierzându-mi controlul pentru o clipă.

— *Komatta*, a înjurat el din nou. I l-ai dat, aşa-i?

Rahat!

— Da.

— La dracu'! Îl avea asupra lui când a fost omorât?

În faţa hotelului Akasaka Tokyu, la o sută de metri de locul unde ne întâlniserăm.

— La ce oră s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Pe la începutul după-amiezii. Probabil în jurul orei două. Îl avea asupra lui?

— Aproape sigur.

Umerii i s-au gârbovit şi am ştiut că nu juca teatru.

— La naiba, Tatsu, de unde ştii tu despre CD?

După o pauză îndelungată, mi-a răspuns:

— Ştiu, deoarece Kawamura trebuia să mi-l dea mie.

Am arcuit sprâncenele, surprins.

— Da, a urmat el, luasem legătura cu Kawamura de mai mult timp. Îl încurajasem mereu să-mi ofere informaţiile care se află acum pe CD. Se pare că finalmente toţi au mai multă încredere în reporteri decât în poliţişti. Kawamura a decis până la urmă să-i dea CD-ul lui Bulfinch.

— De unde ştii?

— Kawamura m-a sunat în dimineaţa morţii lui.

— Şi ce a spus?

Tatsu m-a privit inexpresiv.

— „Îmi bag picioarele, o să dau CD-ul presei occidentale". A fost numai vina mea. Am fost prea insistent, am pus prea multă presiune pe el. În mod cert, asta nu i-a plăcut până la urmă.

— Şi de unde ştii că urma să i-l dea lui Bulfinch?

— Dacă tu ai dori să dai genul ăsta de informaţii „presei occidentale", cui te-ai adresa? Bulfinch era bine-cunoscut pentru articolele lui despre corupţie. N-am fost însă sigur decât azi-dimineaţă când am auzit de asasinarea lui. Şi n-am fost complet sigur decât în clipa asta.

— De aceea ai urmărit-o pe Midori?

— Bineînţeles. Tatsu avea un fel sec de a pronunţa „bineînţeles", care părea întotdeauna să sublinieze o lipsă de acuitate mintală din partea interlocutorului. Kawamura a murit aproape imediat după ce mi-a telefonat, ceea ce înseamnă că probabil n-a putut să predea CD-ul „presei occidentale", aşa cum plănuise. Fiica avea toate obiectele tatălui, aşa că ea era o ţintă logică.

— De aceea ai anchetat spargerea din apartamentul lui Kawamura?

S-a uitat la mine dezaprobator.

— Spargerea aceea a fost comisă de oamenii mei. Căutam CD-ul.

— Aşadar, două ocazii pentru a-l căuta – spargerea, iar apoi ancheta spargerii, am spus admirându-i eficienţa. Foarte convenabil.

— Nu îndeajuns de convenabil. N-am găsit discul şi de aceea ne-am îndreptat atenţia spre fiică.

— Tu şi toţi ceilalţi.

— Rain-san, a zis el, am pus pe cineva s-o urmărească în Omotesando. Omul acela a suferit un accident cu totul improbabil în toaleta unui bar local. I-a fost rupt gâtul.

Rahat, deci „Domnul Inexpresiv" fusese omul lui Tatsu! Aşadar poate că Benny vorbise serios când îmi dăduse patruzeci şi opt de ore ca să accept jobul Midori. Desigur, asta nu mai conta acum.

— Ca să vezi, am comentat eu.

— În aceeaşi noapte, mi-am pus oameni s-o aştepte pe fiică în propriul ei apartament. Deşi erau înarmaţi, au fost atacaţi prin surprindere şi scoşi din luptă de un singur bărbat.

— Cam stânjenitor, am rostit şi l-am aşteptat să continue.

Tatsu a scos o ţigară, a studiat-o pentru o clipă, apoi a pus-o în gură şi a aprins-o.

— Toate astea aparţin însă de acum trecutului, a spus şi a suflat un nor de fum cenuşiu. S-a terminat. CD-ul este în mâinile CIA.

— De ce crezi asta? De ce nu în mâinile lui Yamaoto?

— Potrivit surselor mele, Yamaoto continuă să caute CD-ul. În piesa asta mai există doar un singur jucător în afară de mine, ceea ce înseamnă că el a luat CD-ul de la Bulfinch.

— Dacă te referi la Holtzer, el lucrează cu Yamaoto.

Tatsu mi-a oferit din nou surâsul lui trist.

— Holtzer nu lucrează cu Yamaoto, ci este robul lui Yamaoto. Şi, ca majoritatea robilor, caută o modalitate de evadare.

— Nu înţeleg.

— Yamaoto îl controlează pe Holtzer prin şantaj, aşa cum îşi controlează toate marionetele. Însă Holtzer joacă un joc dublu. El intenţionează să folosească CD-ul pentru a-l distruge pe Yamaoto, pentru a reteza sforile păpuşarului.

— Prin urmare, Holtzer nu i-a spus lui Yamaoto că CIA are CD-ul.

Poliţistul a ridicat din umeri.

— Cum spuneam mai devreme, Yamaoto continuă să-l caute.

— Tatsu, am rostit eu încet, ce se află pe CD-ul acela?

El a tras obosit din ţigară, după care a suflat fumul spre cer.

— Materiale video cu acte sexuale extraconjugale, înregistrări audio de mite şi plăţi, numere de conturi secrete, arhive de tranzacţii imobiliare ilegale şi spălări de bani.

— Care-l implică pe Yamaoto?

M-a privit de parcă se întreba cum puteam fi atât de idiot.

— Rain-san, ai fost un mare soldat, dar ai fi fost un poliţist de tot rahatul. Datele acelea îi implică pe toţi, cu *excepţia* lui Yamaoto.

Am rămas tăcut, străduindu-mă să pun totul cap la cap.

— Yamaoto foloseşte informaţiile acelea pentru a şantaja?

— Bineînţeles, a replicat el în stilul lui sec. Tu de ce crezi că n-am avut parte decât de guvernări care au eşuat? Unsprezece prim-miniştri în tot atâţia ani! Absolut toţi au fost fie slugi ale PLD-ului, fie reformatori, care au fost imediat cooptaţi şi dezamorsaţi. Asta-i mâna lui Yamaoto care guvernează din umbră.

— Totuşi el nu face parte din PLD.

— Pentru că nu vrea. În felul ăsta conduce totul mult mai eficient. Când un politician îl nemulţumeşte, sunt scoase la iveală informaţii incriminatorii, mass-media sunt instruite să le amplifice şi respectivul este dizgraţiat. Scandalul se reflectă doar asupra PLD-ului, nu asupra *Convingerii*.

— Şi de unde obţine el toate informaţiile astea?

— Are un sistem vast de interceptări telefonice, supravegheri video şi complici. De fiecare dată când prinde în gheare pe cineva, respectivul devine complice şi-l ajută în lărgirea reţelei de şantaj.

— Dar de ce l-ar ajuta?

— Politica biciului şi a zăhărelului. Yamaoto are pe statul lui de plată multe tinere suficient de frumoase pentru a-l determina până şi pe cel mai fidel politician însurat să-şi piardă minţile pentru moment. Să zicem că un parlamentar este filmat într-un act sexual stânjenitor cu una dintre femeile acelea. Politicianului i se arată materialul video şi i se spune că nu va fi făcut public, în schimbul votului său în favoarea anumitor legi referitoare în general la cheltuieli pentru lucrări publice, ca şi pentru cooperarea lui în prinderea altor colegi. Dacă are conştiinţă, politicianul nu va dori să voteze în favoarea acelor proiecte publice ridicole, însă teama de expunere este acum un factor de motivaţie mult mai important decât ar fi fost vreodată conştiinţa. Iar în trădarea colegilor săi intervine aspectul psihologic: împroşcându-i pe alţii cu noroi, el se simte mai puţin murdar la rândul său. Şi pentru că alegerile sunt decise în Japonia nu de trecutul electoral al unui politician, ci de accesul lui la bani, Yamaoto oferă un fond „negru” uriaş cu care politicienii îşi pot finanţa campaniile electorale. Yamaoto este generos – odată ce un politician face parte din reţeaua sa, este în interesul lui ca

respectivul să fie reales şi să avanseze în cariera politică. Influenţa lui Yamaoto este atât de profundă, încât dacă nu faci parte din reţeaua lui, nu poţi să reuşeşti absolut nimic şi oricum vei fi învins la următoarele alegeri, când una dintre marionetele lui are mai mulţi bani.

— Dacă are atâta putere, cum se face că n-am auzit niciodată de el?

— Yamaoto nu dezvăluie sursa presiunilor aplicate. Victimele lui ştiu doar că sunt şantajate, nu şi de către cine. Majoritatea cred că este mâna unei facţiuni din PLD. Şi de ce nu? De fiecare dată când Yamaoto determină că un scandal este în interesul lui, PLD-ul devine focarul atenţiei ţării. Ironia sorţii, nu? Yamaoto trage sforile astfel încât până şi PLD-ul crede că PLD-ul deţine puterea. Dar înapoia puterii se găseşte adevărata putere.

M-am gândit la rapoartele pe care le citisem despre teoriile conspiraţiilor formulate de Tatsu.

— Cu toate acestea, am spus, tu te-ai concentrat asupra corupţiei din PLD.

A mijit ochii.

— De unde ai tras concluzia asta?

Am zâmbit.

— Faptul că nu ne-am mai văzut de mult timp nu înseamnă că mi-am pierdut interesul faţă de tine.

El a tras iarăşi din ţigară.

— Da, m-am concentrat asupra corupţiei din PLD, a rostit şi fumul i-a ieşit în fuioare prin nări. Pe Yamaoto îl amuză asta şi crede că-i slujeşte interesele. Aşa ar fi, dacă vreunul dintre rapoartele mele ar fi privit cu seriozitate. Însă numai Yamaoto decide când corupţia trebuie pedepsită.

A rostit cuvintele acestea cu o expresie mohorâtă.

Mi-a fost imposibil să nu-i zâmbesc; rămăsese acelaşi viclean afurisit pe care-l cunoscusem în Vietnam.

— Însă tu tragi o cacealma. Adevărata ta ţintă este Yamaoto.

Tatsu a strâns din umeri.

— Acum înţeleg de ce doreai CD-ul, am adăugat.

— Rain-san, tu-mi cunoşteai implicarea. De ce nu m-ai contactat?

— Am avut un motiv.

— Şi anume?

— Midori. Dacă ţi-aş fi dat CD-ul, Yamaoto ar fi continuat să creadă că nimeni nu-l găsise deocamdată şi ar fi continuat s-o caute pe Midori. Publicarea materialelor de pe disc era singurul fel în care Midori n-ar mai fi fost ameninţată.

— Ăsta a fost unicul motiv pentru care n-ai vrut să mă contactezi?

L-am privit, precaut.

— Eu nu ştiu altul. Ştii tu, cumva?

Mi-a răspuns doar prin surâsul lui trist.

Am mers tăcuţi câteva clipe, apoi eu am întrebat:

— Cum a ajuns Yamaoto la Holtzer?

— I-a oferit ceea ce-şi doreşte orice om.

— Adică?

— Putere, bineînţeles. Cum crezi că a avansat Holtzer aşa rapid prin ierarhie, ca să ajungă şeful Staţiei Tokio?

— Yamaoto l-a alimentat cu informaţii?

— Bineînţeles. Am înţeles că domnul Holtzer a înregistrat succese notabile în recrutarea de active în Japonia. Şi ca şef al Staţiei Tokio, a produs câteva rapoarte foarte pertinente – mai ales despre corupţia din guvernul japonez, domeniu în care Yamaoto este, desigur, expert.

— Doamne, Tatsu, informaţiile tale aproape că mă îngrozesc.

— Îngrozitoare este inutilitatea lor pentru mine.

— Holtzer ştie că este manipulat?

Tatsu a ridicat din umeri.

— La început a crezut că el îl recruta pe Yamaoto. După ce a înţeles că adevărul era exact invers, ce opţiuni avea? Să mărturisească Agenţiei că activele pe care le recrutase erau de fapt agenţi dubli, că toate rapoartele erau născocite? Ar fi însemnat sfârşitul carierei lui. Alternativa era mult mai plăcută: să lucreze pentru Yamaoto, care continuă să-l alimenteze cu „informaţii" ce fac din el o vedetă. Iar Yamaoto are cârtiţa lui în interiorul Agenţiei.

Holtzer este o cârtiţă, am gândit dezgustat. *Trebuia să-mi fi dat seama*.

— Holtzer mi-a spus că CIA îl recrutase pe Kawamura, care era pe punctul de a preda CD-ul Agenţiei când a decedat.

Poliţistul a strâns din umeri.

— Kawamura m-a tras pe sfoară pe mine. La fel de bine este posibil să fi tras pe sfoară şi CIA. Este imposibil de spus şi oricum este irelevant.

— Şi care-i treaba cu Bulfinch? am întrebat. Cum a ajuns Holtzer la el?

— Urmărindu-l, până i-ai înmânat CD-ul, bineînţeles. Bulfinch era o ţintă facilă, Rain-san.

Am auzit nota blândă de mustrare din vocea lui care-mi spunea că fusese o prostie să dau CD-ul unui civil.

Am mers în tăcere alte minute, după care el a rostit:

— Şi tu, Rain-san, ce ai făcut în Japonia în tot acest timp? De când ne-am văzut noi doi ultima dată?

Cu Tatsu ar fi fost o greşeală să presupui că ceva putea fi un banal schimb de politeţuri. În adâncul minţii mele a zbârnâit o sonerie de alarmă.

— Nimic nou în sine, am răspuns. Aceeaşi activitate de consultant ca şi

înainte.

— Consultanţă... în ce domeniu?

— Ştii doar. Ajut companii din SUA să-şi exporte produsele în Japonia. Ocolesc unele formalităţi birocratice, găsesc partenerii adecvaţi – chestii de-astea.

— Sună interesant. Ce fel de produse?

Tatsu ar fi trebuit să fi ştiut că nu-mi putea demasca paravanul consultanţei prin numai câteva întrebări simple. Afacerea aceea şi clienţii sunt perfect reali, deşi, desigur, nu chiar din topul 500 întocmit de *Fortune*.

— De ce nu intri pe site-ul meu? l-am întrebat. Are o secţiune plină cu referinţe de la clienţi.

A fluturat din mână cu un gest amuzat.

— Voiam de fapt să te întreb ce mai faci încă în Japonia? De ce mai eşti aici?

— Ce contează asta?

— Mi-ar fi plăcut să ştiu.

Ce-i puteam spune? *Trebuie să rămân în război*. *Un rechin moare*, *dacă încetează să mai înoate*.

Trebuia să recunosc totuşi că nu era doar atât. Uneori detestam să trăiesc aici. Chiar şi după douăzeci şi cinci de ani eram un outsider şi uram chestia asta. Şi nu era vorba doar despre profesiunea mea care necesita o viaţă dusă în umbre. În ciuda caracteristicilor native şi a nivelului meu lingvistic, ceea ce contează finalmente este că la interior sunt pe jumătate *gaijin*. O profesoară crudă mi-a spus odată în şcoala primară:

— Ştii ce obţii când amesteci apă curată cu apă murdară? Apă murdară!

Fuseseră necesari alţi câţiva ani de insulte şi respingeri ca să-i înţeleg spusele: eram însemnat de o pată de neşters, pe care umbrele o pot ascunde, dar care nu se poate spăla niciodată.

— Ai stat două decenii aici, a continuat Tatsu încetişor. Poate c-ar fi timpul să pleci acasă.

Ştie, mi-am spus. *Sau este pe punctul de a şti*.

— Mă întreb unde-i casa mea, am replicat.

El a rostit cu grijă:

— Dacă vei rămâne, există riscul să putem afla că avem interese opuse.

— Atunci să nu aflăm.

I-am văzut zâmbetul trist.

— Putem încerca.

Ne-am reluat mersul, cu cerul mohorât deasupra noastră.

Brusc mi-a venit o idee. M-am oprit şi m-am uitat la el.

— Poate că nu s-a terminat totul, am spus.

— La ce te referi?

— La CD. Poate că încă îl putem recupera.

— Cum?

— Informaţiile de pe disc nu pot fi copiate sau transmise electronic. Şi sunt încriptate. Holtzer va avea nevoie de experţi ca să le descifreze. De aceea, trebuie fie să ducă CD-ul la specialişti, fie să cheme specialiştii la el.

Tatsu a rămas tăcut doar o secundă, apoi a scos telefonul mobil. A tastat un număr, a dus telefonul la ureche şi a aşteptat.

— Am nevoie de lista persoanelor oficiale americane intrate în ţară, a rostit în japoneză. Mai ales cele declarate ca făcând parte din NSA sau CIA. Intrările pentru săptămâna următoare, în mod special următoarele câteva zile. Imediat. Da, aştept.

Ca parte din tratatul lor de securitate şi cooperare generală în domeniul contrainformaţiilor, guvernele american şi japonez îşi declară reciproc agenţii de vârf. Era cu bătaie lungă, dar merita încercat.

Iar eu îl cunoşteam pe Holtzer. Era genul de fanfaron. Avea să anunţe obţinerea CD-ului ca fiind lovitura de spionaj a secolului şi să-l predea personal, pentru a se asigura că tot creditul îi va reveni.

Am aşteptat în tăcere câteva minute, apoi Tatsu a spus:

— Da. Da. Da. Am înţeles. Rămâi pe fir.

A lipit telefonul de piept şi mi-a zis:

— Un specialist NSA în software pentru criptografie, declarat statului japonez. Şi directorul CIA al Afacerilor din Asia de sud-est. Ambii sosesc diseară pe Narita, direct de la Washington. Nu cred că este o coincidenţă. Probabil că Holtzer i-a chemat imediat după ce a pus mâna pe CD.

— Unde vor merge? La ambasadă?

Tatsu a dus iarăşi telefonul la ureche:

— Află dacă au solicitat escortă diplomatică şi, în caz afirmativ, unde merg. Aştept.

A lipit din nou telefonul de piept.

— *Keisatsucho* primeşte multe solicitări pentru escortarea personalului oficial american. Statul nu are buget pentru servicii de limuzine, aşa că ne folosesc pe noi sub pretextul securităţii diplomatice. Cred că acum este prima dată când nu mă irită obiceiul ăsta.

A dus din nou telefonul la ureche şi am aşteptat. După câteva minute, a spus:

— Bun. Bun. Aşteaptă. Telefonul a revenit la piept. Baza navală americană Yokosuka, marţi dimineaţa, direct de la Hiltonul de pe aeroportul Narita.

— L-am prins atunci.

Chipul i-a devenit îngândurat.

— Cum anume... exact?

— Păi ce naiba, oprim maşina lui Holtzer şi-i luăm CD-ul. Din partea mea îl putem declara şi *persona non grata*.

— Pe baza căror dovezi? Procurorii vor dori să ştie asta.

— Habar n-am – spune-le că ai o sursă anonimă.

— Cred că nu-nţelegi. Ce-mi spui tu nu sunt dovezi, ci zvonuri.

— Iisuse, Tatsu, am răbufnit exasperat, de când ai devenit atât de birocrat?

— Nu-i o chestiune de birocraţie, a replicat el apăsat şi am regretat că îngăduisem răbufnirea temperamentului meu, ci este vorba despre utilizarea instrumentelor legale şi adecvate. Ceea ce sugerezi tu ar fi inutil.

M-am înroşit la faţă. Cumva, Tatsu putea mereu să mă facă să mă simt ca un *gaijin* stângaci şi fără minte.

— Atunci ce propui tu, dacă nu putem recurge la canalele legale?

— Eu pot să recuperez CD-ul şi s-o protejez pe Midori, dar trebuie să te implic pe tine.

— În ce fel?

— O să aranjez ca maşina lui Holtzer să fie oprită înainte de a ajunge la baza navală, poate sub pretextul că este necesar s-o examinăm în căutarea unor bombe. M-a privit inexpresiv. Poate că un apel anonim ne-ar putea avertiza în privinţa unui posibil atentat.

— Ai dreptate.

El a strâns din umeri şi a recitat un număr de telefon pe care mi l-am scris pe palmă, inversând ultimele patru cifre şi scăzând două unităţi din fiecare. După ce am terminat, Tatsu a zis:

— Desigur, un poliţist îi va cere şoferului să coboare geamul pentru a-i explica despre ce este vorba.

Am încuviinţat, înţelegând încotro se îndrepta.

— Uite numărul meu de pager, am spus. Foloseşte-l ca să mă contactezi când ai căpătat informaţii despre mişcările lui Holtzer. Scrie numărul de telefon la care putem vorbi, urmat de trei cifre de cinci, ca să ştiu că eşti tu. De asemenea, voi avea nevoie de un echipament specific: o grenadă paralizantă.

Grenadele paralizante nu împroaşcă schije, ci emit un zgomot asurzitor şi un fulger luminos, astfel încât te dezorientează temporar, fără să te omoare. Unităţile antitero le utilizează pentru a-i scoate din luptă pe ocupanţii încăperilor înainte de a pătrunde în forţă.

Nu trebuia să precizez pentru ce aveam nevoie de grenadă.

— Cum fac să-ţi parvină? m-a întrebat Tatsu.

— Fântâna din parcul Hibiya, am improvizat eu prompt. Dă-i drumul

înăuntru pe latura dinspre Hibiya-dori. Imediat lângă margine, uite aşa. I-am schiţat un desen pe palma mea, ca să mă asigur că înţelesese. După aceea, foloseşte numărul de pager ca să mă anunţi, pentru ca să nu rămână expusă prea mult timp.

— În regulă.

— Încă ceva, am spus.

— Da?

— Avertizează-ţi oamenii. Nu vreau să fiu împuşcat din greşeală.

— O să fac tot ce pot mai bine.

— Să faci mai bine decât doar „mai bine". E pielea mea-n joc.

— E pielea amândurora, m-a corectat el cu glas egal. Dacă dai greş, te pot asigura că va urma o anchetă pentru a afla cine a dat ordinul de oprire a maşinii şi sub ce pretext. În astfel de circumstanţe, dacă am noroc voi fi silit să ies la pensie anticipat. Dacă n-am noroc, intru direct la închisoare.

Avea dreptate, deşi nu credeam că ar fi acceptat oferta de a face schimb de riscuri între noi doi. Oricum n-ar fi avut niciun rost să-i propun asta.

— Tu opreşte maşina, i-am zis, şi de rest mă ocup eu.

A încuviinţat din cap, apoi a făcut o plecăciune cu un formalism neliniştitor.

— Mult noroc, Rain-san, a rostit şi s-a îndepărtat în negurile ce începuseră să se adune.

Capitolul 22

Îmi place Tokio noaptea. Cred că din cauza luminilor; mai mult decât arhitectura, mai mult chiar decât sunetele şi mirosurile sale, luminile sunt cele care animă spiritul nocturn al oraşului. Există strălucire: străzi care ard de neoane şi de pâlpâirile insistente ale constelaţiilor de saloane de *pachinko*, străzi pe care vitrinele magazinelor şi farurile miilor de maşini care trec iluminează pavajul la fel de puternic ca lămpile cu halogen ale unui meci în nocturnă. Există de asemenea obscuritate: alei care sunt luminate numai de strălucirea fluorescentă a unui automat stradal singuratic, lăsat să se rezeme de cărămida uzată ca un bătrân care a renunţat la orice şi nu vrea decât să-şi tragă răsuflarea, străzi luminate numai de paloarea gălbuie a unor felinare atât de distanţate, încât un trecător aflat în mişcare şi umbra lui par să se evapore în spaţiile întunecate ce le despart.

După plecarea lui Tatsu, am mers pe străzile lăturalnice întunecoase din Ebisu, îndreptându-mă spre hotelul Imperial din Hibiya, unde aveam să stau

până se termina totul. Prin tupeul semi-sinucigaş, ceea ce urma să fac era comparabil cu oricare dintre misiunile întreprinse pe când făcusem parte din GOS sau cu cele din perioada mercenară care urmase după aceea. M-am întrebat dacă nu cumva plecăciunea lui Tatsu fusese un fel de epitaf.

Ei bine, am gândit lăsându-mă pradă amintirilor, *ai supravieţuit şi altor misiuni care ar fi trebuit să însemne capăt de drum*.

După masacrul comis de noi în Cambodgia, lucrurile începuseră să meargă prost pentru unitatea mea. Până atunci ucisesem impersonal. Când intri într-un schimb de focuri, tragi în direcţia din care vin trasoarele, nici măcar nu-i vezi pe cei care vor să te omoare. Poate că ulterior o să găseşti sânge sau creieri, poate şi nişte cadavre. Sau auzeam declanşându-se la un kilometru-doi depărtare una dintre minele antipersonal pe care le amplasasem şi ştiam c-am ras pe cineva. Însă măcelul din Cu Lai fusese altceva. Ne afectase.

Ştiam că făcuserăm un lucru rău, dar mă autojustificasem spunându-mi, hei, ce naiba, e război, iar în război se întâmplă şi lucruri rele. Alţii deveniseră morocănoşi şi sentimentul de vinovăţie le oprea degetul să mai apese pe trăgaci. Cu Jimmy – Jake „Nebunu" – se întâmplase exact invers. El îmbrăţişase şi mai mult războiul.

Jake „Nebunu" manifesta o loialitate fanatică faţă de iarzii lui – prescurtarea pentru „montaniarzi" –, iar ei îi răspundeau în acelaşi fel. Când un iard cădea într-un schimb de focuri, Jake aducea personal vestea şefului satului. El ocolea dormitoarele cazone, preferând să doarmă cu iarzii. Le învăţase limba şi obiceiurile, participa la ceremoniile şi ritualurile lor. În plus, iarzii credeau în magie – fiecare sat avea propriul său vrăjitor – şi cineva cu trecutul de omucideri al lui Jake deţinea o aură puternică.

Toate astea îi nemulţumeau pe şefii noştri, care nu se bucurau de respectul iarzilor. Problema s-a înrăutăţit când am fost însărcinaţi să întărim cătunele fortificate din Bu Dop, pe frontiera cambodgiană, deoarece Jake „Nebunu" a fost şi mai expus populaţiei indigene.

Frustrat de regulile privind angajarea în luptă stabilite de Comandamentul Asistenţei Militare în Vietnam şi de incapacitatea CAMV-ului de a descoperi cârtiţa care compromitea operaţiunile GOS, Jake a început să folosească Bu Dop ca teren de acţiune pentru misiuni independente împotriva Vietcongului din Cambodgia. Iarzii îi urau pe vietnamezi, deoarece îşi bătuseră joc de ei de-a lungul istoriei şi erau încântaţi să-l urmeze pe Jake „Nebunu" în incursiunile lui letale. Însă GOS era în pragul desfiinţării şi la ordinea zilei era „vietnamizarea": lăsarea războiului în mâinile vietnamezilor, pentru ca SUA să se poată retrage. CAMV i-a cerut să înceteze operaţiunile cambodgiene, dar Jake a refuzat,

spunând că făceau parte din apărarea cătunelor sale.

De aceea CAMV l-a rechemat la Saigon. Jake a ignorat ordinul. Un detaşament a fost trimis să-l recupereze şi nu s-a mai întors niciodată. A fost mai straniu decât dacă soldaţii ar fi fost măcelăriţi, iar capetele le-ar fi fost retezate şi înfipte în ţăruşi. Oare îşi schimbaseră loialitatea şi trecuseră de partea lui Jake „Nebunu"? Oare el era într-adevăr capabil de magie? Oare îi făcuse pur şi simplu să dispară în neant?

De aceea i-au tăiat aprovizionarea. Alimente, arme şi orice alte materiale. Jake însă n-a încetat şi nici nu s-a potolit. CAMV-ul a ajuns la concluzia că el făcea comerţ cu mac pentru a-şi finanţa operaţiunile. Jake devenise propriul său univers. Avea o armată privată autonomă, foarte eficientă şi fanatic de loială.

Cei din CAMV ştiau despre legătura dintre Jimmy şi mine, fiindcă aveau propriile lor dosare de personal. Într-o zi, m-au chemat şi mi-au spus:

— Trebuie să te duci acolo şi să pui mâna pe el. Acum vinde droguri, intră neautorizat în Cambodgia şi este scăpat de sub orice control. Dacă toate astea se vor afla, va fi un dezastru de imagine publică pentru noi.

— Nu cred că-l pot scoate de acolo, le-am spus. El nu ascultă de nimeni.

— N-am zis „să-l scoţi". Am zis „să pui mâna pe el".

Erau trei. Doi din CAMV şi unul din CIA. Am clătinat din cap. Cel din Agenţie a rostit:

— Fă ce-ţi cerem şi capeţi un bilet de întoarcere acasă.

— Acasă o să mă-ntorc când va fi timpul, am replicat eu, dar m-am întrebat dacă va fi într-adevăr aşa.

El a strâns din umeri.

— Avem două opţiuni. Una este să aruncăm un covor de bombe peste toate cătunele din Bu Dop. Asta înseamnă cam o mie de băştinaşi prietenoşi, plus Calhoun. Îi transformăm pur şi simplu în piftie. Nu-i o problemă. A doua opţiune este ca tu să faci ceea ce este corect şi să-i salvezi pe oamenii ăia, iar a doua zi eşti în avionul spre State. Mie personal nu-mi pasă câtuşi de puţin cum se va proceda finalmente.

S-a răsucit pe călcâie şi a părăsit încăperea.

Le-am spus că eram de acord. Oricum aveau să-l omoare. Şi chiar dacă n-o făceau, vedeam ce devenise Jimmy. Văzusem aceeaşi chestie la mulţi soldaţi, însă la el era mult mai amplificat. Bărbaţii aceia fuseseră în război şi descoperiseră că se pricepeau cel mai bine să ucidă. Ce faci însă după aceea? Le spui oamenilor în ce constă talentul tău? Scrii în CV: „Nouăzeci de ucideri confirmate. O colecţie mare de urechi omeneşti. Conduc o armată privată". Nu, nu te vei mai adapta niciodată la lumea reală. Eşti însemnat pe vecie şi nu te poţi întoarce.

M-am dus la iarzi şi le-am spus că voiam să vorbesc cu Jake „Nebunu”. Mă cunoşteau din misiunile în care acţionasem împreună, aşa că m-au dus la el. Dar mai întâi m-au dezarmat.

— Salut, Jimmy, i-am spus. A trecut mult de când nu ne-am mai văzut.

— Ai venit să mi te alături, John John? m-a îmbrăţişat el; dintotdeauna îmi spusese aşa. Suntem singurii din războiul ăsta de rahat de care se teme realmente Vietcongul. Nu trebuie să luptăm cu o mână legată înapoia ouălor de nişte politicieni laşi.

Am petrecut un timp depănând amintiri. Când i-am spus că urmau să-l bombardeze, se făcuse deja noapte.

— M-am gândit că mai devreme sau mai târziu vor face asta, a zis el. Nu pot să lupt împotriva bombelor. Da, m-am gândit c-o să vină şi asta.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Nu-i pot însă transforma pe iarzi în ostaticii mei. Şi chiar dacaş putea, rahaţii i-ar bombarda oricum.

— De ce nu pleci pur şi simplu?

Mi-a aruncat o căutătură şireată.

— Eu nu mă duc la-nchisoare, John John. Nu, după ce am dus o viaţă bună aici, în Podişul Central.

— Eşti între ciocan şi nicovală. Nu ştiu ce să-ţi spun.

A urmat o pauză, după care el a rostit:

— Ar trebui să mă omori?

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, fă-o.

N-am spus nimic.

— N-am cale de ieşire. În caz contrar, îmi vor bombarda oamenii, ştiu asta. Şi aş prefera să fii tu, decât un tip pe care nu-l cunosc şi care-mi aruncă un covor de bombe de la zece mii de metri altitudine. Tu-mi eşti frate de sânge.

Tot n-am spus nimic.

— Eu îi iubesc pe oamenii ăştia, a continuat Jimmy. Îi iubesc cu adevărat. Ştii câţi dintre ei au murit pentru mine? Pentru că ştiu că şi eu sunt gata să mor pentru ei.

Nu erau vorbe aruncate în vânt. Unui civil îi vine greu să înţeleagă profunzimea încrederii, profunzimea iubirii care se poate dezvolta între oameni în timpul războiului.

— Iarzii mei nu vor fi încântaţi de tine. Ei mă iubesc realmente, nebunii naibii. Cred c-am puteri magice. Tu însă eşti destul de viclean. O să scapi.

— Nu vreau decât să mă-ntorc la căminul meu, am spus.

Jimmy a izbucnit în râs.

— Pentru noi, nu mai există un cămin, John. În niciun caz după ceea ce am făcut. Lucrurile nu funcţionează aşa. Ia-l! Mi-a întins un pistol. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Salvează-mi iarzii.

M-am gândit la ofiţerul de recrutare care ne dăduse douăzeci de dolari să plătim o femeie să semneze în locul mamelor noastre pentru a ne putea înrola în armată.

— Salvează-mi iarzii, a repetat Jimmy.

M-am gândit la Deirdre, care-mi spusese: *Ai grijă de Jimmy, da*?

El a ridicat un automat CAR-15, o versiune a omniprezentei M-16 cu pat retractabil şi ţeava scurtată şi a comutat ostentativ piedica pe foc automat.

— Haide, John John. N-o să te mai rog cu frumosul.

Mi l-am reamintit întinzând mâna, după ce ne bătuserăm fără ca vreunul dintre noi să iasă învingător, şi spunând: *Eşti un tip valabil. Cum te cheamă*?

John Rain, faţă de prost ce eşti, răspunsesem eu şi ne bătuserăm iarăşi.

CAR-15 se rotea spre mine.

M-am gândit la bulboana adâncă din apropiere de Dryden şi cum trebuia să uiţi pur şi simplu de orice altceva şi să sari.

— E ultima şansă, a spus Jimmy. Ultima şansă.

Fă ce-ţi cerem şi capeţi un bilet de întoarcere acasă.

Pentru noi, nu mai există un cămin, John. În niciun caz după ceea ce am făcut.

Am ridicat pistolul iute şi lin la nivelul pieptului şi am apăsat de două ori trăgaciul din aceeaşi mişcare. Gloanţele i-au trecut prin ţeastă şi i-au spulberat creierii. Jimmy a murit înainte să atingă podeaua.

Doi iarzi au năvălit în coliba lui Jimmy, dar eu înhăţasem deja CAR-ul. I-am doborât şi am fugit.

Sistemele lor de securitate erau orientate spre exterior. Erau pregătiţi să-i oprească pe intruşi să pătrundă, nu pe cineva să iasă. Şi erau şocaţi, demoralizaţi, pentru că-l pierduseră pe Jimmy.

Am încasat câteva schije de la o mină antipersonal care a explodat. Rănile erau minore, însă când am ajuns la bază mi-au spus:

— În regulă, soldat, asta-i rana ta de un milion de dolari. Acum pleci acasă.

M-au suit într-un avion şi după şaptezeci şi două de ore eram în Dryden.

Trupul lui Jimmy a revenit după câteva zile. A avut loc înmormântarea. Părinţii lui au plâns. Deirdre a plâns:

— Dumnezeule, John, am ştiut, am ştiut că el nu se va mai întoarce. Doamne Dumnezeule!

Toţi voiau să ştie cum murise. Le-am spus că fusese prins într-un schimb de focuri. Asta era tot ce ştiam. În apropiere de graniţă.

Am părăsit oraşul după încă o zi. Nu mi-am luat rămas-bun de la nimeni. Jimmy avusese dreptate; după faptele comise, pentru noi nu mai exista un cămin. „După o asemenea cunoaştere, ce iertare?" cred că a spus un poet[5].

Eu îmi spun că asta-i karma, marile roţi ale universului care macină întruna. Demult, parcă cu o viaţă în urmă, l-am ucis pe fratele prietenei mele. Acum l-am scos din funcţiune pe un tip, pentru ca după aceea să mă îndrăgostesc de fiica lui. Dacă i s-ar fi întâmplat altcuiva, aş fi zis că era amuzant.

Telefonasem la Imperial înainte de întâlnirea cu Tatsu şi rezervasem o cameră. În hotelul acela ţin depozitate câteva lucruşoare pentru zile negre: două costume, acte de identitate, bani, arme. Cei din hotel cred că sunt un japonez expatriat care vizitează Japonia frecvent şi-i plătesc să-mi depoziteze obiectele ca să nu fiu nevoit să le port cu mine de fiecare dată când călătoresc. Periodic chiar stau câteva zile acolo, ca să-mi consolidez acoperirea respectivă.

Imperial se află în centru şi are un bar excelent. Mai important încă, este îndeajuns de mare ca să asigure anonimatul unui love hotel, dacă ştii cum să te comporţi.

Tocmai ajunsesem în staţia Hibiya, pe linia Hibiya, când mi-a piuit pagerul. L-am scos de la centură şi am văzut un număr pe care nu l-am recunoscut, dar urmat de 5-5-5, care m-a anunţat că era Tatsu.

Am găsit un telefon public şi am tastat numărul respectiv. Mi-a răspuns după primul ţârâit.

— Linia este sigură? a întrebat glasul lui Tatsu.

— Destul de sigură.

— Cei doi vizitatori pleacă de pe Narita mâine la nouă dimineaţa. Drumul până la destinaţia lor durează nouăzeci de minute cu maşina. Omul nostru poate însă ajunge acolo înaintea lor, aşa că trebuie să fii pe poziţie mai devreme, imediat în exterior.

— În regulă. Pachetul?

— Este livrat chiar acum. Îl poţi ridica peste o oră.

— Perfect.

Tăcere. Apoi:

— Mult noroc.

Legătura s-a întrerupt.

Am telefonat după aceea la numărul primit de la Tatsu în Ebisu. Şoptind, pentru a-mi deghiza glasul, l-am avertizat pe cel care mi-a răspuns că sub şasiul unui vehicul diplomatic care vizita mâine baza navală Yokosuka va fi o

[5] „Gerontion" (1920) de T.S. Eliot, traducerea Mircea Ivănescu. (n.t.).

bombă. Asta avea să încetinească lucrurile în faţa corpului de gardă.

Îmi făcusem un duş la Harry înainte de a mă întâlni cu Tatsu, totuşi arătam destul de mototolit când am ajuns la hotel. Nimeni n-a părut să bage în seamă mâneca mea – udă după ce pescuisem pachetul ascuns în fântâna din parcul Hibiya. Oricum tocmai sosisem cu avionul de pe coasta de est a Statelor Unite; fusese o călătorie lungă şi se putuseră întâmpla multe. Recepţionerul a râs când i-am spus că devenisem prea bătrân pentru rahatul ăsta.

Obiectele mă aşteptau deja în cameră; cămăşile erau călcate şi costumele atârnate grijuliu pe umeraşe. Am încuiat uşa şi m-am aşezat pe pat, am verificat un compartiment fals al valizei pe care mi-o aduseseră după ce suisem şi am văzut luciul mat al pistolului Glock. Am deschis trusa de toaletă, am scos gloanţele dintr-un tub de deodorant fals, am încărcat arma şi am strecurat-o între saltea şi somiera cu arcuri.

Telefonul a sunat la ora 21. Am ridicat receptorul, am recunoscut vocea lui Midori şi i-am spus numărul camerei.

După un minut s-a auzit un ciocănit discret la uşă. M-am ridicat şi am privit prin vizor. Lumina din cameră era stinsă, aşa că persoana din faţa uşii nu putea şti că ocupantul camerei verifica cine era acolo. Dacă laşi lumina aprinsă, poţi deveni o ţintă excelentă pentru rafala unei arme.

Era Midori, aşa cum mă aşteptasem. Am lăsat-o să intre şi am zăvorât uşa. Când m-am întors spre ea, privea în jurul camerei.

— Era şi timpul să stăm într-un loc ca ăsta, a comentat ea. Love hotelurile alea devin perimate.

— Au însă şi ele avantajele lor, am replicat şi am îmbrăţişat-o.

Am sunat la room-service şi am comandat o cină de *sashimi* şi sake fierbinte. În timp ce o aşteptam, i-am povestit lui Midori despre întâlnirea mea cu Tatsu şi vestea proastă despre Bulfinch.

După sosirea mâncării, Midori a spus:

— Trebuie să te întreb ceva, poate cam... prostesc. Te deranjează?

Am privit-o şi am simţit un nod în măruntaie faţă de onestitatea din ochii ei.

— Nu.

— M-am tot gândit la oamenii ăştia. Ei l-au ucis pe Bulfinch. Au încercat să te omoare pe tine şi pe mine. Probabil ei au vrut să-l ucidă şi pe tata. Crezi... oare el a avut cu adevărat un infarct?

Am turnat sake din recipientul ceramic în două ceşcuţe identice şi m-am uitat la fuioarele de aburi ce se ridicau de pe suprafeţele lor. Mâinile nu-mi tremurau câtuşi de puţin.

— Întrebarea ta nu-i deloc prostească. Există metode prin care să omori

pe cineva, astfel încât să pară că moartea a fost cauzată de un accident sau de cauze naturale. Şi sunt de acord că, bazându-se pe ce aflaseră despre activităţile tatălui tău, ei l-ar fi vrut mort.

— El se temea că va fi ucis. Mi-a spus-o.

— Da.

Midori răpăia cu degetele pe masă, cântând o melodie furioasă pe un pian imaginar. În ochi îi ardea un foc rece.

— Cred că l-au ucis, a rostit ea şi a încuviinţat din cap.

Pentru noi, nu mai există un cămin, John. În niciun caz după ceea ce am tăcut.

— S-ar putea să ai dreptate, am zis încetişor.

Oare ştia? Sau mintea ei refuza să meargă acolo unde dorea s-o ducă instinctul? Nu puteam spune.

— Contează doar faptul că tatăl tău a fost un bărbat curajos, am rostit cu glas uşor răguşit. Şi că, indiferent de felul cum a murit, n-ar fi trebuit să moară zadarnic. De aceea trebuie să recuperez CD-ul acela. De aceea trebuie să termin ce a început el. Vreau... Nu eram sigur ce urma să spun. Vreau cu adevărat să fac asta. Trebuie s-o fac.

Emoţii conflictuale i-au traversat faţa ca umbrele unor nori ce se mişcau iute peste cer.

— Nu vreau s-o faci, a spus ea. Este prea periculos.

— E mai puţin periculos decât pare. Prietenul meu va avea grijă ca poliţiştii care vor fi acolo să ştie ce se întâmplă, aşa că nimeni nu va trage în mine.

Cel puţin, aşa speram.

— Şi cei din CIA? Pe ei nu-i poţi controla.

M-am gândit la asta. Probabil că Tatsu îşi făcuse planul ca, dacă voi fi ucis în acţiune, să se folosească de pretextul respectiv pentru a-i evacua pe toţi din maşină, pentru a face o percheziţie în căutare de arme şi a găsi CD-ul în felul acela. Era un individ practic.

— N-o să mă împuşte nimeni. Am planificat totul, astfel că ei nu vor şti ce se-ntâmplă decât când va fi prea târziu.

— Crezusem că în război nimic nu merge conform planurilor.

Am izbucnit în râs.

— Este adevărat. Eu am reuşit să ajung până aici pentru că am fost priceput la improvizaţii.

Am luat o înghiţitură de sake.

— Oricum nu mai avem şi alte opţiuni, am rostit savurând senzaţia lichidului fierbinte care mi se răspândea prin măruntaie. Yamaoto nu ştie că Holtzer are CD-ul, aşa că va porni în căutarea ta dacă nu-l recuperăm. Şi în

căutarea mea.

Am mâncat în tăcere câteva minute, după care ea m-a privit şi a zis:

— Este logic, însă rămâne la fel de groaznic.

Glasul îi era amar.

Am vrut să-i spun că până la urmă te obişnuieşti ca şi grozăviile să aibă logica lor. N-am rostit însă nimic.

Midori s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră. Era cu spatele la mine şi lumina care pătrundea prin geam îi contura corpul. Am privit-o o clipă, apoi m-am ridicat şi m-am apropiat de ea, simţind cum mi se afundă tălpile în grosimea covorului. M-am oprit destul de aproape ca să simt mirosul curat al părului femeii, ca şi alt parfum, mai exotic, şi, încet, am ridicat mâinile, astfel încât vârfurile degetelor abia i-au atins umerii şi braţele.

După aceea vârfurile degetelor au lăsat loc palmelor, iar când palmele au coborât spre şoldurile ei, Midori s-a lăsat pe spate, rezemându-se de mine. Mâinile ei le-au găsit pe ale mele şi, împreună, s-au ridicat, acoperindu-i pântecele şi mângâindu-l astfel încât nu puteam spune cine iniţia mişcarea.

Stând acolo cu ea şi privind panorama lui Tokio pe fereastră, am simţit cum se îndepărta lent apăsarea celor cu care urma să mă confrunt dimineaţă. Am înţeles în mod aproape euforic că nu exista niciun alt loc, absolut niciun alt loc pe toată planeta, unde să fi preferat să fi fost în clipa asta. Oraşul din jurul nostru era o creatură vie: milioanele de lumini erau ochii săi, râsetele îndrăgostiţilor erau vocea sa, autostrăzile şi fabricile îi erau muşchii şi tendoanele. Iar eu eram aici, în inima lui pulsatorie.

Încă puţin timp, am gândit, sărutându-i gâtul, urechea. Încă puţin timp într-un hotel anonim unde puteam pluti neancoraţi de trecut, eliberaţi de toate lucrurile care ştiam că vor sfârşi în curând legătura mea fragilă cu femeia aceasta.

Am devenit tot mai conştient de sunetul răsuflării ei, de gustul pielii ei, şi senzaţia letargică a oraşului şi a locului nostru în el a pierit. Midori s-a întors şi m-a sărutat, uşor, apoi mai intens, cu palmele pe faţa mea, sub cămaşa mea, şi căldura atingerilor ei mi s-a răspândit prin corp aidoma vălurelelor pe suprafaţa unui iaz.

Ne-am rostogolit pe pat, smulgându-ne hainele unul celuilalt, azvârlindu-le de-a valma. Spinarea ei era arcuită în sus, iar eu i-am sărutat sânii şi pântecul, iar ea a spus:

— Nu, acum, te vreau acum.

M-am ridicat, simţindu-i picioarele de o parte şi de cealaltă a mea, şi am pătruns-o. Midori a scos un sunet precum vântul înteţindu-se şi ne-am mişcat, unul împotriva celuilalt şi amândoi împreună, la început lent, apoi mai precipitat. Eram contopiţi, respiram respiraţia din plămânii celuilalt, iar

senzaţia aceea îmi pornea din cap până la vintre şi degetele de la picioare, apoi revenea, până când n-am mai putut spune unde se termina trupul meu şi începea al ei. Am simţit un huruit între noi şi în noi ca nori de furtună adunându-se, iar când mi-am dat drumul, a fost ca un tunet de pretutindeni, unind laolaltă corpul meu şi al ei şi toate locurile unde eram împreunaţi.

După aceea am rămas locului tot încolăciţi, epuizaţi de parcă terminaserăm o bătălie, dar nu izbutiserăm să ne venim de hac unul celuilalt prin ultimele şi cele mai puternice lovituri ale noastre.

— Uau, a murmurat Midori. Ce au pus în sake?

I-am zâmbit.

— Vrei să mai comandăm o sticlă?

— Mai multe, a spus ea somnoroasă.

Şi au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit vreunul dintre noi, înainte ca eu să mă afund într-un somn care a fost din fericire netulburat de amintiri şi doar uşor frământat de temeri despre ce urma să se întâmple.

Capitolul 23

M-am trezit imediat înaintea zorilor şi am stat nemişcat, privind pe fereastră, în timp ce oraşul a început să fie luminat şi să iasă încet din amorţeală, întinzându-mi membrele ca prin vis. Midori continua să doarmă.

Mi-am făcut duş şi am îmbrăcat unul dintre costumele pe care le păstram în Imperial, din flanel gri gros, de la Paul Stuart. Cămaşă de bumbac alb Sea Island, cravată albastră conservatoare. Pantofii erau de comandă, iar servieta-diplomat provenea de la vechiul fabricant britanic de obiecte din piele W&H Gidden. Eram îmbrăcat mai bine decât majoritatea celor care trebuie să proiecteze o imagine corespunzătoare; o dată în plus, detaliile sunt cele care fac o deghizare perfectă sau care te trădează. *Cine ştie*? am gândit. *Dacă vei da greş, ai putea fi îngropat în hainele astea. Măcar vei arăta bine*.

Midori se trezise pe când eram la duş. Purta un halat din prosop alb de la hotel şi a stat pe pat tăcută cât timp m-am îmbrăcat.

— Îmi place cum îţi stă în costum, a comentat când am terminat.

— Un simplu *sarariiman* în drum spre job, am replicat încercând să păstrez un ton destins.

Am băgat Glockul într-un toc de comandă, între omoplaţi, unde avea să-l ascundă croiala elegantă a costumului din flanel. După aceea am pus grenada paralizantă la subsuoară, deasupra începutului mânecii costumului,

unde apăsarea naturală a braţului meu o ţinea în loc. Am ridicat braţul câţiva centimetri şi l-am scuturat, iar grenada mi-a lunecat în palmă. Satisfăcut, am pus-o la loc.

Am rotit capul şi am auzit trosnindu-mi vertebrele din gât.

— Bun. Acum trebuie să plec. O să revin pe seară. Mă aştepţi?

Ea a încuviinţat din cap fără să-şi schimbe expresia chipului.

— O să fiu aici. Tu întoarce-te.

— O să mă-ntorc.

Am luat servieta-diplomat şi am ieşit.

Recepţia hotelului era deocamdată pustie; în curând, businessmenii aveau să se trezească şi să se întâlnească la mic dejunuri de afaceri cu preţuri exagerat de mari. Am ieşit pe uşa din faţă şi am clătinat din cap către oferta portarului de a-mi face rost de un taxi, preferând să merg pe jos până la staţia Tokyo, ceea ce avea să-mi ofere o şansă mai bună de a mă asigura că nu eram urmărit. Din staţie aveam să iau trenul spre Shinbashi, iar de acolo spre staţia Yokosuka. Aş fi putut merge direct de la staţia Tokyo, dar preferam un drum mai ocolit din motivele obişnuite.

Era o dimineaţă senină şi răcoroasă – o vreme rară pentru Tokio şi genul care mi-a plăcut mereu cel mai mult. Pe când traversam parcul Hibiya, am văzut un *asagao* mic, o rochiţa-rândunicii, care înflorea improbabil sub stropii reci ai unei fântâni. O floare de vară. Părea tristă, de parcă ar fi ştiut că va muri curând în frigul toamnei.

În staţia Tokyo am luat bilet spre Shinbashi, unde am trecut pe linia Yokosuka, verificându-mi spatele în tot acel timp. Am cumpărat un bilet dus-întors spre Yokosuka, deşi unul doar dus ar fi fost marginal mai sigur. Toţi soldaţii sunt superstiţioşi, aşa cum îi plăcea lui Jake „Nebunu” să spună, iar obiceiurile vechi mor greu.

La ora 7 am suit în tren, care a plecat după patru minute, exact potrivit orarului. După şaptezeci şi patru de minute am oprit în staţia Yokosuka, aflată de cealaltă parte a portului faţă de baza navală. Am păşit pe peron cu servieta-diplomat în mână şi m-am prefăcut că dau un telefon dintr-o cabină publică, până au plecat ceilalţi pasageri care coborâseră din tren.

Din staţie am pornit pe esplanada ce urma linia ţărmului portului Yokosuka. Dinspre apă venea un vânt rece, lovindu-mă în faţă cu izul vag al oceanului. Cerul era întunecat faţă de vremea senină din Tokio. *Era prea frumos ca să dureze*, mi-am spus.

Suprafaţa portului era la fel de sură şi ostilă ca şi cerul. M-am oprit pe o pasarelă de lemn de unde se vedea panorama şi am privit ameninţătoarele nave de război americane; înapoia lor, dealurile erau surprinzător de verzi prin comparaţie cu cenuşiul general. Purtate de valuri, gunoaiele aruncate

de soldaţi se loveau ritmic de digul de sub mine: sticle goale, pachete de ţigări, pungi din plastic aidoma unor specii bizare şi descompuse de creaturi marine care fuseseră rănite în adâncuri şi suiseră la suprafaţă ca să moară.

Portul îmi reamintea de Yokohama şi de dimineţile de sâmbătă când mă ducea mama acolo. Ea mergea la biserică în Yokohama şi intenţiona să devin catolic. Pe atunci noi coboram la staţia Shibuya şi drumul dura mai bine de o oră, nu cele douăzeci de minute în care poate fi parcurs actualmente.

Îmi amintesc călătoriile lungi cu trenul, în care mama mă ţinea întotdeauna de mână, îndepărtându-mă literalmente de neplăcerea tatii faţă de impunerea acestui ritual occidental primitiv asupra tânărului său fiu impresionabil. Biserica era o experienţă senzorială insidioasă: mirosurile de hârtie veche şi pernuţe de şezut impregnate în lemnul stranelor, spătarele perfect verticale, rigide ca nişte mulaje de ghips, lumina sclipitoare a îngerilor din vitralii, ecourile rău prevestitoare ale liturghiei, gustul insipid al împărtăşaniei. Toate catalizate de înţelegerea treptată că experienţa aceea se desfăşura printr-o fereastră pe care tata, cealaltă jumătate a moştenirii mele culturale, ar fi preferat s-o ţină închisă.

Oamenilor le place să spună că Occidentul este o cultură bazată pe vinovăţie, pe când cultura Japoniei este bazată pe ruşine, principala deosebire fiind faptul că prima este o emoţie interioară, pe când a doua depinde de prezenţa unui grup.

În calitate de Tiresias[6] al acestor două lumi, vă pot spune însă că deosebirea este mai puţin importantă decât vor alţii să credeţi. Vinovăţia este atunci când nu există un grup care să te ruşineze. Regret, oroare, atrocitate – dacă grupului nu-i pasă, noi inventăm pur şi simplu un Dumnezeu căruia îi pasă. Un Dumnezeu care poate fi convins de faptele bune următoare, sau cel puţin de eforturile în direcţia respectivă, a cuiva care anterior a comis fapte rele.

Am auzit cauciucuri scrâşnind pe pietriş şi m-am întors către parcarea dinapoia mea, la timp pentru a vedea cum primul dintre cele trei sedane negre a frânat şi s-a oprit la câţiva metri de mine. Portierele din spate s-au deschis brusc şi pe fiecare parte a coborât câte un bărbat. Toţi cu trăsături europene. *Holtzer*, mi-am spus.

Cele două maşini din spate s-au oprit în stânga şi în dreapta primei; fiind cu spatele la apă, eram încercuit. Din ambele au mai coborât câte doi bărbaţi. Toţi ţineau în mâini pistoale Beretta compacte.

— Suie, a mârâit cel mai apropiat de mine şi a indicat cu arma spre maşina din faţă.

---

[6] Vestit prezicător antic, originar din Teba. (n.t.).

— Nu cred, am replicat sec.

Dacă urmau să mă omoare, aveam să-i oblig s-o facă aici.

Şase inşi erau dispuşi în jurul meu în semicerc. Dacă s-ar mai fi apropiat încă puţin, aş fi putut încerca să-l atac pe unul dintre cei aflaţi în capete; cei diametral plasaţi ar fi ezitat să tragă, pentru a nu-şi împuşca tovarăşii.

Erau însă bine disciplinaţi şi n-au cedat impulsului de a se mai apropia. Probabil că fuseseră informaţi asupra pericolului de a veni la o distanţă prea mică faţă de mine.

Unul dintre ei a băgat mâna în haină şi a scos un obiect pe care l-am recunoscut imediat ca fiind un taser.

Ceea ce însemna că doreau să mă captureze, nu să mă omoare. Am pivotat, pentru a mă lansa spre bărbatul cel mai apropiat, însă prea târziu. Am auzit pocnetul taserului şi i-am simţit vârfurile electrozilor gemeni înfigându-mi-se în coapsă, apoi curentul mi-a năvălit în corp. M-am prăbuşit, zbătându-mă neajutorat, străduindu-mă din răsputeri să-mi silesc mâna să smulgă săgeţile, dar necăpătând niciun răspuns de la membrele intrate în convulsii.

Au lăsat curentul să circule prin mine mai mult decât era necesar, stând în jur pe când mă zvârcoleam ca un peşte pe uscat. În cele din urmă curentul electric a încetat, dar nu mai aveam niciun control asupra membrelor şi nu puteam trage aer în plămâni. I-am simţit pipăindu-mă pe glezne, coapse, şale. Nişte mâini au ridicat spatele sacoului şi am simţit cum mi-au luat Glockul din tocul său. Am aşteptat ca percheziţia să continue, însă s-a oprit. Probabil că fuseseră mulţumiţi că-mi găsiseră pistolul şi n-au căutat mai departe – o greşeală de amatori, care m-a lăsat în posesia grenadei paralizante, ce continua să fie la subsuoară.

Cineva şi-a pus genunchiul pe gâtul meu şi mi-a prins braţele în cătuşe la spate. După aceea mi-a pus o glugă peste cap. I-am simţit ridicându-mă, inert ca un sac de orez, şi aruncându-mă pe jos în partea din spate a unei maşini. Apoi alţi genunchi m-au apăsat pe spinare, portierele s-au trântit şi automobilul s-a pus în mişcare.

Am mers mai puţin de cinci minute. Judecând după viteză şi absenţa oricăror viraje, am ştiut că eram tot pe Autostrada Naţională 16 şi că trecuserăm de bază. În timpul călătoriei mi-am testat degetele de la mâini şi de la picioare. Controlul îmi revenea, însă sistemul nervos continua să-mi fie dat peste cap de şocul electric şi simţeam că-mi vine să vomit.

Am simţit maşina încetinind, apoi virând la dreapta, şi am auzit roţile scrâşnind pe prundiş. Ne-am oprit, portierele s-au deschis şi o pereche de braţe m-a prins de glezne şi m-a tras afară din sedan. Pe drum m-am izbit cu capul de pragul maşinii şi am văzut stele verzi.

Am fost ridicat în picioare şi îmbrâncit spre înainte. Auzeam paşi în jur şi am ştiut că eram înconjurat. Apoi am fost împins în sus pe un palier scurt de trepte. Am auzit deschizându-se o uşă, care s-a trântit după aceea, închizându-se cu un bubuit cavernos de aluminiu. Am fost apăsat într-un scaun şi gluga mi-a fost luată de pe cap.

Mă găseam în interiorul unei barăci pentru constructori. Lumină slabă pătrundea printr-o unică fereastră glisantă. O siluetă stătea în picioare, cu spatele spre ea.

— Salut, John. Mă bucur să te revăd.

Era Holtzer, bineînţeles.

— Rahat, am rostit şi m-am străduit să radiez înfrângere şi deznădejde. Ţinând seama de circumstanţe, nu era prea greu. Cum aţi ajuns la mine?

— Ştiam c-o s-auzi de Bulfinch şi c-o să-ncerci să obţii din nou discul. Ştiam că ai surse şi că poţi pune cap la cap suficiente indicii ca să mă urmăreşti. Ca simplă precauţie, am stabilit puncte de control în preajma posibilelor locuri de ambuscadă de lângă bază. Ai intrat drept în unul dintre ele.

— Rahat, am repetat şi de data asta am fost sincer.

— Nu fi prea aspru cu tine însuţi. Ai ajuns destul de aproape. Ar fi trebuit totuşi să ştii că n-o să izbuteşti. Aşa s-a întâmplat de fiecare dată când te-ai pus cu mine.

— Mda, am spus şi am încercat să mă gândesc cum puteam scăpa de aici.

Fără cătuşe, aş fi putut trece de Holtzer şi de cei doi bărbaţi de la uşă, deşi nu ştiam cine se afla de cealaltă parte a ei. Cu cătuşele însă nu puteam face absolut nimic.

— Nici măcar nu ştii ce-am vrut să spun prin asta, este? a continuat el. Doamne, întotdeauna ai fost atât de orb!

— La ce te referi?

Buzele cărnoase i s-au strâmbat într-un surâs dispreţuitor şi a rostit silenţios patru cuvinte. La început nu le-am putut înţelege, aşa că a continuat să mişte buzele până mi-am dat seama ce spunea.

Eu am fost cârtiţa. Eu am fost cârtiţa.

Am lăsat bărbia în piept şi m-am străduit să mă stăpânesc.

— Du-te dracului, Holtzer. Tu n-ai beneficiat niciodată de accesul respectiv. A fost cineva din partea ARVN-ului.

— Aşa crezi? a zis el şi şi-a apropiat faţa mult de mine, vorbind cu glas scăzut şi obscen de intim pentru ca oamenii lui să nu-l poată auzi. Mai ţii minte Cu Lai?

Satul cambodgian. M-am simţit cuprins de un fior de greaţă care nu avea nicio legătură cu postefectele şocului electric.

— Ce-i cu el? am întrebat.

— Mai ţii minte „Radeţi-i”? Mai ţii minte „Fiule, te asigur că dacă ţi-aş spune rangul meu, ai face pe tine de frică”? Ai fost dur, John! A trebuit să utilizez trei glasuri diferite ca să te conving.

Păstrează-ţi stăpânirea, *John*. *Îţi vei păstra stăpânirea*. *Focusează-te asupra problemei*. *Vei scăpa de aici*.

— De ce? am întrebat.

— Aveam o sursă, un tip care putea face multe pentru mine. Trebuia să-i arăt ce puteam eu face pentru el. Cineva din sat îi împrumutase o grămadă de bani şi-i făcea probleme din cauza lor. Am vrut să-i arăt cum puteam face să dispară genul ăla de probleme.

— Aşadar ai masacrat un sat întreg pentru ca să omori un singur om?

— Am fost nevoit. Ştii bine că voi toţi arătaţi la fel.

A chicotit încântat de gluma lui.

— Rahat! De ce nu i-ai dat pur şi simplu bani sursei ca să-şi plătească datoria?

Holtzer a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Haide, Rain, conţopiştii erau mai atenţi la banii cheltuiţi decât la numărul de gloanţe. Nişte săteni morţi? Alţi vietcongi pe care să-i adauge la numărul inamicilor lichidaţi. Iisuse, a fost mai simplu să procedez aşa decât ar fi fost să completez rapoarte şi toate mizeriile alea.

Pentru prima dată după unele dintre coşmarurile războiului, am putut simţi disperare reală începând să-mi sfredelească mintea. Am înţeles până în măduva oaselor că în câteva minute voi fi mort, că Holtzer va învinge, aşa cum învinsese tot timpul. Şi deşi posibilitatea propriei mele morţi nu mă mai fascina, mă copleşea faptul de a şti că nu izbutisem să-l opresc chiar în momentul când înţelesesem ce mă împinsese el să fac cu atâta timp în urmă.

— Nu te cred, am pufnit străduindu-mă să câştig timp. Ce ţi-ar fi putut oferi ei, încât să merite aşa ceva? N-a fost vorba despre bani, pentru că după treizeci şi cinci de ani eşti tot un conţopist guvernamental într-un costum de haine ieftin.

Holtzer a simulat o expresie de înţelegere exagerată.

— Gândeşti tot un flăcăiandru de la ţară, Rain. Aşa funcţionează lumea, dar tu nu pricepi pur şi simplu. Dai informaţii în schimbul altor informaţii, ăsta-i jocul. Am avut o sursă care-mi transmitea informaţii despre mişcările APV-ului – informaţii care erau esenţiale pentru raidurile „Arc Light” cu care perturbam liniile de aprovizionare ale lui Ho Şi Min. Şi chiar dacă misiunile GOS-ului nu cauzau pagube operaţionale serioase, nord-vietnamezii aveau un morcov în fund din cauza voastră, cowboy-i, fiindcă-i făceaţi să arate că n-aveau controlul propriei lor curţi. Aşa că ei doreau informaţii despre GOS

şi erau dispuşi să plătească frumuşel pentru ele cu alte informaţii. Schimbam baligă pe aur.

Am ştiut că spunea adevărul. Nu aveam ce să replic.

— Dă-mi voie să-ţi mai spun ceva înainte ca oamenii ăştia să te ducă afară, să te-mpuşte în ceafă şi să-ţi arunce cadavrul în port, a urmat el. Ştiu despre Jake „Nebunu". Eu te-am propus pentru misiunea eliminării lui.

Am simţit că mă sufoc. N-am mai putut vorbi. Parcă fusesem siluit.

— Este adevărat, a fost baftă chioară că problema micii lui armate de montaniarzi a ajuns în atenţia mea. Dar îl cunoşteam exact pe cel potrivit s-o rezolve – vechiul amic din liceu, John Rain. Nimeni altul n-ar fi putut ajunge destul de aproape.

Se terminase. Aveam să mor. Mintea a început să-mi plutească pe un norişor şi m-a cuprins un calm straniu.

— După aceea am avut grijă să răspândesc vestea. Ar fi trebuit să fie confidenţial, dar m-am asigurat că s-a aflat. „Rămâne doar între noi", nu-ţi place expresia asta? La fel de bine ai putea spune „asigură-te că apare în ziare". E grozav!

Pe neaşteptate, mi-am amintit de prima mea ascensiune pe muntele Fuji. Eram cu tata şi niciunul dintre noi nu se îmbrăcase corespunzător pentru vreme rece. Pe rând, şi unul şi altul am propus să ne întoarcem, dar, cumva, de fiecare dată celălalt a insistat să continuăm şi în cele din urmă am ajuns pe vârf. După aceea râdeam când ne reaminteam, iar tatii îi plăcea să povestească aventura.

— Îţi spun, John, povestea aceea i-a îngrijorat pe mulţi. Ce fel de om poate fi cel care-şi împuşcă prietenul cel mai bun? Care se furişează în apropierea lui şi-i trage un glonţ în cap? Îţi zic eu, nu-i un individ în care să te mai poţi încrede după aceea. Nu-i cineva pe care l-ai putea promova, căruia i-ai putea avansa cariera. Aş zice că informaţia asta măruntă care „rămâne-doar-între-noi" ţi-a distrus în mare parte cariera în armată, nu crezi? De atunci n-ai mai fost decât o corcitură ucigaşă, bună pentru comisioane mărunte în numele superiorilor.

Tatii îi plăcuse mereu să povestească aventura noastră. Şi era foarte încântat că noi ne convinseserăm pe rând, unul pe celălalt, să continuăm, până izbutiserăm într-adevăr să ajungem sus.

— Ţi-a pierit graiul, Rain?

Da, era o amintire frumoasă. Deloc rea s-o ai cu tine când termini socotelile cu lumea.

Holtzer s-a întors către cei doi bărbaţi de la uşă.

— Nu-l omorâţi aici – e prea aproape de baza navală. Armata are amprentele lui dentare şi ar putea identifica trupul. Nu vrem să se facă vreo

legătură între el şi guvernul american... sau persoana mea. Duceţi-l altundeva şi abandonaţi-l după ce terminaţi.

Un bărbat i-a ţinut uşa deschisă şi Holtzer a ieşit.

Am auzit portiere de maşini deschizându-se şi închizându-se, apoi două seturi de cauciucuri au scrâşnit pe pietriş şi s-au îndepărtat. Noi sosiserăm aici în trei automobile, aşadar mai rămăsese doar unul. Nu ştiam dacă afară erau şi alţi oameni.

Cei doi bărbaţi au rămas lângă uşă cu chipuri impasibile.

O părticică din adâncul meu a răbufnit, insistând să continue lupta.

— Cătuşele astea au început să mă roadă, am spus şi m-am ridicat încet de pe scaun. Nu puteţi face ceva?

Unul dintre ei a început să râdă.

— Nu-ţi face griji, în câteva minute o să ne ocupăm de durerile tale.

— Mă dor braţele, am repetat şi mi-am strâmbat chipul ca şi cum aş fi fost gata să izbucnesc în plâns.

În acelaşi timp am ridicat umerii, pentru a depărta partea de sus a braţelor de trunchi. L-am văzut pe unul dintre ei pufnind dezgustat.

— Dumnezeule, am gemut, cred că mi-au blocat circulaţia!

Am rotit umerii în cercuri, până când grenada a ajuns deasupra mânecii, apoi am ridicat coatele şi am început să-mi scutur violent braţele. Am simţit-o coborând în partea superioară a mânecii sacoului.

Mai departe însă nu avea să lunece la fel de uşor, din cauza apăsării exercitate pe flancurile corpului de braţele mele încătuşate. Ar fi fost mai bine să fi încercat s-o cobor pe mijlocul spinării, de unde ar fi ajuns repede în palmele legate la spate. Acum era prea târziu.

Am coborât încheieturile mâinilor, am îndreptat braţele şi am început să mă legăn înainte şi înapoi pe tălpi, de parcă aş fi vrut să urinez.

— Trebuie să merg la toaletă, am rostit.

Cei de lângă uşă au schimbat priviri, iar expresiile lor indicau că mă considerau jalnic.

Fiecare legănare a mea cobora grenada cu încă un centimetru crucial. După ce a trecut de cot, am simţit-o lunecând lin prin mânecă, drept în palma care o aştepta.

Declanşatorul îi era reglat la cinci secunde. Dacă o aruncam prea devreme, bărbaţii ar fi putut ieşi pe uşă înainte să explodeze. Dacă aşteptam prea mult, puteam să-mi pierd o mână. Nu era tocmai felul cum speram să scap de cătuşe.

Am tras inelul şi am început să număr. *O mie unu*...

Bărbatul din stânga uşii a băgat mâna în haină şi a început să-şi scoată arma.

O mie doi.

— Stai o clipă, stai o clipă, am rostit cu glas sugrumat.

O mie trei.

Cei doi s-au privit din nou, dar acum expresiile le erau dezgustate. Probabil că-şi spuneau: *Ăsta-i durul despre care am fost avertizaţi că este extrem de periculos*?

O mie patru. Am închis ochii strâns, m-am răsucit cu spatele la ei şi în aceeaşi clipă am aruncat grenada printr-o biciuire a încheieturilor. Am auzit-o lovind podeaua şi imediat după aceea a urmat un bubuit infernal pe care l-am resimţit în tot corpul. Plămânii mi-au fost goliţi de aer şi m-am prăbuşit pe jos.

M-am rostogolit spre stânga şi apoi spre dreapta, străduindu-mă să respir, având senzaţia că mă aflam sub apă. Nu puteam să aud absolut nimic, decât un muget uriaş în tot capul.

Oamenii lui Holtzer se zvârcoleau pe podea, orbiţi, strângându-se cu palmele de tâmple. Am izbutit să inspir adânc, gâfâit şi cutremurându-mă, apoi m-am silit să mă scol în genunchi, însă după aceea am căzut într-o parte, lipsit de orice simţ al echilibrului.

Unul dintre ei s-a ridicat în patru labe şi a început să bâjbâie pe podea, încercând să-şi recupereze arma.

M-am ridicat din nou în genunchi, concentrându-mă asupra menţinerii echilibrului. Ucigaşul pipăia pe jos orbeşte, descriind cercuri concentrice, care aveau să-l aducă în curând la pistol.

Clătinându-mă, am îndoit piciorul stâng, am pus talpa pe podea şi am încercat să mă ridic, însă am căzut iarăşi. Aveam nevoie de braţe pentru a-mi păstra echilibrul.

Degetele orbecăitoare ale bărbatului s-au apropiat şi mai mult de armă.

M-am rostogolit pe spate şi am împins braţele în jos cât am putut de mult, silindu-mi încheieturile încătuşate dincolo de curba şoldurilor şi a feselor, apoi în lungul părţii posterioare a coapselor. M-am zvârcolit cu disperare de la stânga la dreapta, lunecându-mi încheieturile mâinilor prin spatele gambelor, am scos prin deschidere mai întâi un picior, apoi pe celălalt, şi am adus mâinile în faţa corpului.

M-am rostogolit în patru labe. Am văzut degetele bărbatului prinzând ţeava pistolului.

Cumva am izbutit să mă ridic în picioare. Am parcurs distanţa dintre noi în clipa în care el ridica arma şi i-am tras în faţă un şut demn de orice fotbalist. Forţa loviturii l-a azvârlit pe el spre perete şi m-a răsturnat pe mine pe spate.

M-am ridicat din nou, bălăbănindu-mă, tocmai când izbutise să se scoale

al doilea bărbat. Continua să clipească des după ce fusese orbit de lumină, totuşi m-a văzut venind. A băgat mâna în jachetă.

M-am împleticit şi am ajuns lângă el când scotea pistolul. Înainte de a-l putea înălţa, mi-am repezit violent degetele mâinilor încătuşate în beregata lui, paralizându-i nervii frenic şi laringal. După aceea mi-am trecut mâinile încătuşate înapoia cefei lui şi am folosit lanţul scurt dintre ele pentru a-i trage faţa cu brutalitate în jos, spre genunchiul meu care s-a ridicat o dată şi încă o dată. Corpul i-a devenit inert şi l-am împins într-o parte.

M-am întors spre uşă şi am văzut că celălalt se ridicase în picioare. Un braţ îi era întins şi am întrezărit scânteierea cuţitului. M-a atacat înainte să pot reacţiona şi să apuc ceva ce să interpun între noi.

Dacă ar mai fi aşteptat puţin să-şi revină, probabil că ar fi avut şanse mai bune, dar decisese să ignore echilibrul pentru a surprinde prin viteză. A împuns cu cuţitul, însă fără ţintă. Făcusem deja o jumătate de pas spre dreapta lui, mai devreme decât ar fi fost ideal, dar el nu s-a mai putut reorienta. Tăişul a trecut pe lângă mine. M-am răsucit în sens invers acelor de ceasornic şi i-am prins cu ambele mâini încheietura cu arma. Am încercat să-l rotesc spre sol, în stil aikido, însă şi-a recăpătat iute echilibrul. Ne-am luptat încleştaţi o secundă şi am avut sentimentul groaznic că eram pe punctul de a-i scăpa mâna cu cuţitul.

I-am smucit încheietura în direcţia opusă şi l-am izbit cu cotul în nas. După aceea m-am tras spre el, rapid şi rudimentar, strangulându-l cu braţul drept şi prinzând reverul sacoului meu pe sub bărbia lui ca şi cum ar fi fost un *judogi*. Mâna cu cuţitul s-a înmuiat şi l-am proiectat peste şold cu strangularea, iar mâna mea stângă a sosit să întărească strânsoarea, când corpul i-a zburat peste mine. Atunci când trunchiul i-a ajuns la extrema proiectării, i-am smucit gâtul puternic în direcţia opusă. Un trosnet mi-a reverberat prin braţe, când gâtul i s-a rupt în locul unde-l apăsa braţul meu. Cuţitul a zăngănit pe podea şi am dat drumul corpului să cadă.

M-am lăsat apoi în genunchi, simţindu-mă ameţit, şi am încercat să gândesc. *Care dintre ei are cheile de la cătuşe*? L-am pipăit pe primul, a cărui piele vineţie şi limbă umflată şi ieşită printre dinţi mi-au spus că fractura cartilajelor fusese fatală, şi am găsit nişte chei de maşină, dar nu pe cele de la cătuşe. La celălalt am avut însă noroc şi după o secundă eram liber. Am cercetat rapid podeaua şi m-am înarmat cu unul dintre pistoalele lor Beretta.

Am ieşit pe uşă împleticindu-mă, şi am coborât în parcare. Aşa cum mă aşteptasem, mai era doar o maşină. Am suit la volan, am băgat cheia în contact, am pornit motorul şi am ieşit pe stradă.

Ştiam unde mă aflam – imediat lângă Autostrada Naţională, la cinci-şase

kilometri de intrarea în baza navală. Procedura operaţională standard ar fi fost oprirea sedanului lui Holtzer înainte de intrarea în complex. Holtzer plecase de nici cinci minute. Ţinând seama de trafic şi de numărul semafoarelor dintre locul acesta şi baza navală, era posibil să mai am timp.

Ştiam că şansele mele de reuşită erau extrem de reduse, totuşi deţineam un avantaj important: nu-mi păsa absolut deloc dacă trăiam sau muream. Voiam doar să-l văd pe Holtzer crăpând primul.

Am virat la stânga pe autostradă, am trecut farurile pe faza lungă şi am ţinut claxonul apăsat ca să-i avertizez pe cei din faţă să se ferească. Am prins trei semafoare pe roşu, dar am trecut prin toate, cu maşini scârţâind din frâne de o parte şi de cealaltă a mea. Vizavi de sediul companiei de telecomunicaţii NTT locale, am văzut că stopul din faţă crease o deschidere pe banda de sens invers şi am ţâşnit pe ea. Am accelerat nebuneşte spre traficul care venea spre mine, claxonând prelung, apoi am virat înapoi pe banda mea exact când lumina semaforului s-a modificat, aşa că am ajuns înaintea tuturor maşinilor care fuseseră în faţa mea. În timp ce şofam am izbutit să-mi prind centura de siguranţă şi am observat cu satisfacţie inutilă că automobilul avea airbag. Iniţial plănuisem să arunc grenada paralizantă în sedanul lui Holtzer, pentru a putea intra. Aşa cum îi spusesem lui Midori, aveam să fiu silit să improvizez.

Ajunsesem la zece metri de poarta principală când am zărit sedanul virând la stânga pe drumul de acces spre baza navală. O santinelă puşcaş marin s-a apropiat, ridicând mâna, iar geamul din dreptul şoferului a început să coboare. O mulţime de santinele făceau controalele la câţiva metri înainte de poartă – rezultatul telefonului anonim care avertizase asupra existenţei unei bombe.

În faţa mea erau prea multe maşini. Era imposibil să pot reuşi să ajung la ţintă. În dreptul şoferului, geamul sedanului era tot coborât. Am apăsat cu putere pe claxon, dar nu s-a clintit nimeni. Santinela a ridicat capul, căutând sursa zgomotului. Am apăsat un buton şi geamul meu a început să coboare. Santinela continua să privească în jur.

Am tras de volan şi am suit pe trotuar, răsturnând pubele şi distrugând biciclete parcate. Un pieton a sărit disperat într-o parte. La câţiva metri de drumul de acces, am virat la dreapta şi am accelerat în diagonală peste drum, trecând peste răzoarele centrale şi ţintind vehiculul lui Holtzer. Santinela s-a întors, m-a văzut gonind cu viteză maximă şi s-a aruncat în lături la timp ca să scape cu viaţă. Am intrat cu toată forţa în portiera din spatele şoferului, astfel că sedanul s-a deplasat şi s-a rotit în urma impactului, transformându-se într-o epavă în forma literei V. Mă încordasem înaintea impactului, iar centura şi airbagul, care s-a deschis şi s-a dezumflat

într-o nanosecundă, aşa cum anunţau instrucţiunile de pe bord, mi-au salvat viaţa.

Am desfăcut centura de siguranţă şi am încercat portiera, dar se blocase în urma şocului. M-am răsucit pe spate şi am scos picioarele prin geamul deschis, prinzând mânerul de deasupra şi folosindu-l pentru a mă propulsa afară.

Până la sedan erau doar doi paşi. Prin geamul deschis, am apucat volanul şi m-am tras înăuntru, izbind cu genunchii în portieră. M-am lansat peste şofer, m-am răsucit ca să-mi aduc labele picioarelor sub mine şi am plonjat pe bancheta din spate. Holtzer se afla pe locul din stânga, aplecat în faţă, dezorientat în mod evident de impact. Lângă el stătea un tânăr, despre care am bănuit că era un aghiotant, iar între ei se găsea o servietă-diplomat Halliburton din metal.

L-am prins pe Holtzer pe după cap cu braţul stâng, iar cu mâna dreaptă i-am apăsat ţeava pistolului Beretta pe tâmplă. Am văzut în dreptul geamului şoferului o santinelă puşcaş marin cu arma scoasă, căutând un unghi de ţintire. Am tras capul lui Holtzer şi mai aproape.

— Înapoi sau îi zbor creierii! am răcnit.

Expresia puşcaşului era nesigură, totuşi n-a coborât arma.

— Toată lumea jos din maşină! am urlat. Imediat!

Am cuprins complet cu braţul gâtul lui Holtzer şi mi-am prins propriul rever al hainei. Eram practic cu obrajii lipiţi şi puşcaşul cu arma trebuia să fie extrem de sigur pe calităţile lui de ochitor ca să încerce să tragă acum.

— Jos din maşină! am urlat din nou. Imediat! Tu, am răcnit la şofer, ridică geamul! Ridică-l imediat!

Şoferul a apăsat un buton şi geamul din dreptul lui s-a ridicat. Am zbierat din nou la el să coboare şi apoi să închidă portiera. S-a împleticit afară din maşină şi a trântit portiera în urmă.

— Tu! am răcnit la aghiotant. Afară! Închide portiera după tine!

Holtzer a dat să protesteze, dar l-am strâns şi mai tare de gât, sufocându-i cuvintele. Aghiotantul l-a privit scurt, apoi a încercat portiera.

— Este blocată, a anunţat el evident buimăcit şi incapabil să se adapteze situaţiei.

— Treci pe locurile din faţă! am strigat. Imediat!

M-a ascultat şi a ieşit, luând cu el servieta-diplomat.

— În regulă, ticălosule, i-am spus lui Holtzer şi i-am eliberat gâtul. Acum o să ieşim şi noi. Întâi însă dă-mi CD-ul.

— Bine, bine, uşurel, a zis el. E-n buzunarul meu stâng de la piept.

— Scoate-l. Foarte încet.

A ridicat mâna dreaptă şi a scos grijuliu CD-ul.

— Pune-l pe piciorul meu, l-am instruit şi el s-a conformat. Acum încrucişează degetele, întoarce-te spre geam şi du mâinile la ceafă.

Nu voiam să-i ofer ocazia de a încerca să-şi scoată pistolul cât timp luam CD-ul.

L-am ridicat şi l-am pus într-un buzunar al sacoului.

— Acum vom ieşi. Dar foarte încet, altfel creierii tăi vor sfârşi împroşcaţi pe toată tapiseria.

S-a întors şi m-a privit cu ochi duri.

— Rain, cred că nu-ţi dai seama ce faci. Lasă arma jos până nu te-mpuşcă cei de afară.

— Dacă nu ieşi din maşină în următoarele trei secunde, am mârâit îndreptând Beretta spre el, te-mpuşc în ouşoare. Nu pot spune dacă o să mă opresc la ele.

Ceva mă sâcâia, ceva din felul cum îmi dăduse CD-ul. Nu se împotrivise absolut deloc.

În clipa aceea am înţeles: era un fals. Nu era CD-ul autentic. Pe acela nu mi l-ar fi dat niciodată cu atâta uşurinţă.

Servieta-diplomat, mi-am spus.

— Acum! am zbierat şi el s-a întins spre mânerul portierei.

I-am apăsat ţeava pistolului pe faţă.

Am ieşit amândoi din sedan şi am fost imediat înconjuraţi de şase santinele puşcaşi marini, cu armele întinse către noi şi chipuri încruntate.

— Rămâneţi pe loc, altfel îi zbor creierii! am răcnit, vârându-i pistolul sub falcă.

L-am văzut pe aghiotant stând înapoia santinelelor, cu servieta-diplomat la picioare.

— Tu! l-am strigat. Deschide servieta aia!

M-a privit neînţelegător.

— Da, tu! Deschide imediat servieta!

Aghiotantul părea derutat.

— Nu pot. Este încuiată.

— Dă-i cheia, am mârâit spre Holtzer.

— Vezi să nu, a râs el.

Şase oameni mă aţinteau cu armele. L-am smucit pe Holtzer spre stânga, pentru ca ei să fie nevoiţi să re-ochească, şi am câştigat astfel o fracţiune de secundă, cât să desprind pistolul de capul lui şi să-l izbesc cu patul în tâmplă. A căzut în genunchi, ameţit, şi eu m-am lăsat să cobor simultan, rămânând cât mai aproape de corpul lui pentru puţina acoperire pe care mi-o putea oferi. I-am pipăit buzunarul stâng al pantalonilor şi am auzit un zornăit. Am băgat mâna înăuntru şi am scos un inel cu chei.

— Adu servieta aici! i-am strigat aghiotantului. Adu-o, altfel îl omor!

Aghiotantul a şovăit, după care a ridicat servieta şi a adus-o. A pus-o pe pământ în faţa noastră.

I-am aruncat cheile.

— Deschide-o!

— Nu-l asculta! a urlat Holtzer, străduindu-se să se ridice. N-o deschide!

— Deschide-o, am zbierat din nou, altfel îl împuşc pe loc!

— Îţi ordon să n-o deschizi! a strigat Holtzer. Este o servietă diplomatică americană. Aghiotantul încremenise, cu uitătură nesigură. La dracu', ascultă-mă! Este o cacealma!

— Gura! am răcnit şi am apăsat puternic ţeava pistolului sub bărbie. Ascultă-mă. Crezi că el e gata să rişte să fie ucis din cauza unei serviete diplomatice? Ce anume dinăuntru ar putea fi atât de important? Deschide-o!

— Împuşcaţi-l! a urlat Holtzer brusc spre santinele. Împuşcaţi-l!

— Deschide servieta aia, dacă nu te acopăr de creierii lui!

Ochii aghiotantului au trecut de la servietă la Holtzer, apoi îndărăt. Toţi încremeniseră.

Faptele s-au derulat rapid. Aghiotantul s-a lăsat în genunchi şi a moşmondit cu cheia. Holtzer a început să protesteze şi l-am lovit din nou cu patul pistolului în cap. S-a înmuiat şi s-a rezemat de mine.

Servieta s-a deschis.

Înăuntru, clar vizibil între două straturi protectoare de spumă poliuretanică, era CD-ul lui Kawamura.

A trecut o secundă aproape nesfârşită, după care dinapoia mea s-a auzit un glas familiar:

— Arestaţi-l pe omul acesta.

M-am întors şi l-am văzut pe Tatsu venind spre mine, urmat de trei poliţişti japonezi.

S-au apropiat de mine şi unul dintre ei a desfăcut de la centură o pereche de cătuşe.

Un puşcaş marin a dat să protesteze.

— Ne aflăm în exteriorul bazei, a explicat Tatsu în engleză fluentă. Nu aveţi nicio jurisdicţie. Aceasta este o chestiune japoneză internă.

Braţele mi-au fost răsucite la spate şi am simţit cătuşele închizându-se cu un clic. Tatsu m-a privit îndeajuns pentru a-i zări tristeţea din ochi, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat.

Capitolul 24

M-au suit într-o maşină de poliţie şi m-au dus la sediul *Keisatsucho*. Am fost fotografiat, mi s-au luat amprentele şi am fost închis într-o celulă de beton. Nimeni nu mi-a spus de ce anume eram acuzat şi nici nu mi s-a oferit posibilitatea contactării unui avocat. Ce dracu', oricum nu cunosc prea mulţi avocaţi!

Celula nu era chiar rea. Nu aveam ferestre, aşa că ţineam socoteala timpului, numărând mesele pe care mi le aduceau. De trei ori pe zi un gardian taciturn aducea o tavă cu orez, peşte marinat în oţet şi legume, şi lua tava de la masa anterioară. Mâncarea era bună. La fiecare trei mese aveam dreptul la un duş.

Aşteptam a şaisprezecea masă, încercând să nu-mi fac griji despre Midori, când doi gardieni au intrat în celulă şi m-au luat cu ei. M-au escortat într-o cameră micuţă, cu o masă şi două scaune. *Se pare c-a sosit momentul interogatoriilor*, mi-am spus.

Am rămas în picioare, cu spatele la perete. După câteva minute, uşa s-a deschis şi a intrat Tatsu, singur. Chipul îi era grav, dar după cinci zile de solitudine am fost încântat să văd o figură cunoscută.

— *Konnichi wa*, am rostit.

El a încuviinţat din cap.

— Salut, Rain-san, mi-a răspuns în japoneză. Mă bucur să te văd. Sunt obosit. Să ne aşezăm.

Ne-am aşezat, cu masa între noi. El a rămas tăcut mult timp şi l-am aşteptat să vorbească. Reticenţa nu-i era deloc încurajatoare.

— Sper că vei ierta recenta ta încarcerare, despre care ştiu că trebuie să fi fost neaşteptată.

— Am crezut că o bătaie încurajatoare pe spate ar fi fost mai corespunzătoare după ce am plonjat prin geamul maşinii aceleia.

I-am zărit surâsul trist definitoriu şi, cumva, asta m-a făcut să mă simt bine.

— Până am putut pune lucrurile la punct, au trebuit menţinute aparenţele, a zis el.

— A durat ceva.

— Da. Am lucrat cât am putut de repede. Ca să obţin eliberarea ta, a trebuit mai întâi să decriptez CD-ul lui Kawamura. După aceea au urmat multe telefoane, s-au aranjat întâlniri şi s-au apăsat pârghii care să-ţi asigure ieşirea de aici. O mulţime de dovezi ale existenţei tale au trebuit să dispară din dosarele *Keisatsucho*, inclusiv amprentele care ţi-au fost luate după

reţinere. Toate astea au durat.

— Ai reuşit să decriptezi CD-ul? am întrebat.

— Da.

— Şi conţinutul a fost pe seama aşteptărilor?

— Le-a depăşit.

Nu-mi spunea totul. O puteam simţi în purtarea lui. L-am aşteptat să continue.

— William Holtzer a fost declarat *persona non grata* şi a fost trimis la Washington, a zis el. Ambasadorul vostru ne-a informat că el va demisiona din CIA.

— Doar „demisiona"? Nu-i acuzat de nimic? A fost o cârtiţă pentru Yamaoto şi a alimentat guvernul american cu informaţii false. CD-ul nu-l implică şi pe el?

Tatsu a plecat capul şi a oftat.

— Informaţiile de pe CD nu sunt genul de dovezi care vor fi utilizate în faţa tribunalului. Ambele părţi doresc să evite un scandal.

— Şi Yamaoto?

— Problema lui Yamaoto Toshi este... complicată, a spus Tatsu.

— „Complicată" nu sună prea grozav.

— Yamaoto este un inamic puternic. Cu el trebuie luptat indirect, pe furiș, în timp.

— Nu înţeleg. Ce-i cu CD-ul? Mi s-a părut că ai zis că reprezintă cheia spre puterea lui.

— Aşa este.

În clipa aceea am înţeles.

— N-o să-i publici conţinutul.

— Nu.

Am rămas tăcut mult timp, pricepând implicaţiile.

— În cazul ăsta, am rostit, Yamaoto continuă să creadă că CD-ul există undeva, iar tu ai semnat condamnarea la moarte a lui Midori.

— Lui Yamaoto i s-a dat de înţeles că CD-ul a fost distrus de elemente corupte din *Keisatsucho*. În felul acesta, interesul lui faţă de Kawamura Midori s-a redus substanţial. Pentru moment ea va fi în siguranţă în Statele Unite, unde nu ajunge puterea lui Yamaoto.

— Poftim? Tatsu, nu poţi s-o exilezi pur şi simplu în America! Ea are o viaţă aici.

— A plecat deja.

Am rămas cu adevărat amuţit.

— Poţi să fii tentat s-o contactezi, a continuat Tatsu, dar te-aş sfătui să n-o faci. Ea crede că ai murit.

— De ce ar crede asta?

— Pentru că aşa i-am spus eu.

— Tatsu, am rostit eu cu glas periculos de egal, explică-mi.

Vocea lui a rămas nepăsătoare.

— Ştiam că eşti îngrijorat pentru ea, dar atunci când i-am spus că ai murit nu ştiam ce se întâmplase între voi, a zis el. Am înţeles-o din reacţia ei.

A tăcut o vreme, apoi m-a privit deschis, cu ochi resemnaţi.

— Regret profund durerea pe care o simţi, totuşi sunt chiar mai convins decât înainte că am procedat corect, spunându-i varianta aceea. Situaţia ta era imposibilă. Mai bine să nu ştie nimic despre implicarea ta în moartea tatălui ei. Gândeşte-te ce ar fi însemnat pentru ea asemenea revelaţii după cele petrecute între voi.

N-am fost nici măcar surprins că Tatsu pusese laolaltă toate piesele puzzle-ului.

— Nu era necesar să ştie, m-am auzit rostind.

— Cred că ştia deja, la un anumit nivel. Prezenţa ta i-ar fi confirmat până la urmă bănuielile. În loc de aşa ceva, a rămas cu amintirea morţii tale eroice în tentativa de a împlini ultimele dorinţe ale tatălui ei.

Am înţeles, deşi nu mă puteam convinge pe de-a întregul de adevărul respectiv, că Midori fusese deja transformată într-o parte a trecutului meu. Era ca o scamatorie. Uite-o, nu e! Acum e reală, acum nu mai e decât o amintire.

— Dacă-mi dai voie să fac o observaţie, a zis Tatsu, relaţia voastră a fost de scurtă durată. Nu există niciun motiv pentru a te aştepta ca suferinţa ei cauzată de pierderea ta să dureze.

— Mulţumesc, am izbutit să rostesc. Mă simt mult mai bine acum.

El a plecat capul. Ar fi fost necuviincios să-şi exprime sentimentele ambivalente şi oricum avea să facă ceea ce trebuia făcut. *Giri* şi *ninjo*. „Datorie" şi „omenie". În Japonia, cea dintâi primează întotdeauna.

— Tot nu pricep, am rostit după un minut. Am crezut că vrei să publici conţinutul CD-ului. Ar reabilita toate teoriile tale despre conspiraţii şi corupţie.

— Este mult mai important să pun capăt conspiraţiilor şi corupţiei, decât să-mi reabilitez teoriile despre ele.

— Nu înseamnă unul şi acelaşi lucru? Bulfinch spunea că dacă datele de pe CD vor fi făcute publice, mass-media japoneze n-ar avea alternativă decât să urmărească subiectele respective, iar puterea lui Yamaoto ar dispărea.

El a încuviinţat uşor din cap.

— Ai dreptate, totuşi publicarea conţinutului CD-ului ar fi similară cu lansarea unui proiectil nuclear. Poţi s-o faci doar o singură dată şi are ca

rezultat distrugere totală.

— Ei şi? Lansează proiectilul! Distruge corupţia!

Tatsu a suspinat; poate că simpatia înţelegătoare faţă de şocul prin care tocmai trecusem diminua lipsa de răbdare pe care o simţea de obicei fiindcă trebuia să-mi explice totul pas cu pas.

— În Japonia, corupţia este chiar societatea. Putregaiul a pătruns atât de adânc, încât superstructura este alcătuită din el. Nu-l poţi smulge pur şi simplu fără să cauzezi un colaps al societăţii care se fundamentează pe corupţie.

— Rahat! Dacă este chiar aşa coruptă, atunci să dispară.

— Rain-san, a rostit el cu o notă măruntă de iritare în glas, te-ai gândit vreodată ce se va naşte din cenuşă?

— Ce vrei să spui?

— Pune-te în locul lui Yamaoto. Planul A este de a folosi ameninţarea CD-ului pentru a controla PLD-ul din umbră. Planul B este de a detona CD-ul – de a-i face public conţinutul – pentru a distruge PLD-ul şi a aduce *Convingerea* la putere.

— Pentru că dovezile de pe CD implică doar PLD-ul, am început eu să înţeleg.

— Bineînţeles. Prin comparaţie, *Convingerea* pare un model de probitate. Yamaoto ar fi silit să iasă din umbră, însă ar beneficia de o platformă de pe care să deplaseze ţara spre dreapta. De fapt, cred că asta-i speranţa lui finală.

— De ce gândeşti aşa?

— Există semne. Personalităţi publice au omagiat unele legi imperiale antebelice în domeniul educaţiei, ideea japonezilor ca „popor divin” şi altele similare. Politicieni importanţi vizitează făţiş lăcaşuri de cult şintoiste ca Yasukuni, unde se află morminte ale soldaţilor căzuţi în al Doilea Război Mondial, în ciuda felului cum priveşte străinătatea asemenea vizite. Cred că Yamaoto orchestrează evenimentele acestea din umbră.

— N-am ştiut că eşti atât de liberal în privinţa asta.

— Sunt pragmatic, a clătinat Tatsu din cap. Pentru mine contează prea puţin direcţia în care înaintează ţara, atâta timp cât înaintarea nu este însoţită de modalităţile de control ale lui Yamaoto.

Am căzut pe gânduri.

— După cele întâmplate cu Bulfinch şi Holtzer, Yamaoto va deduce că CD-ul n-a fost distrus şi că se află în mâinile tale. El dorea deja să-ţi ia gâtul. Situaţia se va înrăutăţi pentru tine.

— Ştii bine că nu sunt un om aşa uşor de atacat.

— Îţi asumi multe riscuri.

— Joc pe mize mari.

— Bănuiesc că ştii ce faci, am rostit fără să-mi mai pese.

El m-a privit inexpresiv.

— Mai există şi alt motiv pentru care trebuie să fiu atent cu conţinutul CD-ului. Te implică pe tine.

A trebuit să zâmbesc.

— Serios?

— Rain-san, eu l-am căutat de mult timp pe asasin – au fost prea multe morţi convenabile din „cauze naturale". Am ştiut mereu că el trebuie să existe, deşi toţi din jur credeau că urmăream o fantomă. Iar acum când l-am găsit, îmi dau seama că eşti tu.

— Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Asta trebuie să decizi tu.

— Adică?

— Aşa cum am spus mai devreme, am şters din bazele de date *Keisatsucho* toate dovezile activităţilor tale.

— A mai rămas însă CD-ul. Ăsta-i felul tău de a mă anunţa că vei avea o pârghie cu care să mă manipulezi?

A clătinat din cap şi am zărit dezamăgirea efemeră faţă de lipsa mea de subtilitate caracteristic americană.

— Nu mă interesează astfel de „pârghii". Nu este felul cum aş trata un prieten. În plus, cunoscându-ţi caracterul şi capacităţile, recunosc că aplicarea de „pârghii" ar fi inutilă şi, posibil, periculoasă.

Uimitor! Omul ăsta tocmai mă băgase la închisoare, nu făcuse public conţinutul CD-ului aşa cum mă lăsase să înţeleg, o trimisese pe Midori în SUA şi-i spusese că murisem, totuşi eu mă simţeam ruşinat că-l insultasem.

— Eşti liber aşadar să te întorci la viaţa ta în umbre, a continuat Tatsu, totuşi vreau să te întreb, este cu adevărat viaţa pe care o doreşti?

Nu i-am răspuns.

— Pot spune că nu te-am văzut niciodată mai... complet decât ai fost în Vietnam. Şi cred că ştiu motivul. Pentru că în adâncul inimii, tu eşti samurai. În Vietnam, ai crezut că ţi-ai găsit seniorul – cauza ta, care era mai mare decât tine.

Cuvintele lui au atins un punct sensibil.

— După război, când ne-am reîntâlnit în Japonia, nu mai erai acelaşi om. Probabil că seniorul te-a dezamăgit teribil ca să devii *ronin*.

Un *ronin* este, literal, cel care pluteşte dus de valuri, un rătăcitor. Samuraiul fără senior.

Tatsu m-a aşteptat să răspund, dar n-am făcut-o. Până la urmă a vorbit tot el:

— Nu este corect ce am spus?

— Ba da, am admis gândindu-mă la Jake „Nebunu”.

— Tu eşti un samurai, Rain-san. Dar un samurai nu poate să fie de fapt samurai dacă nu are un senior. Seniorul este yin pentru yang al samuraiului. Unul nu poate să existe fără celălalt.

— Ce vrei să-mi spui, Tatsu?

— Bătălia mea cu bolile care rod Japonia este departe de a se fi terminat. Faptul că am reuşit să pun mâna pe CD mi-a oferit o armă importantă în luptă, dar nu-i suficientă. Am nevoie să mi te alături.

— Cred că nu-nţelegi cum stă treaba. După ce ai suferit din cauza unui senior, nu mergi pur şi simplu să-ţi cauţi altul. Rănile sunt prea adânci.

— Şi care-i alternativa ta?

— Alternativa este să fiu propriul meu stăpân. Aşa cum am fost.

El a fluturat din mână, parcă pentru a alunga asemenea prostii.

— Aşa ceva nu este posibil pentru oameni. Tot aşa cum reproducerea nu este posibilă prin masturbare.

Vulgaritatea aceea, neobişnuită pentru el, m-a surprins şi am izbucnit în râs.

— Nu ştiu, am rostit. Nu ştiu dacă pot avea atâta încredere în tine. Eşti un manipulator ticălos. Uită-te câte ai făcut cât timp m-ai ţinut închis.

— Dacă eu sunt manipulator şi dacă tu poţi să ai încredere în mine sunt două chestiuni diferite, a replicat el; era japonez şi-i venea uşor să separe distinct astfel de lucruri.

— O să mă gândesc, i-am zis.

— Nu-ţi cer mai mult.

— Acum dă-mi drumul de aici.

Mi-a arătat uşa.

— Ai fost liber să pleci din clipa în care am intrat în cameră.

I-am surâs scurt.

— Puteai s-o fi spus mai devreme. Am fi putut purta discuţia asta la o cafea.

Capitolul 25

Nu m-am grăbit să revin la Tatsu. Mai întâi aveam de rezolvat câteva lucruri.

De pildă, Harry. El spărsese fişierele *Keisatsucho* în aceeaşi zi în care eu îl demascasem pe Holtzer la Yokosuka, aşa că ştia că fusesem arestat. Mi-a

spus că după câteva zile toate referinţele la mine dispăruseră.

— Când am văzut că datele acelea nu mai erau, a zis Harry, am crezut că muriseşi şi că ei îţi ştergeau toate urmele de pe faţa pământului.

— Da, aşa ar trebui să se creadă, am replicat.

— De ce?

— Pentru că ei doresc să-i ajut în anumite chestiuni.

— De aceea te-au eliberat până la urmă?

— Nimic nu este gratis, Harry. O ştii şi tu prea bine.

I-am povestit despre Midori.

— Poate că-i mai bine aşa, a comentat el.

Ştiam că Harry deţinea majoritatea pieselor puzzle-ului, dar la ce ar fi folosit dacă vreunul dintre noi ar fi recunoscut ceva?

— Ce vei face acum? m-a întrebat.

— Încă nu m-am gândit.

— Dacă vei avea vreodată nevoie de un hacker bun, ştii unde să mă găseşti.

— Nu ştiu ce să spun, Harry. Ai avut mari greutăţi cu reducerea aia a laticii muzicale, sau ce dracu' era. *Keisatsucho* au spart imediat criptarea.

— Ce naiba, păi ei au avut acces la supercomputere din universităţile japoneze! a început el să se bâlbâie, înainte de a-mi remarca rânjetul. Apoi a continuat: Foarte amuzant, ce să zic!

— Ţinem legătura, i-am spus. Eu o să-mi iau mai întâi o mică vacanţă.

Am plecat la Washington, D.C., unde spusese Tatsu că-l expediaseră pe Holtzer. Procesul „pensionării" lui avea să dureze câteva zile, poate chiar săptămâni, iar până atunci el avea să fie în zona Langley.

M-am gândit că l-aş putea găsi, interesându-mă la toate hotelurile din *Paginile Aurii* pentru Virginia suburbană. Am pornit din Langley, descriind o spirală spre exterior, dar n-am găsit nicăieri vreun William Holtzer. Probabil că nu-şi folosise numele adevărat şi plătise numai cash, fără să utilizeze carduri de credit, temându-se să nu-i iau urma.

Atunci poate maşina? Am început să telefonez la cele 800 de numere ale companiilor majore de închirieri auto. „Sunt William Holtzer şi aş dori să-mi prelungesc contractul de servicii". Avis nu avea niciun automobil închiriat vreunui William Holtzer, însă Hertz avea un client cu numele acela. Funcţionarul cu care am vorbit a fost îndeajuns de amabil ca să-mi spună numărul de înmatriculare, care îmi trebuia, i-am explicat, pentru o asigurare suplimentară prin intermediul băncii care-mi emisese cardul de credit. Mă aşteptasem să mă întrebe de ce nu luam informaţia respectivă de pe brelocul cheii maşinii, sau chiar de la automobil, dar n-a făcut-o. După aceea a fost suficient să interoghez o bază de date a Departamentului Auto ca să

aflu că Holtzer şofa un Ford Taurus alb.

Înapoi la spirală. În seara aceea am trecut prin parcările principalelor hoteluri din apropierea lui Langley, încetinind ca să examinez numerele de înmatriculare ale tuturor Fordurilor Taurus albe.

Pe la 2 noaptea, am găsit maşina lui Holtzer în parcarea subterană a hotelului Ritz Carlton de pe Tyson's Corner. După ce i-am verificat numărul, m-am dus în parcarea hotelului Marriott din apropiere şi am demontat plăcuţele de înmatriculare ale unui automobil. La marginea parcării pustii de la Tyson's Corner Galleria, le-am montat la duba închiriată pe care o şofam. Noile plăcuţe şi uşoara mea deghizare ar fi fost suficiente pentru a deruta orice martori neprevăzuţi sau videocamere de securitate.

Am revenit apoi la Ritz. Locurile de lângă Fordul Taurus erau ocupate, însă exista un spaţiu gol în spatele lui, într-o parte. Dacă ştii cum funcţionează lumea mea, sau eşti pur şi simplu atent la locurile şi modurile în care este cel mai probabil să fii tâlhărit, te nelinişteşte vederea unei dube parcate imediat lângă maşina ta. Mai ales a uneia cu geamurile din spate fumurii, ca a mea. Am parcat cu botul înainte, pentru ca uşa ei glisantă să fie orientată spre Holtzer.

Mi-am verificat echipamentul. Un „Thunder Blaster" de 250 000 V, garantat să cauzeze dezorientarea în clipa contactului şi pierderea cunoştinţei în mai puţin de cinci secunde. O mingiuţă Super Ball din cauciuc roz, de mărime mijlocie, care putea fi cumpărată cu 85 de cenţi din orice drogherie. Un kit defibrilator portabil, similar celor cu care companiile aeriene au început să-şi doteze cursele de pasageri, suficient de mic pentru a încăpea într-o servietă obişnuită şi considerabil mai scump decât Super Ball.

Aplicarea de şocuri electrice pentru a scoate pe cineva din fibrilaţie ventriculară nu-i chiar floare la ureche. 360 de jouli este o doză masivă de electricitate. Dacă un şoc de mărimea asta este aplicat la vârful undei T a inimii – adică între bătăi –, va induce o aritmie letală. De aceea defibrilatoarele moderne au senzori care detectează automat complexul QRS al inimii, care este unicul moment când şocul poate fi aplicat în condiţii de siguranţă.

Bineînţeles, acelaşi software care a fost conceput să evite unda T poate fi reconfigurat să iniţieze şocul în clipa perceperii ei.

Am înclinat scaunul electronic cu câteva grade pe spate şi m-am relaxat. Era aproape sigur că în cursul dimineţii Holtzer va porni spre complexul CIA, aşa că m-am gândit că voi aştepta doar câteva ore.

La 6:30, cu o jumătate de oră înainte să se lumineze, am mers în partea din spate a dubei şi am urinat într-un bidon din plastic. Mi-am dezmorţit membrele câteva minute, după care am savurat un mic dejun alcătuit din

cafea rece şi Chicken McNuggets rămase de cu seară. Satisfacţiile culinare ale supravegherilor.

Holtzer a apărut după o oră. L-am privit ieşind din lift şi venind spre mine. Era îmbrăcat în costum gri, cămaşă albă şi cravată închisă la culoare – ţinută Washington standard, practic uniforma CIA.

Mintea lui era altundeva. Am putut vedea asta în expresia feţei, în postura corpului, în faptul că n-a verificat locurile posibil periculoase din parcare, mai ales din preajma maşinii lui. Penibil să fie atât de neglijent într-o zonă potenţial infracţională ca o parcare subterană.

Mi-am tras pe mâini o pereche de mănuşi negre din piele de viţel. O apăsare a comutatorului de pe Thunder Blaster a produs un arc de scântei albastre şi un pârâit electric. Eram gata să intru în acţiune.

Am scanat parcarea şi m-am asigurat că pentru moment era pustie. Apoi am revenit în partea din spate a dubei şi l-am privit pe Holtzer cum s-a apropiat de Taurus. S-a oprit în dreptul portierei şoferului, ca să-şi scoată sacoul. *Bravo*, am gândit. *Să nu-ţi mototolim costumul de înmormântare*.

Am aşteptat până ce jacheta abia coborâse de umeri, locul de unde i-ar fi fost cel mai greu să reacţioneze, apoi am tras uşa dubei şi m-am apropiat. A ridicat ochii când a auzit zăngănitul uşii, dar n-a reuşit altceva decât să deschidă larg gura, surprins. Apoi am ajuns lângă el, mâna mea dreaptă i-a înfipt Thunder Blaster în abdomen, iar mâna stângă l-a prins de gât, susţinându-l, în timp ce şocul i-a ameţit sistemul nervos central.

Nu mi-au trebuit nici şase secunde să-i târăsc corpul în dubă şi să trag uşa înapoia noastră. L-am împins pe bancheta largă din spate, după care i-am mai aplicat un şoc cu Thunder Blaster, ca să mă asigur că rămânea fără cunoştinţă timp suficient ca să-mi termin treaba.

Mişcările erau de rutină şi n-au durat mult. L-am fixat cu centura de siguranţă în trei puncte, după care am extins-o mult pe cea de-a curmezişul pieptului şi apoi am eliberat-o, încât să se fixeze ferm. Partea mai grea a fost să-i deschid cămaşa şi să dau cravata la o parte, ca să-i pot aplica padelele direct pe torace, unde gelul conductor avea să împiedice apariţia oricăror urme de arsuri trădătoare. Centura l-a ţinut locului în timp ce am operat.

Când aplicam a doua padelă, a deschis ochii. Şi-a privit pieptul dezgolit, apoi s-a uitat la mine.

— Aş... aş..., s-a bâlbâit.

— Să aştept? am întrebat.

Holtzer a icnit, probabil afirmativ.

— Îmi pare rău, dar n-o pot face, am spus şi am fixat a doua padelă cu leucoplast sanitar.

A deschis gura să spună altceva şi i-am împins Super Ball printre buze. Nu

voiam să-şi muşte limba în urma forţei şocului, deoarece ar fi putut trezi suspiciuni.

M-am îndepărtat până lângă peretele dubei, ca să mă asigur că nu-l ating în momentul aplicării şocului. M-a privit când m-am mişcat şi ochii i s-au lărgit mult.

— Pentru Jimmy, am rostit şi m-am uitat la el. Şi pentru Cu Lai. Salută-i din partea mea.

Am răsucit comutatorul de pe aparat.

Corpul lui Holtzer a săltat înainte până la limita centurii care s-a blocat automat, iar capul i s-a arcuit spre înapoi, oprindu-se în sistemul de protecţie împotriva rănirii gâtului din tetieră. Automobilele sunt uimitor de sigure în ziua de azi.

Am aşteptat un minut, apoi i-am verificat pulsul ca să mă asigur că era terminat. Mulţumit, am scos mingiuţa şi padelele, am şters cu spirt resturile gelului conductor şi i-am aranjat hainele. M-am uitat în ochii lui morţi şi am fost surprins de puţinătatea sentimentelor mele. Poate ceva uşurare. Satisfacţie. Nimic mai mult.

Am deschis uşa Taurusului cu cheia lui, apoi am introdus-o în contact. Am privit din nou în parcare. Din lift a apărut o femeie în taior sobru, îndreptându-se probabil către o întâlnire matinală. Am aşteptat-o să suie în automobilul ei şi să plece. Am luat în cârcă leşul, l-am dus la maşină şi l-am aşezat înaintea volanului. Am închis portiera şi am mai rămas câteva clipe să examinez lucrarea.

Da, *pentru Jimmy*, mi-am spus. *Şi Cu Lai. Te vor aştepta toţi în iad*.

Aveau să mă aştepte şi pe mine. M-am întrebat dacă Holtzer va fi suficient ca să-i satisfacă. Am suit în dubă şi am plecat.

Capitolul 26

Mai aveam de făcut o ultimă escală. Manhattan, Seventh Avenue South, numărul 178. Village Vanguard.

Mă uitasem pe site-ul lui Vanguard şi ştiam că trioul Midori Kawamura va cânta în club începând cu prima marţi din noiembrie, până duminică. Am telefonat şi am făcut o rezervare pentru show-ul de vineri de la ora 1 noaptea. Mi-au spus că-mi vor păstra rezervarea până cu cincisprezece minute înainte de începerea concertului chiar şi fără card de credit, aşa că am putut folosi un nume fals – Watanabe, foarte comun printre japonezi.

Am plecat pe autostrada interstatală 95, trecând din Maryland în

Delaware, apoi în New Jersey. De la Turnpike, aş fi putut intra pe I-80 şi să mă duc la Dryden, aflat la 300 de kilometri şi o viaţă depărtare.

Am mers însă din Turnpike spre tunelul Holland, pe unde am intrat în New York, unde am mers cinci sute de metri până la Soho Grand Hotel de pe West Broadway. Domnul Watanabe rezervase un apartament pentru noaptea de vineri. El a sosit înainte de ora 18, pentru a se asigura că hotelul nu-i anulase rezervarea, şi a achitat cazarea cu cash, numărând paisprezece bancnote de câte o sută de dolari. În mod merituos, personalul n-a trădat niciun fel de surpriză, bănuind probabil că bogătaşul preocupat de anonimat urma să-şi întâlnească amanta.

Întrucât am ajuns devreme, am avut timp să fac duş, să dorm trei ore şi să mă bucur de o cină excelentă de la room-service, cu *paillard* şi o sticlă de Mouton recolta 1982 de la restaurantul Canal House al hotelului. Având la dispoziţie încă o oră înainte de plecarea spre Vanguard, m-am mutat în Grand Bar, spectaculos vizual, unde ambianţa plafoanelor înalte, iluminatului cald şi meselor din sticlă neagră minunat de simetrice compensa oferta lipsită de imaginaţie de single malt şi muzica house iritantă. Nu poţi totuşi să-i reproşezi nimic unui Macallan vechi de douăzeci şi cinci de ani.

Am mers pe jos cei aproape doi kilometri de la hotel până la Vanguard. Era rece şi am fost mulţumit de pantalonii de gabardină gri-închis, puloverul pe gât din caşmir negru şi blazerul negru pe care le purtam. Pălăria trilby cenuşiu-închis pe care o coborâsem mult pe frunte mă încălzea şi în acelaşi timp îmi ascundea trăsăturile.

Mi-am ridicat biletul la ora 12:35, apoi am continuat să mă plimb până aproape de ora 1. Nu doream să risc ca Midori sau alt membru al trioului ei să treacă pe lângă locul meu din fundul sălii triunghiulare înainte de începerea spectacolului.

Am trecut pe sub faimoasa tendă roşie şi firma de neon, apoi prin uşile de mahon, şi am ocupat un loc la una dintre măsuţele rotunde din spate. Midori se aşezase deja înaintea pianului, îmbrăcată în negru aşa cum fusese prima dată când o văzusem. M-am simţit bine s-o privesc în clipele acelea înainte de a începe să cânte, neobservat, separat de o tristeţe despre care ştiam că ea trebuie s-o fi împărtăşit. Era frumoasă şi frumuseţea ei mă durea.

Intensitatea luminilor s-a redus, murmurul conversaţiilor s-a stins şi Midori a înviat pianul cu furie, sfâşiind clapele cu degetele. Am privit-o cu multă atenţie, încercând să fixez în memorie felul cum mişca mâinile şi-şi legăna corpul, ca şi expresiile feţei. Ştiam că-i voi asculta mereu muzica, dar aceasta era ultima dată când aveam s-o mai văd cântând în direct.

Auzisem dintotdeauna o frustrare în muzica ei şi-mi plăcuse felul cum,

uneori, era înlocuită de o tristeţe profundă, resemnată, însă în muzica pe care o cânta în noaptea asta nu mai exista resemnare. Era brutală şi furioasă, uneori jelitoare, dar niciodată resemnată. Am privit şi am ascultat, simţind notele şi minutele îndepărtându-se de mine, străduindu-mă să găsesc o consolare în gândul că poate ceea ce se petrecuse între noi făcea acum parte din muzica ei.

M-am gândit la Tatsu. Ştiam că procedase corect spunându-i lui Midori că murisem. Aşa cum zisese poliţistul, ea ar fi dedus până la urmă adevărul sau acesta ar fi găsit propria-i cale de a se strecura în conştiinţa ei.

Tatsu avusese de asemenea dreptate când spusese că pierderea mea nu era pentru Midori o problemă pe termen lung. Era tânără şi o aştepta o carieră strălucită care abia începea să-şi ia avânt. Când ai cunoscut pe cineva doar pentru scurt timp, chiar dacă foarte intens, moartea persoanei respective reprezintă desigur un şoc, însă nu neapărat îndelungat sau profund. La urma urmelor, n-a existat timp destul pentru ca ea să devină strâns împletită în ţesătura vieţii tale. Este surprinzător, poate chiar uşor dezamăgitor, cât de iute treci peste asta, cât de iute amintirile a ceea ce ai fi putut împărtăşi cu cineva ajung să pară îndepărtate, ba chiar improbabile, ca nişte evenimente ce s-ar fi putut întâmpla cuiva cunoscut, dar nu ţie însuţi.

Concertul a durat o oră. Când s-a încheiat, m-am ridicat şi am părăsit sala, am ieşit prin uşile de mahon şi am rămas pentru o clipă nemişcat sub cerul fără lună. Am închis ochii şi am inspirat adânc izurile văzduhului nopţii din Manhattan, simultan stranii şi totuşi conectate cu viaţa aceea dintr-un trecut îndepărtat, încă tulburător de familiare.

— Scuzaţi, a rostit o voce de femeie înapoia mea.

M-am răsucit, gândind *Midori*. Era însă doar garderobiera.

— V-aţi uitat asta, a zis ea şi mi-a întins pălăria.

O pusesem pe scaunul de lângă mine după ce se stinseseră luminile şi apoi uitasem de ea.

Am luat pălăria fără un cuvânt şi am ieşit în noapte.

Midori... Au existat clipe alături de ea, când uitasem tot ce văzusem şi tot ce devenisem. Totuşi clipele acelea n-ar fi putut dăinui. Eu sunt produsul faptelor mele şi ştiam că mă voi trezi mereu la concluzia aceea, indiferent cât de ispititoare ar fi fost reveria care precedase trezirea.

Nu trebuia să-mi neg fiinţa, ci să găsesc o modalitate de a o canaliza. Poate, pentru prima oară, spre ceva meritoriu. Poate cu Tatsu. Trebuia să mă gândesc la asta.

Midori... Îi mai ascult şi acum muzica. Mă agăţ de note, încercând să le opresc să dispară în văzduh, dar sunt evazive şi nu pot fi prinse, şi mor toate în bezna din jurul meu ca trasoarele într-o lizieră.

Uneori mă surprind rostindu-i numele. Îmi place să-i simt textura pe buze – este rarefiată, totuşi destul de tangibilă ca să confere substanţă amintirilor mele. Îl pronunţ încetişor, de câteva ori la rând, ca o incantaţie sau o rugăciune.

Oare ea se gândeşte vreodată la tine? mă întreb uneori.

Probabil că nu, soseşte răspunsul inevitabil.

Nu contează. Este bine să ştiu că Midori se află acolo. Voi continua s-o ascult din umbră. Aşa cum a fost înainte. Aşa cum va fi mereu.

Nota autorului

Cu două excepţii, am descris Tokio pe cât de corect am putut în cartea aceasta. Tokioţii familiarizaţi cu Shibuya ştiu că nu există niciun magazin de fructe Higashimura la jumătatea străzii Dogenzaka. Adevăratul magazin de fructe se află în capătul dinspre staţie al străzii. Iar cei care vor căuta barul Satoh în Omotesando, deşi vor descoperi în zonă multe baruri de whisky excelente, vor găsi localul lui Satoh-san doar în Miyakojima-ku, Osaka. Este cel mai bun bar de whisky-uri din Japonia şi merită călătoria.

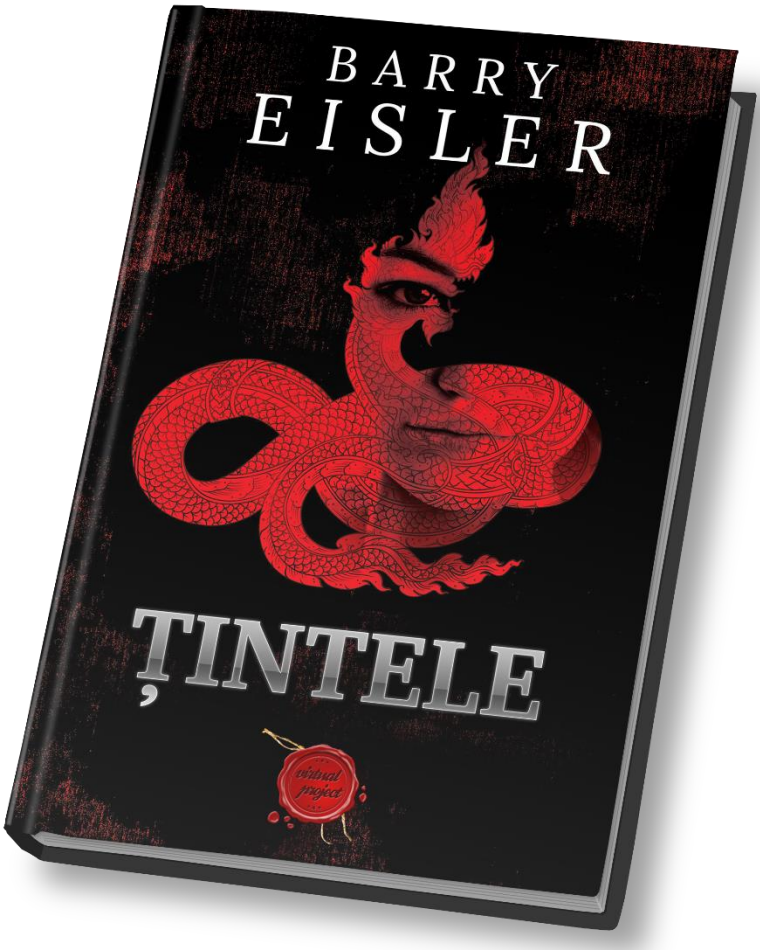

virtual-project.eu